

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LISA GARDNER

STILL SEE YOU EVERYWHERE

A silhouette of a person with long hair, wearing a jacket and pants, walking away from the viewer on a path that leads into a body of water. The person's reflection is visible in the water. The background is a dramatic sky with purple and pink clouds, and palm trees are visible on the right side.

A NOVEL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

LISA
GARDNER
STILLSEE
YOU
HER YERDE

B:r

GRAND
CENTRAL

New York Boston

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

© 2024 telif hakkı Lisa Gardner, Inc.

Kapak tasarımı Caitlin Sacks. Kapak fotoğrafları Arcangel: manzara Gabriela Alejandra Rosell / Arcangel, kadın vücudu Shelley Richmond / Arcangel, Krista Payne tarafından kadın başı / Arcangel. Kapak fotoğrafları Shutterstock tarafından çekilmiştir. Kapak telif hakkı © 2024 Hachette Book Group, Inc.

Hachette Book Group, ifade özgürlüğü hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması, yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptaki materyalleri (inceleme amaçlı olanlar hariç) kullanmak için izin almak istiyorsanız, lütfen permissions@hbgusa.com adresine başvurun. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Grand Central Publishing Hachette
Book Group
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
grandcentralpublishing.com
@grandcentralpub

İlk Baskı: Mart 2024

Grand Central Publishing, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür. Grand Central Publishing adı ve logosu, Hachette Book Group, Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır.
Hachette Book Group, Inc.

Yayıncı, kendisine ait olmayan web sitelerinden (veya bunların içeriğinden) sorumlu değildir.

Hachette Speakers Bureau, konuşma etkinlikleri için çok çeşitli yazarlar sunmaktadır. Daha fazla bilgi için hachettespeakersbureau.com adresini ziyaret edin veya HachetteSpeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin.

Grand Central Publishing kitapları, iş, eğitim veya tanıtım amaçlı toplu olarak satın alınabilir. Daha fazla bilgi için lütfen yerel kitapçınıza veya Hachette Book Group Special Markets Department'a special.markets@hbgusa.com adresinden ulaşın.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloglama Verileri İsimler:

Gardner, Lisa, yazar.

Başlık: Hala her yerde seni görüyorum / Lisa Gardner.

Açıklama: İlk baskı. | New York : Grand Central, 2024. | Seri: A Frankie Elkin romanı ; 3

Tanımlayıcılar: LCCN 2023046023 | ISBN 9781538765067 (ciltli) | ISBN 9781538766606 | ISBN 9781538768365 | ISBN 9781538768372 | ISBN 9781538765098 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Gerilim Romanları (Kurgu)|

Sınıflandırma: LCC PS3557.A7132 S75 2024 | DDC 813/.54--dc23/eng/20231003

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2023046023> adresinde mevcuttur.

ISBN'ler: 9781538765067 (ciltli), 9781538766606 (büyük baskı), 9781538768051 (Kanada baskısı), 9781538768365 (imzalı baskı), 9781538768372 (B&N imzalı baskı), 9781538765098 (e-

kitap) E3-20240129-JV-NF-ORI

İçindekiler

1. [Kapak](#)
2. [Başlık Sayfası](#)
3. [Telif](#)
4. [İthaf](#)
5. [Önsöz](#)
6. [Bölüm 1](#)
7. [Bölüm 2](#)
8. [Bölüm 3](#)
9. [Bölüm 4](#)
10. [Bölüm 5](#)
11. [Bölüm 6](#)
12. [Bölüm 7](#)
13. [Bölüm 8](#)
14. [Bölüm 9](#)
15. [Bölüm 10](#)
16. [Bölüm 11](#)
17. [Bölüm 12](#)
18. [Bölüm 13](#)
19. [Bölüm 14](#)
20. [Bölüm 15](#)
21. [Bölüm 16](#)
22. [Bölüm 17](#)

23. [Bölüm 18](#)
24. [Bölüm 19](#)
25. [Bölüm 20](#)
26. [Bölüm 21](#)
27. [Bölüm 22](#)
28. [Bölüm 23](#)
29. [Bölüm 24](#)
30. [Bölüm 25](#)
31. [Bölüm 26](#)
32. [Bölüm 27](#)
33. [Bölüm 28](#)
34. [Bölüm 29](#)
35. [Bölüm 30](#)
36. [Bölüm 31](#)
37. [Bölüm 32](#)
38. [Bölüm 33](#)
39. [Bölüm 34](#)
40. [Bölüm 35](#)
41. [Bölüm 36](#)
42. [Bölüm 37](#)
43. [Bölüm 38](#)
44. [Bölüm 39](#)
45. [Bölüm 40](#)
46. [Yazarın Notu ve Teşekkür](#)
47. [Daha Fazlasını Keşfedin](#)
48. [Yazar Hakkında](#)
49. [Lisa Gardner'ın Diğer Eserleri](#)

*Eski ve yeni dostlarımıza ve yol boyunca kaybettiğimiz
dostlarımıza.*

Sevgiyle anıyoruz: Pamela

“Pam” Jezukawicz

*Doğuşundan itibaren öğretmen ve kendini işine adanmış
bir koç olan, bana yürüyüş hakkında bildiğim her şeyi
ve hayat hakkında daha pek çok şeyi öğreten kişi. Her
dağı tırmanırken ruhunun bana yol gösterdiğini
hissediyorum.*

Virgie Chadwick Lorenz

*Sevgili teyzem ve en sevdiğim pinochle partnerim,
kocaman gülümsemen ve gür kahkahan her bayramı
aydınlatırdı.*

*En karanlık günlerimi aydınlatan neşenizi
duyuyorum.*

James Daniel Farias

*Sevgili dostum ve yetenekli stilist, yemeklere,
arkadaşlarına ve ailesine olan tutkusu dünyayı daha
güzel bir yer haline getirdi. Gülümsemenin bana nefes
almayı hatırlattığını hayal ediyorum.*

Seni hala her yerde görüyorum.

Kitap hediyeeri, ön izlemeler, fırsatlar ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazla bilgi için buraya dokunun.](#)

PROLOG

HALA HER YERDE SENİ GÖRÜYORUM.

Eski evimizin gri renkli koridorlarında dolaşıyorum, artık hayaletlerin yaşadığı gölgeli odalara bakıyorum. Babamın yumruğunun izleri hala duran alçıpan duvarların önünden geçiyorum. O bakışıyla küveti doldurmaya gittiği kirli banyo... Koşmam gerektiğini biliyordum, ama asla yeterince hızlı olamadım. İşte annemin değerli koa çerçeveli aynasını kırdığı giriş holü. İşte beni sandalyenin üzerine eğip deri kemerini kırarken kullandığı yemek odası.

Ve işte her gece birlikte uyuduğumuz küçük yatak odası, ikiz yataklarımız o kadar yakındı ki, uzattığın parmakların benimkilere değebilirdi. Karanlıkta bana ciddiyetle bakan büyük kahverengi gözlerini hatırlıyorum. Sonra yavaşça uykuya dalarken, elin kayarken, sessiz nefesinin sesini.

Birçok gece uykunu izledim, vücudun battaniyenin altında hareketsiz bir yumru gibiydi, inanılmaz derecede küçüktü. Boğazım düğümlenir, göğsüm sıkıştırdı. Ve sana her türlü saçma sapan şeyleri mırıldanırdım, seni koruyacağımı, onun sana dokunmasına asla izin vermeyeceğimi, sana her zaman bakacağımı.

Sana olan sevgim kemiklerimde bir ağrı, kafamda bir uğultu, bedenimi şişiren ve uzuvlarımı elektriklendiren korkunç, muazzam bir hayret duygusuydu.

Kimse bunu anlamadı. Beni yargılarlar. Soğuk kalpli, şeytanın vücut bulmuş hali derler. Hepsi de benim suçlarımın her bir ayrıntısına hayranlıkla bakarken, kurbanların sayısına dehşetmiş gibi davranıp, sonra da kararın açıklanmasıyla sevinç çılgınlıkları atarlar: Güzel Kasap'a ölüm cezası.

Ve yine de, seni her yerde görüyorum.

Şimdi köşede senin gölgeni kovalıyorum. Adını haykırıyorum ve bana geri dönmen için yalvarıyorum. Koşan ayaklarını takip ederek küçük odamıza giriyorum, orada yatağına yığılıp yorganının köşelerini yumrukluyorum, hala burada olduğunu, beni tamamen terk etmediğini, seni tamamen kaybetmediğimi, bir işaret, bir koku arıyorum.

Seni tamamen hayal kırıklığına uğratmadığımı.

Annem öldü. Mezarının başında dururken tek bir damla bile ağlamadım. İçimde hiç gözyaşı kalmamıştı. Biliyor musun? Onunla birlikte misin? İkiniz cennetteki bir mutfakta birbirinize sarılıp, o senin saçlarını örüyor ve bana asla söylemediği tüm sırlarını fısıldıyor. Huzuru buldun mu?

Çünkü her sabah acı ve öfkeyle uyanıyorum. Bazı günler babamın duvarlardaki deliklerine yenilerini ekliyorum. Bazı günler ise eski pijamalarını sıkıca tutuyor ve utanmadan affını diliyorum. Ağlıyorum ve feryat ediyorum. Sonra ileri geri sallanıyorum, ağlayıp feryat ediyorum. Bütün değilim. Aklım başında değil.

Göğsümde bir delik ve kalbimde nefretle yaşıyorum ve gece olunca...

Çoğu gece ne yaptığım hiç de şaşırtıcı değil.

Babamın vefatından hemen sonra, aynı korkunç banyoda durup, bir kova bir kova sıcak su ve Pine-Sol doldurdum. Bütün evi temizledim. Oda oda, yerleri sildim, tezgahları ovdum, duvarları fırçaladım. Yemek odası sandalyeleri mi? Onları ön bahçeye attım ve orada kendi küçük ateşimi yaktım, bu da tavukları kaçırdı ve keçilerin protesto etmek için melemeye başlamasına neden oldu. Babamın her gece uzanıp bira içip fikirlerini haykıran en sevdiği koltuk mu? Ona baltayla saldırdım — ucuz mobilyaları yakmak gibisi yoktur, yak, yak, yak. Tavuklar yine kaçışmaya başladı, keçiler yine gürültü yapmaya başladı.

Ama temizlik yeterli değildi. O yüzden odadan odaya dolaşarak ağır perdeleri yırttım ve köşeye yığdım. Işık içeri girsin. Bu lanet olası kasabada, bir daha asla görmeyeceğime yemin ettiğim bu lanet olası yerdeki tüm lanet olası anıları yakıp kül etsin.

Daha sonra bu konuda fikrimi değiştirdim. Küflü perdeleri tekrar astım, karartma perdeleri ekledim. Karanlığı ve onun korumama yardımcı olduğu sırları özlemeye başladım.

Kendimi günlük hayata adadım. Kahve pişirmek, kahvaltı yapmak, yumurta toplamak. Domuzları beslemek, keçileri sağlamak, ahırları temizlemek. Ekim yapmak, ot yolmak, hasat yapmak. Yemek pişirmek, temizlik yapmak, tekrarlamak. Bu faturayı ödemek, o faturanın bir kısmını ödemek. Daha fazla domuz satın almak, tavukları çoğaltmak. Çalışmak, çalışmak, çalışmak.

Tekrar, tekrar, tekrar.

Gün batana kadar ve sen orada, koridorun sonunda bana bakıyorsun. Ve sana kaç kez koşarsam koşayım, kaç kez

elini tutmaya, sana sarılmaya çalışsam da...

Sen gitmişsin. Bu dünyadan kaybolmuşsun. Ve sana duyduğum aşk, o korkunç, muazzam hayranlık duygusu, vücudumu titretir, gidecek hiçbir yeri yoktur. Yalnız olmanın gerçek boşluğu budur. Beni sevecek kimse olmaması değil, benim sevecek kimsenin olmaması. Geceleri bana ciddiyetle bakan karanlık gözler olmaması. Benimkine dokunan minik parmak uçları olmaması. Yanımdaki boşluğu dolduran sessiz nefes sesleri olmaması.

Ve böylece cuma geceleri, yalnızlık ve nefretle dolu, içimde eşit ölçüde ılık ve karanlığın birbirini kesip biçtiği bir ruh haliyle dışarı çıkıyorum. Barda oturuyorum. Bir adam bana içki ısmarlamak istiyor. Yakışıklı, çirkin, nazik, kötü, bekar, evli. Fark etmez. Koluna dokunurum, konuşurken gülümserim, cesaret vermek için başımı sallarım. Beni eve götürmenin onun fikri olduğunu düşünmesine izin veririm. Utangaçmış gibi davranarak onu anne babamın yatak odasına götürürüm ve parça parça kıyafetlerimi çıkarırım.

Ve bir saat boyunca, artık yalnız değilim. Parmak uçlarının dokunuşu, etrafımdaki nefes alma sesi var.

Ama tabii ki, bu benim gerçekten istediğim şey değil ve sonrasında, göğsümde bir kez daha açılan boşluk yüzünden ağlıyorum. Giden herkes. Asla kalmayan herkes. Evimin, kalbimin, ruhumun gerçek kısırlığı.

Şimdi sevgilime beni terk etmemesi için yalvarıyorum. Kalması için yalvarıyorum. Geri dön, geri dön, geri dön, diye bağıryorum, o ise giysilerini kapıp kapıya doğru kaçıyor.

Ondan sonra işler kolaylaşır. Hiçbir erkek bir kadından gerçekten korkmaz. Onun babasının kızı olsa bile.

İş bittiğinde, cesetlerini kulübeye sürüklüyorum. Babam bana ilk tavuğumu orada kesmeyi öğretmişti. Bu da pek farklı değil. Ve domuzlar da diyetlerine bu eklemeyi kesinlikle seviyorlar.

Zaman geçtikçe öğreniyorum. Fazla dikkat çekmemek için daha uzaklara gitmeyi. Sadece geçici olarak oradan geçen yabancıları nasıl ayırt edeceğimi, bu da daha fazla gizlilik sağlıyor. Domuzlarım hakkında da bir şeyler öğreniyorum. İnsan kemiklerini kemirebiliyorlar ama saç ve dişlere dokunmuyorlar. Zaten kırılmış uzun kemikleri tercih ediyorlar. Kafatası da aynı.

Kısa sürede, insanlar her yerden domuz etimi almaya geliyor. En iyi kaburga ve domuz pastırması.

Karanlıkta gözlerin. Parmak uçların elime dokunuyor. Sessiz nefesin. Seni koridorda kovalıyorum. Geri dönmen için yalvarıyorum

geri dönmen için yalvarırım. Zaten başarısız olduğum kişiye olan acınası tutkumun ekşiliğiyle boğuluyorum. Şimdi annenle misin? Seni kucaklıyor mu, saçını örüyor mu? Huzuru biliyor musun?

Her sabah kalkarım, ev işlerini yaparım, faturaları öderim. Sonra cuma gecesi gelir, hey yakışıklı, tabii ki bana bir içki ısmarlayabilirsin. Benimle eve gelmek ister misin? Araba kullanmak benim için sorun değil.

Cumartesi sabahı bıçaklarımı yıkarım, paslanmaz çelik masaları hortumla yıkarım ve hiç umursamıyormuş gibi davranan erkeklerin kıyafetlerini yakarım. Bir hafta daha bitti, yeni bir hafta başlıyor.

Hâlâ her yerde seni görüyorum.

Sonunda beni almaya geldiklerinde, itiraz etmiyorum. Uzun polis arabası konvoyunun tozlu yolu karıştırarak çiftliğimize doğru kıvrılarak ilerlemesini izliyorum. Ön verandaya çıkıp sessizce bileklerimi uzatıyorum. Babam hep benim hiçbir işe yaramadığımı söylerdi. Meğer ben ondan biraz daha tehlikeliymişim.

Daha sonra, tüm ilçedeki insanların yerel domuz etinde ne olduğunu duyunca kustuklarını duydum. Medya, her biri tam bir diş setiyle dolu bebek maması kavanozlarının fotoğraflarını yayınladı. Bu, kurbanların kimliklerinin tespit edilmesini kolaylaştırdı, ama benim için bir önemi yoktu. En başından itiraf ettim. Tüm temyiz haklarından feragat ettim. Ben ölümüm. Benden özür dilemeyi beklemeyin.

Her şey bittiğinde, bana on sekiz cinayet atfediyorlar. Bir tane eksik saymışlar, ama bu benimle babam arasında. Büyük Teksas eyaleti beni diğer altı kadınla birlikte idam cezasına çarptırdığında itiraz etmiyorum. Mountain View Unit'te kendi özel numaramla yaşamaya başlıyorum. Düşünürseniz, hepsi oldukça görkemli geliyor.

Tabii ki, ben düşünmüyorum.

Seni ilk andan itibaren sevdim.

Son ana kadar senin için yas tutacağım.

Birkaç hafta içinde beni almaya gelecekler. Beni Walls'a nakledecekler, orada hiç tanımadığım yabancılar idamımı protesto edecekler. Bazıları cinsiyetim yüzünden. Bazıları ırkım yüzünden. Bazıları prensip yüzünden. Fark etmez.

Sonra ne olacağını biliyorum. İdam odasına gitmeden önce ölüm hücrelerinde kısa bir süre kalacağım, zaten sedyeye bağlanmış

gurney'e bağlanmış olarak.

Korkmuyorum. O kirli banyoda, yaptığım pisliği temizlemek için ilk kovayı suyla dolduruyorum. Bahçede koşuyorum, arkamda senin kıkırdamaların yankılanıyor. Babam sana tokat atmadan önce elini tutuyorum. Annem bir kez daha arkasını dönünce öfkeyle kaynıyorum.

Yatak odasında kıvrılmış, parmak uçlarının benimkilerin üzerinde durduğunu hissediyorum.

Beni bağlayıp damarlarımı zehirle doldurabilirler. Tanıklar, seğiren uzuvlarımı izleyip dehşetle nefeslerini tutabilir ya da sevinçle alkışlayabilirler.

Gözlerimi açık tutacağım. Dümdüz önüne bakacağım. Ve seni her yerde göreceğim.

BÖLÜM 1

İŞİMDE, insanların öldüğünü gördüm, ama hiç birinin idam edildiğini görmedim. Teksas, Gatesville'deki Mountain View Unit'in kırmızı tuğlalı girişine bakarken ilk aklıma gelen şey, şimdi başlamak istemediğimdir.

Mountain View Unit, kadın idam mahkûmlarını barındırmasıyla ünlüdür. Ancak burada kimse idam edilmez. Bunun için mahkûmlar, idam tarihlerinin öğleden sonra Huntsville Unit'e nakledilirler. Burası, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en aktif idam odası olmasıyla daha da ünlüdür.

Greyhound otobüsünde bütün gece uyanık kalan bir kadın için bunlar rahatsız edici gerçekler. Berbat görünüyorum ve berbat kokuyorum, ama zaten yeterince endişeli ve tedirgin olduğum için bunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Benim işimde – ki eğitim almadığım ve maaş almadığım için gerçek bir iş sayılmaz – normalde davalarımı kendim seçerim. Neden bu kayıp kişi davasını diğerine tercih ettiğimi her zaman açıklayamam. Herhangi bir zamanda yüz binlerce kayıp insan olduğu ve cevaplar için çaresizce bekleyen daha da fazla yaşlı yakınları olduğu için, her zaman trajik bir şekilde uzun bir liste üzerinde düşünürüm. Çoğunlukla, hayatlarında göz ardı edilen ve kaybolduktan sonra hiç ya da çok az ilgi gören, yeterince hizmet almayan azınlıklara yöneliyorum.

Bunların hiçbirini, neden şu anda burada olduğumu, gözlerim morarmış ve saçlarım dağınık halde, açıkça mükemmel soruşturma becerilerine sahip bir avukatın acil çağrısına cevap verdiğimi tam olarak açıklamıyor, çünkü ben kolayca bulunabilecek türden bir kadın değilim. Adıma kayıtlı bir posta adresim, mülküm veya kamu hizmeti yok, hatta gerçek bir telefonum bile yok. Zaman zaman, kayıp kişilere odaklanan bir mesaj panosuna yazmak için internet kafeleri kullanıyorum. Notu da oradan aldım. Kısa. Çaresiz. Gizemli.

Gizemleri görmezden gelmekte hiç iyi olmadım.

Tüm hayatımın eşyalarını, tek bir tekerlekli valizi, Waco'daki otobüs terminalindeki bir dolapta bırakmıştım. Her türlü cezaevinde ziyaret saatlerinin değişebileceğini göz önünde bulundurarak, vardığımda avukatı arayarak randevumu teyit ettim. Victoria Twanow, benim kadar gergin ve

endişeli konuşuyordu, bu da sinirlerimi yatıştırmaya pek yardımcı olmadı. Bana, otomatlar için yirmi dolara kadar bozuk para içeren tek bir şeffaf poşet getirmeme izin verildiğini bildirdi. Neden yirmi dolar? Otomatta yirmi dolar harcayabilir misin ki? Midemin ne kadar guruldadığını düşününce, bu miktara yaklaşabileceğimi düşündüm, ama sonra otomat parası benim için mi yoksa ölüm hücreesindeki ev sahibem için mi olduğunu merak ettim.

Uykusuz beynim için bu çok fazlaydı, bu yüzden bozuk paralarla dolu şeffaf plastik poşetlerden vazgeçip, bir Snickers ve bir şişe su satın almaya karar verdim ve Waco'dan Gatesville'e gidecek bir başka otobüsü bekledim.

Ve şimdi, buradayım. Yıpranmış kot pantolon, tozlu spor ayakkabılar ve yıpranmış zeytin yeşili ordu ceketini giyen kırklı yaşlarında bir kadın.

Adım Frankie Elkin ve kayıp insanları bulmak benim işim. Polis pes ettiğinde, halk artık hatırlamadığında, medya hiç umursamadığında, ben aramaya başlarım. Para için değil, tanınmak için değil ve çoğu zaman yardım almadan.

Ama hala idam mahkumu bir katilin benden ne isteyebileceğini

Avukat VICTORIA Twanow beni ön girişte karşılıyor. Beni çeşitli güvenlik kapılarından geçirip diğer tarafa ulaşana kadar eşlik ediyor. Orada sarımsı floresan ışıkların parıltısı altında gözlerimi kırıştırıyorum.

"Bir oda ayarladım," diye söze başladı, önsöz yapmadan, çoktan ilerlemeye başlamıştı.

Bunu onun mesajlarından anlamıştım. Victoria Twanow boş boş dolaşan biri değil. Birkaç hafta içinde idam edilecek bir müvekkili olan, bir görevi olan bir kadın. Yüz yüze görüştüğümüzde, beklediğimden daha genç olduğunu gördüm. Otuzlu yaşların ortasında, uzun, koyu renk saçlarını düşük bir at kuyruğu şeklinde toplamış. Üzerinde temiz bir gri etek ve blazer, yanında da olmazsa olmaz beyaz yakalı gömlek var. Modaya yaptığı tek taviz, egzotik sembollerle oyulmuş kalın gümüş bir kolye gibi görünüyor. Maya sembolleri olduğunu tahmin ediyorum. Belize kökenine bir saygı gösterisi mi (benim onu Google'da takip ettiğim gibi, o da beni Google'da takip etmiş gibi görünüyor), yoksa sadece gözüne çarpan bir parça mı? Bize koridordan geçerek, sert yüzlü bir cezaevi memuruna doğru ilerlerken, bunu soracak zaman yok.

O yaklaşınca adamın yüzündeki ifade hemen yumuşadı. "Victoria." Sıcak bir şekilde başını salladı.

Avukatım ona parlak bir gülümseme atıyor. Bir tür arkadaş olduklarını anlıyorum. Mantıklı. Twanow muhtemelen burayı düzenli olarak ziyaret ediyor. Tabii ki gardiyanları tanıyor ve onlarla bir ilişki kurmuş.

Bu beni okulda yeni gelen çocuk gibi daha da garip hissettiriyor. Omuzlarım bilinçsizce kamburlaşıyor. Parlak ışıkları ve aşırı antiseptik kokusuyla burayı sevmiyorum. Sesler çok yüksek ve hepsi aynı anda geliyor: kapılar açılırken çıkardığı vızıltı, zincirlerin çınlaması ve pek çok insanın konuşması, konuşması, konuşması, neredeyse ritmik bir şekilde kesilen keskin, öfkeli ünlemler. Gürültülü, sarhoş müşterilerin bir yudumda kavgaya tutuşacakları zorlu mahallelerde barlarda çalıştım, ama burası onlardan bile daha tedirgin edici.

Twanow koluma dokunur ve cesaret verici bir gülümseme gösterir. "Sorun yok. Mekana değil, insanlara odaklan. İnan bana, bu yardımcı olur."

On sekiz adamı parçalayıp domuzlarına yem eden, "Güzel Kasap" lakaplı bir kadınla tanışmak üzere olduğum için, bunun nasıl yardımcı olacağını pek bilmiyorum.

Cezaevi memuru kapıyı açık tutuyor. Twanow içeri giriyor. Ben çok daha tereddütlü bir şekilde onu takip ediyorum.

Oda küçük ve boş. Tek bir masa, üç plastik sandalye. Daha klasik bir ziyaretçi düzeni bekliyordum: bilirsiniz, benimle hüküm giymiş katil arasında güzel bir cam bölme. Burası daha çok, şimdiye kadar ziyaret ettiğim tüm karakollardaki basit sorgu odalarına benziyor. Her zaman masanın kolluk kuvvetleri tarafında oturmadığım için, hafifçe titriyorum.

"Bu oda avukat ziyaretleri içindir," diye açıklıyor Twanow, çantasını yere bırakırken. "Eğer biri sorarsa, sen artık Keahi'nin hukuk ekibinin bir parçasısın."

"Kayahee mi? Adının Kaylee olduğunu sanıyordum..." "Dikkatini ver. İşte geldi."

Sağdaki kapı açılır ve bilekleri beline kelepçelenmiş bir kadın ortaya çıkar. Gelmeden önce fotoğrafını incelemiştim, hazırlıklı olduğumu sanıyordum ama değilim. Kaylee Pierson, şekilsiz beyaz hapisane kıyafetiyle bile çarpıcı bir kadın. Zengin siyah saçları, yüksek, heykel gibi elmacık kemikleri, hafif bronz teninde yer alan koyu renk gözleri, Hawaii kökenli olduğunu gösteriyor. Odaya girerken kedimsi bir zarafetle hareket ediyor, kaslı, güçlü vücudunu hiç saklamaya çalışmıyor. Bu muhteşem kadının

kadının barlardan erkekleri evine götürdüğünü hayal edebiliyorum. Ve birkaç saat sonra, şişkin kollarıyla onların cesetleri üzerinde testereyi salladığını da hayal edebiliyorum. Gerçekten de güzel bir kasap.

Kapının hemen içinde durur, beni baştan aşağı inceler, sonra sırtarak gülümser.

Yüzünde hiç sıcaklık yok. Tamamen soğuk bir hesaplama var. Daha önce korkmamış olsam da, şimdi korkuyorum.

"Merhaba Frankie," diyor boğuk, kısık bir sesle. "Benim dünyama hoş geldin."

"SORUN VAR MI?" Kaylee, onu eşlik eden gardiyana döner. Bileklerini hafifçe kaldırır ve gardiyan kelepçelerini açar. Kaylee göz kırpar. Gardiyan geri adım atar, yüzünde temkinli bir ifade vardır. Onun tepkisine bakılırsa, mahkumlar genellikle hapishane içinde hareket etmek için kelepçelenmiyorlar gibi görünüyor. Bu da Kaylee Pierson'ın böyle bir onura layık görülmesi için ne yaptığını merak etmeme neden oluyor.

"Her şey hazır," Twanow, işine başlamak için sabırsızlanarak, cezaevi görevlisine net bir şekilde seslenir.

Gözetim memuru kapıdan çıkar. Derin bir nefes alıp oturduğum yere oturuyorum. Madem başladık, sonuna kadar gidelim.

"Gerçekten otobüsle mi geldin?" diye soruyor Kaylee. "Uçak bileti almaktan memnuniyet duyarız."

"Bayan Pierson..."

"Bana Keahi deyin. Annem bana bu ismi vermek istemişti, ama babam reddetti. Babam annemin halkını ve kültürünü hiç önemsemiyordu. Keahi ateş anlamına gelir. Annem, hayatta kalmak için güçlü olması gerektiğini bildiği kızına verdiği güçlü bir isim. Hayatımı babamın soyadıyla geçirdim. Ölümümde de kendi soyadımı kullanacağım."

Böyle genel bir ifadeye nasıl cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden en bariz olanı söyledim: "Anneniz Hawaiiliydi."

"Babam Honolulu'da görev yaparken tanışmışlar. İyi bir denizciyle evlenmiş ve onunla birlikte Teksas'a dönmüş. Aptal kadın."

"Babanız şiddet uygulayan biriydi."

"Babam bir canavardı. Ama sanırım hepimiz şu anda daha büyük canavarın ben olduğum konusunda hemfikiriz." Yine sırttı, dudaklarının hareketi gözlerindeki karanlıkla uyuşmuyordu. Okuduğum her şeye göre, Kaylee ya da Keahi Pierson suçları için hiç özür dilememişi. Ölüm cezasından kurtulmak için de çaba göstermedi.

başkalarından af dilememiştir. Kararlı avukatı Victoria Twanow gibi başkaları onun adına temyiz başvurusu yapmıştır. Ama Keahi, idam edilmeye hazır olduğunu açıkça belirtmiştir. O öldürdü ve şimdi de öldürülecek.

Bu konuda çok bilgisizim. "Ne istiyorsun?" Ses tonumu onunki kadar düz tutmaya çalışıyorum ve sorumun sadece çok hafif bir titremeye bittiğini görünce hoş bir sürpriz yaşıyorum.

"Victoria, kayıp insanları bulduğunu söylüyor." Yanımda Twanow başını sallıyor. Elinde bir not defteri var ve not alıyor gibi görünüyor. Keahi devam ediyor. "Kimsenin aramadığı insanları."

"Ben kayıp kişilerin çözülmemiş davalarında uzmanım." "Ama sen özel dedektif değilsin?"

"Hayır."

"Bilgisayar korsanı mısın, internetten satın alma alışkanlıklarını takip ederek çöldeki bir kum tanesini bile bulabilen biri misin?"

"Akıllı telefonum bile yok." Keahi

kaşlarını çattı. "O zaman nesin sen?"

"Gerçekten takıntılı bir hobisi olan biriym."

Kaşlarını daha da çatıyor. "Victoria, aradığın herkesi bulduğunu söylüyor. Nasıl?"

"Sorular sorarım. Çok fazla soru. Bazen, yıllar sonra insanlar konuşmaya istekli olduğu için bu çok basit olabilir. Bazen de, polis olmadığım için belirli topluluklardaki komşular gerçeği daha istekli bir şekilde açıklamaya hazır olurlar." Omuz silkiyorum. "Birisi konuşmaya başladığında, onu dinlediğimden emin olurum. Artık bunu yapan yeterince insan yok."

"Kaç vakayı çözdün?" "Yaklaşık yirmi."

"İnsanları ailelerine geri mi getirdin?"

"Ailelerine kapanış getirdim."

Keahi'nin dudakları kıvrıldı. Benim cevabımla kandırılmadı. Ben de öyle. "Para almıyorsun."

"Hayır."

"Neden almıyorsun?"

"Mesele para değil." "Mesele ne peki?"

"Sana ne?"

Benim öfke patlamama gülümsüyor. Yeni seri katil arkadaşım hakkında ilk kez bir şey fark ediyorum. O öfkeyi seviyor, öfkeyle rahat hissediyor. Öte yandan, nezaket muhtemelen ona inanılmaz derecede tehditkar geliyor. Ve benim gibi, sırf istediğim için insanlara yardım eden biri, ona yabancı bir tür gibi görünüyor olmalı.

Sonunda eşit şartlarda olduğumuzu anladım; ikimiz de birbirimize yabancıydık. "Üç hafta içinde beni öldürecekler," diyor şimdi, açıkça başka bir tepki arıyor.

"Suçu işledin, cezayı çek."

Keahi gerçekten gülüyor. Ancak yanımda Twanow, sıkıntıdan kaskatı kesilmiş durumda. Görünüşe göre, müvekkilinin yaklaşan infazını müvekkilinden daha çok önemsiyor.

"Hâlâ seçeneklerimiz var," diyor Twanow.

Keahi, avukatının sözlerini şimdiden reddediyor. "Kaçınılmaz olanı ertelemek istemiyorum. O adamları öldürdüğüm için pişman değilim. Yarın beni buradan çıkarın, hemen tekrar başlayacağım. Ben bir hayvanım. Hayvanlar öldürülür."

Twanow gözlerini hızla kırıştırıyor, bakışları şimdi karalanmış notlarla dolu sarı not defterine kilitlenmiş durumda. Genç ve idealist biri, diye düşünüyorum. Belki de yıllardır tanıdığı müvekkiline bu kadar bağlıdır, ya da belki de sadece idam cezasını yenmeye bu kadar kararlıdır. Ancak, kimsenin bahsetmediği bir unsur daha var: Ciddi avukat Victoria ve soğukkanlı katil müvekkili yaklaşık aynı yaşlar. Aslında, Keahi muhtemelen daha genç, otuz iki yaşında idam edilecek. Ancak taze yüzlü ve nemli gözlü görünmüyor. Güzelliği sert bir kenara sahip, dudakları dolgun ama asla mutlu değil, gözleri derin, karanlık havuzlar gibi, ama çoğunlukla cinayet niyetiyle dolu.

"Neden?" diye soruyorum. Kendimi tutamıyorum, gerçekten merak ediyorum. "O adamları neden öldürdün?"

"Bana yalan söylediler. Onlara asla gitmemelerini söyledim, ama gittiler. Ondan sonra..."

"Barlarda tanımadığın adamları alıp, onların kalmasını mı bekledin?" "Kötü bir strateji mi?"

"Büyük yalan. Onların gideceğini biliyordun. Bu, yaptığın şey için bir bahane, ama nedenin değil. Bir şey istiyordun, on sekiz yabancıyı katletmek için bundan çok daha kişisel bir şeye ihtiyacın vardı."

Keahi hareketsiz kalır. Başını yana eğip beni yeniden inceler. Ve bir an için, güzel şekillendirilmiş yüzü soğuk görünümünü kaybeder. Gözleri karanlık havuzlar gibi kalır, ama artık buz gibi parlamazlar. Maskesi düşer ve arkasında...

Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Onun acısı bir duygu olmaktan çok, ilkel bir çılgıktı. Kemiklerimi delen, bakmaya dayanamayacak kadar korkunç bir acıydı. Birçok şekilde keder gördüm, ama hiç bu kadar korkunç bir ıstırap görmemiştim.

"Boşum," diyor yumuşak bir sesle. "Onların arkasında durup, bıçağımı tutarken, hayatlarının artık bana ait olduğunu bilirken, kendimi daha az boş hissediyorum. Bir adamın boynundaki nabız, parmak uçlarımdan altında hızla atıyor. Kanının sıcak ve yoğun bir şekilde kollarımdan aşağı akışını hissediyorum. Ayaklarımdan dibinde yere yığılmadan önce çıkardığı son boğuk ses... Buna ihtiyacım var. Bu olmadan, hiçbir şeyim olmaz."

Twanow'un kalemi not defterini delip geçiyor.

Bir daha asla bir seri katile motivasyonunu sormamaya karar veriyorum.

"Birini kaybettiniz." Parçaları birleştirmek için yeterince şey duydum. "Onu bulmamı istiyorsunuz."

"Küçük kız kardeşim. Onu bulmalısın. Onun sağ salim olduğunu bilmem gerekiyor. Bu benim son arzum. Bunu gerçekleştirmek için üç hafta var."

Yine gülümser, zafer dolu ve kibirli, ama sessiz bir tehditle dolu.

Bariz cevabı veriyorum. "Hayır." Sonra kendim de biraz zafer ve kibirle arkama yaslanıyorum.

BÖLÜM 2

ÖLÜYOR bir kadını reddedersin..." Keahi öne eğilir, yüzü kararmaya başlar. Muhafızların ne kadar hızlı hareket edebileceğini merak ederim. "Nasıl cüret..."

"Kes şunu!" Twanow masaya vurur ve ikimizi de korkutur. Keahi ve ben şaşkınlıkla gözlerimizi kırıştıırırız. Bayan İdealist'i konuşmamızdan çoktan çıkarmıştık. Hata bizde.

"Geldin." Twanow önce dikkatini bana çevirir. "Notuma yanıt olarak neredeyse on iki saatini Greyhound otobüsünde geçirdin. Bu, bir ilginin olduğu anlamına gelmeli."

"Merak, evet. İlgi, henüz belli değil."

Sıra Keahi'de. Twanow, az önce bana yönelttiği bakışla müvekkiline bakar. "Sen, kendi korkunç eylemlerin yüzünden idam edilmek üzere olan bir kadınsın. Artık başkalarından talepte bulunma hakkın yok."

"Hırçınsın, değil mi?"

"Dur. Kes şunu. Yorucu gösteriler ve sonsuz manipölasyonlar. Üç hafta, Keahi. Hepsi bu. Dünyada üç hafta kaldı. Gerçekten kız kardeşini bulmak, bir tür kapanış hissi elde etmek mi istiyorsun? O zaman dramayı bırak ve işine bak."

Sözlerimi geri alıyorum. Genç yetenek Victoria Twanow'dan gerçekten çok etkilendim.

Merakım hakkında yalan söylemediğim için, ona uymak oldukça kolay. "Kız kardeşinden bahset. Adı ne?"

"Ona Lea derdik, ama annemizin verdiği gizli Hawaii ismi Leilani, yani cennetten gelen çocuktur. O benim on dört yıl sonra doğan mucize bir bebektir. Arada başka hamilelikler de olmuştu, ama hiçbir..." Keahi beyaz giysili omzunu silkti. "Lea en başından beri farklıydı. Mutluydu. Tatlıydı. Neredeyse... ısıltılıydı. Sürekli gülerdi. Sırf öyle olduğu için sarılır ve öperdi. Beni her gördüğünde, beş dakika önce görmüş olsa bile, kocaman bir gülümsemeyle karşılardı. Annem onu en çok severdi. Saatlerce mutfakta saçlarını tarar ve özenle örgüler yapardı. Anlıyordum. Ben de Lea'yı en çok seviyordum

. Mutfak onun için en güvenli yeri; babam oraya nadiren girerdi."

Keahi bana ciddi bir şekilde bakar. "Ben babamın kızıyım. Ama Lea annemin çocuğuydu."

Anlıyorum. "Ne oldu?"

"Başlangıçta Lea'yı babamdan uzak tutmak kolaydı. Babam bebeklerle ilgilenmezdi. Ama Lea büyüdü, yürümeye başladıkça, elbette babamın ilgisini giderek daha fazla çekmeye başladı. Babam tatlı ve nazik şeylere sabrı yoktu. Kahkaha sesi onu öfkeye boğardı. Bu onun doğasıydı. Hafif ve saf olan her şey, karanlık ve çarpık bir şeye dönüştürülmeliydi."

"Onu da dövdü," diye ekledim. "Senin gibi, annen gibi."

"Ben etrafta olsaydım olmazdı." Keahi çenesini kaldırdı. "Eğer elini kaldırdığını görseydim, ona önce ben vururdum. Beni dövmek istedi, ne önemi vardı ki? Daha önce de olan bir şeydi. On yedi yaşında, babamın nefretine nefretle karşılık verdim. Beni ne kadar çok dövdükçe, ona o kadar çok karşı çıktım. Ne kadar çok kanadıkça, onu o kadar çok kanatmaya yemin ettim. Uyanık kaldığım gecelerde, ona yapacağım tüm korkunç, sadistçe şeyleri hayal ederdim..."

"Babanı öldürmek yerine diğer tüm o adamları mı öldürdün?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

Yine dudaklarını kıvrırdı. "Öyle yapmadığımı nereden biliyorsun?"

"Keahi," diye uyarıyor Twanow, ama devam etmesine gerek yok. Cevabını duymak istemediğim sorular sormamayı kafama koyuyorum.

"Annem ona rakip olamazdı," diyor Keahi düz bir sesle. "Zayıftı. Küçüktü. Her gün başını eğip ağzını kapalı tutarak babamın her isteğini yerine getirmek için koşturup duran minik bir fare gibiydi. Bazen babam yokken annemin Hawaii dilinde yumuşak bir şekilde şarkı söylediğini duyardım. Küçükken daha fazlasını istiyordum. Büyüdüğümde ise annemin susmasını dilerdim. Ama sonra Lea geldi ve Lea sadece annemin şarkı söylemesini sevmekle kalmadı, ona eşlik de etti; onları mutfakta bu küçük düetleri mırıldanırken bulurdum. Bu... acı vericiydi." Beklediğim kelime bu değildi. Keahi açıklıyor: "Böyle bir şeyin olmadığı bir evde umudun sesi."

Ne yazık ki, deneyimlerimden bu hikayenin tek bir yöne gidebileceğini biliyorum. "Sanırım korkunç bir şey oldu."

"Hayır." Keahi başını sallar, bunca yıl sonra bile şaşırılmış gibi ses çıkarır. "İyi bir şey oldu. On sekizinci doğum günümün sabahı, annem Lea ile paylaştığımız yatak odasına gizlice girip, ayrılacağımızı

gideceğini söyledi. Kendisi değil, bunun için yeterli parası yoktu. Ama Lea ve benim için Hawaii'ye iki bilet almıştı. Gidip ailesini bulacaktık ve bir daha geri dönmeyecektik. Ve... işe yaradı. Babamı viski ve birayla sarhoş etti, o da bayıldı. Lea'nın elini tuttum ve evimizin önündeki yolu koşarak ana yola çıktık, orada bir komşumuz bizi havaalanına götürdü. Herkese Lea'nın benim kızım olduğunu söyledim ve böylece uçağa bindik. Özgürdük."

Keahi'nin sesi son kelimedede biraz titriyor. Ona toparlanması için biraz zaman veriyorum. Kız kardeşinden bahsederken yüzünde yumuşak bir ifade, gözlerinde hüzünlü bir bakış var. Ya inanılmaz bir oyuncu ya da Lea'yı gerçekten seviyordu. Keahi'nin bu konuda neden yalan söyleyeceğini bilmiyorum. Uzun zamandır görmediği kardeşiyle yeniden bağlantı kurması, bu noktada cezasını pek değiştirmezdi. Özellikle de sadece kabullenmiş değil, ölmeye kararlı gibi görüldüğü için.

"Sen ve kız kardeşin Hawaii'ye vardınız. Annenizin ailesini buldunuz mu?"

"Onlar çok nazikti. Özellikle bana karşı. Onlara benziyor olabilirdim, ama onların kültüründen hiçbir şey bilmiyordum. Hawaii'den çok haole'ye benziyordum. Lea ise elbette herkese ve her şeye hemen alıştı. Teyzemin evinde küçük bir odayı paylaştık. Teyzemin küçük bir çiftliği vardı, benim ailemin çiftliğinden çok da farklı değildi, ama domuzları yoktu." Keahi hızlıca gülümsedi. Ben bu tuzağa düşmedim.

O devam ediyor. "Her sabah erken kalkıp işleri yapmak için acele ediyordum, kuzenlerimden iki kat daha fazla çalışıyordum çünkü mecburdum. Teyzemin fikrini değiştirip bizi geri göndereceğinden korkuyordum. Ya da daha kötüsü, babam bir gün gelip her şeyi yakıp kül edecekti. Onu önce öldüreceğimi biliyordum. Kız kardeşime asla dokunamayacaktı. Ona söz vermiştim. Kendime yemin etmiştim."

"Keahi." Avukatın uyarıcı sesi yine duyulur.

Keahi elini bir kez daha sallayarak onu susturdu. "Ne yapacaklar, bana ikinci bir ölümcül iğne mi yapacaklar?"

"Ama baban hiç ortaya çıkmadı," diye aceleyle araya girdim, konuyu tekrar ana konuya döndürmeye çalışarak. "Sen ve Lea Hawaii'de güvende miydiniz?"

"Tam iki yıl boyunca."

"Ne oldu?"

Dudakları sıkı bir çizgiye dönüştü. "Sonunda annemin kızı olduğumu kanıtladım. Bir adamla tanıştım."

“Teyzemin bahçesinden topladığım yumurta, sebze ve kesme çiçekleri satmak için küçük bir çiftlik tezgahında çalışmaya başladım. Bir gün, bebek mavisi bir kabriyole ile bir adam geldi. Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim, en azından Teksas'ta. Arabadan inen adam, arabası kadar gösterişliydi: pahalı Hawaii gömleği, keten pantolon, şık mokasenler. Yakışıklıydı da, ama ben o kadar aptal değildim. Yumurtaları sordu, çiçekleri sadece bana vermek için kaç erkek satın aldığını söyleyerek benimle dalga geçti. Onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım, ama o konuşmaya devam etti. Adada gidilecek yerler için tavsiyemi öğrenmek istedi. Cevaplarımla ilgileniyor gibiydi. Gülümsüyordu. Sürekli. Sık sık. Kolayca. Kendi kendime, *"O babam gibi değil"* diye düşündüm. Masada, Keahi'nin elleri sıkılıp açılıyor. "Belki de ben biraz aptaldım."

"Aşık oldun mu?"

"Aşk nedir?" Güzel Kasap dramatik bir şekilde omzunu silkti.

Artık avukat kadar sabırsızım. "Sonunda bu adamla birlikte oldun. Sen ve kız kardeşin?"

"Tabii ki. Her lokmamı teyzeme bağlıydım ve Teksas'taki bir domuz çiftliğinin dışını hiç görmemiştim. Ve bu adam yakışıklı, çekici ve zengindi. Deli gibi zengindi. Birkaç ay içinde Lea ve ben teyzemin küçük evini terk edip Mac'in okyanus kenarındaki villasına taşındık.

"Teyzem onu sevmiyordu. Benim çok genç, onun da çok yakışıklı olduğunu söylüyordu. Ellerinde nasır olmayan bir adama güvenmiyordu. Ama Lea'ya çok iyi davranıyordu. Ona elbiseler, bebekler, hatta bir kedi yavrusu bile aldı. Ona nasıl davrandığını gördüm ve *"Bu iyi bir adam"* diye düşündüm. Ben buradaki en şanslı kızım.

"Aptallığımdan bahsetmiş miydim?"

Sessiz kalıyorum, onun güçlü parmaklarının heyecandan titrediğini izliyorum.

“Mac'in bir şef, bir hizmetçi, bahçıvanlar gibi tüm bir ev personeli vardı. —Artık benim için ev işleri yoktu. Tek görevim, her akşam o eve geldiğinde muhteşem görünmekti. Lea ise çok mutluydu, bu devasa malikanede koşuşturuyor, havuzda su sıçratıyor, kedicikleriyle oyunlar oynuyordu. Personel ona bayılıyordu. Ancak bana karşı daha çekingen davranıyorlardı. Başından beri, bazılarının bakışlarında acıma olduğunu fark etmiştim.

"Sana ilk ne zaman vurdu?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. Yine, bu hikayenin gidebileceği tek bir yön var.

“Bir akşam işten eve geldiğinde ona çok fazla soru sordum. Bana tokat attı, sonra hemen özür diledi.”

"Onun özrünü kabul ettin."

"Ben de ona tokat attım."

Bu benim dikkatimi çekti.

"O bundan hoşlandı." Keahi bana dikkatle bakar, koyu renkli gözleri neredeyse parıldıyor. "Bundan çok hoşlandı. O gece yemeğe geç kaldık, o kadar hoşuna gitmişti ki." Sanki bu beni şok etmeliymiş gibi bir ara verir. Yüzümdeki ifadeyi nötr tutarım. Böyle bir şeyi ilk kez duyduğumu söylemek isterdim, ama öyle değil. Sonunda Keahi daha rahat bir tonla devam eder. "Lea anlamak için çok küçüktü. Ama bizi gördüğü anda aşçı ile sohbet etmeyi bıraktı, sessizleşti. O zaman anladım. Ne olduğunu bilmek zorunda değildi, eve geri döndüğümüzü bilmek için. Teksas gibi yaşamak için Hawaii'ye kadar gelmiştik. Başarısız olmuştum. Henüz ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Durum daha da kötüleşti."

"Eldivenler çıkarıldı. Mac, ne yapacağımı görmek için sebepsiz yere bana vururdu. Ben de ona patlardım. Harika bir duyguydu." Keahi'nin sesi, memnuniyetle neredeyse vahşi bir hal almıştı. "O bana vurdu, ben daha sert vurdum. Beni yere düşürdü, ben de onun bacaklarını tekmeledim. Ona daha fazla acı çektirebildiğim sürece, kendimin ne kadar acı çektiği umurumda değildi."

"Aldığım kadarını verdiğime inanmak istedim. Tabii ki, vermedim. O daha iri ve daha güçlüydü. Çenesini morarttım; o beni bayılttı. Onun gövdesini morarttım; o da beni kan kismaya zorladı. Ve çok geçmeden, benim onun evinde yaşadığımı, sırtımdaki giysilerin ona ait olduğunu, kız kardeşimin güvenliğini onun yardımlarıyla sağladığını hatırlattı. Bol makyaj yapmayı ve personelin endişeli bakışlarını görmezden gelmeyi öğrendim. Gerisini sen tahmin edebilirsin."

"Kız kardeşine zarar verdi."

"Büyük, doruk noktasına ulaşan kavgaya." Keahi'nin sesi yine alaycıydı, bu yüzden hikayenin bu kısmının önemli olduğunu anladım. "Yerde yatıyordum, Mac beni tekmeliyor ve yumrukluyordu. Lea odaya koşarak geldi. Onu durdurmak için kolunu tutmaya çalıştı. Mac onu odanın diğer ucuna o kadar sert bir şekilde fırlattı ki, Lea'nın vücudunun duvara çarptığı sesi duyabildim. Hepsi bu kadardı. Çenem kırılmıştı, kaburgalarım kırılmıştı, ama umurumda değildi. Lea'ya kaçmasını bağıarak, tüm gücümle onun peşinden gittim. Onun kalktığını duydum. Odadan kaçtığını gördüğümü sandım. Sonra Mac ayağa kalktı ve ben sırt üstü yatıyordum ve ondan sonrasını pek hatırlamıyorum. Bilincimi geri kazandığımda, hastanedeydim, vücudumun çoğu bandajlarla kaplıydı ve teyzem elimi tutuyordu."

Keahi'nin nefesi düzensizleşmişti. Bunun farkına varmış gibi, derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. Başka biri olsaydı, koluna dokunup onu teselli etmek isterdim. Ama bu durumda, elimi kaybetmek istemiyorum, çünkü eminim ki o elimi bileklerinden koparırdı.

“Lea'yı sordum,” diye devam ediyor Keahi. “Teyzeme onu bulması için yalvardım. Doğruca Mac'in evine gitti ve yeğenini görmek istedi. Mac her şeyi inkar etti. Lea'yı, ona fiziksel saldırıda bulunduğum gecedan beri görmediğini iddia etti. Muhtemelen şiddet uygulayan ablasından korkarak kaçmıştı ve teyzem onu taciz etmek yerine, bana dava açmadığı için ona teşekkür etmeliydi. Yüzündeki yaralanmalar göz önüne alındığında... Teyzem kapının dışında bekledi ve bahçıvanlar çıkarken onları yakaladı. Lea'yı görmediklerine yemin ettiler. Onlar yerli oldukları için, Mac'e inanmasa da onlara inandı.

"Ondan sonra kuzenlerim Lea'yı aramak için şehri didik didik aradılar. Ama Honolulu büyük bir şehir ve onların arayabilecekleri alan sınırlıydı."

"Polise gittiler mi?"

"Polise." Keahi şimdiden tiksinişmiş gibi konuşuyor. "Her yıl kaç tane yerli Hawaiili kızın kaybolduğunu biliyor musun? Kaç tanesini aramaya zahmet ettiklerini, bulmayı bırak, kaç tanesini bulduklarını biliyor musun?"

"Kimse bilmiyor," diye mırıldandı Twanow, bana bakarak. "Federal araştırmalar, Amerikan yerlileri ve Alaska yerlileri hakkında veri topluyor, ama Hawaii yerlileri hakkında değil, çünkü onların federal yetki alanına giren kabile toprakları yok. İzlenen nüfustan bildiğimiz kadarıyla, bir rapora göre, kaybolan ve öldürülen 5700 yerli kızdan sadece 100'den biraz fazlası Adalet Bakanlığı veritabanında görünüyor. Ve seks kaçakçılığının önemli bir merkezi olan Hawaii'de bu rakamlar muhtemelen daha da kötüdür."

Şaşırdığımı söylemek isterdim, ama şaşırmadım. Son on iki yıldır çalıştığım tüm davalar, bu kadar iç karartıcı istatistiklerle doluydu.

"Kız kardeşini hiç bulamadın." Keahi'ye bakıyorum.

"Hastaneden çıktıktan sonra her şeyi denedim. Gündüzleri, geceleri, geceleri, gündüzleri, bakan herkese onun fotoğrafını gösterip bilgi için yalvardım. Hatta Mac'in villasına bile girdim. Odası boştu. Sanki hiç orada olmamış gibi. Sanki hiç var olmamış gibi."

Keahi başka yere bakarak, çenesindeki bir kas seğirdi. "Kız kardeşimi ararken iki yıl boyunca adada kaldım ve teyzemin cömertliği sayesinde geçimimi sağladım.

Sonunda, teyzem bile artık vazgeçme zamanının geldiğini söyledi. Lea büyük olasılıkla ölmüştü. Bunu kabul etmek zorundaydım."

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Lea neredeyse on iki yıl önce kayboldu. Beş yaşındaydı. Sadece beş yaşındaydı."

Anlıyorum. "Aramayı bıraktıktan sonra Teksas'a mı döndün? Babanın yanına mı?"

"Başka seçeneğim var mıydı? Hawaii'de sonsuza kadar kalamazdım. Teyzem yeterince fedakarlık yapmıştı, peki ben ona karşılığında ne vermiştim? İşim, becerim, resmi eğitimim yoktu. O kadar. Eve döndüm. Babam şimdi ne yaparsa yapsın, en azından bunu hak etmiştim."

Derin bir nefes alıyorum, zihnim Keahi'nin hayat hikayesini gözden geçiriyor, parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum. "Tamam. Kız kardeşin ortadan kayboldu, sen eve döndün ve sonraki üç yılı diğer erkeklere öfkeni yönelterek geçirdin, değil mi? Buna baban da dahil olabilir miydi, olmayabilir miydi?"

Twanow bana sert bir bakış atar.

"Ben eve döndükten kısa bir süre sonra o öldü," diye cevaplar Keahi neşeyle.

Ahh, işte tanıdığım ve sevmediğim katil. "Hawaii'ye hiç dönmedin, halana, kuzenlerine, kimseye haber vermedin mi?"

"Hayır."

"Ama şimdi, üç hafta önce infaz öncesinde, aniden "Lea'yı kurtarma ihtiyacıyla her zaman boğulmuş durumdaydım. Artık bunun mümkün olmadığını düşündüm."

"Lea'yı kurtarma ihtiyacını her zaman hissettim. Sadece bunun artık mümkün olmadığını düşündüm."

Sonunda anladım. "Bir şey değişti. Onunla ilgili bir ipucun mu var, hala hayatta olduğuna inanman için bir neden mi?"

"Bana hala beni sevdiğini söyleyen, onun el yazısıyla yazılmış bir mektup aldım."

"Onun el yazısı olduğunu nereden biliyorsun? Onu en son beş yaşındayken görmüştün."

"Biliyorum."

Derin bir nefes alıyorum. Böyle dramatik olaylar için yeterince uyumadım. "Bu mektubu polise verdin mi, Hawaii yetkililerine haber verdin mi?"

"Yardım etmeyecekler."

"Hawaii yerlisi olduğu için mi? Kayıp bir kızdan gelen gerçek bir not onların dikkatini çekecektir bence."

Keahi başını sallar.

"O zaman kim olduğun için mi?" diye ısrar ediyorum. "Onun durumu, hüküm giymiş bir katilin kız kardeşi olduğu için görmezden geleceklerini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Bu benimle ilgili değil. *Onun* kim olduğu yüzünden." "Kim?" Gerçekten şaşkınım.

"Mac. O, kadını ele geçirdi. Bunca yıl sonra, kadın hala onunla birlikte. Ancak hiçbir kolluk kuvveti ona karşı çıkmayacak. Sanders MacManus gibi bir adama karşı çıkmayacak."

Ona bakıyorum. Gözlerimi kırpyorum. Tekrar bakıyorum. "Mac, Sanders MacManus mu? Teknoloji devi mi? Çoğu gelişmiş ülkeden daha fazla servete sahip olan adam mı?"

"Ve Hawaii'nin çoğunu satın alan adam," diye ekliyor Twanow. "Bir ada bir ada."

Dürüst olmak gerekirse, bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Son on iki yılımı, yerel gazetelerde adı bile geçmeyen insanları aramak için çoğunlukla marjinalleşmiş topluluklarda geçirdim. Zenginlerin ve yoksulların hayatlarının çok farklı olduğu konusunda hiçbir yanılsamam yok. Yani, MacManus gibi zengin ve ayrıcalıklı bir adamla mücadele etmeye çalışmak... Seçeneklerimi düşünmek için uğraşıyorum.

"Kız kardeşin kaç yaşında? On yedi, on sekiz mi?"

"On yedi yaşında ve dokuz aylık. Hala reşit değil," diyor Twanow. Bu önemli bir gerçek.

"Sanders MacManus'u soruşturmak kesinlikle biraz incelik gerektirecek," diyorum, "ama bu, bunun yapılamayacağı anlamına gelmez. Özellikle de reşit olmayan bir kızı elinde tutuyorsa."

"İzlerini saklayacak, rüşvet verecek, ne gerekiyorsa yapacak." Keahi şimdiden pes etmiş durumda. "O kadar parası ve gücü olan bir adam mı? Polis onu aramak için bile yaklaşamayacak."

"Ama ben yapabilir miyim?" Kafamı şiddetle sallıyorum. "Bu benim yeteneklerimin çok ötesinde

"Seni Hawaii'ye götürebiliriz," diye araya giriyor Twanow.

"İstersen birinci sınıf da olabilir," diye ekliyor Keahi. "Param bol."

"Param mı var?" Sanki gerçeküstü bir oyunun içindeymişim gibi hissediyorum.

"Ölüm hücresindeki erkekler tüm eğlenceyi tek başına yaşamıyor. Biz kadınların da hayranlarımız var

." Yine o sırtış. Gerçekten nefret etmeye başlıyorum.

"Seni Hawaii'ye götürebiliriz," diye tekrarlıyor Twanow. "MacManus, Honolulu'dan bir saatlik uçuş mesafesinde küçük bir atol satın aldı. Orayı bir

ekolojik bir konaklama tesisi haline getiriyor ve işçiye ihtiyacı var.

Sen deneyimli bir barmenisin, değil mi?" "Tabii, ama..."

"Personel alımını yapan şirkette bir bağlantım var. Şu anda ekip çok az, geliştirme için sahayı inceleyen bir öncü ekip var, ama yine de mutfağı yönetmek, temizlik işlerini yapmak vb. için insanlara ihtiyaçları var. Bu senin girişin olacak. Gerisi kolay - MacManus durumu değerlendirmek için atolü düzenli olarak ziyaret ediyor. Onunla yüz yüze görüşebilir, Lea'nın yanında olup olmadığını belirleyebilir ve sonra temas kurabilirsin."

"Yani şimdi gizli görevli mi olacağım? Hayır, olmaz. Tecrübem yok. Özel dedektif tut."

"Asla işe yaramaz," diye hemen Keahi cevaplar. "Yıllar boyunca kaç kişi ona ulaşmaya çalıştı biliyor musun? Profesyonelleri bir kilometre öteden tanır. Sen profesyonel değilsin."

"Aynen öyle!"

"Daha iyisi, gizli görevde olmana gerek yok," diye ısrar eder Twanow. "Sadece kendin ol, yol boyunca iş bulan gezgin bir göçebe. İnternette neredeyse hiç iz bırakmamışsın, adına kayıtlı hiçbir şey yok. Şüphelenip birini seni araştırması için gönderse bile, ilerleme kaydetmeleri haftalar sürer. Benim için de o kadar sürmüştü."

"Ben kayıp kişilerle ilgili çözülmemiş davalarla uğraşıyorum," diye başlıyorum. "Bu da tam olarak öyle bir vaka," diyor Keahi.

"Hayır! Eğer söylediklerin doğruysa, kız kardeşin bir kaçırılma kurbanı. Kendini savunma, silah kullanma ve diğer rastgele kurtarma eylemlerinden bahsetmiyorum bile, kurtarma konusunda deneyimli birine ihtiyacın var." Önümdeki kadının dalgalı kaslarına kıyasla çöp gibi ince kollarımı kaldırıyorum. "Zor bir durumda kavgayı kazanabilecek birine benziyor muyum? Ben soruşturmaları konuşarak hallederim. Kesinlikle, kesinlikle fiziksel çatışmalara girmiyorum. Ben öyle bir kız değilim."

"O zaman sözlerini dikkatli seçmelisin." Keahi'nin bakışları sabit kalır. "Bu işi sen yapmalısın. Bunu yapabilecek başka kimse yok. Ve biri onu kurtarmalı. Onu, hayatının geri kalanını o tacizci, kendini beğenmiş pislikle geçirmeye mahkum edemezsin!"

"Orada olup olmadığını bir bak," Twanow yatıştırıcı bir şekilde önerir. "Temas kur, sonra bana haber ver. Gerisini ben hallederim."

"Süvarileri mi çağıralım? Bir müfreze Navy SEAL'leri mi?"

"Ne gerekiyorsa. Lea'nın iradesi dışında tutulduğunu teyit edersen, yetkililer harekete geçmek zorunda kalacak. Bu işe yarayacak. Aksi düşünseydim

seni bulmak için bu kadar zaman ve enerji harcamazdım."

Midem bulanıyor. Bu benim uzmanlık alanım değil. Şiddet ve kanı sevmem; cinayet davaları yerine kayıp kişilerle ilgilenmemin bir nedeni var.

Ama aynı zamanda, Keahi'nin söyledikleri doğruysa, kız kardeşi gerçekten kötü niyetli ve güçlü bir adam tarafından zorla alıkonuluyorsa... bundan nasıl uzak durabilirim?

"Bunu yapacaksın," diyor Keahi.

"Oh, kes sesini." Seri katillerin isteklerinden bıktım artık.

"Bunu yapacaksın," diye tekrarlar kararlı bir şekilde. "Sen unutulmuş insanlara yardım ediyorsun. Kız kardeşim unutulmuş. Ama daha da önemlisi, o hayatta. Hayatta olduğuna dair kanıtım var. Ve en son ne zaman araman birini bulmakla sonuçlandı? Beni boş ver, bu zafere ihtiyacın var."

"Şu anda senden nefret ediyorum."

Keahi yine sırtıyor, muhtemelen kurbanlarının boğazlarını kesmeden hemen önce taktığı o yavaş, vahşi gülümsemeyle. Beni çözmüş ve bunu biliyor.

"Mükemmel. O zaman her şey ayarlandı. Victoria sana Hawaii'ye bilet alacak. Sen Lea'yı kurtaracaksın. Ve üç hafta sonra, nihayet cehenneme vardığımda, küçük kız kardeşimin güvende olduğunu bilerek alevlerin içinde dans edeceğim."

BÖLÜM 3

BU MEKTUBU GÖRMEK İSTİYORUM." O kadar hızlı yürüyorum ki, Twanow zorlukla yetişiyor. Umurumda değil. Bu hapishaneden çıkmam lazım, hemen.

"Tabii ki. Bir kopyası var."

"Kız kardeşinin hayatta olduğunu gerçekten düşünüyor musun?" Avukatı dikkatle süzdükten sonra, tekrar harekete geçmek için bir an duruyorum. Tanrı şahidimdir, duvarlar üzerime üstüme geliyor.

Ön tarafa, resepsiyon alanına mı geldik? Cezaevi jargonunu bilmiyorum ve şu anda öğrenmek de istemiyorum.

Twanow, çıkış işlemlerini yapmam için kolumu tuttu, sonra tekrar yola çıktım. Yüzüme çarpan ilk temiz hava dalgası bir kutlama gibi geldi. Tadını çıkarmak için durdum. Tabii ki, ufku bozan ağır çitler, sarmal jiletli teller ve gözetleme kuleleri hala oradaydı. Siktir et, tekrar yola çıkıyorum.

"Bunu düşünmem lazım," diye Twanow'a söylerim, aceleyle ilerlerken. Ayrıca duş almam, uyumam ve şeker çubuğu dışında bir şeyler yemem lazım. Hem yorgun hem de gergin hissediyorum.

"Bu bölgede olduğumda yerel bir otelde kalırım." Twanow yetişmek için acele ediyor. "Lüks bir yer değil, ama sessiz ve temiz. Senin için ikinci bir oda ayırttım."

Aniden durdum. "O senin için ne ifade ediyor? Neden on sekiz adamı öldürmekle kalmayıp, bunu gerçekten zevkle yapan bir kadın için tüm bunları yapıyorsun?"

"Keahi Pierson'ın gerçekte kim olduğu konusunda hiçbir yanılsamam yok," diyor Twanow sessizce. "O soğukkanlı bir katil."

"Ama?"

"Yine de idam edilmemeli. Birçok araştırma, idam cezası konusunda yaygın bir ırkçı önyargı olduğunu göstermiştir. Yarısı Hawaii yerlisi olan Keahi'ye bakın. Çoğu idam mahkumu, idamını beklemek için onlarca yıl geçirirken, onun cezası birkaç yıl içinde infaz edilecek. Böyle bir şeyi hiç duydunuz mu?"

"Çünkü suçunu kabul etti ve tüm temyiz haklarından feragat etti."

"Çünkü kendini bir canavar olarak görüyor. Peki neden? Marjinalleşmiş topluluklar için şiddet döngüsü ve sosyal hizmetlerin eksikliği konusunda daha fazla istatistik vermemi ister misin? Keahi, olduğu kişi için babasını suçluyor, ama ben toplumu suçluyorum. Onu, annesini, kız kardeşini ve sayısız diğerlerini hayal kırıklığına uğrattık. Onlar, istismar, alkolizm ve yoksulluğun hüküm sürdüğü bir ortamda doğdular. Ve böyle bir çocukluğun sonuçlarının ne olacağını bilmemize rağmen — istismar, alkolizm ve yoksulluğun hüküm sürdüğü bir başka nesil

—hiçbir şey yapmadık. Şimdi devlet Keahi Pierson'ı önemsiyor. Şimdi devlet, gelecekteki kurbanları korumak için devreye girmek istiyor. Ben diyorum ki, otuz yıl önce, onun da aynı ilgiye ihtiyacı olduğunda devlet neredeydi?

"Peki." Park yerine doğru yoluma devam ediyorum.

"İyi değil! Hiçbiri iyi değil. Bu trajik. Bu korkunç. İyi değil!" "Lanet olası trajik. Daha iyi mi?"

"Bir dakika yavaşlayabilir misin?"

"Hayır! Buradan çıkmam lazım. Ve senin teklif ettiğin otel odası. Çünkü sana katılmıyorum. Bütün bu olay... çok berbat." Bundan daha anlamlı bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum, ama zihnim akıllıca cevaplar verecek kadar yorgun. "Yemek. Buralarda arabaya servis yapan bir yer var mı? Cheeseburger istiyorum. Ve milkshake. Çikolatalı. Hayır, çilekli. Hayır, kesinlikle çikolatalı. Evet, beni yemeğe götür, belki o zaman sen ve ölüm hücreesindeki müvekkilin beni öldürene kadar hayatta kalabilirim."

"Bunu yapabilirim. Arabam şurada. Bunu yapacaksın, değil mi? Çünkü Hawaii'ye gitmek günün büyük bir kısmını alacak ve fazla zamanımız kalmadı."

"Sanders MacManus ne biçim bir isim?" diye mırıldanıyorum. "Adı Sanders olan herkes pisliğin tekidir."

Avukat sadece başını sallar ve beni kalabalık otoparktan geçirir.

"O mektubu Lea mı yazdı? Hala hayatta mı? Sanırım asıl soru bu." Saçmalıyorum, düşüncelerim yorgun beynimde ping pong oynuyor. "Ama böyle bir şeyi uydurmanın ne faydası olabilir ki? Uzun zamandır kayıp olan bir kız kardeşin ortaya çıkması Keahi'nin yaklaşan idamını değiştirmez, değil mi? Kayıp bir akrabanın aniden ortaya çıkması, ölümcül enjeksiyondan muaf tutulmayı sağlayan bir madde yok ki?"

"Kesinlikle yok."

"Para mı meselesi? Keahi, çok parası olduğunu ima etti. Bu, sahte mirasçı oyunu olabilir mi?"

"O tür bir para değil," diye beni temin etti Twanow. "Daha çok, bir ay ömrün kaldı ve hapishane kantininde çılgınca eğlenmek istiyorsan sahip olabileceğin türden bir servet."

"Hawaii'ye birinci sınıf bilet teklif etti." "Onun hayırseverleri var..."

"Gelecekteki kocalar mı? Yoksa daha çok gelecekteki dullar mı?"

Twanow gözlerini devirdi. Ön camın üst köşesinde kiralama şirketinin etiketi olan makul bir gümüş renkli kompakt araca vardık. Kapıları açtı ve bana binmem için işaret etti.

"Keahi'nin son arzusunu yerine getirmek için uçak bileti parası bulmak sorun olmayacak," diyor. "Ama bu, bu beylerin çok fazla kaynağı olduğu veya bunları uzun süredir kayıp olan kardeşlerine sihirli bir şekilde verecekleri anlamına gelmez."

"O zaman neden şimdi mektup geldi? Bu zamanlamayı sevmedim. Tanrım, başım ağrıyor." Ön koltuğa kayarak, şakaklarımı öfkeyle ovuşturuyorum.

"Yemek," diyor Twanow kararlı bir şekilde, arabayı geri vitese takarken. "Ben de açım, bu ikimize de iyi gelir. Zamanlamaya gelince, Keahi'nin idam tarihi yaklaşırken davası tüm haberlerde yer aldı."

"Yedi yıl önce on sekiz cinayetten tutuklandığında yüzü haberlerde her yerdeydi," diye kuru bir şekilde karşılık verdim.

"Yedi yıl önce Lea on yaşındaydı. Harekete geçmek için çok gençti, haberlere ve televizyon yayınlarına erişimi var mıydı ki? MacManus'un kontrolü altındaysa, onu habersiz tutmak için bir nedeni vardı."

"Ama şimdi öğrendi."

"Daha yaşlı, daha bilge. Ve bir genç olarak, muhtemelen teknoloji konusunda oldukça bilgili."

"Yani el yazısı bir mektup mu gönderdi? Bilgisayar çağındaki bir genç için daha hızlı ve kolay olan e-posta, mesaj panosu gibi bir şey değil mi?"

"Çok izlenebilir. Elektronik bir cihazda yaptığı her şey, MacManus gibi birinin bulabileceği dijital izler bırakırdı. Ancak, gizlice dışarı çıkıp bir notu posta kutusuna atarsa, geride hiçbir kanıt bırakmaz. Birinin telefonunu, dizüstü bilgisayarını vb. karıştırmasından endişelenmesine gerek kalmaz."

"Elektronik cihazlara erişimi olduğunu varsayarsak. Ya da bu konuda, posta kutusuna erişimi olduğunu varsayarsak."

"Sempatik birine verip postalamasını isteyebilir. Kariyerimin başlarında, insan kaçakçılığıyla ilgili birkaç davada, bu şekilde yardım mesajı gönderdiklerini görmüştüm."

"Kariyerinin başlarında değil misin?"

"Umarım öyledir." Twanow bana hızlıca gülümser, sonra söz verdiği fast-food cennetine girer.

En son bu kadar aç olduğumda, Wyoming'ın vahşi doğasında, arama ekibimizin üyelerini tek tek öldüren bir psikopatla birkaç gün zar zor hayatta kalmıştım. Ben kurtuldum. Ama herkes kurtulamadı. Sonrasında geçen uzun haftalar süren iyileşme süreci... O davayı düşünmek istemiyorum, ama belki de düşünmeliyim. Hayatta kaldım. İyileştim. Hayatıma devam ettim.

Buna kıyasla, tropikal bir adada bir teknoloji milyarderini soruşturmak ne kadar korkutucu olabilir ki?

Hamburgerin zengin, yağlı kokusu burnuma geliyor. Geçmişini unutuyorum, şimdiki zaman için çok hevesli bir sipariş veriyorum ve ciddi bir şekilde yemeğe başlıyorum. Twanow sadece bir cheeseburgeri mideye indirmiyor, aynı zamanda patates kızartmalarını çikolatalı milkshake'ine batırıyor. Sırf bu yüzden ona saygı duyuyorum.

Bu durum Waco'ya kadar devam ediyor. Orada otobüs terminalinden valizimi alıyoruz, söz verildiği gibi sade bir motele yerleşiyoruz ve sonunda milyarderi bulma işine koyuluyoruz.

"Marlon Brando ve 1967'de *Mutiny on the Bounty* filmini çektikten sonra satın aldığı uzak ada hakkında bir bilginiz var mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

Her ikimiz de 60 dakikalık bir mola verdik. Twanow koşmak için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Ben ise, biri beni kovalamadıkça asla koşmam, o zamanı saçımdaki hapisane izlerini yıkamak için kullandım. Şimdi onun odasında oturuyoruz. Ben yatağın üzerinde çıplak ayakla ve bacak bacak üstüne atmış oturuyorum. O ise pencerenin önündeki tek sandalyede oturuyor, siyah tayt ve koyu yeşil tunik üstüyle daha da genç ve zinde görünüyor. Çorap giyiyor, bu da muhtemelen halının temizliği hakkındaki görüşünü gösteriyor. Öte yandan, daha önce yaşadığım bazı yerleri düşününce, bu odayı lüksün zirvesi olarak görüyorum.

"Marlon, filmi çekerken ilk olarak Fransız Polinezyası'ndaki Tetiaroa adasını ziyaret etti" diye açıklıyor. "Efsaneye göre, adaya aşık olmuş ve doğal güzelliğini ve kültürel mirasını korumak için adayı satın almış. Sonunda, Tahiti'de bir Amerikan otelci olan Richard Bailey'i, ilk çevre dostu, tamamen sürdürülebilir ve inanılmaz lüks bir tatil köyü geliştirmesi için işe aldı. Lüks genellikle israfı ima ettiği için, bu başlangıçtan itibaren zorlu bir öncül

israfi çağrıştırır: abartılı aydınlatma, soğuk klima ve her şeyin aşırı miktarda kullanılması."

"Tamam." Bunun nereye varacağını hiç bilmiyorum.

"Uzun lafın kisası, işe yaradı. Tetiaroa'daki The Brando, artık dünyanın dört bir yanından gelen film yıldızlarının, derin deniz suyu klimaları, güneş enerjisiyle çalışan aydınlatma ve tamamen yerel malzemelerden yapılmış binalar eşliğinde uzak kumlu plajların tadını çıkarmak için uçtukları yerlerden biri. Ve Sanders MacManus şimdi kendi kişisel atolü Pomaikai'de bunu yapmak istiyor."

"Burası Hawaii'den bir saat uzaklıkta olan yer mi?"

"Honolulu'ya uçacaksınız. Sonra MacManus Group'un Pomaikai'ye giden charter uçuşlarından birine bineceksiniz."

"Öyle mi?"

"Charter uçuşları haftada bir kez gıda ve personel dahil olmak üzere malzeme getirmek için kalkıyor. Sen hangisinin tahmin et?"

"Zaten personel olarak işe alındım mı? Yine, bu kadar basit mi?"

"Son zamanlarda çok fazla personel değişimi oldu. Görünüşe göre, herkes cennette çalışmak istediğini düşünse de, bu kadar *uzak* bir cennette hayatta kalmak için gereken özelliklere sahip olan çok az kişi var."

"Ne kadar uzak?"

"Yakın zamanda televizyon izleyemeyecek, e-postalarını kontrol edemeyecek veya evini arayamayacaksınız. Bu arada, ateşin çıkması, enfeksiyon kapması veya bileğini burkma. Arı sokmasına alerjin var mı? Eğer varsa, bu konuda yalan söylemeni isteyeceğim."

"Ne?"

Twanow çoktan harekete geçmiş. "Özel charter uçağına yetişmek için önümüzdeki otuz altı saat içinde sizi Hawaii'ye ulaştırmamız gerekiyor."

O kadar şaşkınım ki nereden başlayacağımı bilemiyorum. "Beni görmeden önce tüm bunları planlamışsın." Öfkelenmeli miyim yoksa etkilenmeli miyim, karar veremiyorum.

"Keahi'yi görmek için Gatesville'e kadar otobüse binmeyi kabul ettin. Bu benim için yeterliydi."

Prensip olarak sinirlenerek yüzümü buruşturuyorum. Görünüşe göre, meraklı bir zihin ve kendine zarar veren bir kişiliğe sahip olmak, sonuçta tahmin edilebilir bir şey.

"Sen bir alkoliksin," diyor Twanow, sanki aklımı okumuş gibi. Sesi meraklı, beni yokluyor.

"Evet. Alkolik bir ailede doğup büyüdüm. Üzerinde içki varsa, bunu kanıtlayabilirim."

Benim alaycı tavrımı görmezden geliyor. "Ama barmen olarak çalışıyorsun."

"Alkolün etrafında olmak benim için bir tetikleyici değil." Omuz silkiyorum. "Nefes almak tetikleyici." Twanow beni uzun bir süre inceliyor. "Adada alkol var.

Şarap, bira, sert içkiler. Herkesin anında toplanabilmesi gerektiği için içki içmeyle ilgili kurallar var. Başka bir deyişle, kampta tüm alkol kontrol altında ve izleniyor. Bu da senin görevlerinden biri olacak."

Şaşkınlığım tükeniyor, bu yüzden yerine şaşkın bir şekilde göz kırpiyorum.

"MacManus hala gelişiminin erken aşamalarında. Lüks bir otel yok, sadece rustik kulübeler ve öncü ekibi barındıracak birkaç büyük ortak bina var. Personel arasında mühendisler, doğa bilimciler, bir arkeolog, mimar, proje yöneticisi, iki aşçı ve şimdi de sen var. Bulaşıkçı, çamaşırcı ve tedarik teknisyeni. Alkol dahil olmak üzere erzakları denetlemekle sorumlusun."

"Bu ironik değilse..." Gözlerimi devirdim, sonra kendimi eldeki önemli konulara odaklanmaya zorladım. "Alkolle uzun ve kirli bir ilişkim var mı? Elbette. İçki içme düşünceleri ve ucuz içkilerin cazibesi hala rüyalarımı kışkırtıyor mu? Kesinlikle. Ama bu, iyileşmekte olan bir alkolik için hayatın gerçeği. Nereye gidersem gideyim baştan çıkarıcı şeyler var." Bu konuda olabildiğince açık sözlü olarak ikinci kez omuz silkiyorum. "Barmenlik, sahip olduğum tek mesleki beceri olduğu için bu işi yapmaya devam ettim, bir kızın da yemek yemesi lazım. Bu işin bir parçası olarak, her gece sonsuz miktarda içkiyi sayar, sipariş eder ve servis ederim. Bana bu işin de pek farklı gelmiyor."

"Bununla başa çıkabilir misin?"

"Bill'in bazı arkadaşları sana hayır derdi. Ama diğer insanların içki içtiği ortamlarda bulunmak beni etkilemiyor. Benim kendi sorunlarım var." İlk gerçek aşkım Paul'un kollarımda öldüğünü hatırlıyorum; artık kurtarılamayacak birini kurtarmak için kendimi bir davaya adadım; diğer insanların, tamamen yabancıların, hayatlarını yaşamalarını izlerken, ben dışarıda kalıp onları izliyordum.

Hayatımın bu aşamasında, kaderciliğime yaslanmayı seçtim. Kimseye ve hiçbir yere ait olmadığım sürece, bunu kullanacağım. Kendimi başkalarına ve onların sorunlarına adayacağım. Bunun ek bir faydası da kendi sorunlarımdan kaçınmamı sağlaması.

Paul: "Neden bunu yapıyorsun? Neden ben sana yetmiyorum?"

Ben, orada durmuş, cevap veremiyordum.

“Sen bir bağımlısın.” Kendi sorusuna acı bir şekilde cevap verdi. “Bu yüzden. Her zaman daha fazlasına ihtiyacın olacak, peşinde koşman gereken bir heyecan olacak. Tanrım, Frankie. Seni seviyorum.”

Ben, hala orada durmuş, cevap veremiyordum. Paul arkasını döndü. Paul uzaklaştı.

Ben, onu takip etmedim.

Şimdi Twanow bilgisayar çantasından bir manila klasörü çıkarıyor. Onu kıvrılmış bacaklarımın önündeki boş alana koyuyor ve her birinin üstünde bir fotoğraf bulunan, ayrı ayrı kesilmiş raporları çıkarmaya başlıyor. *Haydutlar galerisi*, diye düşünüyorum, başka bir deyişle ön mürettebat.

"Durum şu," diyor net bir şekilde. "MacManus'un üstlenmek istediği gibi bir geliştirme projesi, birçok ayrıntının dikkatle incelenmesini gerektirir. Adamın ne kadar parası olduğu umurunda değil; ekolojik etki hem eyalet hem de federal düzeyde önemlidir, ayrıca gelecekteki lüks tatil köyünün kötü bir imajla lekelenme riskini göze alamaz. Bu amaçla, gerekli çalışmaları yürütmek ve her şeyin plana göre ilerlemesini sağlamak için Pomaikai'de yaklaşık bir düzine kişi görevlendirildi. Söylemeye gerek yok, bu çoğu kişi için en mutlu iş değil."

"Söylemeye gerek yok," diye tekrar ediyorum, zaten anlamıştım. MacManus kaya gibidir. Kırılgan ekosistem, zor durum. Birdenbire, sadece ortalığı toparlayıp içki dağıtmakla görevli kişi olduğum için çok mutlu oldum. Aferin bana.

"Sanders MacManus." Twanow parmağıyla fotoğrafına dokundu. Ben de itaatkar bir şekilde raporu alıp fotoğrafına baktım.

"Keahi haklıydı, preppy tipi seviyorsanız, yakışıklı bir adam. Bana mı öyle geliyor, yoksa Thurston Howell'ın iş kıyafeti versiyonu gibi giyiniyor mu? Zengin bir aileden mi geliyor?"

"Hiç de değil. Güney Kaliforniya'da büyümüş. Annesi emlakçıymış, babası yerel lisede matematik öğretmeniymiş. MacManus'un ünü, doğru çocukla, sınıfın inek çocuğu Shawn Eastman'la arkadaşlık kurması ve onu zorbalardan korumasıyla başlamış. Shawn, şirketlerinin ününü kazandıracak kodu geliştirmiş, kurumsal güvenlik yazılımına yardımcı olan bir algoritma. MacManus şirketin CEO'su ve yüzüydü, Eastman ise beyniydi. On yıl sonra şirketi halka açtılar ve ikisi de bir gecede milyoner oldular. Sonra Shawn bir uçak kazasında öldü. Bir yıl içinde MacManus, ortağı olmadan devam edemeyeceğini söyleyerek şirketi sattı. Tek hissedar olarak bir gecede yarım milyar dolar kazandı. O zamandan beri bu parayı gayrimenkul yatırımları için kullanıyor."

"Ortağının ölümü onu tek hissedar mı yaptı? Bana çok şüpheli geliyor."

"Yıllardır söylentiler dolaşıyor, ama somut bir şey yok. MacManus hakkında unutulmaması gereken şey: o bir teknoloji dehası değil. Kendi deyimiyle bir satıcı, ya da diğerlerinin deyimiyle bir dolandırıcı. Oldukça zeki, ama aynı zamanda kibirli, bencil ve küçümseyici. Sen tam da onun farkına bile varmayacağı türden birisin."

"Evet, ben!" Ama ne demek istediğini anlıyorum. Onun küçümseyici tavrı işimi kolaylaştıracak.

"MacManus gelecek hafta sahayı ziyaret edecek. Onun gelmesinden önce birkaç günlüğüne yerleşmek için vaktin olacak. Bu da bizi bir sonraki önemli kişiye, MacManus'un sağ kolu ve proje yöneticisi Vaughn Winslow Austin'e getiriyor. O bu işi yönetiyor ve senin her hareketini inceleyecek."

"Cidden mi? Vaughn Winslow Austin mı? Emin misin, o ve MacManus tenis kıyafetleriyle bir hazırlık okulunda tanışmamışlar mı?" Bir sonraki raporu alıyorum. Vaughn beklediğimden farklı görünüyor: dalgalı kahverengi saçlar, kırışık mavi gözler, yıpranmış yüz hatlarında hafif bir gülümseme. Yakışıklı, ama sadece Matthew McConaughey tarzında.

"Austin, MacManus için iki büyük tatil köyü daha geliştirmiştir. Ne yaptığını biliyor ve işini sıkı tutuyor. Tavsiyem: kendin ol, yoluna çıkan işleri kabul eden gezgin bir ruh. Bu işlerin çoğu sözleşmeli çalışanlar için. Posta adresi olmayan tek kişi sen olmayacaksın."

"Bunu bilmek iyi oldu."

"Bu raporları sana bir gecede incelemek için vereceğim; ama yanına alma. Biri bagajını karıştırırsa, bu kadar suçlayıcı bir şeyi keşfetmesini istemezsin."

"Deneyimsizim ama aptal değilim," diye onu temin ettim.

"Şu anda bildiğimiz üçüncü kişi, Aolani Akamai, MacManus'un mimarı, arkeolog ve doğa bilimcileriyle birlikte çevresel etki raporu üzerinde çalışıyor. Bu proje onun için çok önemli. MacManus onu yerel halka bir taviz olarak işe aldı — Hawaii kültürü ve mirasını ne kadar onurlandırmak istediğine bakın, yerel bir mimarı bile işe aldı. Ancak o bir kukla değil. Yetenekli, hırslı ve keskin zekalı. Ayrıca MacManus'u hala tanımaya çalışıyor, yani Lea veya kendin için hemen endişelenmen gereken bir durum varsa, Aolani yardım için en iyi seçeneğin olabilir."

"Tamam." Özgeçmişini alıp fotoğrafına bakıyorum. Uzun ve ince, mankenler ve nefret etmek istediğim kadınlarla özdeşleştirdiğim türden bir vücuda sahip. Ama çenesindeki kararlılık onu telafi ediyor. Açıkça, kavgadan çekinmeyen biri.

Raporları işaret ediyorum. "Ödevini yapmışsın." Twanow inatçı bir ifade takınıyor. "İşimi çok iyi yaparım." "Ama bu senin işin değil. Keahi'yi idamdan kurtarmak senin işin. Bu daha çok bir arkadaşına yapılan iyilik gibi. Onu o kadar mı seviyorsun, hapisten çıkıp daha fazla adam katletmekten mutluluk duyacak olan cinayet suçlusu müvekkilini?"

"Sana zaten söyledim, onun kim olduğu konusunda hiçbir yanılsamam yok."

"O zaman neden bunu yapıyorsun? Bütün bunları? Çünkü bunun, beklenenin ötesine geçmenin tam tanımını olduğuna eminim."

"Yardım etmeyi kabul ettin. Neden yapıyorsun?"

Ona bir bakış attım. "Çünkü bu benim işim. Kimsenin aramadığı insanları bulmak. Lea için yapıyorum bunu, tıpkı her zaman kayıplar için çalıştığım gibi."

"O zaman anlaştık. Bu Lea için..."

"Hayır. Çünkü Lea'nın varlığından veya onunla iletişim kurmanın bir yolundan emin olmadan önce tüm bunları yaptın. Sen..." O anda anlıyorum; bu, atasözündeki gibi kafama bir darbe gibi vuruyor. "Bu senin suçluluk duygun." Her bir bilgi paketini işaret ediyorum. "Müvekkilini kurtaramayacağını biliyorsun. Keahi üç hafta sonra idam edilecek."

Twanow'un çenesi gerilir, ama bu seferlik, lafı dolandırmaz. "Bu noktada, bunun tersi olması için bir mucize gerekir. Farkında değilseniz, Teksas son dakika idam erteleme kararlarıyla tanınmaz."

"Bu senin telafin. Keahi'yi kurtaramayacaksın, o yüzden kız kardeşini kurtaracaksın." "Bunun önemi var mı?"

"Sadece daha önce hiç uçağa binmediğim için." "Ne?"

"Daha önce hiç uçağa binmedim. Hawaii'ye hiç gitmedim, hele ki çok az insanın yaşadığı, en az birinin seks ticareti mağdurlarına ilgi duyan bir psikopat olduğu uzak bir tropik adaya hiç gitmedim. Yani, evet, benim için niyetiniz çok önemli."

Twanow nefesini verir, omuzları savunma pozisyonundan düşer. "Tamam, o zaman şöyle: Keahi'yi kurtaramam, bu yüzden kız kardeşini kurtarmak istiyorum. Keahi, kazanmaya ihtiyacın olduğu için bu davayı alacağını söyledi. Benim de kazanmaya ihtiyacım var. Aksi takdirde, Keahi'yi temsil ettiğim son dört yıl,

onun hakkında her şeyi öğrenmek, ölüm cezası, adalet sisteminin adaletsizliği... Bunların hepsinin boşuna olmadığını bilmem gerekiyor."

"Tamam."

"Tamam mı?"

"Neden böyle davrandığını anlamam gerekiyordu. Artık anlıyorum. Evet, beni uçağa bindirelim. Otobüste geçireceğim on iki saate kıyasla ne kadar kötü olabilir ki?"

Twanow sonunda gülümser. "Teşekkürler. Bir telefon kadar uzağım demek isterdim, ama tabii ki..."

"Cennette cep telefonu çekmiyor," onun önceki yorumunu tekrar ediyorum. "Teknik olarak, bazı uydu alımları var, bu yüzden personel kısa süreli

daha geniş dünyayla bağlantı kurma fırsatı buluyor. Sınırlı internet erişimi de var, ama anladığım kadarıyla bu profesyonellere ayrılmış. Eğer çok acil bir durum olursa, Aolani ve Vaughn'un sorumlulukları nedeniyle yetkileri olmalı. Onların iznini almanın bir yolunu bulman gerekecek."

"Yaşasın. Sabırsızlanıyorum." Ama içimde, midem zaten kasılmış durumda, Wyoming'deki anılar bir kez daha zihnimde canlanıyor. Kurşunlar ve kan, koşma ve düşme, son direnişler ve korkunç çılgınlıklar, bazıları benim kendi çılgınlıklarım.

Eskiden evrenin bana bir borcu olduğunu düşünürdüm. Artık daha iyi biliyorum. Kağıtları topladım, yataktan indim. "Şekerleme zamanı."

"Biletinizi ayırtıp gerekli malzemelerin listesini hazırlayacağım. Havaalanına giderken alabiliriz."

"Gerekli malzemeler mi?"

"Güneş kremi, mayo, geniş kenarlı şapka, parmak arası terlik. Bilirsin, tropikal iklime uygun giysiler." Yıpranmış kot pantolonumu ve yıpranmış flanel gömleğimi işaret etti, bunlar üç kısa kollu gömlek hariç, valizimdeki diğer eşyalarla hemen hemen aynıydı.

"Buna hiç hazır değilim," diyorum.

"Merak etme, ben hazırım." Sonra Twanow dizüstü bilgisayarını açarak tam verimlilik moduna geri döndü.

O kadar yorgunum ki, izlemeye bile gücüm yetmiyor. Odama dönüp doğruca yatağıma uzanıyorum.

Rüya görmek istemediğim şeyler görüyorum. Hatırlamak istemediğim şeyler hatırlıyorum.

Israrlı bir kapı çalma sesiyle uyanıyorum.

Ve bunca yıl sonra, ilk düşüncem şu: *Tanrım, bir içki içsem iyi olur.*

BÖLÜM 4

Kendi işlerimi kendi tarzımla ve kendi hızımda yapmaya alışkınım. Bu öyle değil.

Twanow, uygun kıyafetler bulmak için küçük valizimin içindekileri acımasızca karıştırıyor. İronik bir şekilde, uygun bulunan birkaç parça giysi – iki çift hafif kargo pantolon ve bir adet ince, uzun kollu yürüyüş ceket – dünyevi eşyalarımın çoğunu kaybettikten sonra Wyoming'de yaptığım son alışveriş çılgınlığından kalma.

"Hazırlan," diyor bana. "Austin'den uçağına yetişmek için alışverişimizi bitirmemiz gerekiyorsa yola çıkmalıyız."

Bu da bizi, nefret ettiğim ve her ne pahasına olursa olsun kaçındığım türden bir alışveriş merkezine getiriyor. Şimdi A mağazasından B mağazasına, oradan da C mağazasına neşeyle geçiyoruz. En azından Twanow öyle. Ben çoğunlukla arkada kalıyorum ve ölmeyi diliyorum.

Mayolar bir dereceye kadar mantıklı, güneşin zararlı ışınlarından neredeyse vampir beyazı tenimi korumak için rash guardlar da öyle. Buna mercan resiflerine zarar vermeyen güneş kremi ve geniş kenarlı şapka ekleyin (bilginiz olsun, şapka yakışan bir kafam/yüzüm yok) ve minimalist benliğim işin bitmesini istiyor. Keşke o kadar şanslı olsaydım.

Çevremle "uyum sağlamam" gerekiyor, bu da görünüşe göre yeni bir dizi outdoor spor giysisi gerektiriyor, daha önce hiç sahip olmadığım bir şeyden bahsetmiyorum bile, bir çift Crocs.

"Evet," diyorum Twanow, şüpheyile kalın slip-on'ları incelerken. "Ayaklarınızı dikenli kumsaldan koruyacaklar..."

"Dikenli plaj diye bir şey mi var?"

"Atoller, batan volkanik adaların üzerinde bir bariyer resifi oluşturan mercan halkasından oluşur. Başka bir deyişle, beyaz kumlu plajlar, kıyıya vuran mercanlar, volkanik kayalar ve deniz kabuklarıyla doludur. Ayaklarınızın altında dolaşan yengeçleri saymıyorum bile. Parmak arası terlikler çok dayanıksızdır, spor ayakkabılar ise nemli ortamda asla kurumaz. Bu yüzden Crocs giymelisiniz. Bana güvenin."

Ona güvenmekten başka seçeneğim yok, ama bu beni pek de rahatlatmıyor.

T-shirt satın almayı halledebilirim. Spor sütyenleri ve yeni ve geliştirilmiş hafif pijamalar da aynı şekilde - temelde erkek boxer şortu ve tişört. Neredeyse on yıldır Paul'un T-shirtlerinden biriyle uyuyorum. Belki de bunların bazıları benim için iyi olacaktır.

Twanow çok telaşlı, kredi kartı hazır. Yine, sevdiğim bir şey değil — işimin en önemli parçası bağımsız kalmak. Ama tek gelir kaynağı part-time barmenlik olan bir kadın olarak, tartışmaya gücüm yetmez.

Özellikle de benim kapaklı telefonumu gördüğünde. "O da ne öyle?" "Telefonum."

"O telefon değil, tarihi bir kalıntı. Seni bulmak bu kadar zor olmasına şaşmamalı. Sen gerçekten bir teknoloji düşmanıymışsın."

Hemen alınırım. "Teknoloji karşıtı değilim. İmkanlarım sınırlı. Arada fark var."

"Yani, sosyal konutlarda yaşarken, diğer herkesin de senin gibi kapaklı telefonu olduğunu mu söylüyorsun?"

Bakışı keskin. Ben yemi yutmadım. Nerede yaşarsam yaşayayım, ne yaparsam yapayım, *herkesin* telefonu benimkinden daha iyi. Belki de ben bir Luddite'im, ama Google'ı gayet iyi kullandığımı yemin ederim. İnternet kafede geçirdiğim sınırlı zamanlarda.

"Ön ödemeli, doğru mu?" Bana bakıyor. "Evet."

"Tamam, ama bundan daha iyi bir modele ihtiyacın var. Bu, dış dünyayla tek bağlantın olacak, anladın mı?"

Wyoming'den sonra bunu tamamen anladım, bu yüzden o benim TracFone'umu kendi başıma asla almayacağım bir akıllı telefon modeliyle yükseltirken tek kelime etmedim. Ayrıca, benim gibi maliyet bilincine sahip birinin bir yıllık aktivitesine denk gelen devasa bir veri paketi de ekledi. Tüm kişi listemi giriyorum — yaklaşık sekiz isim, silmeyi düşündüğüm ama bir türlü silemediğim Bostonlu bir dedektif de dahil. Yeni ve geliştirilmiş cihazımı test etmek için Twanow bana dijital uçak biletimi iletiyor. Ekranımda açtığımda, sanki sonunda yetişkinlerin masasına oturmuşum gibi kendimi oldukça havalı hissediyorum.

İşimiz bittiğinde, flip-floplar, Crocslar ve eski spor ayakkabılarımın gururlu sahibi oluyorum. İki mayo, iki rash guard, bir geniş kenarlı şapka ve mütevazı bir gömlek ve üst giysi koleksiyonundan bahsetmiyorum bile. Her şey nefes alabilir ve çabuk kuruyan bir tür mikrofiberden yapılmış. En azından giysilerim yaklaşan durumu idare edebilecek.

Tabii ki, bu da bavuluma sığmayan bir yığın eski giysi bırakıyor.

"Yak onları," diyor Twanow.

Giysileri saklamayı kabul edene kadar ona bakıyorum. Kendisi yakmayacağını kabul edene kadar daha da sert bakıyorum.

Sonra olabildiğince hazır hale geliyorum. Tropikal olasılıklarla dolu bir el çantası.

Onun kiralık arabasına geri biniyoruz. Yeni ön ödemeli akıllı telefonumu açıyorum ve "ilk kez uçmak" diye Google'da arama yapmaya başlıyorum. Bu günlerde pek çok şeyde olduğu gibi, havaalanında nasıl yol alınacağı, güvenlikten nasıl geçileceği ve uçağa nasıl binileceği konusunda bir YouTube videosu var.

Videoyu dört kez dikkatle izledim. Sonra Austin havaalanına vardık ve işte bu kadar. İki uçak. Los Angeles'ta bir aktarma. Sonra, yaklaşık on iki saat sonra, Honolulu. Biraz mide bulantısı hissediyorum.

"Bu sanal bir numara," diyor Twanow, yepyeni telefonumu alıp programlayarak. "Burayı ara veya mesaj at, bana ulaşır. Dinliyorlarsa diye doğrudan aramayı göze alamam."

Başımı sallıyorum.

"Hawaii saatiyle öğleden sonra dört gibi günlük kontrol aramaları ideal olur, böylece ne kadar ilerleme kaydettiğini belirleyebilirim. Ama..."

"Orada o kadar iyi çekim yok."

"Elinden geleni yap. İyi olduğunu bilmek güzel olur."

Onun sözlerinin son kısmı açıkça sonradan eklenmiş olsa da, yine başımı sallıyorum.

"Sadece kendin ol," diye tekrarlar, "Lea'yi gözden kaçırmadan. Hedefin bu. Onu şahsen gör, temel bir iletişim kur, hepsi bu. Gir, çık, git."

Onun sözlerine hiç inanmıyorum, o da benim inanmadığımı biliyor.

"Kendine iyi bak," diyor Twanow, sesi daha yorgun, daha samimi. "Sanders MacManus gerçekten Lea'yı elinde tutuyorsa... Lea eve dönmeyi hak ediyor; güvende olmayı hak ediyor."

Bunun nasıl olacağını sorgulamaya zahmet etmiyorum. Lea'nın ailesinin çiftliği çoktan yok olmuş, kötü şöhretli bir suç mahalli haline gelmiş. Kız kardeşi Keahi'nin kaderi konusunda Lea'nın yapabileceği hiçbir şey yok.

Ancak bir dereceye kadar, bunların hepsi esrarengiz konular. Genç bir kız, seks ticaretine zorlanıyor... Lea ayrıntıları umursamıyor. Lea özgür olmayı hak ediyor.

Bunlar benim görevim.

Onun için arabadan iniyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve tek valizimi alıyorum. Ne yaptığımı veya nereye gittiğimi hiç bilmiyorum. Tamamen, tamamen yabancı bir ÷lkede bir yabancıyım.

Yani, tam da rahatlık alanımın en ideal noktasında bulunuyorum.

YouTube videosunu izleyin. Geçerli bir ehliyet ve uçak bileti var. İleri gidip uçağımı buluyorum.

BİLETİM birinci sınıf, bu yüzden muhtemelen suçluluk duymalıyım, ama çok korkuyorum, umursamıyorum. Meğır birinci sınıfın kendi güvenlik kontrolü varmış, bu yüzden otuz dakika boyunca yanlış sırada bekledim ve huysuz bir TSA görevlisi bana başından beri daha kısa olan sırada bekleyebileceğimi söyledi. Söylediğı cümlelerin "aptal" kısmı ima edilmişti.

Twanow tuvalet malzemelerimi şeffaf bir plastik torbaya koymuştu, en azından bu kısmı doğru yapmışım. Elektronik eşyalarım ise yepyeni, şık telefonumdan ibaret, bu yüzden bu testi de geçiyorum. Ancak vücut tarayıcısından geçerken çok korkmuş görünmüş olmalıyım, çünkü diğır tarafta tatlı bir yaşlı bayan beni sakinleştirmek için koluma hafifçe vuruyor.

"İlk kez mi uçuyorsun, canım?"

"Belki. Henüz uçağı binmedim." "Nereye gidiyorsun?"

"Hawaii."

"Oh, bu harika. Gece uçuşu mu? Gözlerini kapat ve bir bakmışsın ki cennete varmışsın. Sık uçan bir yolcunun tavsiyesi, uçağı binmeden önce birkaç içki içmekten zarar gelmez. Ben viskiyi tercih ederim. Sonra, iyi geceler."

İtaatkar bir şekilde başımı sallıyorum, ona viski istemediğimi söylemeye cesaretim yok. Bütün şişeyi istiyorum. Ya da limonlu tekila, kızılıık soslu votka. Hiçbir zaman tek bir içkiye bağı kalmadım; en parlak dönemimde hepsini içerdim, tek tavizim karıştııcıları az kullanmaktı. Meyve suyu veya tonikle karnımı doyurma riskini almak istemedim. Tanrı korusun.

Babam Jack Daniel's'ı severdi. Erken yaşlarda, yarısı dolu bir şişeyi çalıp odama gizlice götürdüm, parmaklarıma bu güçlü içkiyi damlattım, baş döndürücü kokusunu içime çekerken, bu iksirin babam üzerinde sahip olduğı gizemli gücü anlamaya çalıştım. Uzun süre,

Jack'in tadı aşk gibiydi. Ama aslında tadı kayıp gibiydi, çok özlediğim babamın tadı gibiydi, o hiç kötü bir adam değildi, hatta nadiren kanepede sızmadığı anlarda oldukça aptal bir adam olabilirdi.

Valizimin sapından tutup, onu arkamda sürükleyerek kapıya doğru ilerledim. Titriyordum. Garip bir şekilde, havaalanı bana Keahi'nin hapishanesini hatırlatıyordu. Çok gürültülü ve aşırı uyarıcıydı. Kendimi zorlayarak derin nefes alıp verdim.

Bardak dibine çarpan buz küplerinin tınlaması. Barmen, tutsak izleyicilerine hava atmak için uzun bir içki dolduruyor. Köpüklü bira sürahisıyla dolu bir masanın önünden geçerken, şerbetçiotu kokusu burnuma geliyor.

Bakışlarımı dümdüz ileriye çeviriyorum, endişeli uçak yolcularını içki, içki ve daha fazla içkiyle sakinleştirmeye çalışan tüm salonları, barları ve restoranları fark etmemeye çalışıyorum.

Şu anda tatlı bir yaşlı bayan bile viski içiyor, diye düşünerek kızgınlık duyuyorum. Ama içimdeki tüm arzularıma rağmen, şu anda iyiyim. Bu dünyanın bana göre olmadığını biliyorum; bununla başa çıkamam. Hastalığım yüzünden hayatımın yirmi yılını neredeyse hiç hatırlamıyorum. Bedava içki içmek için yabancı erkeklerle birlikte olmak. Kusmuk içinde uyanmak. Teyzemin telefonuyla, annemle babamın bir trafik kazasında öldüğünü öğrenmek, sonra telefonu kapatıp bara geri dönmek.

O zamanlar olduğum kişi, olmak istediğim kişi değil. O kişi kimseyi kurtaramazdı. O kadın kendini bile kurtaramazdı. Paul'un müdahalesi ve kararlılığı sayesinde uçurumun kenarından geri çekildim. Ve sonra, tüm bunlardan sonra...

Bu uçağa bineceğim. Biraz panikleyeceğim ve nazik bir uçuş görevlisi beni sakinleştirecek. Sonra gözlerimi kapatıp uçak LAX'a inene kadar uyuyacağım, ardından yeni uçağımı bulacağım, biraz daha uyuyacağım ve voilà, cennet.

Bunu yapabilirim. YouTube videosundaki adam öyle dedi.

Şimdi, ilk bakışta bir mülteci kampı gibi görünen, bana tahsis edilen kapıya vardım. İnsanlar her yerde toplanmış, çoğu yırtık kot pantolonlar ve eskimiş pijamalar giymiş, hepsi yere ya da durumlarına göre cep telefonlarına bakıyor. 30 santimlik bir duvar boşluğu buluyorum, kendimi sıkıştırıp yere çömelirken küçük olduğum için minnettarım.

Uçağa binmeye bir saat var. Bu süreyi, Twanow'un araştırma dosyasını bulana kadar çantamı karıştırarak geçiriyorum.

Son emrim, Honolulu'ya vardığımda belgeleri yakmak ve ardından iş bulma şirketine gidip benim için hazırladıkları evrakları teslim etmek.

("Sadece kendim mi olacağım?"

diye soruyorum neşeyle. "Tabii ki."

Derin bir nefes alıyorum. İyi bir alaycı sözün boşa gitmesi her zaman trajiktir.)

Klasörde, benim isteğim üzerine yeni bir belge var: Keahi'nin kız kardeşinin ona yazdığı iddia edilen mektubun fotokopisi. Ancak zarf yok, ki şimdi düşününce onu da incelemek isterdim. Tam olarak ne aradığımı bildiğimden değil, ama ne demişler, gördüğünde anlarsın.

Not, boş bir yazıcı kağıdına yazılmış. Yazı büyük ve karalanmış, neredeyse çocukça. On yedi yaşındaki Lea okula gitmediği için mi? Yoksa çoğu okul artık temel el yazısı öğretmediği için mi? Grafolojiyle ilgili çılgın teorilere kendimi kaptırmak yerine, kelimelere odaklanıyorum.

Keahi,

Bu mektubu alıp almayacağını bilmiyorum. Onu göndermeye cesaretim olacak mı bilmiyorum.

O gece dediğin gibi kaçtım.

Elimden geldiğince saklandım.

Ama o beni buldu. Bir daha kaçmamam için Noodles'ı öldürdü. Seni de öldürdüğünü söyledi, ama yıllar sonra haberlerde yüzünü gördüm.

Eğer söyledikleri şeyi yaptıysan, seni suçlamıyorum.

Sen benim kaiku'ana'msın. Seni her zaman hatırlıyorum. Seni sonsuza kadar özleyeceğim. Seni ay kadar çok seviyorum.

A hui hou,

Leilani

Mektubu üç kez okudum, sonra kucağıma koydum. Keahi, notun kız kardeşi tarafından gönderildiğinden emindi. Her ikisinin de "gizli" isimlerinin yazılması yardımcı olmuş olabilir, ama bu isimler Hawaii'ye vardıklarında öğrenilmiş olmalıdır. Ancak Noodles, dikkatimi çekti. Sanırım bu, MacManus'un Lea'ya verdiği kedinin adı

—görünüşe göre, daha sonra onu cezalandırmak için bir şey olsun diye.

Noodles adlı kedinin korkunç ölümünün intikamını almak için ilk uçak yolculuğuma cesaret etmeye yarı yarıya hazırım. Ancak, aksi takdirde belirsiz referanslarla dolu bir mektupta yer alan bu tek

belirsiz referanslarla dolu bir mektupta tek bir spesifik nokta beni rahatsız ediyor. Çok mükemmel, neredeyse yerleştirilmiş gibi geliyor.

Keahi'nin bu mektubun gerçekten uzun zamandır kayıp olan kız kardeşinden geldiğine inanmasını mı istiyorsunuz? Az bilinen kişisel bir ayrıntı ekleyin, örneğin kız kardeşinin kedisinin adını.

Ama bunun ne anlamı var ki? Bu mektup bir tuzaksa, kimi tuzağa düşürmek için yazılmış? Keahi değil, çünkü o ölüm hüccesinden son bir yolculuk için çıkacak. Müvekkilinin yaklaşan infazını durdurmaya kararlı olan avukatı da birdenbire tropik bir adaya kaçmayacak. Geriye ben kalıyorum, ama iş bulması zor, alkol bağımlılığından kurtulmaya çalışan birinin dikkatini çekmek pek de ödül sayılmaz.

Twanow ile önceki konuşmamıza geri dönüyorum. Neden bu mektup şimdi? Ve aynı cevapla kalakaldım: Seri katilin uzun süredir kayıp olan kardeşi gibi davranmanın bariz bir avantajı yok.

Bir adım geri çekilip baktığımda, mektup bir yardım çağrısından çok, basit bir bağlantı ihtiyacı, örneğin büyük kız kardeşinin infazının arifesinde, bir kız kardeşten diğerine son bir kapanış girişimi gibi görünüyor. Elbette, bu neden şimdi olduğunu açıklıyor.

Lea'nın kız kardeşinden hiçbir şey istememesi, *beni kurtar*, hatta *lütfen cevap yaz bile* dememesi, bu iletişimin tek yönlü olduğunu bildiğini ima ediyor gibi görünüyor. Yine, kendi iyiliği için mi, yoksa başka bir amaç için mi ulaşmaya çalıştığının kanıtı mı?

Hawaii dilinde son cümleyi, *a hui hou'yu* araştırıyorum ve bunun "tekrar görüşene kadar" anlamına geldiğini öğreniyorum. Hawaiiililer *veda* kelimesine batıl inançları olduğu için, genellikle vedalaşırken kullanılır. Ayrıca, umut duygusunu korumak için cenazelerde de kullanılır. Bu ifadenin duygusallığı, benim alaycı düşüncelerimden dolayı kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor.

Ancak bu, alaycı düşüncelerimden vazgeçmemi sağlamıyor. Herkesin bana yalan söylediği bir iş kolunda çalışmak, beni herkesin yalan söylediğine inanmamı sağladı.

Yani, iki olasılık var. Bu mektup bir tür yem ve/veya gizli şifrelerle dolu. Ya da Lea, Keahi'nin idam edileceği sırada ablasının hala hayatta olduğunu fark etti ve son bir sevgi ve destek gösterisiyle ona ulaşmak zorunda hissetti. Hikayenin sonu.

Gerçekten B seçeneğinin doğru olmasını istiyorum. Hala A seçeneğinde takılıp kaldım.

Mektubu şimdilik bir kenara bırakıp, yakında en iyi arkadaşlarım olacak kişilerin dosyalarını incelemeye geri dönüyorum. Uzak, yarı ıssız bir yerde geçirdiğim zaman gibisi yok.

birbirimizi tanımak için ada. Sebepsiz yere,
Gilligan's Island'ın tema şarkısı kafamda çalmaya devam ediyor.

Ve ilk kez, o tropikal adayı hayal ederken, kendimi heyecanlanmaya başladığımı hissediyorum. Hindistan cevizi, palmiye ağaçları ve beyaz kumlu plajlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Temmuz ayında Bronx'un dayanılmaz yapışkanlığından bahsetmeye gerek bile yok, güneyin derinlerinin sıcaklığını ve nemini biliyorum. Ama bir ada tatili... Güzel mavi okyanus, dalgalanan palmiye yaprakları, belki uzaktan oynayan yunuslar? Yunuslarla yüzebilir miyim? Yunusa dokunabilir miyim?

Şimdi iyice heyecanlandım.

Bu mükemmel bir zamanlama, çünkü hoparlörden gür bir sesle uçağa binme zamanının geldiği duyuruluyor. Belki de bu, sonuçta bir tatil gibi hissettirecek.

Cep telefonlarına takıntılı yolcularım topluca ayağa kalkıyor.

İşte bu. Honolulu'ya var. Bir milyarderin özel atolüne giden bir tekne kirala. Leilani Pierson'ı bul.

İçeri, dışarı, aşağı. Çok kolay, çocuk oyuncağı.

Viski, beynim alay ediyor. Votka, cin. Cointreau. Tek kullanımlık şişeler. Cep boyutunda şişeler. Kimse bilmeyecek...

Siktir git, ben de hain arzularıma söylüyorum ve hemen eski halime geri döndüğümü hissediyorum.

BÖLÜM 5

HIÇ UÇMAMIŞTIM, ama yirmi saat sonra, tereyağı gibi yumuşak deri koltuklar ve parlak ahşap kaplamalarla çevrili küçük bir özel uçakta oturuyordum. İki adet yerleşik kanep ve dört adet kaptan koltuğu bulunan bu kabin, şimdiye kadar yaşadığım herhangi bir yerden daha güzeldi. Nokta.

Derisini okşamaya devam ediyorum, sonra kişisel ışık anahtarına, yeni telefonum için USB bağlantı noktalarına, iyi donanımlı barda beni bekleyen zevkler için gizli içecek tutuculara hayranlıkla bakıyorum. Kaptan ve birinci subay, bana durumu anlatmak ve rahat etmem için talimatlar vermek için yeterince uzun süre ortaya çıktılar. Bugün tek yolcu ben olduğum için (ve açıkça yeterince yüksek puan almadığım için) uçuş görevlisi yoktu. Haftalık uçuşlarda genellikle hiç yolcu olmadığını öğrendim, ancak taze erzak teslimatı ve atıkların kaldırılması için yine de gerekiydi.

Görünüşe göre, MacManus, market alışverişi ve çöp atmak için en üst düzey özel jet kullanıyorsa, gerçekten Kroisos'tan daha zengin. Öte yandan, ben kimim ki tartışayım?

Başım dönüyor, heyecanlıyım ve kesinlikle çok yorgunum. Tüm kararlarım a rağmen, ilk iki uçuşumda uyumakta çok başarısız oldum. Görülecek ve yapılacak çok şey vardı. İzlenecek yolcular, öğrenilecek yeni gelenekler. İlk uçuşumda, takım elbiseli iri bir adamın yanına oturdum; kesinlikle tatil için Hawaii'ye gitmiyordu. Tüm uçuş boyunca dikkatini dizüstü bilgisayarına vermişti, bu da benim ona gizlice bakıp yaptığı her şeyi taklit etmemi sağladı. Aksi takdirde, kol dayanağının içinde katlanmış bir tepsi masasını asla keşfedemezdim. Oldukça zekice.

LAX'e iniş bulanık bir anı olarak kaldı. Bir sonraki uçuşum için kapıya kolayca yürüdüm. Sonra giderek huzursuzlaşan ve kramp giren bacaklarımı bir başka uçak koltuğuna yerleştirdim. Her zaman her yere yürüyerek giden biri için, otobüste geçirdiğim on iki saat ve uçakta geçirdiğim on iki saat beni çok yormuştu. En azından iri bir insan değilim. Uçaktaki çoğu insanın bunu nasıl atlattığını hiç anlamadım.

Honolulu, iş bulma ofisi gibiydi. Parlak güneşe gözlerimi kırpmak, sallanan palmye ağaçlarına ve muhteşem mor ve

turuncu çiçeklere hayranlıkla bakmak için yaklaşık beş dakikam vardı, sonra tekrar içeri girip formları doldurup ehliyetimin fotokopisini çektim. Dışarıda, yüzüme vuran güneşin altında, bir başka kısa mola. Çok sıcak, ama çok da sıcak değil. Şu çiçeğe bak, oh, şuna da, ve ooh, şuna da. Burası gerçekten her gün böyle mi?

Sonra, bu düşünceyi kafamda işleyemeden, bir taksi geldi ve beni devasa bir havaalanının ortasında küçük bir depo gibi görünen, ama aslında Hawaii adalarında dolaşmak isteyen insanlara yardım etmek için kurulmuş düzinelerce charter şirketinden biri olduğu ortaya çıkan bir yere götürdü.

Birkaç kez kıkırdadım, utangaç bir şekilde elimle ağzımı kapattım, biraz daha kıkırdadım.

Neyse ki, Kaptan Marilee ve Birinci Kaptan Brent umursamıyor gibiydi. Hepsi işlerine odaklanmıştı. Bu taraftan, hanımefendi. Lütfen rahatınıza bakın. Kalkış için emniyet kemerinizi takın. Buzdolabında su ve şampanya var.

Yine kıkırdadım.

Şimdi kapı kilitlendi, pilotlar kokpitte yerlerini aldı ve havalandık. Uçak gökyüzüne yükselirken hızı ve kaldırma kuvvetini hissedebiliyorum, bu benim daha önceki ticari uçuşlarıma kıyasla çok samimi bir deneyim. O kalkışlar, otobüsün yerden havalanması gibi hissettiriyordu. Bu ise sanki kanatlarım çıkmış ve kişisel olarak bulutlara doğru süzülüyor gibi hissettiriyor. Bu çılgın, ilkel ve muhteşem bir his. Zenginlerin özel jetlerini neden sevdiklerini resmi olarak anlıyorum. Mümkün olsa bunu her gün yapardım.

Hala altımızda uzanan sonsuz mavi okyanusu hayranlıkla seyredecek kadar alçak olan seyir irtifasına ulaştığımızda, yardımcı pilot Brent küçük alana giriyor.

"Nasılsınız?"

"Bunu seviyorum, bunu seviyorum, bunu seviyorum. Bunu meslek olarak mı yapıyorsunuz? Siz dünyadaki en şanslı insansınız!"

O gülüyor. "İlk charter uçuşunuz mu?" "Evet."

"Yalan söylemeyeceğim, bundan daha iyisi olamaz. MacManus çalışanlarına çok iyi bakıyor."

Kafamın içinde daha karanlık motivasyonlar düşünmek için çok heyecanlı ve mutlu olduğumdan başımı sallıyorum.

Brent bara işaret ediyor. Su, şarap ve bira ücretsiz. Mütevazı bir işçi arı olarak, alkollü içecekleri ödemek zorundayım, yani görünüşe göre MacManus'un cömertliğinin de sınırları var.

Bir şişe su alıyorum. Wyoming'den beri, istediğim zaman su içebilmenin değerini daha iyi anlıyorum. Ayrıca, YouTube'daki adam jet lag'ı hafifletmek için bol sıvı tüketmemi tavsiye etmişti.

"Pomaikai'ye ilk kez mi geliyorsun?" diye sordu Brent. "Evet."

"Merak etmeyin. Çok seveceksiniz. Yani, diğerleri dışında..." Sesi kaybolur. "Diğerleri dışında mı?" diye sorarım.

"Şey... Yok. Son zamanlarda bazı değişiklikler oldu."

"Herkes bu kadar uzak bir yerde yaşamayı sevmiyor mu?"

"Tabii," diyor, ama ses tonunda hiç de emin olmadığı belli. İlk kez şüphe duyuyorum.

"Ani bir şekilde ayrılmak zorunda kalan birinin yerine geçeceğimi duydum?" Şüpheye düştüğünüzde, yönlendirici bir soru sorun.

"Chris. Geçen hafta ayak bileğini incitti. Gerçek bir tıbbi müdahale gerekiyor." "Geçen *hafta* mı?" Ulaşım gecikmesi nedeniyle çok şok olmuş gibi görünmemeye çalışıyorum.

Brent üzgün bir şekilde gülümsüyor. "Bu uçuş günlük bir ulaşım aracı değil. Ancak haftada bir sefer hedefimiz..."

"Ada çok uzak olduğu için mi?"

"Mesafe kesinlikle bir faktör, ama aynı zamanda pist de ezilmiş mercanlardan oluşan kaba bir şeritten ibaret. Işıklar veya kule yok, bu da iniş ve kalkışları sınırlandırıyor. Ayrıca, kısa uzunluğu nedeniyle, MacManus'un filusunda bu inişi yapabilecek kadar çevik tek bir jet var."

"Bu mu?"

"Aynen öyle. Ayrıca, dünyada bu inişi yapabilecek kadar yetenekli sadece iki pilot var."

"Siz ve Kaptan Marilee."

"Şimdi anlıyorsunuz. Buna hava koşulları, uçuşun çoğu boyunca radyo iletişiminin olmaması ve diğer rastgele değişkenler gibi faktörleri de ekleyin. Pomaikai'ye vardığımızda Pomaikai'ye varmış oluruz."

"Mürettebatın durumuna bakılmaksızın." Şimdi anlıyorum, *ama* bu kesinlikle moralimi bozuyor.

"Merak etme. Her şeyin yoluna gireceğinden eminim. Bir yerin ne kadar kötü şanslı olabilir ki?"

"Ne?"

"Kaptan Marilee inişe geçmeden önce yaklaşık bir saatimiz var," diye neşeyle devam ediyor. "Atol görünür olduğunda size haber veririm, ama

onu gözden kaçırmak oldukça zor olacak."

Brent kokpite geri döner. Ben ise artan endişelerimle baş başa kalırım. Bilgi güçtür, bu yüzden telefonumu açarım, karaya bu kadar yakınken hala sinyelim olduğunu fark ederim ve devasa veri paketimi kullanarak atoller hakkında her şeyi okurum. Açıklamalara dayanarak, Twanow'un daha önce söylediklerini neredeyse anlıyorum. Bir atol, deniz tabanına lav püskürten bir su altı volkanik patlamasıyla başlar ve sonunda yüzeye çıkan bir deniz dağı oluşturur. Bu yeni adanın kenarlarında mercanlar büyür ve bir halka oluşturur. Deniz dağı yavaşça alçaldıkça, bariyer resifi bir lagün oluşturur ve bu lagün artık mercan duvarlarının üzerinde büyüyen yemyeşil ağaçlarla çevrilidir. Ve voilà, sadece otuz milyon yıl sonra, bir atol oluşur.

Fotoğrafların çoğunda, ortasında inanılmaz akuamarin rengi sular bulunan, muhteşem beyaz ve yeşil renkli, dairesel veya at nalı şeklindeki adalar görülüyor. Tam da zengin ve ünlülerin yaşam tarzını bulmayı beklediğiniz türden bir yer. Hiç şüphe yok, ilk özel jetimden hemen sonra kendime bir atol satın almalıyım.

Ama bunların hiçbirisi, omurgamdan yukarı doğru yayılmaya başlayan karanlık endişe dalgalarını dindiremiyor. İşim beni ülkenin dört bir yanına götürdü, ama her zaman kenar mahallelerine. Boston'a gittim, ama Mattapan'ın iç kesimlerine. New York'a gittim, ama Bronx'ta bir apartman dairesine. Alabama'da bir yıl boyunca bir mobil evde kaldım, ama yine de Miami'deki ucuz motelden daha iyiydi.

Her yerde yaşayabilmekten gurur duyuyorum. Bununla birlikte, bu uçak benim deneyimlerimin o kadar dışında ki, başka bir gezegendeymiş gibi hissediyorum. Şimdi, her yerden jet sosyete için gelecekteki bir destinasyon olan bu mutlak cennet fotoğraflarına bakarken, birazdan fazla korkuyorum. Bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum.

Tam da uçağın alçalmaya başladığını hissettiğim anda. Derin mavi sular gittikçe yaklaşıyor.

"Solunuzda," diye bağılıyor Brent kokpitten.

Hızla uçağın diğer tarafına geçiyorum ve işte orada.

Simetrik bir daireden çok, parlak beyaz ve koyu yeşil kenarları ve ortasında şaşırtıcı turkuaz suları olan, geniş, düzensiz, hayalet şekilli bir ada. Sanki bu, her şeyi içime çekmeme yardımcı olacakmış gibi yüzümü pencereye dayıyorum.

Bu mümkün değil.

Pomaikai, bir
armağan.

Beklentileri, tanımları, bildiğim tüm kelimeleri aşıyor. Ayrıca, uçsuz bucaksız okyanusun ortasında tamamen yalnız duruyor. En son böyle uzak, ulaşılmaz, kurtarma ekiplerinin erişemeyeceği bir yere gittiğimde, işler pek iyi gitmemişti. Neredeyse hiç tanımadığım, ama sonra sevmeye başladığım insanları o vahşi doğada kaybetmenin tanıdık acısını hissediyorum.

Arkanıza yaslanın, Pomaikai'nin inanılmaz güzelliğinden çok daha az etkilenmiş ve bundan sonra ne olabileceğinden çok daha fazla endişelenmiş olarak.

BRENT'in tarifine uygun olarak, pist, atolün en uzak ucuna tehlikeli bir şekilde yerleştirilmiş, ezilmiş beyaz mercanlardan oluşan dar bir şeritten ibaret. Tek bir yanlış sıçrama, sonsuz okyanus bizi bekliyor. Ancak Kaptan Marilee açıkça bir profesyonel, tüy kadar hafif bir iniş yaptıktan sonra o kadar sert fren yaptı ki midem neredeyse boğazımdan çıkacaktı. Hemen ardından uçak motorları kapatıldı ve Birinci Kaptan Brent kabine geri döndü.

"Heyecanlı mısın?" diye soruyor bana, dış kapının kilit mekanizmasını geri çekerek.

Cevap vermek için çok korkmuş durumdayım, ancak emniyet kemerimi çözmek ve harekete geçmek için acele ediyorum.

Altımızda bir düzine kadar rahat giyimli insan dolaşıyor gibi görünüyor, bu beni şaşırtıyor. Bu, adanın tüm nüfusu olmalı. Herkesi tanışmayı bekliyordum, ama hepsini birden değil.

"Zamanımız kısıtlı," diyor Brent merdivenleri indirirken. "Gün ışığı kaybolmadan veya hava bozmadan, onların ihtiyaç duyduğu her şeyi indirip, bizim ihtiyaç duyduğumuz her şeyi yüklemeliyiz."

Kaptan Marilee arkamda belirir.

"Onlar Trudy ve Ann mı? Tanrım, onların ton balığı pokesini özledim. Öğle yemeği yok mu? Atıştırmalık? Programımızı hatırlamıyorum."

İki yaşlı kadına el sallıyor ve onlar da coşkuyla karşılık veriyor.

"Ne kadar hızlı boşaltacaklarına bağlı. Bizim eşyaları tekrar paketlerken..." Brent'in sesi iyimser bir şekilde sönüyor.

"Evet!"

Kaptan Marilee dikkatini bana çevirir ve sertçe bakar. Geç de olsa çıkışın önünü tıkadığımı fark ederim. Omzumun üzerinden postacı çantamı geçiririm, sonra başımı dikkatlice kapıdan dışarı çıkarırım.

Nem, yüzüme ıslak bir tokat gibi çarpar. Sonra, başımın üstünde cıvıldaayan kuşların seslerini ve kıyıya vuran dalgaların sesini duyarım. Sonunda, uçağın alt kısmında koşturup duran, yeni gelene açıkça meraklı ama bunu göstermeye çalışmayan insanların arasında hafif ama neredeyse fark edilmez bir duraklama olduğunu fark ederim.

Ann ve Trudy adlı iki bayan çoktan yaklaşmış, bana aşağı inmeme için işaret ediyorlar. Ve işte böyle.

Hazır ol ya
da olma.
Geliyorum.

BÖLÜM 6

TRUDY VE ANN İLE İNİŞ PİSTİNİN kenarında buluşuyorum. İkisi de ellili yaşlarında, fit vücutlu ve doğada yaşamaya alışkın insanların sert görünüşüne sahipler. Fiziksel özellikleri birbirinin zıttı: Trudy, zeytin rengi teni ve kısa kesilmiş koyu saçlarıyla açıkça İtalyan görünüyor, Ann ise bu ortamda koruması zor olan soluk tenli, mavi gözlü, minyon bir sarışın. İkisi de gözlerinin kenarlarını kırıştıran ve göğsümde biriken endişeyi hafifleten parlak gülümsemeler takınıyorlar.

İki adım atmadan heyecanla konuşmaya başladılar. "Hoş geldin, hoş geldin, hoş geldin."

"Sen Frankie olmalısın. Ben Ann."

"Ben Trudy."

"Diğerlerini unut, biz bu adadaki en önemli iki kişiyiz."

"Yiyeceklerden biz sorumluyuz."

"Ve kahveden. Bazen de içkiden."

"Herkes bizi seviyor. Merak etme, seni de sevecekler."

Ben sadece başımı sallıyorum, iki kadın neredeyse tek bir vücut gibi devam ediyor: "Bizi takip et, sana kampı hızlıca gezdireceğiz; sonra yemekhaneye gidip öğle yemeğini hazırlayacağız."

"Ton balığı pokesi mi?" diye soruyorum.

"Evet!" Trudy etkilenmiş gibi uzun bir süre duraksıyor. "Nasıl bildin?"

"Kaptan Marilee..."

"En sevdiği yemek," diye Ann araya girer. "Ton balığı poke nedir?"

"Ton balığı poke'yi bilmiyor musun?" "Ton balığı poke'yi bilmiyor!"

Trudy ve Ann birbirlerine şok olmuş bir şekilde bakıyorlar. "Suşi sever misin?" diye soruyor Trudy.

"Bilmiyorum. Son zamanlarda bölgemdeki restoranların menüsünde pek yer almadı."

"Nerelisin?" diye soruyor Ann. Beni pistin kenarındaki ahşap bir standa götürüyorlar. Standın üstünde yeşil ve beyaz boyalı büyük bir tabela var ve üzerinde "Pomaikai'ye hoş geldiniz" yazıyor. Tabela, kaplumbağalar ve çiçeklerle süslenmiş. Sağ alt köşede, çivilenmiş bir tabela var: "Yengeçlere dikkat edin."

"Özel bir yerim yok," diye mırıldanıyorum ve endişeyle yengeçleri ararken, zeminin bir kısmının hareket ettiğini fark ediyorum.

"Doğru," diye onaylıyor Trudy. "Nowhere'de sushi berbat."

Ann, bir tür rafın olduğu standın arkasında bir şeyler arıyor. Soluk sarı boyalı, ok şeklinde bir tahta parçasıyla ortaya çıkıyor. Ben izlerken, bir çekiç ve çivi alıyor ve farklı renklerde ve farklı isimler taşıyan diğer okların arasına ustaca tahtayı çakıyor. Filipinler, Büyük Ada, Kaliforniya, Avustralya. Benim eklediğim ise, elbette, Hiçbir Yer. Dürüst olmak gerekirse, bunun için bir tabela olduğunu bilmiyordum.

"Yer neden hareket ediyor?" Biraz dikkatim dağıldı. Ezilmiş beyaz mercanlar, pistten uzaklaşan ve sadece yüksek palmiye ağaçlarıyla kaplı kalın, yeşil bir orman olarak tanımlayabileceğim bir yere giden kavisli bir yol oluşturuyor. Ve yer boyunca, yolun parçaları hareket etmeye devam ediyor.

"Yengeçler. Her yerdeler. Üzerlerine basmamaya çalışın. Size zarar verir, yengeçler de bundan hoşlanmaz."

"Pomaikai'de memeli hayvanlar yok," diye ekliyor Ann. "Bu yüzden yengeçler, besin zincirindeki tüm rolleri üstlenmek için evrimleşmişler, yani otoburlar, omnivorlar, etoburlar."

"Yengeçler etobur mu?" Hemen geri çekilirim. Kabuklu kabuklular kesinlikle küçüktür, yolun üzerinde dağınık çakıl taşları gibi koştururlar, ancak boyutlarında eksikliklerini sayılarıyla telafi ederler.

"Onlar değil," diyor Trudy. "Hindistan cevizi yengeçleri."

"Hindistan cevizi yengeçleriyle uğraşma," diye uyarıyor Ann. "Pençeleri memeliler gibi kaslarla çalışmıyor. Onları daha çok hidrolik sistem gibi düşün. Yani bir kez kapattıklarında..."

Hidrolik kısıkaçları düşünmek istemiyorum.

Ann, tabelanın altındaki kancadan sarkan bir sayıyı çevirerek, benim onuruma Pomaikai'nin resmi nüfusunu on ikiden on üçe değiştiriyor. *Yengeçler beni yakalayana kadar her şey yolunda,* diye düşünüyorum karamsar bir şekilde.

"Hayır." Trudy rakamları geri çeviriyor. "Hala on iki. Chris gidiyor, unuttun mu?"

"Oh evet. Ayrıca yerdeki deliklere de dikkat et," diye ekliyor Ann. "Hayalet yengeçler yeraltı yuvalarında yaşarlar. Yine, senin için acı verici, ama yengeçler de pek umursamıyor."

"Chris'in ayak bileğini bu şekilde mi incitti?"

diye soruyorum. "Şey, o ve..."

"Boş ver!" Trudy hemen sözümü keser. "Daha sonra durup gevezelik etmek için bolca vaktimiz olacak. Şu anda yapmamız gereken işler var. Bu taraftan!" Trudy, yaklaşan sesini duyunca kabuklarına çekilen yengeçlerin etrafından ustaca adımlar atarak ormana doğru ilerlemeye başlar.

"Bagajım..."

"İçindekiler sana ulaşacaktır." "İçindekiler mi?"

Soruyu bitirecek vaktim yok. Ann çoktan yola çıkmış ve ben de ona yetişmek için koşuyorum, attığım her adımı dikkatle izlerken spor ayakkabıların sallanan pençelere karşı ne kadar koruma sağladığını merak ediyorum. Tüm yengeçlerin aynı türban şeklindeki beyaz kabukları tercih ettiğini fark ediyorum, sadece boyutları farklı. Bazılarının evleri diğerlerinden daha yeni görünüyor, hatta bazılarının üzerinde kırmızı renkli sakinlerini gösteren delikler bile var.

Ann ve Trudy hızla ilerliyorlar. Onlara yetişmek için acele etmem gerekiyor, alnımdan ter damlaları süzölmeye başlıyor. Bu, Hawaii'nin hoş sıcaklığı değil, çok daha sıcak ve bunaltıcı bir sıcaklık. Güneydeki Temmuz ayını hatırlatıyor, ancak kokusu açıkça tropikal, okyanus tuzu serpilmiş çiçek notaları karışımı.

Her şey yeşil ve daha yeşil. Turuncu, mor ve beyaz çiçeklerle dolu yemyeşil çalılardan yanından geçiyoruz, yolun kenarları ise kalın çim, ağır eğrelti otları ve alçak çalılarla kaplı. Yolun çatallandığı bir noktaya varıyoruz, hemen önümüzde küçük, koyu yeşil bir yapı, karşıda ise biraz daha büyük, koyu mavi bir bina var. Her ikisi de yerden yüksek ayaklıklar üzerinde duruyor ve ön verandaya çıkan merdivenleri var.

"Tuvaletler." Trudy daha küçük olanı işaret ediyor. "Üç tane var. Hepsisi unisex. Kapıları kapalı ve kapağı kapalı tutun. Aksi takdirde orada ne bulacağınızı bilmek istemezsiniz."

Aceleyle başımı sallıyorum, uyarı benim için yeterince uğursuz.

"Duşlar." Ann, zengin mavi renkte boyanmış ve tamamen yıkanmış parmak arası terliklerden oluşan karmaşık bir dalga mozaigi ile süslenmiş büyük binayı işaret ediyor. Akıllıca.

"Bay MacManus tatil köyünü faaliyete geçirdiğinde, su sağlamak için tuzdan arındırma üniteleri olacak," diye devam ediyor Ann. "Şu anda tüm tatlı suyumuz, bir sarnıçta toplanan yağmur suyundan geliyor. Yani suyu israf etmiyoruz. Donanma duşunu biliyor musun?"

Kafamı sallıyorum.

"Islanacak kadar suyu açın. Kapatın, sabunlanın. Sonra birkaç saniye daha su akıtarak durulayın. Hepsi bu. Daha verimli olmak için, sabunlanma sürecinin bir parçası olarak dişlerinizi fırçalayın. Doğru yaparsanız, birkaç dakika içinde işiniz biter. Suyun ısıtılmaması da yardımcı oluyor."

Soğuk su, tamam. Ama şu anda terli ve aşırı ısınmış olduğum için, soğuk bir duş kulağa harika geliyor.

"Beş kabin var." Trudy konuşuyor. "Her biri çevre dostu sabun ve şampuanla donatılmıştır. Onları kullanın, anakaradan getirdiğiniz kimyasal zımbırtıları değil."

"Havlular ön tarafta bir rafta." Ann'in sırası. "Göreceksin ki, alanın diğer yarısı çamaşırhanemiz. Bu da senin yeni görevlerinden biri olacak."

"Duşları temizlemek de öyle."

"Şimdi, kulüben."

Yine yola koyuluyorlar, beni yolun sol dalına götürüyorlar, kırmızı gövdeli daha fazla beyaz kabuklu hayvan yolumuzdan kaçışıyor. Yanımızdaki çalılıklardan gelen hışırtı sesini fark ediyorum, bu yüzden yolun ortasına yöneliyorum. Turuncu bir yengeç kısa bir süre görünüyor, donuyor, sonra hızla yana doğru kayarak çimlere geri dönüyor.

"Bu bir hindistan cevizi yengeci mi?" diye soruyorum, çünkü bu yengeç kesinlikle ermit yengeçlerinden daha büyük. "Hayır, hindistan cevizi yengecini gördüğünde anlarsın. Onlar gececil hayvanlardır, bu yüzden henüz avlanmaya çıkmazlar."

"Karanlık bastıktan sonra kesinlikle bir el feneri isteyeceksin." "Yolun şu anda kalabalık olduğunu düşünüyorsan, o zamana kadar bekle!"

Yerleşim bölgesine vardık, ezilmiş mercanlardan oluşan patika artık her iki yanında küçük ahşap kulübelerle noktalanmış durumda, her biri zengin yeşil veya mavi tonlarda boyanmış ve mükemmel şekilli bir kaplumbağadan zıplayan bir yunusa, etkileyici detaylara sahip bir çiçeğe kadar çeşitli oyma işaretler taşıyor. Trudy ve Ann sola dönüyor

sola dönerek, turuncu ve pembe boyalı ebegümeçi çiçekleriyle süslenmiş yeşil bir kulübeye çıkan merdivenleri tırmanıyor.

"Evim güzel evim," diyor Trudy, sineklik kapıyı çekerek. Üç kez çekince kapı gıcırdayarak açılıyor, nem ahşap çerçeveye zarar vermiş.

Merdivenleri çıkarken her şeyi birden fark etmeye çalışıyorum. Ön verandada tek bir sallanan sandalye, uzun siyah bir şemsiye ve etkileyici büyüklükteki ön cephe penceresinin altında çıkıntı yapan bir sıra mandal var. Daha fazla hareket gözüme çarpıyor, turuncu yengeçlerden biri kulübenin altında kayboluyor. Arkamızda ön bahçede üç dört delik olduğunu fark etmiştim. Görünüşe göre turuncu yengeçler de etkileyici sayılarda geliyor.

Kulübeye adımımı attığımda, kızarmış yüzüme serin bir esinti çarptı. Tavan vantilatörü, sivri tavanda vızıldayarak çalışıyordu. Hala rahat bir nefes alırken, odanın geri kalanını fark ettim: beyaz badanalı tavan ve duvarlar, koyu yeşil süslemeler ve soluk mavi boyalı zemin. Oda, her iki yanında birer tane olmak üzere iki adet tek kişilik yatak için mükemmel bir ortam sunuyor ve her ikisi de açıkça eskimiş ama yine de sevimli çiçekli yorganlarla örtülü.

Dört duvardan üçünde, maksimum hava girişi sağlayacak şekilde tasarlanmış büyük sineklikli pencereler bulunmaktadır. Köşe direklerinde daha fazla kanca bulunmaktadır. Ayrıca plastik raf ünitesi ve yatak başı okuma lambaları da mevcuttur.

"Pencerelerde ahşap fırtına kepenkleri var, ama sizin için onları açtık," diyor Trudy. "Pencereleri açık ve vantilatörü çalışır durumda tutmak isteyeceksiniz, yoksa burası fırına dönecek. Gördüğünüz gibi, yalıtım yok. İyi haber: Aldığımız güneş ışığı, güneş enerjisiyle çalışan jeneratörleri tam kapasite çalıştırıyor. Uzun süreli bir fırtına yaşamadığımız sürece, elektrik konusunda sorunumuz yok."

"Fırtınalar mı?"

"Hawaii'den güneye uçtunuz," diye açıklıyor Ann. "Şu anda neredeyse ekvatorunda bulunuyorsunuz, burada hava sıcaklığı 85 derece ve nem oranı yüzde 85 olarak sabit kalıyor. Pomaikai, tam da adından da anlaşılacağı gibi, kıyı yağmur ormanı olarak sınıflandırılıyor. Ve çılgın fırtınalara maruz kalıyoruz. Saatlerce ya da günlerce sürebilen şiddetli yağmurlar."

Bir tahminde bulunuyorum: "Bu yüzden ön verandada şemsiye mi var?"

Trudy başını sallıyor. "Onları her yerde göreceksin. Ama gerçek şu ki, sürekli ıslak olmaya alıştığında, bu büyük bir sorun olmaktan çıkıyor. Şahsen, ben şiddetli fırtınaları severim. Onları uzun, keyifli bir duş olarak görürüm. İnsanlar

yağmur duş başlıkları için bir servet ödüyorlar mı? Gördün mü, biz zaten lüks bir hayat yaşıyoruz ve tatil köyü ücretleri ödemek zorunda bile değiliz."

"Profesyonel ipucu." Yine Ann. "Ayakkabılarınızı dışarıda çıkarın. Aksi takdirde sürekli kum süpürmek zorunda kalırsınız."

"Ve ayakkabılarınız için mandalları kullanın!"

"Kesinlikle mandalları kullanın. Ayakkabının burnu yukarı baksın."

"Ama giymeden önce yine de kontrol etmelisin." "Aksi takdirde örümcekler."

"Ve kertenkeleler," diye ekliyor Trudy.

"Ya da muhtemelen akrep, ama bu pek yaygın değil," diye beni rahatlatıyor Ann. Çoraplı ayaklarını saran parlak pembe bir çift Crocs'u işaret ediyor. "Açık ayakkabılar öneririz. Karanlığı seven çok şey var."

"Ben... Bagajımda bir çift var." Etrafa bakıyorum, ama tekerlekli çantam burada değil.

"Mükemmel." Trudy, üstümüzdeki tavan kirişindeki büyük siyah düğümü işaret eder. "Kurt örümceği için endişelenme. Göründüklerinden daha kötüdürler."

"O bir örümcek mi?" O şey neredeyse yumruğum kadar büyük. Aklımdaki oda arkadaşı bu değildi, bir keresinde ayak bileğimi sürekli kanatan vahşi bir kediyle aynı odayı paylaşmak zorunda kalmıştım. "Buralarda yılan var mı? Söyleyin bana. Ne tür yılanlar?"

Ann ve Trudy, heyecanımı hissederek bana bakıyorlar. Sonunda Ann koluma hafifçe vuruyor. "Yılan yok canım."

Nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. Günlerdir neredeyse hiç uyumadım ve kendimi çökmeye başladığımı hissediyorum. Örümcekleri istemiyorum. Ya da etobur yengeçleri. Neden tropikal bir cennet lanet olası bir cennet olamıyor?

"Yani tüm bunlar." Bir nefes daha alıp, penceremin dışındaki kabinleri işaret ediyorum. "Bunlar sadece mevcut personel için mi? Ön güverte mürettebatı için mi?"

"Aynen öyle."

"Peki MacManus? O da burada mı kalıyor?"

"Oh, hayır." Ann çoktan başını sallamış.

"Kesinlikle hayır," diye Trudy de onaylıyor. "Kendi devasa kabini var..."

"Daha çok bir kulübe gibi..."

"Kampın diğer tarafında. Yine rustik ama özel duş, banyo ve mutfağı var. Yakında göreceksin."

"Görecek miyim?"

"Sen temizleyeceksin. Üç gün sonra gelecek. Senin diğer işlerin, temizlik ve erzak temini."

"Tamam."

"Şimdi sana yemekhaneyi göstereceğiz," diyor Ann neşeyle. "Orası bizim alanımız. Ve kampın en önemli yeri. Kahvaltı sabah yedi ile sekiz arası. Öğle yemeği öğlen civarı. Beşte happy hour, altıda akşam yemeği. Bu arada, acele etmeliyiz. Yemek kendi kendine pişmez."

Ann çoktan çıkmış. Trudy bana umutla bakıyor. Çantamı uzak yatağın üzerine atıp aceleyle onu takip ediyorum. Rustik kabin, açık havada kalmaktan kesinlikle daha rahat, çünkü dışarı çıktığım anda tişörtüm ve kot pantolonum vücuduma yapışıyor ve alnımda yine ter damlaları oluşuyor. Gerçekten de yağmur ormanı.

"Alışırısın," diyor Trudy kararlı bir şekilde. "Bir hafta ver, göreceksin göreceksin."

Bu nemde bir günü nasıl geçireceğimden emin değilim, ama cesurca başımı sallıyorum. Uyum sağlama yeteneği benim süper gücüm, diye kendime hatırlatıyorum. Harekete geçme zamanı.

BÖLÜM 7

TRUDY VE ANN, sohbetlerinde olduğu gibi aynı çılgın uyumla mutfakta koşturuyorlar. Yemek salonu şaşırtıcı derecede büyük ve devasa bir ekranlı verandanın davetkar hissini veriyor. Dikdörtgen bir kutu gibi, ön yarısı sahil tarafında, parlak mavi denizin ve rustik ahşap iskelenin muhteşem manzarasına sahip. Tavan vantilatörleri, uzun masalar ve çeşitli plastik sandalyelerle dolu gölgeli alana taze deniz havasını sadakatle dağıtıyor. İçeri girer girmez vücut ısım hemen düşüyor ve sanırım henüz yaşayabilirim. Dışarıdan yemek salonuna açılan iki yan kapı var. Her ikisinin de kapının yanında lavabo ve içeri girerken ellerinizi yıkamanız gerektiğine dair talimatlar var. Pencerelerin üzerine asılmış bazı haritalar dikkatimi çekiyor, bunların arasında daha sonra bakmayı umduğum atolün havadan çekilmiş bir fotoğrafı da var. Ayrıca, gelecekteki çalışmalar için bir ilan tahtası ve merkezi organizasyon merkezi gibi görünen bir beyaz tahta var: bir isim listesi ve her ismin karşısında bir konum gibi görünen bir şey var. Bazıları plaj, bazıları bina olarak okunuyor. Sanırım herkes hesaba katılmış?

Benim adım henüz tahtaya yazılmamış. Trudy ve Ann'in isimlerinin yanında bir yıldız işareti ve "İlahi Tanrıçalar" notu olduğunu fark ettim. Günün hava durumu ise "Çok Sıcak" olarak listelenmiş ve ardından "Dalga mı geçiyorsun lan?" şeklinde bir nem oranı yazıyordu. Bu notun ardından başka bir yıldız işareti vardı: "Evet, küfür kavanozuna bir dolar koydum."

Bu eğlenceli olabilir.

Yemek salonunun arkasında, binanın arka yarısı var ve burada mutfak bulunuyor. Burada pencere yok, sadece mümkün olduğunca fazla esinti almak için açılmış iki arka kapı var. Koyu yeşil duvarların önünde devasa bir ocak, üstünde beyaz tabakların ağırlığıyla inleyen rafların bulunduğu uzun bir metal evye ve uzayıp giden bir buzdolabı var. Mekanın ortasında bir dizi paslanmaz çelik hazırlık masası var. Bu düzen, bana çoğu ticari mutfakı hatırlatıyor. Trudy ve Ann, şimdiye kadar tanıştığım tüm usta şefler kadar kendinden emin bir şekilde çalışıyorlar.

Ben ellerimi yıkarken, Trudy nem nedeniyle ekmek ve baharatlar dahil neredeyse her şeyin buzdolabında saklandığını açıklıyor. Mutfakta

yan yana iki üniteden oluşuyor. Komşu binada endüstriyel boyutta bir dondurucu ve tam boy bir yürüyüş odası bulunuyor.

Görünüşe göre bagajım şu anda orada duruyor.

"Sadece önlem amaçlı," diyor Trudy, iki baş marul alıp bana uzatıyor. "Doğrayın."

İtaatkar bir şekilde kesme tahtasını ve keskin bıçakların bulunduğu manyetik şeridi buluyorum.

"Çapraz bulaşmayı önlemek için," diyor Ann. "Çantanda tohum kabukları, bakteriler olabilir..."

"Böcekler," diye bağıyor Trudy.

"Aynen öyle. Pomaikai'de bit istemeyiz. Ekosistem için iyi değil."

"Velcro'lu bir şeyin var mı?" diye soruyor Trudy. "O şey her şeye yapışır. Velcro'lu her şey kesinlikle derin dondurucuya konmalıdır."

"Aksi takdirde, geri kalan giysileriniz kabininize bırakılacaktır."

"Umarım iyi iç çamaşırlarını da yanına almışsındır. Charlie bakıyor."

Marulları doğramayı bitiriyorum. Trudy bir salatalık ve iki domates çıkarıyor. Düşünemeyecek kadar şaşkın bir halde işime devam ediyorum.

Ann, paslanmaz çelik bir kaseye bolca soya sosu ve susam yağı ekliyor. Sonra doğranmış yeşil soğan ve kırmızı biber pullarını ekliyor.

"Bu poke mi? Poke nedir?"

"Hawaii'ye özgü bir yemek. Temelde çiğ ton balığı salatası." Onun karıştırmasını izlerken, kasede karıştırılan kırmızı ton balığı küplerini görebiliyorum. "Herkesin en sevdiği tarifi vardır. Bu benim gizli malzemem." Ann, ince kıyılmış fındıklarla dolu başka bir küçük tabağı gösteriyor. "Macadamia. Ve son adım olarak..." Birkaç damla limon suyu ve bir kaşık bal ekliyor ve son kez karıştırıyor. "Voilà. Şu anda size garanti ederim, bu şimdiye kadar tattığınız en lezzetli şey olacak."

"Benim uzmanlık alanım krepler," diye ekliyor Trudy. "Ya da pazar sabahı bisküvi ve sos."

Ben salata doğramaya devam ediyorum. Kısa süre sonra öğle yemeği hazır gibi görünüyor. Benim hazırladığım yeşil salata, Trudy'nin pişirdiği yapışkan beyaz pirinç ve son dokunuş olarak Ann'in ton balığı pokesi. Zamanlayıcı çalar ve Trudy, ısıtılmış, yumuşak beyaz Hawaii rulolarından oluşan bir sepeti çıkarır.

Dışarıda, ekran kapısının çarpıldığını duyuyorum, ardından el yıkama istasyonunda su akıyor. Görünüşe göre, ekibin geri kalanı da gelmiş.

Gerginim. Birden fazla kişiyle aynı anda tanışmak beni her zaman endişelendirir. AA toplantılarında en sık duyacağınız şeylerden biri, sosyal ortamların bizi ne kadar tedirgin ettiğidir. Kalabalık bir odaya girmeden, ilk randevuya çıkmadan veya lisenin sabah dersine gitmeden önce bir içki içmek zorundaydık. Bu, gençliğimin çoğunu boşa harcamamın nedenini açıklıyor.

Babam kanepeden kalkmak için bir içki içmek zorundaydı. Evden çıkmak için sadece bir içkiye ihtiyacım olması beni ondan daha güçlü mü yapar?

Şimdi ilk iki kişi mutfağa giriyor. Adamı hemen tanıyorum ama ifademi kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum.

"Vaughn," diye kendini tanıtır, açık mavi gözleri ve koyu bronz teni, Twanow'un dosyasında bulunan fotoğrafla tam olarak uyumludur. Kahverengi saçları muhtemelen bir zamanlar askeri tarzda kısa kesilmişti ama şimdi dik durmaktadır, yanaklarında ise en az birkaç günlük sakal izleri vardır. Elini uzatır. "Sen Frankie Elkin olmalısın."

"Evet." El sıkışıyoruz, nasırlı parmakları cildime sertçe basıyor. Belki biraz fazla uzun tutuyorum, ama jet lag'ın etkisiyle biraz sersemlemiş durumdayım.

"Trudy ve Ann sana işlerin nasıl yürüdüğünü gösteriyorlar mı?" Güçlü el sıkışmasına uygun derin bir sesi var. Soluk kırmızı logolu mavi bir tişört, yıpranmış gri kargo şort ve yarısı parçalanmış bir çift Crocs giyiyor. Ayrıca vücuduna asılı, bir radyoya bağlı siyah bir kayış var. Radyo, düşük seviyede bir statik ses çıkarıyor, ama görünüşe göre endişelenecek bir şey yok.

"Evet," diye cevap verdim. "Kabininiz?"

"Harika!" Bu coşku patlaması ikimizi de hazırlıksız yakaladı. Biraz isteksizce gülümsüyor, ama bu yüzden onu daha çok sevdim.

"Merhaba, çaylak. Tanıştığımıza memnun oldum," yeni bir ses neşeyle konuşuyor. Geç de olsa, ikinci adamla el sıkışıyorum. Adamın tuz ve karabiber rengi kıvrık saçları, tuz ağırlıklı, yanakları da dağınık gri sakalla kaplı. Yaşını elli ile altmış arasında tahmin ediyorum. Whippet gibi ince yapılı ve parmak uçları, ne kadar yıkansa da çıkmayacak kadar yağ lekeli. Tahminim doğru:

"Adım Charlie. Baş mühendis." Karşılama tabelasındaki okları hatırlayarak onu Avustralyalı olarak tahmin ediyorum. "Bu sadece

burada her şeyi tamir ettiğimi söylemenin süslü bir yolu. Genelde uygun aletler veya malzemeler olmadan, ama yine de hallediyorum."

"Bagajım sizde."

"Tabii ki dostum. Yarın valizini geri getireceğim, merak etme. İçindekiler zaten yatağının üzerinde. Ve o güzeller sana ne derse desin, ben bakmıyorum." Trudy ve Ann'e göz kırpmıyor. Trudy gözlerini deviriyor. Ann'in ise yüzünde hoş bir pembe renk beliriyor. Vay vay.

"Gülümseyin."

Charlie cep telefonunu kaldırıp fotoğrafı çekmeden önce bu sözleri algılayacak zamanım bile olmadı. "Kayıtlarımız için," diye neşeyle duyurdu. "Ya da gerekirse, cesedini teşhis etmek için. Hoşça kal."

Diğerleri yemek odasına girip ellerini yıkadıktan sonra mutfağa gelip tabaklarını alıp yemeklerini doldururken, ben hala ona bakakalmış durumdayım. Çok kısa sürede mekan yüzler ve isimlerle dolup taşıyor. Copilot Brent ve Kaptan Marilee'yi tanıyorum...

"Poke! Ann, bunu yapmamalıydın. Ama yaptığın için çok mutluyum!"

Sonra, terden sıırıslam beyaz tişörtüyle koyu bronzlaşmış ve tonlu kollarını ortaya çıkaran, koyu mavi şortuyla inanılmaz uzun bacaklarını sergileyen, kesinlikle çarpıcı bir Hawaiiili kadın mutfağa giriyor. Bu mimar Aolani olmalı. Twanow'un dediği kadar etkileyici bir kadın. Aolani bana hızlıca el sıkışıyor, ardından çok daha uzun bir değerlendirme bakışı atıyor. Bu incelemenin gücü altında kıvrınmamak için çok uğraşmam gerekiyor. Sonunda, kendine bir kez başını sallar ve yemeğe saldırır. İncelemeyi geçtiğime inanmak istiyorum, ama tamamen reddedilmiş de olabilirim.

Onun arkasında, kısa kesilmiş siyah saçları ve keskin hatları olan zayıf yapılı bir genç adam geliyor. Derin çikolata rengi gözleri, kalın kaşları, mükemmel şekilli dudakları bir yana, sadece elmacık kemikleri bile... Şimdi de benim bakma sırası.

Sanki bu tür ilgilere alışkınmış gibi, ama bununla tanımlanmamış gibi, hafif, anlayışlı bir gülümseme. "Ronin Katsumoto. Arkeolog. Siz kimsiniz?"

El sıkışırken adımları hatırlamaya çalışıyorum. Sonunda, en azından *F* harfiyle başlayan bir şey mırıldanıyorum, sonra Katsumoto'nun tabağını doldurmasını ve Trudy ile Ann'e minnettar bir şekilde başını sallamasını izliyorum, ardından yemek odasına dönüp Aolani'nin yanına oturuyor. Acaba onlar bir çift mi diye merak ediyorum — biri çevresel ve kültürel açıdan önemli bir atolü geliştirmek isteyen bir mimar, diğeri ise aynı atolü söz konusu çevreyi ve kültürü korumak ve muhafaza etmek açısından inceleyen biri.

Çatışmaları gerekirdi, ama zıt kutuplar birbirini çeker derler ya? Üstelik, birleşen genleri tüm insanlık için bir armağan olacak kadar güzel çocuklara sahip olurlardı.

Geç de olsa, önümde kalın gözlüklü ve canlı bir gülümsemeye sahip, oldukça minyon bir kadın durduğunu fark ettim.

"Ben Emi, bir ornitologum. Siz kuş gözlemcisi misiniz?"

Aksanı beni rahatsız ediyor. Okları hatırlıyorum. "Filipinler!"

"Evet! Çok iyi. Ya siz?"

"Ben hiçbir yerden değilim."

"Bu mevsimde çok güzel olduğunu duydum." Bu insanları çok seviyorum.

"Ooh, ton balığı poke. Ann, bize çok iyi bakıyorsun."

Emi yemeğe geçerken, ben daha fazla insanla ilgileniyorum, daha fazla el sıkışıyorum, daha fazla tanıştırma yapıyorum. Her şey aç yüzlerin bulanık görüntüsüne dönüşüyor. İnsanlar tabaklarını dolduruyor, Trudy ve Ann'e minnettarlıklarını ifade eden sesler çıkarıyor, sonra doğrudan yemek alanına gidip, bulabildikleri ilk sandalyeye oturup yemeğe başlıyorlar. Rulolar neredeyse anında yok oluyor. Çoğu insanın üçüncü kez geri geldiğini fark ediyorum.

"Dışarısı sıcak ve zorlu bir iş," diyor Trudy, şaşkın bakışlarımı fark ederek. "Keşfedilmemiş bölgelere ulaşmak için yağmur ormanlarında yürüyüş yapmak, yeni yollar açmak. Her hafta taze erzak ihtiyacımız olmasının bir nedeni var. Ama Ann ve benim işimizde sevdiğimiz şey de bu. Yemek, kampın iyi işlemesini sağlayan yakıttır. Ekibimizi mutlu ve memnun tutuyoruz..."

"Krepler!"

"Ve işler yolunda gider. Öte yandan, aç ve yorgun çalışanlar..."

"Donner partisi!" diyor Ann karamsar bir şekilde.

"Kesinlikle bunu istemiyoruz," diye ikisine de söz veriyorum. "Peki benim rolüm ne?"

"Aşçı yardımcısı," diye sıralıyor Trudy. "Bulaşıkçı. Garson yardımcısı..." "Kız."

"Kişi. Malzeme yönetimi. Ve çamaşırhane. Sadece makineler gördüğün gibi, bu yüzden tüm kampın giysileri, çarşafı ve havlularından sen sorumlusun. İnsanlar bırakıyor. Sen yıkayıp katlıyorsun, sonra alınması için bırakıyorsun."

Bunu bir an düşünürüm. "Yani Charlie benim iç çamaşırlarımı gözetliyorsa..."

"Onunkileri sen halledeceksin." Trudy bana sırtarak cevap verdi.

Ann'in yüzü daha da kızarır. "Yemeğin sırası bizde. Hadi, tabaklara koyun." Herkesin ton balığı hakkında övgü dolu yorumları duyunca, ben de denemek için sabırsızlanıyorum.

Çiğ olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum, çünkü bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum. Yemeklerimin çoğunu lokantalarda veya tavernalarda yiyorum, yani hot dog, hamburger ve patates kızartması konusunda oldukça bilgiliyim. Öte yandan, şimdiye kadar yediğim en iyi şeylerden biri Boston'un Mattapan semtinde yediğim Haiti usulü etli börek idi, ama Wyoming'de bir dağın tepesinde yediğim dondurularak kurutulmuş lazanya da beni neredeyse ağlatacaktı. Yani esnek olabilirim.

İlk ısırıkta, tuzlu soya sosunun keskin tadı, ardından hafif tatlı bir acı hissediyorum. Ve dokusu... Çiğ ton balığı dilimde neredeyse eriyor... İşte bu kadar, poke'nin tamamını coşkuyla yiyorum, mürettebat üyeleri tek tek geri dönüyor, tabaklarını yıkıyor ve lavaboya istifliyor.

Daha fazla baş sallama ve nazik el sallama, sonra da yapmaları gereken resmi işleri yapmak için kapıdan dışarı çıkıp kaybolurlar.

Tam da rahatlamaya başlamışken, Vaughn mutfağa geri dönüyor.

"Frankie, seninle konuşmam lazım."

"Güvenlik brifingi." Trudy başını salladı.

"Yengeçlere basma!" Ann bana hatırlatıyor.

Ama proje yöneticisinin yüzündeki ifade, sıradan bir öğüt için fazla sert görünüyor. Ve birdenbire midem düğümlenir.

O biliyor. Her şey çok kolaydı; elbette biliyor. Ve MacManus'un sağ kolu olduğu için, MacManus'un da öğrenmesi an meselesi.

Yavaşça ayağa kalkarım, ellerim tabağımı sıkıca tutar. Aptal rolü mü oynayayım? Uçak kalkana kadar yeterince zaman kazanmaya çalışıp, MacManus gelene kadar onunla uğraşmasını mı sağlayayım? Aksi takdirde, tüm bunlar boşa gidecek ve Lea bir kez daha kaderine terk edilecek. Ayrıca, cenneti merak ediyorum. Kurt örümcekleri ve etobur yengeçler olsa bile.

"Ofisim," diyor Vaughn tehditkar bir şekilde.

Yavaşça tabaklarımı lavaboya koyuyorum. Sonra omuzlarımı dikleştirip, başka seçeneğim olmadığı için onu kapıdan dışarıya kadar takip ediyorum.

BÖLÜM 8

ÇALIŞAN DOSYANIZ BERBAT. Vaughn beni yemek salonundan çıkarıp, su kenarından rıhtıma doğru giden bir yola götürüyor. Deniz kuşları başımızın üzerinde dönüyor, gürültülü bir kakofoni yaratıyor. Tekrar güneşin altında kalıyoruz, bu da beni hemen terletmeye başlıyor, ama dalgalanan mavi su, sallanan palmyeler ve süzülen kuşların manzarası neredeyse sarhoş edici. Yol boyunca daha fazla şey koşturuyor ve kenarındaki çimlerde hışırdamalar duyuluyor, ama ben ütopya sarhoşluğuyla umursamıyorum.

"Öyle mi?" Yetişmek için çaba sarf etmem gerekiyor. Buradaki herkes çok hızlı yürüyor.

Önümüzde üç teknenin bulunduğu bir iskele var, biri daha büyük kapalı bir balıkçı teknesi, diğeri iki çok basit tahta koltuklu motorlu tekne. En son bir tekneye bindiğimde, sonar kullanarak bir gölün dibinde kaybolan bir kadının arabasını arıyorduk. Ne yazık ki, benim teorim doğru çıktı.

"Fiziksel muayenen nerede?" Vaughn aniden dönerek beni hazırlıksız yakaladı. Mavi gözleri deliciydi. "Bu arada, pasaportun nerede?"

"Pasaport mu? Hala ABD'de değil miyiz?"

O çoktan tekrar hareket etmeye başlamıştı. İleride daha fazla bina gördüm. Sağda, uzun bir kapalı verandası olan büyük bir bina vardı. Ben, perdeli pencerelerden içeriye bakmak için elimden geleni yapmama rağmen, yanından hızla geçip gittik. Bazı temel dış mekan mobilyaları ve bir ping-pong masası dışında boş bir yerdi. Belki bir rekreasyon merkeziydi?

Her bir tahta direğin tepesine parlak renklerle boyanmış eski şamandıraların asıldığı rıhtımı geçiyoruz. Bazıları basit soyut desenlerle, diğerleri ise hayvanları andıracak şekilde boyanmış. Suyun kenarına inşa edilmiş devasa bir kulübenin yanını süsleyen daha fazla flip-flop mozaïği de fark ediyorum, bir tür kuş şekline oyulmuş ağaç kütüğü de cabası. Görünüşe göre sınırlı internet erişimi yaratıcılığı artırmak için iyi bir şey.

Vaughn patikadan ayrılır ve alçak kesilmiş çimlerin arasından düz bir çizgi çizer, şimdi daha da küçük şekiller ayaklarımızın altından kaçışır. Ofis için uygun büyüklükte, koyu yeşil bir binaya varırız.

İçeri giriyoruz ve hemen soğuk bir hava duvarıyla karşılaşıyorum.

"Klima mı var?" Sesimdeki öfkeyi gizleyemiyorum.

"Bilgisayar ve iletişim sistemi klimalı. Ben de şanslıyım ki onlarla aynı odayı paylaşıyorum. Oturun." Vaughn yine ucuz plastik bir sandalyeyi işaret ediyor; bu lanet şeyleri toplu olarak satın alıyorlar herhalde. Çevreye duyarlı bir geliştirme sahasında bu kadar çok plastik olması beni biraz şaşırttı; ama yine de, ucuz dış mekan mobilyaları hava koşullarına dayanacak kadar sağlam ve kolay taşınacak kadar hafif. Bu konuda söylenecek bir şey var.

Vaughn, buradaki ilk gerçek sandalyeye, lüks bir yönetici koltuğuna oturur ve masasının üstünde duran manila klasörü işaret eder. "Tıbbi raporun nerede? Yıllık sağlık muayenesi? Doktorunun imzaladığı form? Hiçbir şey yok mu?"

"Yok," diyorum.

"Neden?" Sesi emredici. Bu beni biraz ürpertir, ama bunun nedeni klima da olabilir.

"Bunun gerekli olduğunu bilmiyordum. Cidden, burada çalışmak için doktorunuzdan bir not almanız mı gerekiyor?"

"Burası lanet olası okyanusun ortası, acil tıbbi tahliye üç gün sürebilir, tabii Honolulu'dan Sahil Güvenlik gelebilirse. Evet, yıllık sağlık muayenesi ve fiziksel olarak uygun olduğunuzu onaylayan doktorun imzalı notu gerekiyor."

"Bilmiyordum..."

"İnsan kaynakları size söylemiş olmalıydı."

"E-postayı yanlış okumuş olabilirim..."

"Check-in yaparken imzalı temiz sağlık raporunu görmeyi talep etmeleri gerekirdi."

"Her şey çok hızlı oldu. Uçağım, charter uçağına yetişmek için tam zamanında Honolulu'ya indi." Boş boş konuşuyorum, uydurma bir mazeret bulmaya çalışıyorum. "Formları imzalamak için zar zor vaktim oldu, sonra da koşarak çıkmak zorunda kaldım. Personel eksikliğiniz olduğunu, acil bir yerleştirme ihtiyacı olduğunu söylediler. Belki de bu yüzden görmezden geldiler." Konuşmaya devam ediyorum. "Ama sağlık durumum iyi, eğer bu yardımcı olacaksa. Gayet iyiyim."

"Reçeteli ilaçlar?"

"Hiçbirini kullanmıyorum. Bu soruyu sorma hakkın var mı?"

"Evet, sorabilirim ve soracağım da. Kayıtlı proje yöneticisi olarak, bu atoldaki her bir kişinin sağlığı ve refahından ben sorumluyum. Beni

Beni baban, doktorun ve günah çıkaran rahibin olarak düşün. Çünkü burada güvenliğimiz birbirimize bağlı. Bu da demek oluyor ki, dalga geçmeyeceğiz ve yalan söylemeyeceğiz."

Artık sert veya tehditkar konuşmuyor, sadece gerçekçi konuşuyor. Bu, çok daha güçlü bir ifade oluyor.

"Sağlığım iyi," diye tekrarlıyorum. "Ve eksik formlar için özür dilerim. Gerçekten bilmiyordum."

Ama geriye dönüp bakınca, aşırı verimli Twanow'un bildiğine eminim. Yani bu detayı benden kasten sakladı. Çünkü o bile bu kadar kısa sürede bir doktordan imzalı bir not alamaz mıydı? Ve "sadece kendin ol" temasına uygun olarak, benim gerçekten hiçbir fikrim olmadığını dürüstçe söylememi mi istedi?

Açıkça, avukat beni manipüle etti. Davalarımı kendim seçmeyi ve tek başıma çalışmayı tercih etmemin bir başka nedeni daha.

"Herhangi bir alerjin var mı?"

Vaughn şimdi soruyor. "Hayır."

"Arı sokması dahil mi? Adada bazı eşek arıları var." "Hayır."

"Hamile misiniz? Hamile kalma riski var mı?" diye sertçe devam ediyor. "Kesinlikle hayır."

"Bilginiz olsun, dinlenme odasında prezervatif var. Kilitli ecza dolabında da ertesi gün hapı var. Bu kampta bir davranış kuralları uyguluyoruz, ama bizler neredeyse ıssız bir adada mahsur kalmış insanlarız. Akıllı olun. Bu işe yaramazsa, bana gelin."

Ağzımı açıyorum. Hiçbir kelime çıkmıyor.

"Büyük ameliyatlar?" Kontrol listesine geri dönüyor. "Hayır."

"Apandisin hala yerinde mi?"

Başımı sallıyorum. Not alıyor. "Bunu takip etmemiz gerekecek."

Gözlerim daha da büyür. İlk kez, bulunduğumuz yerin uzaklığının ciddiyetini fark etmeye başlıyorum. Wyoming'de bir kırsal arama ekibine katıldığında bile, kimse iç organlarımın tamamının yerinde olup olmadığını sormamıştı.

"Eklem ağrısı?" Vaughn devam ediyor. "Ayak bileği, diz, kalça, bel? Omuz ağrısı?"

O listesini aşağı doğru ilerlerken ben başımı sallamaya devam ediyorum. Sonunda: "Tıbbi eğitimin var mı?" diye soruyor.

Düşünmeden konuşuyorum. "Kanamayı durdurmak için tamponla kurşun deliğini tıkamayı biliyorum."

"Saha sağlık görevlisi misiniz?"

"Talihsiz bir kamp gezisi."

Bana bir an baktı, sonra formlarını bırakıp ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Senin durumun nedir?"

"Ne işin var?"

"Seni buraya getiren nedir, bu kadar kısa sürede gelmene gerek yok. Çalışanlarımızın çoğu profesyonel alt yükleniciler. Charlie gibi bazıları, Antarktika'daki McMurdo'da altı aylık işlerden sonra Alaska'daki başka bir araştırma istasyonuna geliyorlar. Hiçbir yerden gelmediklerini söylediklerinde, bu gerçekten hiçbir yerden gelmedikleri anlamına geliyor. Ama sen?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sadece ona göz kırpiyorum. "En sevdiğin TV programı nedir?" diye soruyor aniden.

"Ne? Ben... Yıllardır televizyonum yok." Bu sözleri söylediğim anda pişman oldum. Şimdi her zamankinden daha tuhaf konuşuyorum. Ama bu cevap onu rahatlatmış gibi görünüyor.

"Ailen?"

"Ailem yıllar önce vefat etti. Başka kimsem yok." "Peki ana karaya döndüğünde nerede kalıyorsun?"

"Kısa vadede, muhtemelen otobüs terminalinde." Omuz silkiyorum. "Bir sonraki adımımı belirleyene kadar."

"Bir ada devletinde otobüslere mi güveniyorsun?"

"Hawaii'ye bu sabah geldim. İlk kez." Bunların hepsi doğru. "Henüz burayı tam olarak tanımadım."

"Neden Hawaii?"

"Dışarıya baktın mı? Tabii ki denemem gerekiyordu. Ayrıca, Amerika'nın her yerini gezdim. Kırk sekiz eyaletin hepsini. Sırada bu var."

"Ne düşünüyorsun?"

Twanow haklıydı; en iyisi kendim olmak. "Keşke örümcekleriniz daha küçük olsaydı, etobur yengeçler de beni biraz endişelendiriyor."

"Hindistan cevizi yengeçleri mi? Unutma, kıskaçları şöyle çalışır..." "Hidrolik gibi mi?"

"Trudy ve Ann sana iyi bir tur yaptırmışlar."

"Onlar harika. Herkes çok nazik görünüyor. Bak." En iyi savunma iyi bir saldırı olduğundan, kendi samimiyetimle devam ediyorum: "

Çok yer gezdim ve birçok yerde çalıştım. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Sizi yavaşlatmayacağım ve sorun çıkarmayacağım. Çok çalışırım ve uyum sağlamayı bilirim."

Vaughn bana ciddi bir şekilde baktı. "Burada, hepimiz birbirimizin yedeğiyiz.

Bir şey ters giderse, kendimizi kurtarmak bizim sorumluluğumuzdur."

Hafifçe titriyorum. Bu sözleri daha önce duymuştum. Arama grubumuz keskin nişancı tarafından tek tek vurulmaya başlamadan hemen önce.

"Bu, dostluk kurmamak anlamına gelir," diye vurgular Vaughn.

"Ben insan değilsem, o zaman seni görmeye gelebilir miyim?" Son anda bu sözün çift anlamlı olduğunu fark edince hemen kızardım. Vaughn ilk kez şaşkın görünüyordu. MacManus'un sağ kolu hafifçe kızardı, çenesini oynattı ama hiçbir şey söylemedi.

"Prezervatifler için," diye ekledim aceleyle, ikimizi de kurtarmak için.

"Evet. Aynen öyle. Ayrıca, alkol tüketimi konusunda kurallarımız var. Herkes anında toplanmaya hazır olmalı. Bu yüzden, happy hour ve sosyal etkinliklerimiz olsa da, kimse bir gecede ikiden fazla içki içemez. Bu bir sorun mu?"

Kafamı sallarım.

"Alkol bu ofiste kilit altında tutulur. Sorumluluklarından biri, belirlenen etkinlikler sırasında alkolü dağıtmak ve diğerlerinin tüketimini izlemek olacak. Bu bir sorun mu?"

Şimdi, alkol bağımlılığından kurtulmakta olduğumu veya içki içmediğimi söylemek için mükemmel bir zaman. Bunun yerine, bir kez daha başımı sallıyorum.

"Şişeleri işaretliyorum. Her akşamın sonunda, bu işaretleri güncellemelisin."

"Tamam."

"Ayrıca herkesin dini, ırkı ve cinsel kimliğini de saygıyla karşılıyoruz. Size nasıl hitap edilmesini istersiniz?"

"Frankie?" diye

deniyorum. Bekliyor.

"O/ona," diye ekliyorum, soruyu şimdi daha iyi anladım.

"Takım arkadaşlarının her birine bu soruyu sormanı ve varsayımlarda bulunmammanı öneririm. İnsanların böyle uzak yerlerde çalışmayı tercih etmelerinin sayısız nedeni var."

Anlıyorum.

"Fark etmiş olabileceğiniz gibi, Wi-Fi bağlantımız berbat. Bu da bana, birbirimize saygı duyduğumuz için küfür etmediğimizi hatırlatıyor. Tabii, küfür ettiğimiz durumlar hariç.

Bu durumda küfür kavanozu var." Vaughn şimdi cebine uzanıyor. Ben izlerken, bir tür madeni para çıkarıyor, her iki tarafına da bakıyor, omuz silkiyor ve sonra masasının köşesindeki, diğer parlak, ısıltılı nesnelerle dolu eski bir mason kavanozuna atıyor.

"Davranışlarımızı izlemek, her zaman en iyi halimizle davranmaya çalışmak önemlidir. Ancak, insan olduğumuzu ve bu tür bir yaşamın, kesilmiş, izole edilmiş ve saatlerce, hatta günlerce süren sıkıntıyla karşı karşıya kalmanın bedelini ödediğimizi fark etmek de aynı derecede önemlidir. Elimizden geldiğince en iyi şekilde davranırız. Yapamadığımızda ise affetmeyi öğrenmeliyiz. Kamp arkadaşlarınızın davranışlarından endişe duyuyorsanız veya herhangi bir zamanda rahatsızlık ya da tehdit hissediyorsanız, hemen bana gelin. Bu ortamda, küçük şikayetler hızla büyük sorunlara dönüşebilir. Erken ve sık sık sesinizi yükseltin. Sorunları başlangıçta çözmek herkesin yararına olacaktır."

"Personelinizi nasıl seçiyorsunuz?" Gerçekten merak ediyorum. "Yani, birçok insan aşçı, mühendis, doğa bilimci vb. Neden bu insanlar burada?"

"Deneyimli sözleşmeli çalışanlar, sık sık yer değiştiren ve başarısı kanıtlanmış kişiler arıyoruz."

"Hiçbir yerden gelen insanlar," diye ekliyorum. Sonunda, benim yaşam tarzım bir süper güç olarak kabul ediliyor.

"Fark edeceğiniz gibi, biz içe dönük insanlarla dolu bir kampız. Dışa dönük insanlar medeniyetten bu kadar uzakta yaşamak istemezler ve bunu deneyen az sayıdaki kişi..."

"Delirdiler mi?"

"Kamp arkadaşları tarafından ölümle tehdit edildiler, çünkü onların ciddi bir şekilde çenelerini kapatmaları gerekiyordu."

Vaughn ön cebinde bir şeyler arıyor. Bir başka parlak sikke kavanoza giriyor. Belki de sadece bana öyle geliyor, ama çok azı ABD darphanesi tarafından basılmış gibi görünüyor. Makul. Görünüşe göre, biz bir grup serseriyiz ve bu bize daha fazla güç veriyor.

"Sonunda, Pomaikai'yi daha büyük evrene bağlayan bir Starlink uydusu olmasını umuyoruz. Şu anda, resmi işler için ayırdığımız son derece sınırlı erişimimiz var. Cumartesi ve pazar günleri, herkese otuz dakika süre veriyoruz, internete girebilsinler, e-postalarını kontrol edebilsinler, evleriyle bağlantı kurabilsinler, kedi videoları izleyebilsinler, ne isterlerse yapabilsinler. Ama o zamana kadar, uzak durun."

"Eve telefon etmek ne olacak?"

"İyi şanslar. Acil durumlarda anakaraya ulaşmak için iki adet uydu telefonu var. Ada içinde iletişimimizi radyo ile sağlıyoruz." Omuzlarında asılı duran siyah çantaya hafifçe vurur. "Herkes pazartesiden cumartesiye kadar çalışır."

Cumartesi günleri çalışıyor. Görevler yemek salonundaki beyaz tahtada yazıyor. Herhangi bir nedenle, görevinin bir parçası olsa bile, ana kamptan ayrılırsan, çıkış yapman ve gideceğin yeri not etmen gerekiyor. Bu bir güvenlik meselesi. Ben, Charlie, Aolani veya Ronin'den biri telsiz görevini üstlenecek. Ana kamptan ayrılırsan, bir cihazı yanına alman ve saat başı rapor vermen gerekiyor."

"Yoksa hindistan cevizi yengeçleri fidye taleplerini teslim edene kadar bekleyecek misin?"

Sonunda gülümsedi. "İyi haber, ödeme koşulları genellikle fıstık ezmesi ile karşılanabilir."

"Ciddi misin?"

"Onlar bunu çok severler. Crab Town'u ziyaret edene kadar bekle." "Kendi kampları mı var?" Biraz korkuyorum.

"Burası sürprizlerle dolu. Göreceksin. Şimdi, pasaportun nerede?"

Konunun aniden değişmesi beni hazırlıksız yakaladı. Şaşkın şaşkın gözlerimi kırıştırdım, sonra bunun muhtemelen onun niyetiymiş fark ettim. Yakışıklılığı bir yana, adam zeki.

"Pasaportum yok," diyorum ona dürüstçe. O da keskin mavi gözleriyle bana bakıyor. "Hâlâ Amerika Birleşik Devletleri'nde değil miyim?" Bana bakmaya devam ediyor.

Oturuyorum. Kıpır kıpır. Küfür kavanozundaki bozuk para yığınının bakıyorum, bazıları parlak ve yeni, bazıları ise mat ve eski. Kesinlikle birçok farklı ülkeden gelmişler.

"İş bulma kurumu pasaportunu hiç sormadı mı?" "Hiç," diye onaylıyorum, bu muhtemelen ilk yalanım, çünkü

Twanow'a bir şey söylediklerinden eminim, ama o bana bundan bahsetmemeyi tercih etti. Yine, çünkü o bile bir pasaportu yoktan var edemezdi ve bu tür ayrıntılarla uğraşmak yerine, "izin istemektense af dilemek daha iyidir" yaklaşımını benimsedi.

Kendime not: Bir daha asla seri katillerle görüşmeyeceğim, çok sayıda kurbanı olan ve çok yetenekli avukatları olanlarla bile.

"Pomaikai'ye uçmak için pasaporta ihtiyacın yok," diyor Vaughn. "Ama ana karaya dönmek için pasaporta ihtiyacın olabilir. Bu gümrük memurlarına bağlı."

"Gerçekten mi? Ama ABD'den ayrılmadıysam, geri dönmek için neden pasaporta ihtiyacım olsun ki?"

"Çünkü böyle bir atolün sınır güvenliği yoktur. Herkes bu kıyılara gelebilir, yüzlerce yıl önce buraya hazine gömmüş olabilecek gemi enkazı korsanlarından

burada hazine gömmüş korsanlardan, birkaç ay önce tek kişilik denizaltısıyla buraya sürüklenen uyuşturucu kaçakçılarına kadar herkes bu kıyılara gelebilir.”

“Uyuşturucu kaçakçılığı yapan bir denizaltınız mı var? Görebilir miyim? Boş muydu?” “İnsanları mı yoksa uyuşturucuları mı kastediyorsunuz?”

"İkisi de. Ne kadar havalı, değil mi?"

Vaughn arkasına yaslanır. Bana bir süre daha bakar, sonra ellerini masanın üstünden indirir. "Buraya uyum sağlayabilirsin," der.

Alkışlamalı mıyım yoksa bu kötü bir davranış mı olur diye düşünüyorum.

"Dosyanı beğenmedim," diye uyarıyor. "İş bulma kurumları genellikle çok daha titizdir. Senin için neden farklı olsun, anlamıyorum."

Tek kelime etmiyorum.

"Ama sen buradasın," diye kabul ediyor. "Ve daha fazla yardıma ihtiyacımız var." "Chris'e olanlar yüzünden mi?"

"Ne demek istiyorsun? Ne duydun?" Aniden doğrulur, ben de sandalyeme geri çekilirim. Chris'in adı üçüncü kez geçtiğinde, yanıtı net olmayan bir cevap vermişimdir.

"Şey, ayak bileği burkuldu, tıbbi müdahale gerekiyor," diyorum.

"Oh, o mu. Tabii ki, kazalar olur." Vaughn geriye yaslanır, bana bakar. Bana yalan söyledi. Biliyorum. O da biliyor. Yine de ifadesi soğukkanlı, sakın ve kendinden emin. Tüm o açık sözlülük ve dürüstlük lafları, ve şimdi bu...

Daha fazla tedirginlik. Ne oluyor böyle?

"MacManus ve adamları birkaç gün içinde gelecek," diyor Vaughn. "Görevlerin arasında onun kulübesinin genel bakımı ve temizliği var, ayrıca rastgele anlarda tamamen ve tamamen onun emrinde olacaksın. Bununla bir sorunun var mı?"

"Hayır."

"Milyarder patronumuz hakkında duyduğun ya da bildiğini sandığın her şeyi unut. O dedikleri kadar kibirli değil, daha da kötüsü. O yüzden yoluna çıkma, işini yap ve her şey yolunda gidecek. Anladın mı?"

"Tamam."

"Onun çevresinde, genç vesayeti Lea da var..."

Ağzımı açtım, sonra kapattım, şu anda soru sormamın çok erken ve fazla olacağını fark ettim.

"...kişisel aşçısı ve özel sekreteri var," diye devam etti Vaughn. "Onların da onun odasının yanında kendi odaları var. Sen de o düzenlemeden sorumlu olacaksın

sorumlu olacaksın."

"Anladım."

"Artık gidebilirsin."

Şimdi ağzım açık kalıyor. Hiç bu kadar sarsılmamış ve hazırlıksız yakalanmamıştım... hiç. Yavaşça ayağa kalkıyorum, bakışlarım hala onun üzerinde, onu anlamaya çalışıyorum. Dost mu düşman mı? Müttefik mi düşman mı? Açıkçası hiçbir fikrim yok.

O bana yalan söyledi. Ben de ona yalan söyledim.

Ama sonunda hangimizin yalanı daha tehlikeli olacak? "Teşekkür ederim," diyorum sonunda.

"Ne için?"

"Henüz bilmiyorum. Sanırım ikimiz de öğreneceğiz."

Onu masasının arkasında, yüzünde somurtkan bir ifadeyle bırakıyorum. Bunu bir zafer olarak görmek istiyorum.

Ama çoğunlukla, bu işin boyumu aştığını düşünüyorum.

BÖLÜM 9

ÖĞLEDEN SONRAKİ ZAMANIM jet lag'ın etkisiyle bulanık bir şekilde geçiyor. Uçak kalkıyor. Pomaikai ekibi, gizemli bir şekilde yaralanan arkadaşları Chris'i uğurlarken tezahürat yapıyor ve el sallıyor.

Kabinime geri dönerim ve orada yengeçleri dört bir yana kaçırırım. Yeni turuncu komşularım, benim odamın altında çılgınca güvenli bir yere kaçarken, ilk kez şefkat duygusu hissederim. Ben kabuklu deniz canlılarından ne kadar korkarsam da, onlar benden daha çok korkuyorlar.

Bu duygu, içeri girip devasa kurt örümceğinin artık bavulumdaki giysilerin üstündeki tavan kirişine tünediğini fark edene kadar sürer. Örümceğe bakıyorum, sekiz gözünün de bana baktığını hissedebiliyorum. Hiç hoş bir his değil.

Hamamböcekleriyle, vahşi bir kediyle ve çok uzun zaman önce, insan kalıntılarını bulma konusunda uzmanlaşmış, kesinlikle sevimli bir SAR köpeğiyle yaşadım. Bir örümcekten korkmayı reddediyorum. Belki.

"Anlaşma şöyle," diyorum Wolfie'ye. "Sen odanın senin tarafında kal. Ben de odanın benim tarafında kalacağım. Giysilerime yuva yapmayacağına ve ayakkabılarımda saklanmayacağına söz verersen, böcek yemene karışmayacağım. Anlaşıldı mı?"

Yumruk büyüklüğündeki siyah örümcek hareket etmiyor. Bunu evet olarak kabul ediyorum.

Yavaşça, dünyevi eşyalarımın küçük yığınıni eliyorum. Artık atolün üzerindeyim, Crocs ayakkabılar daha mantıklı geliyor. Şortlar ve mikrofiber gömlekler de öyle. Yeni ve geliştirilmiş tropikal giysilerimi çıkarıyorum ve hareketsiz duran kurt örümceğine son bir kez bakarak duşa giriyorum.

Daha önce yanılmamıştım — buz gibi su sıçraması, sıcak ve nemden hoş bir kaçış. Kendime Donanma kurallarını zorla hatırlatmam gerekiyor. Islak saç. Kapat ve köpürt. Durula. Çık. Her şey çok kısa sürüyor, ama ferahlatıcı.

Tabii ki, kıyafetlerimi giymeye çalışırken, yine terlemiş ve rahatsız olmuş durumdayım.

İyi haber — akşam yemeği hazırlığı için yemekhaneye dönmem gerektiği için acımı ve ıstırabımı düşünmeye vaktim yok. Aynı anda hem

yorgun ve minnettarım, çünkü kemiklere kadar işleyen yorgunluğun en iyi çözümü çalışmak, çalışmak ve daha fazla çalışmaktır.

Akşam yemeğinin teması Amerikan gecesi, görünüşe göre ev yapımı makarna ve peynir, hamburger ve sosisli sandviçlerden oluşuyor. Ann'in meşhur yemeği için bol miktarda peynir rendelemekle işe başlıyorum, sonra Trudy'nin dünyaca ünlü hamburgerleri için soğan, domates ve turşu dilimliyorum. Bu arada vejeteryanlar için yanında pastırmalı ıspanak salatası da hazırlıyorum.

Üç saat boyunca hareket etmek ve düşünmemek için çaba sarf ediyorum. İnsanlar gelip yemekleri övmeye başladıklarında, neler olduğunu hemen anlıyorum. Çoğunlukla kendi tabağımı doldurup, tamamen otomatik pilota makarna yiyorum. Beynimin bir kısmı altın rengi ezilmiş krakerleri fark ediyor. Geri kalanım ise şu anda uyuyabilmek için ruhumu satmaya hazır.

Trudy ve Ann bunu anlıyor gibi görünüyor, telaşla çalışırken omzuma hafifçe vuruyorlar.

"Yarın daha iyi olacak."

"Krep! Nutella hakkında ne düşünüyorsun?"

Yarı bitkin bir şekilde ellerimi sallayarak heyecanımı göstermeye çalışıyorum. Gülüyorlar.

"Seni seviyoruz."

"Hızlı kesiyorsun."

"Egzersiz yapacaksın."

"Şimdi bulaşıkları yıkayın, sonra işiniz biter." "İlk günü atlattığınız için tebrikler!"

"İkinci günün sabahını sabırsızlıkla bekliyoruz." "Krepler!"

"Taze meyve!" "Krem

şanti!"

Onlara başka bir gezegenden gelen yaratıklarımı gibi bakıyorum. Kıkırdıyorlar ve yoluna devam ediyorlar.

Öğle yemeği telaşında olduğu gibi, insanlar yemek yedikten sonra sıraya girerler, kirli tabaklarını lavaboya bırakır ve çatal bıçaklarını temizlik solüsyonu dolu plastik bir kutuya atarlar. Barmenlik yaptığım birçok işten tanıdığım mütevazı boyutlu ticari bulaşık makinesini tanıyorum. Temel olarak, kirli nesneleri plastik bir tepsiye yükleyin, tepsiyi sekiz dakikalık bir döngüden geçirin, bir sonraki tepsiyi yükleyin ve tekrarlayın.

Bu, lavabonun önünde duran, her tabağı durulayıp bulaşık makinesi kutusuna istifleyen yakışıklı adamı açıklıyor.

Ronin Katsumoto, Aolani Akamai ile mükemmel güzellikte bebekler yapması gereken, mükemmel vücutlu arkeolog.

"Bu benim işim değil mi?" Ne yapacağımı bilemeden sonunda cesaretimi toplayıp soruyorum.

"Evet ve hayır. Akşam yemeği sonrası temizliği sırayla yapıyoruz. Bu, harika yemekler için minnettarlığımızı gösterme şeklimiz."

"Oh."

Bu esprili cevap bana hiçbir şey kazandırmadı. Ronin dolu tepsiyi bulaşık makinesine koydu, başlat düğmesine bastı, yeni, boş bir tepsi çıkardı ve istifleme işlemine geri döndü. Gecikmeli olarak, hazırlık kaselerini ve servis tabaklarını topladım.

Ronin yıkıyor. Yükliyor. Yıkıyor. Yükliyor. Güçlü, sessiz tip, öyleyse.

"Nerelisin?" Sonunda cesaretimi topluyorum.

"Hawaii. Büyük Ada."

"Buralı mısın?"

"Üçüncü nesil," diye onaylar.

Biraz hesap yapıyorum ve ABD tarihi hakkındaki temel bilgilerime dayanarak üzücü bir sonuca varıyorum. "Büyükbanneniz ve büyükbabanız İkinci Dünya Savaşı sırasında Japon göçmenler miydi?"

"Büyükbabam Japon toplama kampına gönderildi. Hapsedildiği sırada büyükbannemle tanıştı."

"Üzgünüm."

Sonunda başını kaldırdı. "Tarih böyle. Senden önce olanlar için özür dilemek senin sorumluluğun değil. Ancak gelecekte daha iyisini yapmak hepimizin sorumluluğu."

Daha fazla kase topluyorum. O da bunları bir sonraki boş tepsiye istifliyor.

"Nasıl hitap edilmesini istersiniz?" Bunu Vaughn ile yaptığım konuşmadan hatırlıyorum.

Benim gibi duyarlı birinin "Evrenin Büyük Üstadı" diye espri yapması için mükemmel bir an.

Ronin şöyle diyor: "O/ona."

Kafamı sallıyorum. Makul. Sonra, sessizlik yine uzadığında: "Doğalcıların, önerilen gelişmenin olası çevresel etkisini analiz etmek için atolü incelediğini anlıyorum, ama bir arkeolog olarak tam olarak neyi değerlendiriyorsunuz?"

Ronin, sprey başlığını büyük boy paslanmaz çelik hazırlık kabına doğrultuyor ve ovmaya başlıyor. "Önceki medeniyetlerin izlerini,

Polinezya kültürü ve tarihinin korunması ve muhafaza edilmesi gereken unsurlarını arıyorum. Bu, projenin tamamen durdurulmasından tarihi alanları barındıracak daha küçük ölçekli bir plana kadar her türlü sonucu doğurabilir. Ya da tabii ki, hiçbir değişiklik olmayabilir."

"Antik kalıntılar mı arıyorsunuz?"

"İlle de öyle değil. Bu atol, Line Adaları'nın çoğu gibi tatlı su kaynaklarından yoksundur. Bu da, ilk kaşifler tarafından hiç işlenmemiş olduğu anlamına gelir. Bunun yerine, daha çok bir ara istasyon görevi görmüştür; keşif gezileri sırasında kaşiflerin ayaklarını uzatıp, yiyecek stoklarını yenilemek için yeterince uzun süre kaldıkları bir mola yeri. Ancak, bu adada insanların yaşadığına dair hiçbir kayıt olmaması, ilginç yerlerin tamamen yok olduğu anlamına gelmez."

Gümüş çatal bıçak takımlarını kovadan boşaltıp işe koyuluyorum. "Aptal olduğumu varsay." Yine, onun için zekice bir yorum yapması için mükemmel bir fırsat. Yapmıyor ve ben hayal kırıklığına uğruyorum. Ronin, şimdiye kadar tanıştığım en güzel insanlardan biri olabilir, ama ne yazık ki esprili cevaplar konusunda sınırlı görünüyor. "İlgi çekici bir yer nedir?"

"Heiau," diye hemen cevaplar, bu kelime hey-yow gibi ses çıkarır. "Hawaii tapınakları, mana'nın yoğunlaştığı ve dua yoluyla aktarıldığı yerler. Daha iyi balık avı için ritüeller yapmak üzere mercan resiflerine bakan heiau'lar inşa etmek yaygın bir uygulamaydı, bu da burayı önemli bir yer haline getiriyordu."

"Heiau neye benziyor?"

"Toprak höyük veya taş yapı olabilir. Bu, belirli bir formdan çok, atalarımızı onurlandırma ve çoğumuzun kanında hissettiği toprak ve denizle bağlantı kurma ihtiyacımızın bir ifadesidir."

"Kulağa çok güzel geliyor."

Ronin gülümser ve benim, onun az önce söylediklerini tam olarak anlamayan cahil bir beyaz kadın olduğumu açıkça kabul eder.

"Pratik olarak, adanın topografyasını, yerinde olmayan jeolojik oluşumlar için haritalandırıyorum. Mesela, olması gereken yerde olmayan mükemmel şekilli bir höyük. Ya da yağmur ormanını kesen doğal olmayan düz bir çizgi. Benim işimde, simetrik şekiller ilgi çekicidir. Belki de eski bir tapınak veya mezar höyüğünü işaret ediyor olabilir."

Bu benim dikkatimi çekti. "İnsan kalıntılarını mı arıyorsunuz?"

"Mümkün. Bu atol, yüzlerce yıldır yerliler tarafından biliniyor. Erken dönem Polinezyalı denizcilerin burada gömülü olması mantıksız değil. 18. yüzyılda Kaptan Cook gibi Avrupalı kaşiflerden ve 19. yüzyılda balina avcılarından bahsetmiyorum bile.

Tabii ki, gömülü hazine efsanesi de var."

"Gömülü hazine mi?" Gümüşleri yıkamayı bırakıp, büyük bir ilgiyle arkeoloğa bakıyorum.

Gülümsemesi genişler, koyu renkli gözlerinin köşeleri kırışır. Cidden, hiçbir erkek bu kadar yakışıklı olmamalı. "On dokuzuncu yüzyılın başlarında, kötü şöhretli bir korsan gemisi karaya oturdu ve hayatta kalan mürettebat üyeleri, haksız kazançlarını Pomaikai'de bir yere gömdükleri iddia ediliyor. Kurtarılanlara kadar aylarca hindistancevizi ve yengeç eti ile beslendiler. Yıllar sonra, ölüm döşeğinde, hayatta kalan son mürettebat üyesi, V şeklinde çatallı bir ağaç ile kartal şeklindeki bir kaya arasına küçük bir altın servetini gömdüğünü itiraf etti. Tahmin edebileceğiniz gibi, birçok kişi aradı. Hiç kimse bulamadı."

"MacManus bu yüzden mi bu mülkü satın aldı? Korsan ganimetini bulmak için mi?"

Ronin başını salladı. "Gömülü hazine efsaneleri genellikle sadece efsanedir. Ve sadece Pasifik'teki terk edilmiş adaların sayısını düşürsek, çok ciddiye alınacak bir şey değil."

"Yine de..."

Bana sabırla bakar.

"Gizli altın fikrini kim sevmez ki?" diye ısrar ediyorum. "Yani, insanlar piyango biletleri için iyi para ödemeye hazırsa, neden X işaretli yeri aramasınlar ki?" Dikkatimi gümüş çatal bıçak takımlarının karışıklığına geri çeviriyorum. "Yani senin işin, tüm atolü haritalandırmak ve düzensiz - ya da aslında, çok düzenli - jeolojik oluşumları aramak."

"Aşağı yukarı öyle."

"Bu mükemmel simetrik şekilleri bulduğunuzda ne olur?"

Hiç keşfettiniz mi?"

"Hala keşfedilecek çok yer var. Orman gerçek. İlerlememiz yavaş. İlgi çekici bir alan bulursam, uygun protokol, alanı işaretlemek, ardından test çukuru kazarak kömür tabakaları, metal eserler veya insan kalıntıları olup olmadığını kontrol etmektir. Bunlardan herhangi biri, daha fazla kazı ve koruma yapılana kadar geliştirmeyi geciktirmek için gerekçe olabilir."

Anladım, başımı sallıyorum. "Bu, proje için büyük bir hayal kırıklığı olur."

"Yasa yasadır. NAGPRA tek başına gerekli özeni gerektirir."

"NAGPRA mı?" Bu garip kelimeyi telaffuz etmekte zorlanıyorum, zaten uzun ve karmaşık bir kelimenin kısaltması olduğunu tahmin ediyorum. Tahminim doğru:

"Amerikan Yerlileri Mezarları Koruma ve Geri Gönderme Yasası. Tüm insan kalıntıları, cenaze eşyaları, kutsal eşyalar veya kültürel miras eşyaları saygıyla ele alınmalı ve uygun taraflara geri gönderilmelidir. Bu, Amerikan yerlilerine kültürleri ve mirasları üzerinde daha fazla kontrol sağlamak için tasarlanmış çok önemli bir yasadır. Bay MacManus bunun farkında. Gelecekteki geliştirme için bu atolün satın alınması önemli bir risk içeriyordu. Durum böyle."

Gerçekten merak ediyorum. "Bu sizi zor bir duruma sokuyor mu? Keşfettiğiniz her şey ona milyonlarca dolara mal olabilir."

"Ben Sanders MacManus için çalışmıyorum. Hawaii eyaleti için çalışıyorum." "Peki mimar Aolani? O MacManus için çalışıyor ve bulduğunuz her şey onun kariyerini oluşturan projeyi de mahvedebilir, değil mi?"

Beni uzun bir süre inceledi, yüzündeki ifadeleri okunması imkansızdı. "Bu soru AO'ya sorulmalı."

"Üzgünüm, ikinizin birlikte çalıştığınız izlenimini edindim."

"Öyleyiz."

Şimdi kafam karışan ben oldum, ama Ronin daha fazla açıklama yapmadı. Kartlarını açıkça göğsüne yakın tutuyordu. Bu kadar erken bir aşamada fazla dikkat çekmek istemediğimden, aceleyle dikkatimi gümüş çatal bıçakları ovmaya verdim.

Arka kapı gürültüyle açılır. Trudy başını içeri sokar. "İkiniz işiniz bitti mi?"

"Öyle düşünüyorum." Ronin'e bakıyorum, o da onaylayarak başını sallıyor. "Mükemmel."

"Işık açık," diye bağırır Ann, Trudy'nin omzunun üzerinden. "Bunu görmelisin."

"Bert ve Ernie oynamaya gelmişler."

"Bert ve Ernie mi?" Ronin'e bakıyorum, yüzündeki ifade artık rahatlamış.

"Bunu kaçırmak istemeyeceksin," diye onaylar.

"Tamam." Ellerimi özenle kurularıp dışarı çıkıyorum. Trudy ve Ann el fenerlerini tutmuş, heyecandan titriyorlar.

"Hadi, hadi, hadi." "Herkes onları sever."

"Onlar bizim kamp maskotlarımız gibiler." "Sadece bekle!"

Beni iskeleye götürürler, orada birkaç mürettebat üyesi toplanmış, ayakkabılarını çıkarmış, ayaklarını suya sarkıtmışlardır. Spot ışığı dalgaların üzerinde parıldamaktadır. Dalgaların bir desen oluşturduğunu fark ederim ve bu desenin ortasında, beyaz karınları parıldayan iki koyu renkli, süzülen şekil vardır.

İlk devasa form, dalgalı okyanusu aşarak, dev kanatlarla çalışan boynuz şeklindeki ön yüzgeçlerini ortaya çıkarır, ardından bir kez daha dalgaların altına kayar ve kısa süre sonra ikinci form da onu takip eder. Nefesimi tutarım.

Bert ve Ernie. İki devasa manta vatozu, büyüleyici bir şekilde yabancı ve etkileyici bir şekilde görkemli. Onları izlerken, rıhtımın yakınında süzülürler, bir kişinin uzattığı ayak parmağının altından kayarlar, sonra bir başkasının.

"Merak etme," diye fısıldıyor Trudy kulağıma. "Korkutucu görünebilirler, ama aslında devasa elektrikli süpürgeler gibiler, rıhtım ışıklarının çektiği minik organizmalarla besleniyorlar. Her manta balığının kendine özgü işaretleri var, bu sayede kim olduklarını biliyoruz."

"Kaç tane var?" diye nefes nefese soruyorum, içlerinden biri solumun hemen yanına dalarken. Aceleyle oturdum, Crocs ayakkabılarımı çıkarıp ayak parmaklarımı çalkalanan suya daldırdım.

"Sesame Street'ten bir düzine karakter var."

"Bir düzine mi? Ve her gece onlarla oynayabiliyorsunuz?" Manta balıkları pürüzsüz ve parlak görünüyor, ama sonra biri ayak parmaklarıma nazikçe dokunuyor. "Zımpara kağıdı gibi!"

"Harika değil mi?"

"Harikadan da öte!" İkincisi ayak parmaklarıma dokundu. Daha da yaklaşmak için bacağımı uzattım. Tamamen, tamamen büyülenmişim. Etrafımdaki havada yankılanan düşük frekanslı mutluluk uğultusuna bakılırsa, diğer herkes de öyle.

Sanırım burada kalabilirim.

BÖLÜM 10

GECEYİ ZORLUĞA RAĞMEN ATATIRIM. Hitchcock filminin ortasında uyuyormuşum gibi hissediyorum. Binlerce deniz kuşunun kakofonisi, ay ışığı altında gökyüzünde süzülürken, kuvvetli bir rüzgar palmiye yapraklarını savuruyor ve tüm ahşap yapıları sallıyor. Bir düzine kez uyanıp el fenerimi yakarak örümcek komşumu arıyorum. Her seferinde, kapıya yaklaşan devasa kurt örümceğini yakalıyorum, artık beyaz badanalı tavana yapışık değil, sekiz bacağıyla ayakta duruyor ve şaşırtıcı derecede uzun. İlk birkaç sefer kontrol ettiğimde, küçük bir kertenkele el fenerimin beklenmedik ışığından kaçıyor. Beşinci sefer, onun hareketsiz durduğunu ve kurt örümceğini görüş alanında gördüğünü fark ediyorum. Altıncı sefer, kertenkele yok ve şimdi meraklı ve kendini beğenmiş örümcek. Bundan sonra başka bir şey bilmek istemiyorum. Boğucu sığağa karşı koymak için çok fazla su içtiğim için, kabinimden çıkıp, karanlık yolda tuvalete doğru sendeleyerek yürümek zorunda kalıyorum. Her seferinde, yanımda koşuşturan turuncu komşum da dahil olmak üzere, yengeçler önümden çılgınca kaçıyorlar. Kendimi, yengeçler arasında

Yengeç Tokyo'yu yerle bir eden bir insan Godzilla gibi hissediyorum

Suçluluk duygusu, tuvalete varana kadar devam ediyor. Karanlık merdivenleri tırmanıp, arkasında ne olabileceğine dair paranoyakça endişelenerek, banyo kapısını dikkatlice açmak zorundayım. Dönüş yolculuğumdan birinde, çok büyük bir şey çalılıklardan geçerek geçer ve yengeçler bir anda düşerek yıpranmış türban havlulu kabuklarının içine toplanırlar. Onları dikkatlice geçerek yoluma devam ederim, elimde titrek bir el feneriyle, onların bildiği ama benim henüz keşfetmediğim şeyin ne olduğunu merak ederim.

Sabah güneşi gri ve mor ufku aydınlatmaya başladığında, gözlerim kesinlikle bulanıklaşmış durumda. Güne başlamak için tam zamanında.

Kulübemden çıktığım anda, sıcaklık beni bunaltıcı bir fırın gibi vurur. Açıkçası, tavan vantilatörleri beklediğimden daha fazla rahatlama sağlıyor. Küfür kavanozu için biraz para biriktirmem gerekebilir. Şu anda, içimden küfürler mırıldanarak mükemmel bir iş çıkarıyorum.

Yengeç arkadaşımın portakal çiçeklerinin arasında donmuş bir şekilde durduğunu ve bir tanesini pençesinde sıkıca tuttuğunu fark ettim.

"Benim için mi?" diye soruyorum. Yengeç kıpırdamıyor.

"Gerçekten, bunu yapmamalıydın."

Sola adım atıyorum. Sonra bir adım daha. Bir adım daha. Crabby çalılıklara doğru kaçarken son bir hızla koşuyorum.

"Bunu sevginin bir göstergesi olarak kabul edeceğim," diye sesleniyorum arkasından, sonra birçok işin beni beklediğinden emin olduğum yemekhaneye doğru ağır adımlarla yürüyorum.

Köşeyi döndüğümde, Ronin ve Aolani'yi hamamın köşesinde birbirine sokulmuş halde buluyorum. Aolani'nin omzunda mavi-yeşil bir havlu ve elinde tuvalet çantası var, belli ki içeri girerken ya da çıkarken yakalanmış. Ronin ise saatlerdir uyanık olan birinin hiper uyanık bakışlarına sahip. Muhtemelen gün doğmadan önce sekiz mil koşmuş ve yüz sınav çekmiştir. Aolani'yi kaşlarını çatmasına neden olan bir şeyi yumuşak bir sesle anlatırken yüzünde yoğun bir ifade var. Benim yaklaştığımı ilk fark eden Aolani, Ronin'e başını sallayarak dikkatini çekiyor. Ronin hemen sessizleşiyor, bundan pek memnun görünmüyor.

Aşıkların kavgası mı? Başka bir şey mi? Elimi kaldırıp selam verdikten sonra, sol taraftan mutfığa doğru yöneldim. Hemen arkamda, seslerinin acil bir şekilde yeniden yükseldiğini duydum.

Arkeolog ile mimar arasında kesinlikle bir şeyler dönüyor. Yine, kişisel mi yoksa mesleki mi? Trudy ve Ann'in bu konuda bir fikirleri var mı acaba? Her şeyi bilen, mutlu görünüyorlar, benim işimde iyi bağlantılar. Belki onlara, belki de kazara yaralanmamış olan Chris hakkında daha fazla bilgi vermeleri için ikna edebilirim.

Ancak arka merdivenlere yaklaşıp yaklaşmaz, proje yöneticisi Vaughn ekran kapısını yumruklamaya başlar.

"Planda bir değişiklik oldu," diye söze başladı. "Günaydın," diye karşılık verdim.

Kaşlarını çattı. Görünüşe göre, bu sabah kimse nezaket sözleri söyleme havasında değildi.

"Bir soğutucu çanta hazırlayıp Ronin'e sahada, daha doğrusu ormanda katılman gerekiyor. Ne kadar suya ihtiyacın olacağını düşünüyorsan, üç katını al."

"Şey..."

"On iki saat önce, herkesin birbirine yardım etmesi hakkında yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun?"

Bana yalan söylediğin konuşma mı? "O sadece yarım gün önce miydi?" diyorum.

Bu bana yeni bir sert bakış kazandırır. "Soğutucuyu hazırla ve Ronin'le rekreasyon salonunda buluş. Eğer bu seni rahatlatırsa, öğleden sonra döndüğünde Trudy ve Ann seni sahibinin kulübesine götürecektir. MacManus programını öne aldı. Büyük bir fırtına geliyor. Gecikmektense erken gelmeye karar verdi."

"Yani onun gelişi için yarın değil, bugün hazırlanmam gerekiyor." Neler olduğunu neredeyse anlıyorum.

Vaughn arkasını dönmeden uzaklaşmak için tam zamanında geldi. Hiç şüphe yok, bir şeyler oluyor.

Mutfağın arkasına girdiğimde, Trudy ve Ann çoktan işe koyulmuş, kendilerine özgü küçük danslarıyla mutfakta dolaşıyorlardı. Ancak burada bile gerginlik hissediliyordu. Servis tabakları gereğinden fazla güçle tezgaha çarpıyordu. Ann çok telaşlı bir şekilde aradığı için mutfak eşyaları tıkr tıkr ses çıkarıyordu. Trudy sabırsızlıkla taze meyveleri kaparken buzdolabının kapısı gürültüyle kapanıyordu.

Önce bana bakıyor. "Tezgahta sandviç malzemeleri var. Ronin vejeteryan, humuslu dürüm seviyor. Seninki ne?"

"Fıstık ezmesi ve reçel."

"Eski ama güzel," diye bağılıyor Ann.

"En sevdiğin jöle hangisi?" diye sorar

Trudy. "Üzüm!"

"Devlet okulu mu?" diye sorar Ann

bilgece. "Kesinlikle."

Trudy buzdolabını işaret ediyor. "Kapısında biraz var. Dilimlenmiş ekmek, alt rafta. Sen ekmeğin kenarlarını kesen türden bir kız mısın?"

"Sadece taç taktığım zaman."

"Seni seveceğimizi biliyordum," diyor Ann.

Trudy çoktan bir kase ince hamuru çırpmaya başlamış. Krep için, anlıyorum. Özel krep kahvaltısını özleyeceğim. Şimdi ben de herkes gibi kötü bir ruh halindeyim.

Şu anda, giderek uzayan soru listemin cevaplarını aramak için uygun bir zaman değil gibi görünüyor, bu yüzden ellerimi yıkayıp işe koyuluyorum. Dört sandviç hazırlıyorum, ikisi Ronin için, ikisi benim için, çünkü bunların krepsiz kahvaltımızın yanı sıra öğle yemeğimiz de olacağını anlıyorum. Cips ve portakal arıyorum. Geri döndüğümde, sihirli bir şekilde yumuşak kenarlı bir soğutucu ve ilginç bir şekilde sert, farklı boyutlarda, balmumu kaplı kumaştan yapılmış kareler ortaya çıkmış. Onları tamamen şaşkın bir şekilde elimde tutuyorum.

"Sandviçleri sarmak için," diye Trudy omzunun üzerinden seslenir. "Plastik poşetlere hayır deyin," diye ekler Ann.

Huh. Kareleri deniyorum ve yiyecekleri sıkıca sardıklarını ve parmaklarımın ısıyla biraz bastırdıktan sonra yapıştıklarını keşfediyorum.

Buz torbalarının yerine, derin dondurucu dolabında ağzına kadar doldurulmuş ve tamamen donmuş bir dizi yeniden kullanılabilir su şişesi var. Bunlar yolculuğun başında yiyecekleri soğutmak için kullanılıyor ve yolculuğun sonunda eriyerek su kaynağına dönüşüyor, diye düşünüyorum.

İç mekan su tesisatına erişimin sınırlı olduğu kabile topraklarında ve tek duş seçeneği olarak kahverengi çamur sunan konut projelerinde kaldım. Hem bolluk hem de tasarruf hissi veren böyle bir yeri nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum. Kafam ağrıyor, ama belki de bu iyi bir şeydir.

Omzuma askıyı takıp rekreasyon merkezine doğru ilerlerken, soğutucu su ağırlığından neredeyse inliyor. Hala eşyaların nerede olduğu konusunda çok belirsiz bir fikrim var, ama görünüşe göre tahminimde oldukça başarılı olmuşum, çünkü Ronin'i golf arabası ile Humvee'nin karışımı gibi görünen sağlam bir araç arkasına ekipman yüklerken görüyorum. Kemerine bir pala bağlamış. Bu, sabah planlarımız hakkında pek de iyi hissettirmiyor beni.

Yaklaştığında başını kaldırıyor, ifadesiz yüzü gözlerinin etrafında gergin.

"Vaughn bu sabah sana yardım etmemi istedi."

Başını salladı ve soğutucuya doğru işaret etti.

"Teşekkürler."

"Trudy ve Ann, humuslu dürümleri sevdiğini söylediler. Sebze ağırlıklı iki tane yaptım."

Sesimi hafif, neredeyse neşeli tutuyorum. Buna karşılık, Ronin kısa bir şekilde başını sallar. "Güneş kremi, şapka, sivrisinek kovucu," diye sıralar.

"Yani getirmem mi gerekiyor?"

"Zaten giymiş olman gerektiği gibi."

O kadar ileri düşünemediğim için ona boş boş bakıyorum. "Güneş kremi, şnorkel ekipmanlarının olduğu iskelenin yanındaki masada.

Sivrisinek kovucu da olmalı. Şapka takmanı öneririm. Karar senin."

Onun tavsiyesine uymak için araçtan yeterince uzaklaşıyorum. Güneş kremi mineral bazlı ve Elmer's yapıştırıcıyla aynı kıvamda. Elimden geldiğince iyice sürüyorum, sonra keskin kokulu böcek ilacını bolca püskürtüyorum. Ronin'in eşyalarını toplama hızı ve konsantrasyonunu göz önüne alarak

şapkamı almak için kabinime dönmemeye karar veriyorum. Beni bırakıp gideceğinden çok korkuyorum.

"Çok fazla sivrisinek görmedim," diyorum geri dönerken.

"Güçlü rüzgar onları sahil yakınlarında tutuyor. Ancak gideceğimiz yerde durum daha kötü olacak."

"Nereye gidiyoruz?" "İç kesimlere."

Bekledim, ama görünüşe göre bu konuda söyleyeceği tek şey buydu. Ekipmanı bungee kordonlarıyla sabitleyip direksiyona geçti. Ben de yetişmek için koştum.

O, iş aracını sürmeye başlarken, Charlie'nin önümüzdeki ağaçların arasından bize baktığını fark ettim. Yanından geçerken bana gülümsedi. Sonra telefonunu kaldırıp birkaç fotoğraf daha çekti.

Geri çekilen silüetlerimizi mi? Gelecek nesiller için mi? Anlamıyorum. Bu da Ronin ve ben yarı düzenlenmiş yolu terk edip önümüzdeki yabani ormana daldığımızda tedirginliğimi daha da artırıyor.

Ana kamptan ayrıldıktan birkaç dakika sonra, bitki örtüsü gittikçe kalınlaşıyor. Sıkıca dizilmiş palmiye ağaçları güneşi engelliyor, yoğun yeşil yapraklar ve uzun otlar ise tüm açık alanları yutmak üzere. Beyaz ezilmiş mercanlardan, hava gittikçe ısınırken ve ağırlaşırken, karanlık çalılıklara doğru kıvrılan dar, çamurlu bir yola sapıyoruz. Daha önce terlemiyorsam, şimdi kesinlikle terliyorum.

Hala deniz kuşlarının çığlıklarını duyabiliyorum, ama ses daha uzak geliyor.

Belli ki, burayı plaja tercih ediyorlar. Bence haklılar. "Hay sıçayım!"

Çok şaşırdığım için bu sözleri geri alamıyorum. Bu küfür kavanozuna layık değilse, hiçbir şey layık değildir.

Çamurlu bir virajı daha geçtikten sonra, yolun ortasında devasa bir yengeçle karşılaştık. Safir mavisi gövdesi bir Abrams tankı kadar büyük ve dört kat daha korkutucu devasa pençeleri var.

Yengeç kaçma belirtisi göstermediği için Ronin hızını düşürdü ve devasa kabuklu hayvan ile ağır hizmet tipi UTV arasındaki mücadelede kimin kazanacağı belli değildi.

Ronin, dehşete kapılmak bir yana, sonunda rahatlamış görünüyor.

"Hiç hindistan cevizi yengeci görmedin mi?" diye soruyor bana.

"Hindistan cevizi yengeci mi? Aman Tanrım... Ne yer, küçük çocukları mı?" "Çoğunlukla diğer yengeçleri. Tabii ki yanında hindistan cevizi de yer."

Çiçekleri seven Crabby'yi ve minik yengeç komşularımı düşününce hemen dehşete kapılıyorum. "Bu korkunç! Bu... bu şey tam bir kabus gibi. Yengeç anne ve babaları, karanlıkta bu tür canavarların gizlendiğini bilerek geceleri bebeklerini nasıl yatırıyorlar?"

"Hindistan cevizi yengeçleri aslında bir tür yengeçtir." "Onlar da yamyam mı? Anlaşıldı!"

"Çok lezzetlidirler. Etlerinin tatlılığı nedeniyle birçok ada topluluğu için geleneksel bir besin kaynağıdır, ancak yengeçlerin sayısının azalması nedeniyle avlanmaları artık kısıtlanmıştır."

"Sen vejeteryan değil misin?"

"Hayatımı yaşadım," diyor basitçe.

Hala şüpheliyim. "O büyüklükteki bir yaratığı nasıl avlayabilirsin?"

"Çoğu avcı arkadan gizlice yaklaştırmaya çalışır, ama yengeçlerin çok gelişmiş koku alma duyusu, bu da onu tehlikeli kılıyor. Özellikle de pençelerinin ezme gücü ıstakozunkinden yirmi kat daha fazla olduğu düşünülürse."

"Koku alabiliyorlar mı?" UTV'nin güvenli içinden, bu yaratığın burnunu inceliyorum. Karşılığında, bana açıkça tehditkar bir hareketle devasa mavi pençesini sallıyor.

"Gece avlanma şekilleri budur. Yirminci yüzyılın başında bir İngiliz doğa bilimcinin yazdıklarına dayanarak onlara "Haydut Yengeç" lakabı takılmıştır. Bu bilim adamı, onların çadırından tencere, şişe ve diğer küçük eşyaları çaldıklarını gözlemlemiştir. Hatta bir tanesinin bir şişe viski ile kaçtığı bile bildirilmiştir. Doğa bilimcileri, onların kamp alanından gelen kokulara çekildiklerine inanmaktadır."

"Şiddet eğilimli sarhoşlar mı? Bence en önemli soru bu."

Ronin sonunda gülümser. Bu, yüzündeki gerginliği biraz daha azaltır. "Onlar bölgesel hayvanlardır. Muhtemelen bu yengecin uzun bir gece avından eve dönüşünü engelledik ve o da, yuvasına geri dönmeden önce tüm bunların kendisine ait olduğunu bize göstermek istiyor."

"Hepsi onun olsun. Orman, hindistancevizi, her şey. Cidden itirazım yok."

"Rengi hakkında ne düşünüyorsun?"

Ronin'e, sonra yengece, sonra tekrar Ronin'e bakıyorum. Hulk büyüklüğündeki kiskaçlarına takılıp kalmıştım, o kadarını fark etmemiştim. "Bu mor mavisini tonunu daha önce hiç görmemişim," diyorum. "Oldukça güzel."

"İki renkte görürsün: ya bu mavi safir tonunda ya da koyu yakut kırmızısı. Ama nedenini kimse bilmiyor. Renk tonları beslenme veya cinsiyetle ilgili görünmüyor. Hala açıklayamadığımız şeylerden biri."

Sesinde bir değişiklik olduğunu anlıyorum. "Bunu seviyorsun. Dünyanın hala mucizelerle dolu olduğunu."

"Hala soracak soruların olması iyidir. Hala keşfedilecek cevapların olması daha da iyidir. Bu, benim gibi birinin asla sıkılmayacağı anlamına gelir."

"Ben de iyi bir gizemi severim," diyorum.

Devasa engelimiz nihayet korkutma taktiklerini bırakmış görünüyor. Yavaşça dönüyor ve çalılıkların kenarına doğru ağır adımlarla yürümeye başlıyor. Yan görünüşü de en az ön görünüşü kadar etkileyici. Demek dün gece tuvaletten dönerken duyduğum ses buydu. Bir daha karanlık bastıktan sonra tuvalete gitmeyeceğime yemin ediyorum. Ve zavallı Crabby, her gece bu tür canavarlara av olmaktan endişe duymak zorunda. Yeni tanışmış olsak da, ne pahasına olursa olsun mülk arkadaşımı korumaya yemin ediyorum.

Ronin, UTV'yi tekrar sürmeye başlar.

"Gizemlerden bahsetmişken," diyorum, etrafta vızıldayan sivrisinekleri kovarken, "bu sabah ne yapacağımızı bana söyleyecek misin?"

Ronin uzun süre sessiz kalır, cevap vermeyeceğini düşünürüm.

Ama sonra:

"Bu adaların hepsinde korsan hazinesi efsaneleri olduğunu söylemişim, hatırlıyor musun? Çok ciddiye almaya değecek bir şey değil."

Başımı sallarım.

Bana bir bakış atar. "Bu konuda yanılmış olabilirim."

BÖLÜM 11

Çamurlu yol, çukurlar gittikçe derinleşirken daha da engebeli hale geliyor. Yol boyunca ilerlerken roll bar'ı sıkıca tutuyorum. Ronin'in ekipmanı neden bu kadar sıkı bağladığını şimdi anlıyorum. Sonunda, tüm vücudum ağrımaya başladığında, Ronin duruyor.

Nerede olduğumuzu bilmediğim için ona boş boş bakıyorum, ama görünüşe göre, o çoktan dışarı çıkmaya başladığına göre burası varış noktamız.

Ayaklarım sert zemine değdiğinde inlememi zorlukla bastırıyorum. Henüz hiçbir şey yapmadığımız halde kendimi dövülmüş ve hırpalanmış hissediyorum. Başımın etrafında daha fazla sivrisinek beliriyor. İkisini öldürmek için ellerimi yeterince uzun süre çırpıyorum, sonra çok fazla çaba gerektirdiği için vazgeçiyorum.

Artık hareketsiz olduğumuz için, kuşların seslerinin yeniden duyulmaya başladığını ve aşırı ısınmış yüzüme tuzlu bir esinti geldiğini fark ediyorum. Okyanusa yakın olmalıyız. Nitekim, devasa, gümüş rengi pürüzsüz gövdeleri ve daha da yükseğe uzanan budaklı dalları olan gerçekten etkileyici ağaçların yaprakları arasından mavi bir parça görüyorum. Bana hem görkemli hem de kadim manta vatozlarını hatırlatıyorlar. Büyülenmiş bir şekilde bakıyorum. Keşke ağaçlar konuşabilseydi, eminim anlatacak çok hikayeleri vardır...

Daha fazla deniz kuşu gökyüzünde süzülüyor. Büyük, beyaz gövdeleri ve isli kahverengi kanatları var ve sürüler halinde seyahat ediyorlar gibi görünüyor. Ya da kuş sürüsü, sanırım. Onlar bizden çok daha fazla ve ben ağaçların gölgesinde nispeten güvende kalmaktan memnunum.

"Neredeyiz?"

"Buraya Rory's Beach diyorlar, adını ilk kaşiflerin en sevdiği cocker spaniel köpeğinden almış."

Ronin'e dönüyorum, o da ekipmanlarımızı tutan bungee iplerini çözüyor. "Onlar derken kimi kastediyorsun?"

"Avrupalılar." Söyleyişinden, beyaz adamlar kastedildiği anlaşılıyor. "Neden bir plaja köpeğin adını vermişler?"

"Neden bir şeye olmadığı bir isim verilsin ki?" Ronin omuz silkiyor ve soğutucuyu çıkarıyor. "Polinezyalılar bu sulara çoktan yelken açmış ve bu adaları tanıyorlardı. Onlar bu adaları doğalarına göre adlandırdılar: Hāhālua Körfezi, suda yaşayan mantalar için

ya da kıyıdaki çiçekli çalılar için Puakenikeni Plajı gibi. Avrupalılar için keşif, dünyayı gözlemlemek değil, onu kendilerininmiş gibi sahiplenmekti."

"Ya da görünüşe göre köpek arkadaşları adına." Yine de ne demek istediğini anlıyorum. "Tarihlerini takdir etmek için yerlerin kabile isimlerine geri döndürülmesi yönünde bir hareket yok mu? Sadece Hawaii'de değil, anakarada da."

"Evet. MacManus burada da böyle seçenekleri değerlendirebilir. Ama buna mecbur değil. Pomaikai her zaman özel mülkiyet olmuştur. ABD'nin organize olmayan bir mülkiyeti olarak benzersiz bir statüye sahiptir. Teknik olarak Hawaii'nin bir parçası değildir, doğrudan federal yargı yetkisi altındadır."

Ona bakıyorum. "Böyle bir şeyi hiç duymadım."

"Çünkü buna eşdeğer bir şey yok. Pomaikai, Pomaikai'dir."

"Doğrudan federal hükümete bağlı bir bölge mi? Bu nasıl mümkün olabilir? Yani, Hawaii eyaleti için önerilen geliştirme projesinin çevresel etki raporu üzerinde çalışıyorsanız ve Pomaikai Hawaii'nin bir parçası değilse..."

"ABD İçişleri Bakanlığı ile yakın işbirliği içinde çalışıyoruz. Bulgularımızı görmezden gelmeleri olağandışı olur."

Nüansı anlıyorum. Olağandışı, ama imkansız değil. Yani MacManus'un serveti, statüsü ve gücü olan bir adam... Ronin'e bakıyorum, ama yine de yüzündeki ifadeleri okumak imkansız.

Onun çok zeki bir adam olduğunu anlamaya başlıyorum. Kesinlikle güçlü ve sessiz bir tip, ama belki de bunun iyi bir nedeni vardır. Burada birçok dinamik var. Aolani'nin bu konudaki görüşleri merak ediyorum.

"Peki, korsanlar?" diye soruyorum sonunda, soğutucuyu alıp askısını omzuma atıyorum.

O, palasını kınından çıkarır. "Bu taraftan," der.

Başka seçeneğim olmadığı için onu çalılıkların içine kadar takip ediyorum.

Plaj görünürde kalıyor, ama devasa ağaçların, yüksek dallarının ve mumsu yeşil yapraklarının gölgesinde saklanıyoruz. Eğrelti otları ve çimlerin oluşturduğu halının üzerinde ezilmiş bir patika izi var. Yine de yavaş ilerliyoruz, Ronin devasa bir sırt çantası ve iki siyah ekipman çantasıyla yük altında, ben de hantal soğutucuyu bacaklarımla iterek ilerliyorum

Ronin, palasını çalılıklara saldırmak için değil, bir sonraki adımı atmadan önce yaprakları kenara çekmek için kullanıyor. Bu, yoğun bitki örtüsünde neyin yaşadığını merak etmeme neden oluyor, ama dengemi korumakla meşgul olduğum için fazla düşünemiyorum.

"Ana kamptan ne kadar uzaktayız?" diye sesleniyorum, düşmüş bir dala ayak parmağım takılıyor ve zar zor tökezlememi engelliyorum.

"Yarım mil."

"O kadar uzağı mı haritalandırırıyorsun?"

"Tüm adayı inceliyorum. Plajlardan başladım ve iç kesimlere doğru ilerliyorum."

"Çünkü plajlar, eski insanların ilk ayak bastığı yerler." Zekamı göstermek zorunda hissediyorum.

"Evet. Ama doğa sürekli değişiyor. Şu anda plaj olan yer ile eskiden orman olan yer arasında sürekli değişen bir sınır var. Büyük fırtınalar ağaçları söküp plajı genişletebilir, tıpkı dev dalgaların kumu oyup sınırı daraltabileceği gibi."

"Peki, aradığını nasıl bilebilirsin? Özellikle de..." Etrafım tamamen yeşil. Ve sadece yeşil değil, Yeşil, sanki çalılıklar kendileri dev bir yengeçmiş gibi, kıskançlıkla bölgelerini koruyorlar. Orada olduğum yerde çöküp, gece olunca tüm vücudumun etrafımdaki bitkiler tarafından tamamen emilip yok olacağını hayal ediyorum. Belki de ağaçların konuşmasını istemiyorum. Onlar da kendi çapında yırtıcılar, ya da en azından fırsatçılar.

"Deneyim," diyor Ronin şimdi.

Beni yakaladı.

"Bu dev ağaçlar nedir, çünkü kesinlikle palmiye ağaçları değiller."

"Pisonia ağaçları. Kırmızı ayaklı boobies, firkateynler ve noddies için tercih edilen yuvalama habitatlarıdır. Bu atol, deniz kuşları için bir cennettir."

"Sanırım bu iyi bir şey?"

Ronin omzunun üzerinden bakıyor. "Çok iyi. Ama aynı zamanda bu adayı geliştirmek için büyük bir zorluk. Çoğu tropikal tatil köyü okyanus manzarasını öne çıkarır. Bu durumda, bu ağaçların önemli bir kısmını kesmek gerekir. Bu sadece plajı erozyona daha duyarlı hale getirmekle kalmaz, aynı zamanda kuş popülasyonunu da büyük ölçüde azaltır."

Soluma bakıyorum, orada hala düzinelerce deniz kuşunun gürültülü ve neşeli bir gösteriyle gökyüzünde takla attığını görebiliyorum.

"Turistlerin bakış açısından o kadar da kötü olmayabilir," diyorum.

"Kuşlar çoğu standartlara göre biraz... gürültülü."

"Hitchcock filmi kadar gürültülü mü?"

"Aynen öyle!" Anlamasına sevindim.

Ama sonra: "O kadar basit değil. Doğanın birbiriyle bağlantılı olduğunu hep biliyoruz. Ancak daha önce bilim adamları hala yatay çizgilerde uzmanlaşmışlardı: okyanus yaşamı, kara habitatı veya kuş popülasyonları. Artık güçlü bir dikey ilişki olduğunu anlıyoruz. Karadaki bu Pisonia ağaçları, gökyüzündeki kuşlara yuva alanı sağlıyor ve bu da denizdeki balıkları ve mercanları besliyor."

"Besliyor

mu?"

"Guano."

"Oh!" Bu bağlantıları kendi başıma tamamlayabilirim. "Yani ağaçları keserseniz, kuşların sayısı azalır, bu da kuşların ürettiği gübre miktarını azaltır, bu da balıkların ve mercanların zarar görmesine yol açar, bu da elbette şnorkelle yüzme, balık tutma, tekne gezintisi gibi diğer tatil aktivitelerinin cazibesini azaltır."

"Aynen öyle."

"Bu çok karmaşık."

"Aynen öyle." Ronin, benim zekamdan etkilenmiş olabilir.

Sonunda durduğunda, o kadar ani oldu ki neredeyse ona çarpıyordum. Hareketsiz duruyor, yüzü öne dönük, baltayı bacağına dayamış. Onun gördüğünü görmek için etrafına bakmaya çalışıyorum, ama anlamıyorum.

"Şşş," diye fısıldadı.

Sonra onu duydum. Düşük bir inilti gibi. *Hayvan*, diye düşündüm hemen, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Bu ne..." "Şşş.

Yaklaştık."

Perili mezarlık kadar yakın mı? Yoksa vahşi bir hayvanın saldırısına uğrayacak kadar yakın mı? Çünkü bu sesle ilişkili her türlü yakınlık iyi bir şey değildir.

Sonra, aynı anda, inilti kesilir. Ronin'e gözlerimi kocaman açarak bakarım.

"Bu rüzgar mı?" diye

soruyorum yumuşak bir sesle.

"Belki."

Ona başımı sallıyorum. Panik halindeyken ıslattığım giysilerimden ter sızıyor, o ise absürt bir şekilde sakin ve soğukkanlı görünüyor. Ne kadar yakışıklı olduğu umurumda değil, prensip olarak onu boğazlamak istiyorum.

"Belki'den daha iyisini istiyorum."

"O zaman uzak bir atole gelmemeliydin." Sözleri o kadar gerçekçi ki, onu ikinci kez öldürmek istiyorum. Çoğunlukla haklı olduğu için. Başkalarında bu özelliği nefret ediyorum.

"Nereye... Ne yapacağız?"

Bıçağını öne ve hafifçe sağa doğru uzatıyor. "O tarafa. Çok uzak değil. Su molası verdikten sonra işe koyulacağız."

Ne yapacağız diye sormak istiyorum, ama yeni bir ses beni kesiyor. Kanat çırpma sesi ve burundan gelen *cah, cah, cah* sesi. İçgüdüsel olarak kolumu kaldırıp yeni gelen davetsiz misafiri uzaklaştırmak istiyorum, ama üzerimizde zarif bir kafası ve parlak siyah gagası olan küçük beyaz bir kuşun uçtuğunu fark ediyorum. Etrafımızda dönüyor, sonra bir tane daha katılıyor. Havada dans ediyorlar, kanatlarını çırpıyor ve tiz seslerini tekrarlıyorlar. Sonra, ortaya çıktıkları kadar hızlı bir şekilde, benekli ışıklar içinde tekrar kayboluyorlar ve ben onların ihtişamından gözlerim kamaşıyor.

"O neydi?" diye nefes nefese soruyorum.

"Manu-o-Kū. Sıradan beyaz sumru kuşları; küçük deniz kuşlarıdır." "Bunda sıradan olan hiçbir şey yoktu."

"Bazıları onlara peri veya melek martı diyor. Onlar da bu ağaçları seviyor. Ancak, yuva yapmayıp tek yumurtalarını doğrudan dalın üzerine bırakmalarıyla benzersizdirler. Bu ikisinin yakınlarda bir yavrusu olmalı ve bizi inceliyorlar. Bak."

Ronin daha yukarıyı işaret ediyor, orada kalın yaprakların arasından bize bakan sevimli kuşlardan birini görüyorum. Kafasını bir yandan diğer yana sallıyor, sonra bir kez daha havalanıyor, başlarımızın etrafında süzülüyor, kanatlarını tıpkı ziyaret eden bir melek gibi açıyor.

Hiç korkmadım, keşke bu sonsuza kadar sürse. Hindistan cevizi yengeci şimdiye kadar gördüğüm tüm kabuslarsa, beyaz sumrular da tüm mutlu rüyalarım. Artık çok mutlu rüyalar görmüyorum. Paul'dan beri. Ya da Mattapan'dan beri. Ya da Wyoming'den beri.

Güzel Kasap geceleri nasıl uyuyor acaba? Uykusu öfkesi veya acısı tarafından bölünüyor mu? Yoksa onun gibi biri tüm bunlardan etkilenmiyor mu?

Burası inanılmaz derecede güzel ve büyümlü bir yer, ama birden boğazım düğümlendi çünkü buraya en karanlık sebeplerden biri için geldim: büyük olasılıkla kaçırılıp istismara uğramış genç bir kızı kurtarmak için.

Artık cennet diye bir şey var mı? Canlı Haiti topluluğuyla Mattapan'ın büyüleyici, kentsel cazibesi, orada kan kaybından ölen genç bir adamı kollarımda tutmuştum. Wyoming dağlarının yükselen ihtişamı, orada arkadaşlarımla vurulduğunu izlemiştim, kendi hayatımı kurtarmak için kaçarken ellerim hala onların kanıyla kaplıydı.

On yıldan fazla bir süredir bu işi yapıyorum. Herkesin unuttuğu kayıp kişileri arıyorum. Bu işi bırakmayı düşünemiyorum, çünkü benim gibi biri aramaya devam etmezse, kim yapacak? Ama aynı zamanda daha ne kadar dayanabileceğimi de merak ediyorum.

Bu yerin keyfini çıkarmak istiyorum. Ama çoğunlukla içimi kaplayan bir kötü his var.

"Aolani ile çıkıyor musun?" diye soruyorum, dikkatimi başka yere çekmek için. "Çift gibi görünüyorsunuz."

Uzun süre cevap vermedi, beni görmezden geleceğini sandım. Sonra: "Bilmiyorum."

Sözleri sessiz ama samimi. Başımı sallıyorum. Benim ilişkilerimin çoğu da öyle.

"Neden bugün benimle gelmemi istedin? Ben buraya yeni geldim. Beni tanımıyorsun ."

"Evet."

Yine, sesi samimi. Anlamakta zorlanıyorum. "Gerçekten uzun zamandır kayıp olan korsan altınlarını bulduğunu mu düşünüyorsun?"

Tereddüt ediyor. "Bir şey buldum. Ne olduğunu anlamak için kazmam gerekiyor. Ve bunun için yardıma ihtiyacım var."

"Demek beni de yanına aldın. Diğer kamp arkadaşlarına güvenmiyor musun?"

"Ne olduğunu tam olarak anlayana kadar böyle bir keşfin gizli kalması şart."

"Ve benim dedikodu yapmayacağımı mı düşünüyorsun? Tekrar söylüyorum, beni tanımıyorsun bile." "Daha önce burada olmadığını biliyorum."

"Neyden önce?" Şimdi daha da kafam karıştı.

"Hemen önce. Bu kadarı yeter."

Anlamıyorum ve o da açıklamak istemiyor gibi görünüyor. Bir kez daha, bu garip yerin dinamikleriyle boğuşuyorum. Herkesin açık ve dürüst olması ve birbirine güvenmesi gereken bir yerde, Vaughn bana zaten yalan söyledi ve kimse yakın zamanda ölen Chris'e ne olduğunu net bir şekilde açıklamak istemiyor. Ronin ve Aolani'nin bu sabahki gergin konuşmalarından ve Charlie'nin

paparazzilerin çılgın bir üyesi gibi alıllardan fırlaması da cabası. Ronin'i, pürüzsüz kahverengi tenini, heykel gibi elmacık kemiklerini, egzotik gözlerini inceleyerek, ondan bir şey, herhangi bir şey söylemesini umuyorum. Ama o, cehennem gibi sıcak ve nemli bir ormanda yürüyüş yaptıktan sonra bile yüzünde neredeyse hiç ter damlası olmayan, tamamen sakın bir adam olarak kalıyor.

"Chris bileğini nasıl burktu?" diye soruyorum sonunda. "Merdivenlerden düştüğünü duydum."

"Gerçekten mi? Çünkü bana onun bir yengeç yuvasına girdiğini söylediler." "Bu önemli mi?"

"Bilmiyorum. Önemli mi?"

O hafifçe gülümsedi. "Yola çıkmalıyız. Neredeyse vardık." "Bu bir cevap değil."

"Pomaikai'ye hoş geldin. Burada hiçbir şey ilk bakışta görüldüğü kadar basit değildir." "Peki ya mürettebat?"

"Bizim için de basit olan hiçbir şey yok. Sadece..." Sanki daha fazla bir şey söylemek üzereymiş gibi tereddüt eder. "Trudy ve Ann iyi insanlardır. Onlarla mutfakta çalışmaktan keyif alacaksın."

Ronin'in diğer herkese karşı dikkatli ol dediğı için rahatsızlık duyuyorum. Ama daha fazla ısrar etmeden, o ormanda ilerlemeye devam ediyor.

Takip etmekten başka seçeneğim yok, yeni ve beklenmedik bir soğukluktan titriyor olsam da, aşırı ısınmış yüzümden ter damlaları akıyor.

BÖLÜM 12

NE GÖRÜYORSUN?

Sonunda hedefimize ulaştık, plajın yaklaşık 1,5 metre yukarısında, bir tarafında devasa bir Pisonia ağacı ve her tarafında her türlü bitki örtüsü bulunan hafif bir tepe. Bizi suya bu kadar yakın gördükleri için deniz kuşları çıldırıyor. Onlarca, onlarca kuş, süzülerek ve ciyaklayarak, çoğu karanlık, boncuk gibi gözleriyle bizi incelemek için gittikçe yaklaşıyor. Narin beyaz sumrular sihirli varlıklarsa, bu büyük, ıslı kuşlar da bizim onların bölgesinde ne halt yediğimizi öğrenmek isteyen haydut çetesi.

Ağacın koruyucu gölgesinin altına geri çekiliyorum.

Ronin sabırla cevabımı bekliyor. İkimiz de birer şişe su içip sandviçlerimizin ilkini yedik. Ben mükemmel hazırlanmış fıstık ezmesi ve reçelli sandviçin tuzlu ve tatlı lezzetinin tadını çıkarırken, Ronin çantalarını boşaltmaya başladı. Çok sayıda lensi olan etkileyici bir kamera, kayıt cihazı gibi görünen çok daha küçük ve şık bir şey ve sonra aletler, çok sayıda alet fark ettim. Kompakt kürek, katlanabilir kova, daha küçük kepçeler, fırçalar, elek, hepsi gerçek hacminin dört katı kadar malzeme alabilen mütevazı boyutlu bir ekipman çantasına sıkıştırılmıştı.

Ronin'in hareketleri hızlı ve verimli.

Ben biraz kestirmek istiyorum. Ya da okyanusa dalmak, ya da güzel bir yüzme havuzuna girmek. Tropikal adalarda, aynı derecede muhteşem bir şelalenin beslediği, turkuaz renkli muhteşem bir yüzme havuzu olması yasal olarak zorunlu değil mi?

Açıkçası, sıcaklık ve nem beni delirtti. "Aşırı ısınmışsın," diyor Ronin.

"Hadi oradan." Yorgunluktan küfür kavanozu umurumda bile değil.

"Yüzün kızarmış. Bir bez al, soğuk suyla ıslat ve ensene koy."

Ona bakıyorum. Korkunç bir an için, burada değilim, buzulların beslediği bir derenin olduğu bir vadideyim ve kırmızı bir dev bana sabırla içme suyunu nasıl filtreleyeceğimi ve boynuma bağlamak için bandanayı nasıl ıslatacağımı gösteriyor.

Ayağa kalkıyorum, öfkeyle bu anıyı kafamdan silmeye çalışıyorum. "Ben iyiyim.

Sadece bir saniyeye ihtiyacım vardı. Ee, burada neler oluyor?" "Ne görüyorsun?" Ronin sabırla tekrarlar.

"Yeşil. Sabah boyunca gördüğüm gibi. Her şey yeşil. Çok çok fazla yeşil."

"Bir renk görüyorsun. Peki ya şekiller?"

Geç de olsa, onun daha önceki dersini hatırlıyorum. Manzarayı düz çizgiler, dik açılar, dengeli nesneler açısından incele. Doğa simetri yapmaz. İnsanlar yapar.

Derin bir nefes alıp etrafıma bakındım. Sonra gururumu bir kenara bırakıp yarı donmuş su şişelerinden birini enseme koydum, rahat bir nefes alıp biraz daha incelemeye devam ettim.

Çevremdeki manzara pek düz değil. Sağımdaki Pisonia ağacının kalın, kıvrımlı kök sistemi ayaklarımızın altında dalgalanırken, önümüzde zemin keskin bir şekilde alçalıyor ve solumuzda bir yığın karışık enkaz uzanıyor.

Enkaz... İlk bakışta dağınık görünüyor, ama aslında öyle değil. Enkaz yığınının altındaki şekil çok mükemmel. Orada bulunması için hiçbir mantıklı nedeni olmayan, uzun bir kaya yığını.

Parmağımı işaret ediyorum. "Şu. Boyutu ve şekli, yeterince rastgele değil."

O ciddiyetle başını salladı.

"Korsan mezarı olduğunu mu düşünüyorsun?" Şaşkınım. "Başka biri olamaz mı? Bu adanın yüzyıllardır bir geçiş noktası olduğunu söylemiştin."

"Geleneksel Polinezya mezarlarında, cesetler cenin pozisyonunda yerleştirilir. Yüzüstü pozisyon, taş höyük gibi, açıkça Batı'ya özgüdür."

"Avrupalı denizciden kötü şöhretli korsana kadar hala büyük bir sıçrama var." "Katılıyorum. Başka ne görüyorsun?"

Dudaklarımı sıkıp korsan efsanesini hatırlamaya çalışıyorum. V şeklinde bir ağaç ve kartal şeklinde bir kaya hakkında bir şeyler. Yavaşça daireler çizerek dönüp duruyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Sıra Ronin'e bakmaya geldi.

Pisonia'ya doğru birkaç adım atar ve baltasıyla gövdenin alt kısmındaki koyu renkli dairesel izi hafifçe vurur. Yakından bakıldığında, bu izin büyük bir dalın kırıldığı yerden kaynaklanan eski bir yara olduğu açıkça görülür.

İsteksizce, onun haklı olduğunu kabul ediyorum. "O dal hala orada olsaydı, ağaç V şeklinde olurdu. Ama bol miktarda ağaçlar bu ada sığar bu

açıklama."

"X işaretinin yeri gösterdiği yeri tercih ederim," Ronin de aynı fikirde.

"Ağaçlar ve habitat değişir, özellikle iki yüz yıl sonra."

"Kartal şeklindeki bir kaya görmüyorum."

"Biraz daha hayal gücü gerekiyor." Tekrar hareket ederek bana da ona katılmamı işaret etti.

Bu açıdan kaya yığınınna baktığımda, hala hiçbir şey göremiyorum.

Ronin, şeklin genel hatlarını takip ederek palasını sallıyor. "Belki de dinlenen bir kartal," diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şimdi hangimiz sıcak çarpması geçiriyor?"

Gülümsüyor. "Bu yüzden bu sabah buradayız. Tahminlerde bulunmak zaman kaybı. Ayrıca, Bay MacManus bunu sevmez."

"Onu sinirlendiriyor mu? Hey, bu küfür kavanozu için sayılır mı?" "Döndüğümüzde fakir olacaksın."

"Hiç bozuk para atmak zorunda kaldın mı?"

Bu bana gizemli bir gülümseme kazandırıyor. Ona çok yakışıyor.

"Bir göz atacağız," diyor şimdi. "Bir yer seç, enkazı kaldır, sonra dikkatlice kazı yap ve altında ne olduğunu ortaya çıkar."

Bunun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Korsan hazinesini ortaya çıkarmak eğlenceli gibi geliyor. İnsan kalıntıları ise pek öyle değil.

"Mezar soyma konusunda hiç tecrübem yok," diyorum çekinerek.

"İş basit. Bol bol fotoğraf çek. İlk katmanı kaldır. Tekrar fotoğraf çek, sonra kazmaya devam et, sonra belgelemeye devam et. Son katmana geldiğimizde, ben devralacağım."

Hala kararsızım, tereddüt ediyorum.

"Hiç ceset görmedin mi?" diye sordu Ronin nazikçe. "İskelet kalıntıları korkulacak bir şey değil. Ölülerimize saygı duyuyoruz. Şu anda yaptığımız her şey en üst düzeyde haysiyet ve saygı ile yapılıyor."

Ona çok fazla ceset gördüğümü söylemeye cesaretim yok. İskeletleri boş verin, beni neredeyse çökerten mumyalardı.

O sakın bir şekilde bana bakmaya devam ediyor. Tanrım, şu yüz... Kim bu adama hayır diyebilir ki?

Ronin bana bir çift eldiven atar ve işe koyuluruz.

O kadar da ZOR değil. Aslında, düşünmek istemediğim yönlerden kolay. Ronin, kaydetmek için küçük GoPro kamerasını kurar, sonra kamerasını çıkarır ve her açıdan hızlıca fotoğraflar çeker. Sonra, dalların ve ölü yaprakların üst tabakasını ayırıyoruz. Kaya yığınının ilk bölümü hemen ortaya çıkıyor, yuvarlak bir koyu taş ve yeşil bitki örtüsü yığını. Kayalar küçük, yaklaşık elim kadar büyüklükte. Plajın bazı bölümlerinde daha önce fark ettiğim molozlara benziyorlar, önümüzde elli metre ileride uzanan atolün çakıllı parmağı da dahil.

Daha fazla belgeleme. Ronin, birkaç hızlı not almak ve birkaç kalem eskiz çizmek için durakladığında, kendi kendine mırıldanıyor. Sonra tekrar modern fotoğrafçılığa dönüyoruz.

Nefes almaya çalışıyorum, kendime tropikal bir adada olduğumu ve bunların eski kalıntılar olduğunu, daha önce yaşadıklarımın tamamen farklı olduğunu hatırlatıyorum. Tarihi, çağdaş değil.

Bu öyle değil. Bunu kendime tekrar tekrar söylüyorum. *Bu öyle değil.*

Güzel martılar zaman zaman ortaya çıkıp başımızın üstünden uçuyorlar. Ancak daha büyük deniz kuşları bizim varlığımıza alışmışlar ve okyanusun daha uzaklarına uçuyorlar. Zaman zaman, kanat çırpma sesleri ve ses seviyesindeki artışla bir tür kuş draması patlak veriyor gibi görünüyor. Ama çoğunlukla kuşlar kendi işlerini yaparken biz de bizimkini yapıyoruz.

Sonra kaya yığınındaki enkazı tamamen temizledik. Karar anı.

Ronin, kamerayı nasıl kullanacağımı göstermek için bir süre durur. Sadece nişan al ve çek, der. Kamera ağır geliyor, ellerim istediğimden daha fazla titriyor.

"Bu o değil," diye mırıldanıyorum, ama kendi sözlerime inanmakta zorlanıyorum. Travmanın doğası budur. En kötü senaryoyu bir kez yaşadktan sonra, kötü şeylerin olmayacağına inanmaya geri dönemezsiniz. Sadece ilk seferinde hayatta kalacak kadar güçlü olduğunuzu ve yine hayatta kalacak kadar güçlü olacağınızı kendinize hatırlatabilirsiniz.

Ronin, höyüğün tepesine yakın, taş yığınının zaten bozulmuş görüldüğü bir yer seçer. Koyu renkli taşların arasından çeşitli bitki kümeleri filizlenmiştir. Başlangıçta mezar ormanın içinde kaybolmuş gibi görünse de, yaptığımız çalışmalar onu çevresinden ayırmıştır.

Bu, tedirginliğimi daha da artırır. İki yüz yıllık bir korsan mezarı, şimdiye kadar çevresi tarafından daha fazla tüketilmiş olmalı, yerinden oynamayan taşlarla mükemmel bir şekilde yer üstünde durmak yerine, coşkulu bitki örtüsü, çarpan dalgalar ve ağlayan kuşlarla bir bütün haline gelmiş olmalı.

"Bu öyle değil," diye fısıldıyorum, vücudum yeni bir ter tabakasıyla kaplanırken bile.

Ronin, küçük küreklerinden birini kullanarak yarım düzine yeşillik yığını kaldırır ve yığının üst kısmına yakın küçük bir taş bölümünü ortaya çıkarır. Durur. Şarkı ile dua arasında bir şey olan, lirik sözlerden oluşan düşük bir mırıldanma duyuyorum. Ölüme bir saygı gösterisi mi, izinsiz girişimiz için bir özür mü? Hiçbir fikrim yok. Sonra Ronin ilk taşı nazıkçe kaldırır ve koruyucu bir brandanın üzerine koyar. Ardından bir sonraki ve bir sonraki.

Şu anda tüm vücudumda endişenin titreşimini hissedebiliyorum. Elimdekilere daha fazla odaklanıyorum. Nefes al, fotoğraf çek. Nefes ver, fotoğraf çek. Histerik olmayacağım. Geçmişin kurbanı olmayacağım.

Bu öyle bir şey değil.

Ronin son birkaç taşı kaldırıyor. Nefesini içeri çekiyor.

Kemikler parlakmış gibi bir ışık parıldıyor. Sonra, Ronin yavaşça daha büyük bir delik açarken, parlak kırmızı noktaların olmaması gereken yerde parlak kırmızı noktalar patlıyor.

Hemen bana bakar, yüzünde özür diler bir ifade vardır.

Hiçbir şey söylemez. Söylemesine gerek yok.

Ben de hiçbir yorum yapmıyorum, çünkü ağzımı açarsam çığlık atmaya başlayacağım ve bir kez başladığımda durmayı başaramayacağımdan eminim.

Kamerayı kaldırıyorum. Onu, bizim ürkütücü keşfimize doğrultuyorum.

Fotoğraf çekiyorum.

Sonra gözlerimi kapatıp, bir zamanlar tropikal bir cennete gelip bir daha eve dönemeyen bu zavallı genç kadın için kendi duamı ettim.

"Başka hiçbir şeyi rahatsız etmemeliyiz," diyor Ronin, yavaşça doğrulurken.

"Tamam."

"Başka bir brandam var. Her şeyi örteceğiz, kampa döneceğiz. Vaughn, yardım için Honolulu ile iletişime geçmek zorunda kalacak."

"Tamam."

Hareket edemiyorum, gözlerimi de ayıramıyorum. Küçük açıklıktan, iskelet boynuna bağlı ve uzun, koyu renkli saçlara yaslanmış, mükemmel şekilli bir insan kafatasının alt kısmı görünüyor. Çene kemiği artık parlak beyaz değil, koyu, benekli gri. Kalıntıların bir süredir gömülü olduğunun işareti mi? Ama bir de parıldayan kırmızı noktalar var, güneşin yansımasıyla ortaya çıkan kırmızı payetler, ortaya çıkan üst kısmı çiçeklerle süslüyor. İskelet eskitse, kıyafeti şaşırtıcı derecede yeni görünüyor, sanki akşam yemeği ve dans için giymiş gibi.

Bunlar kesinlikle bir Avrupalı kaşifin, Polinezyalı denizcinin veya tahta bacaklı bir korsanın kalıntıları değil. Ve sadece payetlere bakılırsa, kesinlikle tarihi değil.

"Frankie," diyor Ronin sessizce. Endişeyle bana bakıyor.

O anda nihayet parmak eklemlerimin kamerada beyazlaştığını fark ettim.

Ronin öne çıkıyor ve Nikon'u nazikçe elimden alıyor.

"Aracımıza dönmeliyiz. Sen orada oturabilirsin. Gerisini ben hallederim."

"Ben iyiyim."

"Üzülmen çok doğal. Beklediğim gibi olmadı."

Kollarımı belime sıkıca doladım ve gözlerimle ormanı taradım. Bir ışık parlaması arıyordum, fark ettim. Bir tüfek dürbünü. Çünkü sırada bu vardı. Bir tüfek sesi. Kan sıçraması.

"Bu o değil," diye yüksek sesle söylüyorum, geçmişin çekimine karşı koyarak. "Ne o değil?"

"Bu. Bu o değil."

Gnarled Pisonia ağacı. Beyaz melek martı. Yeşil eğrelti otları. Koyu renkli kayalar. Kırmızı çiçekli tepe. Döngüden çıkmak için tırnaklarımı yanıma batırıyorum.

"Bu o değil," diye Ronin yatıştırıcı bir sesle tekrarlar. "O her neyse, bu o değil."

"O daha kötüydü."

"Tamam."

"O kadar çok ceset vardı ki. Ve ben kan görmeye hiç dayanamıyorum." Ellerime bakıyorum çünkü parmak uçlarımda hala kırmızı lekeler görüyorum. Onları her zaman görebileceğim. Bu kadının ellerinde kan var mıydı? Karşı koydu mu? Yoksa sonsuz terörün ardından gelen yorgunluğa mı yenik düştü?

Onu anlayabiliyorum. Ben de neredeyse öyle yapacaktım.

Sonra harekete geiyorom. Yapmamalıyım. Yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama onun üzerindeki taşları kaldırmam gerekiyor. Onu görmem gerekiyor. Anladığımı, artık her şeyin yolunda olduğunu söylemem gerekiyor. Acı verse bile, onu hatırlayacağıma söz veriyorum. Onu tekrar eve getireceğime söz veriyorum.

"Frankie, dur. Frankie!"

Ronin iki kolumu da tutarak beni mezardan uzaklaştırmaya çalışıyor. Ben direniyorum.

"O burada olmamalı. Terk edilmiş. Yalnız. Neden böyle yapıyorlar? Bütün o korkunç insanlar. Güzel bir şey görürler ve onu yok ederler."

"Biliyorum." Sesi yatıştırıcı.

"Bilmiyorsun! O birinin kızı, kardeşi, annesi. Bunu hak etmedi..."

"Kalıntıların bir kadına ait olduğunu bile bilmiyoruz." "Tabii ki öyle. Her zaman öyledir!"

Onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. Ronin elini bileğime geçirip beni yerinde tutuyor.

"Frankie." Bana dikkatle bakar, anı askıya alır. Nefesim hızlanmıştı. Onunki de öyle. "Haklısın," der yumuşak bir sesle. "Bu her neyse, bulduğumuz her neyse, olmamalıydı."

Öfkem yok oluyor. Boşluk daha da kötü geliyor.

"Ona yardım edemeyiz. Polisi aramalıyız. Bu da ana kampa dönmemiz gerektiği anlamına geliyor. Ama önce, soruşturmaya yardımcı olmak için bulduğumuz şeyi güvence altına almalıyız."

"Onu tanıyor musun? Çiçekli bluzu tanıdın mı?"

"Hayır."

"Onu başka bir yerden getirmiş."

"Bilimin ilk kuralı, Frankie." Ronin bileğimi bırakır, geri çekilir. "Gerçeklere sadık kal. Kim olduğunu, ne olduğunu, hatta ne zaman olduğunu bilmiyoruz."

"Bu tarihi bir eser değıl." "Payetlere bakılırsa, büyük olasılıkla değıl."

Hâlâ tedirginim. Ve sonra. Ve sonra...

"Tamam. Hadi yapalım şunu." Geri adım atıp son bir kez derin ve sakin bir nefes alıyorum. İlerlemek için tek bir yol var, o da bunu halletmek. Bir kez daha işe koyulmaya hazırlanıyorum.

BÖLÜM 13

Tamamen sessizlik içinde BASE CAMP'e geri dönüyoruz. Ronin sürüşe odaklanırken, ben zihnimi her şeye ve hiçbir şeye odaklamıyorum. Gökyüzü kararmış, rüzgar hızlanmış ve palmiye ağaçlarının tepesini sallamaya başlamış. Vaughn yaklaşan bir fırtınadan bahsetmişti. Sadece bulutlara bakılırsa, bu öğleden sonraya kadar beklemeyecek gibi görünüyor. Açık denize yeterince yaklaştığımızda, okyanusun üzerinde koyu bir çizgi görebiliyorum. Bir yağmur duvarı, fark ettim, doğrudan bize doğru geliyor. Tropikal fırtınalarda gök gürültüsü ve şimşek de olur mu? Çünkü Wyoming'den beri taşıdığım TSSB tetikleyicilerinden bahsetmişken...

Düşüncelerimi düzenlemeye çalışıyorum. Ceset, kırmızı payetli, çiçek desenli bluz giymiş bir kadın. Bu Lea olabilir mi ve ben onu çoktan bulmuş olabilir miyim? Ancak kız kardeşine yazmış olabileceği not daha yeni ulaştı. Ayrıca Vaughn, Lea'yı açıkça tanıyordu ve birkaç saat içinde Pomaikai'ye gelmesini bekliyordu. Bu da onun hala hayatta olduğunu ima ediyor gibi görünüyordu.

Yani, MacManus'un daha önceki bir kurbanı mı? Eğer adam bir avcıysa, kendi özel atolünü mezarlık olarak kullanmaktan daha iyi bir şey olamaz. Ama yine de, onu geliştirmek için karar verdiği anda, adanın tamamının yoğun bir incelemeye tabi tutulacağını da biliyordu. Elbette, mezar gibi basit bir şeyin eğitilmiş bir arkeolog tarafından fark edilmeyeceğini düşünmemiştir. Konumu bile gizli değildi, plajdan görülebiliyordu.

MacManus'u tanımlamak için duyduğum tüm özellikler arasında aptal olmak yoktu.

Yani daha önce insan kaçakçılığı mı yapıyordu? Adanın ondan önce kime ait olduğunu hiç sormadım, bu da Vaughn'un ele geçirilen uyuşturucu kaçakçılığı yapan denizaltısından bahsetmesini akla getiriyor. Bu kadar uzak bir ada, her türlü kötülüğün mantıklı bir durağı olabilir. MacManus'un atol için yaptığı planlar göz önüne alındığında, mevcut ana kamp ve ileri mürettebat son zamanlarda gelişen olaylardır. Ve belki de lüks tatil köyü düşüncesine sahip olmayan diğer insanlar için korkunç bir rahatsızlık?

Öfkeli çevrecileri bir kenara bırakın, uyuşturucu satıcıları yaşam alanlarının kaybını hiç de hoş karşılamadılar.

Şimdi dikkate almam gereken çok fazla aç ve düşünmem gereken çok fazla korku var. İyi ya da kötü, araştırdığım kayıp kişi vakalarının çoğu ailevi meseleler olarak ortaya çıkıyor. Kaybolan genç eşin veya küçük çocuğun çevreyi hiç terk etmediğini beş dakika içinde anladığım sayısız vaka var. Yani benim işim aslında doğru soruları sorarken yanlış cevapları dinlemek.

İnsanların sevdiklerine yaptıkları şeyler yeterince trajik. Sofistike uyuşturucu kaçakçılığı veya insan ticareti operasyonları gibi suç faaliyetlerini düşünmek...

Ronin haklıydı. Polise ihtiyacımız var. Özellikle de bu keşfin, bu atolde meydana gelen tek rahatsız edici olay olmadığına dair net bir izlenim edindiğim için.

Taze bir rüzgar esintisi ilk yağmur damlalarını getirir.

Ronin, gökyüzü açılırken rekreasyon binasının arkasına park eder. Bir an için ikimiz de orada oturup, gümüş tabakalar halinde aşağıya dökülen su duvarını izleriz. Sonra, tek kelime etmeden, UTV'den iner ve sağanak yağmurun içinden Vaughn'un ofisine doğru yürürüz.

RONIN'in konuşmasını dinlerken, ısınmak için kollarımı gövdemin etrafına dolayarak arka duvara yakın bir yerde duruyorum. Dün çok ferahlatıcı olan klima, şimdi kesinlikle üşütüyor. Bunun nedeni sırlıslık olmam olabilir, ama aynı zamanda sabahın havası da öyle.

Vaughn'un hakkını vermek gerekirse, Ronin konuşmaya başladığında proje yöneticisi sözünü kesmiyor. Başlangıçta her zamanki gibi sinirli bir ifadeyle bakan Vaughn, şimdi yüzde yüz yoğunlukta bir ifadeye bürünmüş durumda. Temel konularda tartışmıyor ve Ronin'in sonucuna itiraz etmiyor.

Ronin sonunda konuşmasını bitirdiğinde Vaughn, "NAGPRA'ya göre, elli yıldan daha eski olmayan herhangi bir insan kalıntısının bulunması kolluk kuvvetlerine bildirilmelidir. Uzman görüşünüz, bu mezarın bu zaman dilimine girdiğine mi?" diye soruyor.

"Giyisiler modern kökenlidir," diyor Ronin.

"Tamam, uydu telefonuyla Oahu'yu arayacağım. Sorunumuz, federal ajanların buraya ne zaman gelebileceği olacak."

"Nasıl yani?" diye soruyorum sonunda.

Vaughn bana doğru bir bakış atar. Titreyen halime kaşlarını çatarak bakar, sonra ayağa kalkar, askıdan gri bir sweatshirt alır ve bana atar. "Donuyorsun."

Hiçbir şey söylemiyorum. Bu bir soru değil. Ama onun teklifini kabul ediyorum ve başıma büyük beden giysiyi geçiriyorum. Buz gibi cildime yumuşak bir his veriyor ve hafif bir tuzlu su ve güneş kremi kokusu var.

Vaughn beni incelemeye devam ediyor. Ben de ona bakıyorum. Ağlayarak ya da çılgın atarak tepki vermemi mi bekliyor? Her ikisini de yapma hakkımı saklı tutuyorum, ancak ilk şok geçtikten sonra, Ronin'in nazıkçe görmezden geldiği mezar başındaki çöküntümün ötesine geçtim.

Arkeolog bana cesaret verici bir gülümseme sunuyor. İki çılgın çocuğu birbirine bağlamak için iskelet çıkarmaktan daha iyi bir şey olamaz.

"Bu fırtına," diyor Vaughn sonunda. Ronin'e, sonra bana, sonra tekrar Ronin'e bakıyor, yeni havayı açıkça algılıyor. Gözleri daralıyor, düşünceli bir ifadeyle. "En az yirmi dört saat sürmesi gerekiyor."

Ronin, benim anlamadığım imaları anlayarak yüzünü buruşturur.

"Uçakların uçuşa çıkabilmesi için biraz zaman geçmesi gerekecek," diye ekliyor Vaughn.

"MacManus. Bugün gelmesi gerekmiyor muydu?"

"Artık gelmeyecek. Rüzgar ve yağmur yeterince zorlu değilmiş gibi, bulutlar da çok alçakta. İniş için görüş mesafesi yok."

"Hala bu öğleden sonra onun konaklamasını ayarlamamı istiyor musun?" diye soruyorum.

"Acele yok. İstersen öğleden sonra izin alabilirsin. İhtiyacın olursa," diye ekler geç kalmış bir şekilde.

"Diğerlerine ne söyleyeceğiz?" Ronin söz alır.

Vaughn dudaklarını büzüp kaşlarını çatı. "Hiçbir şey söylememek daha iyi olur. Tabii ki bu asla işe yaramaz."

"Ben konuşmayacağım," diye hemen karşılık veriyorum, sesim istemeden sert çıkıyor. "Nasıl gizli kalınacağını biliyorum."

Vaughn yatıştırıcı bir şekilde iki elini kaldırır. "Senin veya Ronin'in karakterinden şüphe etmiyorum. Sadece kamp hayatının doğası böyle. Bizler, bolca boş zamanı olan tutsak bir kitleyiz. Birisi bir şeyleri anlayacak, sonra fısıltılar başlayacak ve her şey bitecek. Açık ve dürüst olmak daha iyidir."

Kafamı sallıyorum. Nedenini bilmiyorum. Bulduğumuz şeyi, o zavallı kadını korumak istiyorum. Onun kaderi, yemekhanede dolaşan müstehcen bir hikayeye dönüşmesi bana yanlış geliyor. Yine de Vaughn'un demek istediğini anlıyorum.

“Akşam yemeğinde bir duyuru yapacağım. Basit tutacağım. Elli yıllık eşik sınırına girebilecek insan kalıntıları buldunuz. Güvenli olması için federal ajanları çağırıyoruz. Bizim işimiz sabırlı olmak ve ajanların işini yapmasına izin vermek. Bu da beni bir sonraki önemli konuya getiriyor: Bugün nerede çalıştığınızı bilen başka kimse var mı?”

Ronin tereddüt eder. "AO," diye itiraf eder sonunda.

Vaughn arkeoloğa bir bakış atar. İkisinin arasındaki samimi havayı fark eden tek kişi ben değilim belli ki.

"Biz tamamen profesyoneliz," diye itiraz eder Ronin.

Şimdi de Vaughn gözlerini devirir. "Siz ikiniz yetişkin insanlarsınız. Bu... durumu... nasıl idare edeceğinize siz karar verin; sadece şunu bilin ki, ben size 'söylemiştim' diyecek kadar kötü bir insanım."

"Kimse olay yerine gitmemeli," diye araya giriyorum. "Soruşturmacılar için olay yerini mümkün olduğunca korumak önemlidir."

Vaughn, polis prosedürleri konusundaki otoriter tavrımı sorgulamıyor, sadece dışarıdaki sağanağı izliyor ve derin bir nefes alıyor. Haksız da değil. Mezarı branda ile örtmek iyi bir fikirdi, ama bu fırtınanın şiddetini ve olay yerini zaten önemli ölçüde bozduğumuzu düşünürsek... kolluk kuvvetleri bizden pek memnun olmayacak. Tabii ki, bu benim onlarla ilgili genel deneyimim.

Hepimiz bir süre sessiz kalırız, bu son gelişmeyi sindiririz.

"Nasılsın?" Vaughn önce Ronin'e seslenir.

"İyiyim. İskeletleri bulmaya alışkınım, ancak bu diğerlerinden daha yeni." Ronin benim yönüme doğru başını sallar. "Onu bu işe bulaştırdığım için üzgünüm."

"Bu benim de ilk deneyimim değil," diye fısıldarım.

"Geçmişinle ilgili görüşmede gözle görülür şekilde eksik olan başka bilgiler var mı?" Vaughn yavaşça sorar.

"Ne diyebilirim ki? Hiçbir yer her zaman huzurlu bir yer değildir."

Gözlerini devirir, ama konuyu zorlamak yerine elindeki meseleye odaklanır. "Bugünkü keşif hakkında ne düşünüyorsun?"

"İskeletin muhtemelen bir kadına ait olduğunu ve umarım kayıp kişiler veritabanında yer aldığını düşünüyorum, ama emin değilim." Tereddüt ediyorum. "Ve düşünmek için, eğer birisi uzak bir adada bir cesedi ortadan kaldırmak için gerekli imkanlara ve önseziye sahipse, bunun tek ceset olduğunu nereden bileceğiz? Yani, bu atolün ne kadarı şu ana kadar incelendi?" Ronin'e bakıyorum, o da oldukça dehşete kapılmış görünüyor.

"Yeterli değil. Kesinlikle..." Ronin'in sesi titriyor. O da aynı derecede şaşkıın görünen Vaughn'a şüpheyle bakıyor.

Proje yöneticisi yavaşça nefes verir, koyu renkli saçlarını eliyle tarar. Masasının köşesinde duran, ağır hizmet tipi kablosuz telefon ile iki yönlü telsiz arasında bir şey gibi görünen cihaza işaret eder. "Peki, bu mutlu notla... Bakın, tüm bunlar profesyonellerin işi. Oahu'ya ulaşacağım. Onlar gelip işlerini yapacaklar. Tabii ki Mac'le görüştüğten sonra, oradan devralırız. Onun atolü, onun sorumluluğı."

Ya da onun işi, diye içimden alaycı bir şekilde ekliyorum. Vaughn, Ronin ve bana açıkça reddedici bir bakış atıyor. İpucunu anlıyor ve kapıya yöneliyoruz. Dışarı çıktığımızda, uzaktan bir ışık parlaması görüyorum. Yıldırım mı? Ama ona eşlik eden gök gürültüsü yok.

Flaş, diye düşünüyorum, kamera flaşı gibi. Charlie, yine çalıların arkasından fotoğraf mı çekiyor? Neden, ve ne halt yiyor? Zarifçe süzülen manta vatozları bir kenara bırakırsak, burayı gerçekten nefret etmeye başlıyorum.

Tarif edilemez bir yorgunluk içindeyim.

Nereye gitmeli, ne yapmalı? Kararımı ayaklarımın vermesi için kendimi bırakıyorum. Ve sonunda nereye vardığım beni hiç şaşırtmıyor.

BÖLÜM 14

TRUDY VE ANN, onları bıraktığımdan neredeyse hiç değişmemişler, mutfakta koşturup duruyorlar. Bu sefer kahvaltı hazırlamak yerine, öğle yemeğinden sonra temizlik yapıyorlar. Arka kapıdan giriyorum, yüzümdeki en kötü yağmur damlalarını silmek için bir saniye duruyorum, sonra yarısı dolu soğutucuyu yere bırakıyorum. Trudy ve Ann hareketlerini yarıda kesip utanmadan bana bakıyorlar.

"Bir yağmurluk lazım sana." "Ya da en azından bir şemsiye." "Ama sweatshirt'ün güzelmiş."

"Ann, bunu daha önce görmedik mi?"

"Evet, Trudy, sanırım..."

Teslim olarak elimi kaldırıyorum. "Vaughn bana bu sweatshirt'ü ödünç verdi. Ronin ve ben onun ofisine giderken sağanak yağmura yakalandık. Klima ve sırlıklam giysiler, pek iyi bir kombinasyon değil."

"Ronin de sweatshirt aldı mı?" Trudy kibarca sorar. Ann kıkırdar.

Onları boğazlamak mı yoksa kendimi kollarına atmak mı istediğime karar veremiyorum. Ama sarılmak beni ağlatabilir ve bugün zaten yeterince zor bir gün. Üstelik şimdi de fırtına var. Artık fırtınalarda pek iyi değilim. Görünüşe göre işim bana sürekli hediyeler veren bir hediye.

Trudy, her zamanki gibi, hemen konuya giriyor. "Kahve mi, sıcak kakao mu?" Ona göz kırpiyorum. "Yıllardır sıcak çikolata içmedim."

"O zaman bir fincan kakao olsun. Marshmallow isteyip istemediğini sormayacağım bile.

Sonra bana teşekkür edersin."

O ocak tarafına dönerken, Ann öne çıkıp bir havlu uzatır. "Bir adım daha atmadan önce kurulayın. Yere su dökülmesini istemeyiz. Az önce şaka yapmıyorduk, böyle havalarda panço giyip şemsiye almalısınız. Ön verandadaki devasa şemsiyeyi hatırlıyor musunuz? Onu oraya süs olsun diye koymadık."

Tartışacak kadar ıslak olduğum için başımı salladım. En azından artık titriyor değildim. Vaughn'un ofisindeki klima dondurucu soğuktu, ama geri kalanı...

atol, her zamanki gibi 85 derecelik yağmur ormanı halini koruyor. Yoğun nem, sadece su damlacıklarına dönüşmüş. Yaşasın.

"Sabahın nasıl geçti?" diye soruyor Trudy.

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Yalan söylemek istemiyorum, ama bu haberi Vaughn'un vermesi gerekiyor. "Kalan krep var mı?" diyorum.

"Asla," diyor Ann neşeyle. "Ama merak etme, bir dahaki sefere taze muz geldiğinde tekrar yaparız. Fıstık ezmeli ve reçelli sandviç nasıldı?"

"Sanki çocukluğum yeniden yaşıyormuşum gibi."

"Ronin humuslu dürümü beğendi mi?" diye sorar Trudy.

Omuz silkiyorum ve mezar açıldıktan sonra yiyemediğimiz iki sandviçi de içeren soğutucuyu boşaltıyorum.

"O çok kibar," Ann onaylayarak mırıldanır.

"Ve yakışıklı," diye ekler Trudy.

"Aolani'ye sor," diye fısıldadı Ann, kötü bir gülümsemeyle kaburgalarım dokunarak. Vaughn haklı; bu adada sır yoktur.

"Bu, bir kızın manzarayı keyifle izleyemeyeceği anlamına gelmez," diyor Trudy bilmiş bir şekilde. "Eaton's Beach'te gün doğumu yürüyüşü yapmanızı tavsiye ederim, orada birisi sabahını tai chi ile başlatıyor. Ya da belki taekwondo. Üstü çıplak, bu da önemli bir nokta."

"Demek bu yüzden bu kadar erken kalkıyordun!" Ann arkadaşına hayretle bakar.

Trudy gülümser, ocağı kapatır ve üstteki raftan beyaz bir kupa alır. Artıkları buzdolabına koyarım, sonra dokunulmamış su şişelerini tekrar dondurucuya yerleştiririm. Kullanılmış kaplar lavaboya, soğutucu da yıkamak için yardımcı lavabonun yanına konur ve sonra Trudy, buharlı bir fincan sıcak çikolata ile karşımda durur.

Islak bir köpek gibi hissediyorum, ama kakaonun kokusu, eriyen marshmallowların şeker kokusu, beni tekrar yedi yaşında hissettiriyor. Ocağın başında duran annem değil, çünkü o, başımızı sokacak bir evimiz olması için başka bir işte çalışıyor, ama nadiren ayık olduğu bir anda babam. Ellerini kuruturken olduğu gibi ellerini titiriyor. Ama tencereyi karıştırıyor ve bir şeyler hakkında gevezelik ediyor. Kakaonun tarihi, ilk kez çikolata yediği an, annesinin mükemmel fırında pişirilmeyen fudge kurabiyesi tarifi, her neyse.

Babam hikaye anlatmayı severdi. Ve o, o harika, canlı anlatıcılardan biriydi. Elleri uçar, vücudu hareket eder ve bükülür, sesi gürler,

sonra yumuşar, sonra tekrar gürlendi. Ben büyük bir açıklamayı bekleyerek öne eğilirdim, sonra nefesimi tutar ve geri çekilirdim, ama sonra tekrar öne eğilirdim.

Kakaonun kokusunu hatırlıyorum. Mutfağın sıcaklığını. Ama en çok, bir şişe Jack'e boğulmadığı zamanlardaki babamın göz kamaştırıcı mucizesini hatırlıyorum. Ayık kalması asla uzun sürmezdi. Farklı bir şey beklediğim bir anı hatırlamıyorum. Ama hayatı boyunca hayal kırıklığı ve genel bir yorgunluk havasıyla yaşayan annemin aksine, ben her anı olduğu gibi kabul ediyordum. Babamla geçirdiğim bu nadir öğleden sonra, titrek elleriyle sütü yakıyordu ama sonra bir tutam tarçın ve acı biber ekleyerek telafi ediyordu, çünkü kakao böyle servis edilmeliydi. Ve ben ilk yudumu alırken gözlerimi kocaman açmış, tatlılığını sevmiş, baharatlı tadına ise tamamen şok olmuştum.

Babam yüzümdeki ifadeye gülerek kahkahalar attı. Kendisi de tatmak istedi, ama titreyen elleriyle içeceğini döktü. Ama önemli değildi, ben hemen kağıt havluyu aldım ve tam o sırada babam cebinden küçük bir şişe çıkarıp içindekileri kupasına döktü.

O zaman bile söyleyecek bir şey olmadığını anladığım için tek kelime etmedim. Sadece birkaç yıl bekledim, sonra onunla birlikte sarhoşluktan kendimden geçtim. Ondan sonra, sırayla annemi hayal kırıklığına uğrattık.

Ta ki bir gün ikisi de ölene kadar.

Ailem, birini gerçekten sevebileceğin ama yine de ona karşı doğru davranamayabileceğin konusunda bana ilk dersimi verdi. Alkolizmde giderek batışım ise, daha iyi bilmek daha iyi davranmak anlamına gelmediğini öğrenmemi sağlayan ilk dersim oldu.

Çocukluğuma bakıp babamın ayık olmasını dilediğim hiç olmadı; bu benim anlayabileceğim bir şey değil. Ancak, keşke öyle olsaydım diyorum. Çok çalışan annem için bir gurur kaynağı olabilseydim. İyi bir adam olan, ama zayıf olan babam için bir ilham kaynağı olabilseydim. Bir noktada, onların beni ellerinden gelen en iyi şekilde sevdiklerini anladım. Ama onlar, benim de onları sevdiğimi

—benim de onları sevdiğimi. Sarhoş, ayık. Mutlu, üzgün.

Onlar benimdi ve onların anılarını nasıl saklayacağımı ya da onları nasıl bırakacağımı hiç bilemedim. Sadece yoluma devam ediyorum, yuvarlanan bir taş gibi.

Ann omzuma dokunuyor. Gözlerimde yaşlarla kupayı tutuyorum. Kendimi toparlayıp zorla gülümsüyorum.

"Sorun değil," diyor Trudy nazikçe. "Çikolata bana da aynı etkiyi yapıyor."

"Acele etme," diyor Ann beni sakinleştirerek. "Böyle yağmur her şeyi yavaşlatır."

Başımı sallıyorum, ilk yudumu alıyorum, tadı yüzünden neredeyse yine ağlayacağım. "Tarçın ve acı biber."

"Bunu yapmanın tek yolu bu," diyor Trudy beni teselli ederek. "Belki biraz kestirmek istersin," diyor Ann.

Ama başımı sallarım. Dinlenmek bana hiç iyi gelmez, özellikle de bu tür bir ruh halindeyken. Meşgul olmak çok daha iyi bir yaklaşımdır. Derin bir nefes alıp veririm, birkaç yudum daha kakaonun tadını çıkarırım.

Sonra fincanımın kenarından arkadaşlarıma bakıyorum. "Bana sahibinin kulübesinin yolunu gösterir misiniz?"

BÖLÜM 15

TRUDY BİZE bir UTV getirme şerefini üstlenir; bu havada ona ihtiyacımız olacak. Bu da bana kabinime koşup yağmurluk ve şemsiyemi almam için fırsat verir. Ayrıca Vaughn'un sweatshirt'ünü kuruması için asarım ve örümcek dostum oda arkadaşına ona dokunmamasını söylerim. Wolfie, gün ışığından hoşlanmadığı için cevap verme zahmetine girmez.

Yeni plastik/kauçuk/reçine – her neyden yapılmışlarsa – Crocs ayakkabılarımı sevmeyi öğreniyorum. Çamurda sıçrayarak, ıslak çimlerde koşarak, her şey kolayca temizleniyor. Ve su toplama da yok, ki bu sonsuz ıslaklıkta büyük bir başarı.

Yemekhanenin arkasına döndüğümde, Ann bir paspas ve bir kova temizlik malzemesi ile donanmış durumda. İçindekileri saydıktan sonra bana uzattı.

"Temiz çarşaflar ve havlular kulübenin dolabında. Ancak kurutucuda hızlı bir tazeleme döngüsünden geçirmek gerekebilir. Nem her şeyi küflü kokutuyor."

"MacManus'un kendi çamaşır odası mı var?"

"Mutfağı ve banyosu da var. Paranın ayrıcalıkları var."

"Sahiplik de öyle," diye bağırıyor Trudy, şık golf arabasıyla gelip bana binmem için işaret ediyor. Anlaşılan Ann geride kalıyor. Başımı kapüşonla örtüp, elime temizlik malzemelerini alıp dışarı fırlıyorum.

Yağmur hiç dinmemişti. Hatta daha da şiddetli yağmaya başlamıştı. Yağmurun binaya, ağaçlara ve okyanusa çarparak çıkardığı ses, kuşları özlememe neden oluyordu.

Trudy gaza basar ve araç agresif bir şekilde ileri atılır. Su sıçrarken ve yengeçler kaçışırken, ezilmiş mercan yoldan gürültüyle uzaklaşır. Ben roll bar'ı tutarım.

"Sürmeyi nerede öğrendiğini bilmek ister miyim?" diye soruyorum. "Boston'da."

"Boş ver."

Rıhtımı geçiyoruz, orada yağmurluk giymiş başka birinin tekneleri örtmeye çalıştığını görüyorum. Charlie, yanından geçerken başını kaldırıyor ve yüzünün iki yanına ellerini vurarak dramatik bir şekilde dehşetini gösteriyor. Trudy ona orta parmak gösteriyor. Charlie kahkahalarla gülüyor ve brandasına geri dönüyor.

"Bunun için küfür kavanozuna bozuk para atman gerekiyor mu?" "Belki. Bir sır öğrenmek ister misin?"

"Tabii."

"Poker

gecesi." "Ciddi misin?"

"Evet. Her iki Cuma bir. Genelde kutu kapakları için oynarız, ama bazen Vaughn bozuk para ruloları çıkarır. Ceplerimizin boşaldığını anlıyor gibi görünüyor."

"Onu proje yöneticisi olarak seviyor musun?" Aslında sormak istediğim, onun güvenilir ve/veya tehlikeli olmadığını düşünüp düşünmediğin, ama ciddi konulara yavaş yavaş girmem gerektiğini düşünüyorum.

Trudy omuz silkiyor ve bizi bir köşeyi dönüyor. Hala su kenarında ilerliyoruz ama artık ana kampı göremiyoruz. Yol engebeli, inişli çıkışlı ve her yönde. Buralarda hareket hastalığına yatkın olmamak en iyisi.

"O çoğundan daha iyi, bizi kendi başımıza bırakırken, ara sıra bizi dizginlemek arasında sağlam bir denge kuruyor. Bir grup antisosyal içe dönük insanı yönetmek kolay değil. Diğerleriyle iyi geçinseydi, çoğumuz gerçek işlere ve kalıcı adreslere sahip olurduk. Bunun yerine, bunu yapıyoruz." Trudy bana bir bakış attı.

"Bunun yerine bunu yapıyoruz," diye onaylıyorum. Kesinlikle kendi başıma en iyi çalışırım. Yine de bu ölçekte bir projede, genel bir strateji ve takım çalışması olması gerekir, aksi takdirde nihai hedefe ulaşamaz.

Trudy sonunda yavaşlar ve iki yüz kırk derecelik okyanus manzarası sunan bir kayalığa yaklaşır. Başka bir deyişle, lüks konaklama için mükemmel bir yer. "Daha önce Vaughn ile çalıştın mı?" diye sormaya devam ederim.

"Hayır. Ama Ann ve ben sık sık kesişiyoruz. Aynı yerleri seviyoruz ve birlikte iyi çalışıyoruz. Aynı altı aylık sözleşme programına girdiğimizde, aynı süre için aynı yerlere başvurmak oldukça kolay oldu."

"Peki ya Charlie? Bana mı öyle geliyor, yoksa o her zaman fotoğraf çekiyor mu?"

"Doğru." Trudy gülüyor. "Aslında Charlie'yi o kadar iyi tanımıyorum. O McMurdo'nun müdavimi gibi görünüyor, ben ise daha çok tropikal bir kıyım. Şahsen, onun bir pislik olabileceğini düşünüyorum ve evet, zamanının yarısını gizlice dolaşarak geçiriyor gibi görünüyor, ama Ann onu seviyor. Ve çok çalışıyor. Bu tür yerlerde bu önemlidir. Zorluk ne kadar büyükse, o kadar mutlu görünüyor. Bu konuda söylenecek bir şey var."

"Zorluğun ne kadar büyük olduğunu bilmek ister miyim?"

"Şu anda hala elektriğimiz, su tesisatımız ve iletişim kulemiz var."

"Aksine mi?"

Trudy bana gülümsüyor. "Fırtına henüz erken."

Sonra küçük bir tepenin üzerinden hızla geçer ve MacManus'un özel kulübesi görünür.

TRUDY beni muhteşem bir ön verandanın önünde indirir. Bir saat sonra beni kontrol etmeye geleceğine söz verir, sonra su sıçratarak uzaklaşır. Bu kadın kesinlikle araba kullanmayı seviyor.

Elimde malzemelerle ön merdivenlere çıkıyorum, başkalarına merakımı açıklamak zorunda kalmadan etrafı inceleyip gözlemleyebileceğim kendi başıma olduğum için mutluyum.

Söylemeye gerek yok, bu "kulübe" benim mütevazı evimden çok daha büyük, yemekhaneye yakın büyüklükte ama ondan yirmi kat daha güzel, geniş bir dikdörtgen yapı. Geniş ön verandanın çıkıntısı, yağmurla yıkanmış denize karşı altın sütunlar gibi parıltıyan cilalı ağaç gövdeleriyle destekleniyor. Güneşli bir günde buradan manzara muhteşem olmalı. Bugün gri duvarlar gibi yağmur yağarken bile, verandanın sığınağında durup fırtınanın savurduğu denizi izlemek büyüleyici bir şey.

Bu kadar büyük bir teras, parlak desenli yastıklarla donatılmış bir sıra sallanan sandalyeyi adeta çağırıyor. Hiç görmüyorum, ama bu koşullar altında saklanmış olmaları da mümkün. Ön kapı masif ahşaptan yapılmış gibi görünüyor, gömme panellerde ada çiçekleri ve tropikal balıkların oyulmuş şekilleri var. Akıcı desenlerin üzerinde parmağımı gezdirerek detaylara hayranlıkla bakıyorum. Bu kapı muhtemelen çoğu insanın evinden daha pahalıdır. Hem inanılmaz derecede

güzeldir ve aynı zamanda bu sıcaklık ve nemin sonunda ona yapacağı etki düşünülürken inanılmaz derecede anlamsızdır.

Kapı, koyu kömür rengi boyalı bir çerçeve ile çevrili ve koyu kırmızı bir dış cepheye sahip, bu da onu bu mülkte gördüğüm mavi veya yeşil olmayan tek bina yapıyor.

Görünüşe göre MacManus dikkat çekmeyi seviyor.

Ayakkabılarımı, yağmurluğumu ve şemsiyemi çıkarıp omuzlarımı dikleştirerek içeri girmeye hazırlanıyorum. Kapı hemen direniyor, ancak sonunda bir iniltiyle açılıyor. Tropikal yaşam koşullarının etkisini kesinlikle hissediyor. MacManus'un böyle bir kapı seçmesi onun kibirinin bir kanıtı mı? Merak ediyorum. Yoksa kayıtsızlığının mı? Hangisi daha kötü?

Dış duvarların tamamı yarısından itibaren pencerelerden oluşmasına rağmen, kulübenin içi yoğun gölgelerle kaplıdır ve fırtına tüm ışığı dışarıya çekmektedir. Kapının yanında üç adet anahtar buluyorum. İlki, şık tavan vantilatörlerinin ortasına yerleştirilmiş iki büyük tavan lambasını yakıyor. İkinci anahtar vantilatörleri çalıştırıyor. Üçüncüsü ise duvarların alt yarısını aydınlatıyor. O kadar şaşıryorum ki durup ağzım açık kalıyor.

Çıplak kirişleri olan benim kulübemden farklı olarak, MacManus'un evi, koyu renk boyalı süpürgelikler de dahil olmak üzere tamamen bitmiş bir iç mekana sahip. Her bir süpürgelik parçasının üzerinde, az önce çalıştırdığım bir ışık şeridi var. Çok zekice, özellikle geceleri, çok fazla ışık dış manzarayı engellerken, yetersiz ışık ayak parmaklarının çarpmasına neden olabilir.

Eğer ev insanı yansıtırsa, MacManus elitist, kibirli, kayıtsız ve zeki biridir. Tehlikeli bir kombinasyon.

Temizlik malzemelerinin bulunduğu kovayı kapının içine koyup yönümü buluyorum.

Ana oturma odasına girdim. Kırmızı ve altın tonlarında çizgili güzel parke zeminler önümde uzanırken, tonozlu tavan da aynı derecede egzotik bir malzemeye kaplanmış.

Duvarlar açık adaçayı rengine boyanmış ve koyu gri süslemelerle donatılmış. Mobilyalar bol döşemeli ve tropikal desenli kumaşlarla kaplı, yastıkların üzerinde yeşil, mavi ve mercan tonlarında çiçekler dalgalanıyor. Bu, sekiz kişilik büyük bir yemek masası ve solunda beyaz sırlı dolaplar ve kömür rengi sabuntaşı ile donatılmış U şeklinde bir mutfak için sahne hazırlıyor.

Tasarımcı showroomu gibi görünüyor ve hissettiriyor. Bu, gelecekteki lüks tatil köyünün modeli mi olacak? Öyleyse, şimdiden hayal kırıklığına uğradım. Sade estetiği ve tuhaf cazibesiyle ana kampın tüm havası

burada kaybolmuş durumda. Açıkçası, bu tür lüks bir okyanus kenarı tatil yeri dünyanın herhangi bir yerindeki herhangi bir adada olabilir.

Bence bir kurt örümceği buraya biraz kişilik katabilir. Belki Wolfie'yi taşınmaya ikna edebilirim. Ama Crabby'yi değil. Ona çok bağlandım, özellikle de çiçekleri ne kadar sevdiğini öğrendikten sonra.

Ana yaşam alanının arkasında, üç yatak odasına giden bir koridor keşfediyorum. Sağda, kral boy yatak ve aynalı büyük bir şifonyerin hakim olduğu ana yatak odası var. Ekteki banyo mütevazı

—küçük bir makyaj masası, duşakabin, tuvalet. Bizimkine kıyasla lüks sayılır, ama şüphesiz mogul'un normalde kaldığı yerlere göre bir adım geride. Ana yatak odasının karşısında, bitişik bir banyoyu paylaşan iki küçük oda var. Odalardan birinde verimli bir çift kişilik yatak, iki komodin ve tek bir şifonyer var. İkinci odada ise bir tek kişilik yatak, tek bir komodin var, hepsi bu. Hizmetçiler için bir oda, sanırım. Ya da belki Lea için?

Efendinin odasına çağırılmadığı zamanlarda.

Yayılan sığağa rağmen titriyorum, sonra paspasımı ve kovamı bıraktığım girişe geri dönüyorum.

Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Tüm yataklar çıplak, dekoratif yorganlar her yatağın ayak ucunda katlanmış durumda. Ann'in küflü çarşaf lar hakkındaki yorumunu hatırlayarak, üst üste dizilmiş çamaşır makinesi ve kurutucunun bulunduğu küçük bir dolap bulana kadar ararım. Bir tarafta raflar, katlanmış çarşaf yığınlarını ortaya çıkarır. Deneme amaçlı koklarım. Ann kesinlikle haklı. İlk partiyi lavanta kokulu bir keseyle birlikte kurutucuya koyuyorum. Artık biri gelirse uygun bir şekilde meşgul görünmüş olduğuma göre, asıl görevime, yani MacManus ve onun sözde vesayeti altındaki Lea hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışmaya yöneliyorum.

Ana oturma odasından başlıyorum, kişisel eşyaları arıyorum: çerçeveli fotoğraflar, kitaplar, sanat eserleri. Kanepenin yanındaki sehpa lar üzerinde okuma lambaları ve seramik bardak altlıkları var, hepsi bu. Odanın diğer yarısındaki koltuklar da aynı. Tüm tasarımı, iç mekanı öne çıkarmak değil, dışarıdaki manzaradan yararlanmak üzerine kurulu gibi görünüyor.

Yemek odasının duvarında üç geniş raf var, her biri dalgalı ahşaptan yapılmış parlak bir şaheser gibi görünüyor ve duvara monte edilmişten çok, duvar boyunca akıyor gibi duruyor. Alt iki rafta kristal bardaklar, lüks mumlar ve bir şarap sürahisi var. Ancak üst rafta ilginç bir şey var: yaklaşık 60 x 45 cm boyutlarında bir soyut sanat eseri. Ona ulaşmak için yemek odasındaki sandalyeye tırmanmam gerekiyor.

Trudy'nin geri dönmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden kendinden emin bir bakış attıktan sonra, tablonun ince ahşap çerçevesinden tutup aşağı doğru çekiyorum.

İlk bakışta, yeşil ve mavilerin kıvrımlı bir şekilde bir araya geldiği etkileyici bir çalışma. Ancak ortadaki şekil dikkatimi çekiyor.

Gözlerimi bulanıklaştırıp, keskin bir şekilde odaklanıyorum ve sonra anlıyorum. Bu, okyanusun ortasında yer alan atolün sanatsal bir yorumu olan Pomaikai. Daha yakından incelediğimde... Çevresindeki bazı kumsalları gölgeleyen daha koyu renkler ve yeşil girdabın kenarlarını süsleyen turuncu, sarı ve kırmızı renklerin ince tüyleri görüyorum.

Önerilen geliştirme planları. Öyle olmalı. Sarı renk mevcut ana kampı, kırmızı renk ise şu anda bulunduğum konaklama yerini temsil ediyor. Bu durumda, havaalanından en uzak olan kuzeydeki alanı kaplayan turuncu çizgiler, gelecekteki tatil köyünü temsil ediyor. Atolün neredeyse dörtte birini kaplayan, oldukça büyük bir iz. Ronin'in, okyanus manzarasını iyileştirmek ve adanın kuş ve deniz yaşamına olan etkisini azaltmak için ağaçların büyük olasılıkla kesileceği yönündeki yorumunu hatırlıyorum. Önerilen büyüklük bana çok fazla geliyor. Crabby ve arkadaşlarının bunu onaylamayacağını düşünüyorum. Öte yandan, hindistancevizi yengeçleri... Belki turistler tavuk gibi tadı vardır.

Aklıma başka bir düşünce geliyor: planlanan tatil köyü, Ronin ve benim bu sabah bulunduğumuz bölgenin yakınında mı? Adanın coğrafyasını çok iyi bilmiyorum, ama başkasına sorabilirim.

Cep telefonumu çıkarıp hızlıca birkaç fotoğraf çekiyorum. Saati de kontrol ediyorum ve bugün Victoria'ya ulaşmam gerektiğini hatırlıyorum. Ancak hala Wi-Fi yok, bu yüzden beklemek zorundayım.

Kurutucu çalışmaya başladığında resmi dikkatlice yerine koyuyorum. İlk parti taze yıkanmış ve lavanta kokulu çarşaflar çıktı, şimdi ikinci parti giriyor. Hala sıcak olan çarşafları ana yatak odasına taşıyorum, yatağın ortasına atıyorum ve sonra hızla odanın geri kalanını temizliyorum. Komodinin üzerinde üç fotoğraf buluyorum. Birinde MacManus palmye ağaçlarının arasında duruyor ve devasa bir makas tutuyor. Bir şeyin açılış töreni, belki de ana kampın inşaatının başlangıcı. Bir sonraki fotoğrafta, smokin giymiş MacManus, pembe kokteyl elbisesi giymiş güzel bir genç Hawaiili kadınla birlikte. O zengin kahverengi gözleri ve heykel gibi elmacık kemiklerini her yerde tanırım. Lea, tehditkar havası dışında, kesinlikle ablasına benziyor.

MacManus bu fotoğrafta kızın beline kolunu dolamış, yüzünde kocaman bir gülümseme var. Lea daha sakın görünüyor. Kameraya doğrudan bakmıyor, yana doğru bakıyor. Duruşlarında uygunsuz bir şey yok. Hatta, oldukça sıradan bir partiye hoş geldin fotoğrafı gibi. MacManus, utangaç genç kızını resmi bir etkinliğe götüren zengin bir baba olabilir.

Ancak bu durum hoşuma gitmiyor. Lea'nın nasıl MacManus'un sorumluluğuna girdiğini sorgulayan oldu mu? Zaten artık kimlerin vesayeti var ki? Bir teknoloji mogulu için çok *Downton Abbey*'ye benziyor.

Üçüncü çerçeveli fotoğraf daha küçük, siyah-beyaz bir fotoğraf. İki genç erkek, bu on yıldan, hatta belki de bu yüzyıldan kalma olmayan kutu gibi bir masaüstü bilgisayarın yanında duruyor. Bir çocuk dev klavyenin üzerine eğilmiş. Diğer monitörün arkasında duruyor, kolunu monitörün çerçevesine dayamış, klavyeyi kullanan çocuğun söylediği/yaptığı bir şeye gülüyor. Bir an düşünmem gerekiyor; sonra anlıyorum. Ayakta duran kişi MacManus'un genç hali, bu da ikinci erkeğin muhtemelen lise arkadaşı ve eski iş ortağı Shawn Eastman olduğunu gösteriyor. Kalitesine bakılırsa, fotoğraf bir yılda yer almış gibi görünüyor.

Daha iyi zamanları hatırlatıyor mu? Ortak girişimleri onları teknoloji elitlerinin stratosferine fırlatmadan önce? Ve ortağı Shawn, şüpheli koşullar altında öldü?

İlginç.

Banyoyu aradığımda sadece temel banyo malzemeleri buluyorum. Duşta bulunan şampuan ve saç kremi çevre dostu olduğunu iddia ediyor ve hindistancevizi kokuyor. Bana kadınsı geliyor, Lea'nın bu odada küçük tek kişilik odadan daha fazla zaman geçirdiğinin bir başka kanıtı, ama belki de böyle bir yerde hindistancevizi kokusu normaldir.

Kurutucu yine vızıldamaya başlıyor. Trudy'nin her an geri dönebileceğini geç fark ediyorum ve hızla yatakları yapıyorum, tezgahları siliyorum ve tüm düz yüzeyleri tozluyorum. Parke zeminleri silmek için çevre dostu bir çözelti hazırlarken aklıma yeni bir fikir geliyor.

Çabuk, Trudy yağmurda gürültüyle gelmeden önce, keşfetmem gereken son bir yer var.

BÖLÜM 16

ARAŞTIRMA becerilerimle gurur duyuyorum. Özellikle de, soğuk dava uzmanı olarak, olaya geç kalmış olduğum için. İster en azından temel bir soruşturma yürüten kolluk kuvvetleri olsun, ister cevaplar için çaresizce endişelenen bir aile üyesi olsun, genellikle diğerleri önce olay yerini didik didik aramış olur. Zamanın geçmesiyle, kişinin izleri giderek daha fazla kaybolur. Ya da bazı çok üzücü durumlarda, başlangıçta pek bir şey yoktur, sadece bir zamanlar var olan ama artık olmayan birinin anısı kalır.

Genellikle, yine de en azından bir şeyler keşfedebilirim ve neredeyse her zaman polisten daha fazlasını bulurum. Polisler suçlular gibi düşünme eğilimindedir. Suçun kanıtlarını nereye saklarlar? Daha iyi dedektiflerden bazıları en azından kurban rolünü oynar. Kişisel günlüğümü veya mahrem fotoğraflarımı nereye saklardım?

Ben, o kişi gibi düşünmeye çalışırım. Ben, oyun alanı olarak harap bir çiftliği olan beş yaşında bir çocuğum. Ben, kalabalık bir apartman dairesinde kanepede uyurken bir kimlik ve mahremiyet duygusu oluşturmaya çalışan on beş yaşında bir kızım. Ben, üç part-time işte çalışıp iki yaşındaki çocuğunu yetiştirirken akıl sağlığını korumaya çalışan yorgun bir bekar anneyim.

Önce o kişiyi tanıyorum, sonra onun gözünden dünyayı görmeye çalışıyorum.

Bu yüzden bu mekan beni şaşırtıyor. Birincisi, Lea'yı tanımıyorum. Onun beş yaşındaki halini ablasından duydum ve muhtemelen gençlik halinden tek bir not okudum. İkisi de pek aydınlatıcı değil.

Bu pansiyon da bir ev gibi gelmiyor. Kişisel eşyalarım olarak, temel olarak bir tablo, üç fotoğraf ve hindistan cevizi kokulu şampuanım var. Burası turistlerin kaldığı bir otel de olabilir.

Bu yüzden bu konuya yaklaşımım şöyle olmalı: her zamanki Frankie tarzımla değil, bir polisin içgüdüleriyle. Lea, MacManus'un

kişisel oyuncağı olarak tutuluyorsa, o bir kurbandır. O zaman burası onun evi değil, sadece özellikle iyi dekore edilmiş bir hapisane.

Kız kardeşine bir not gönderdiğini düşünürsek, muhtemelen daha ince iletişim girişimlerinde de bulunmuştur. MacManus'un tam zamanlı çalışanlarına güvenmezdi, çünkü onların ona sadık olacağını varsayardı. Ama bu ada, çoğunlukla daha önce MacManus için çalışmamış ve tekrar onun için çalışmayı planlamayan sözleşmeli çalışanlarla dolu...

Burası ekmek kırıntıları bırakmak için uygun bir yer.

Şu anda çok gerginim. Zaman geçiyor. Trudy beni casusluk yaparken yakalarsa, garip bir bahane uydurup kurtulabilirim, ama ya Vaughn, Charlie veya hatta Aolani ortaya çıkarsa? Onlar çok daha şüpheli olurlar.

Küçük yatak odasına, görünüşte Lea'ya ait olan odaya kaçıyorum. Lea zamanının çoğunu ana yatak odasında geçiriyor olsa da, orası MacManus'un alanı; orada bir şey bırakma riskini almaz.

Tek kişilik yatak, pencerelerle dolu dış duvara çapraz olarak yerleştirilmiş, solunda tek bir komodin var. Gizli mesajları saklamak isteyen çaresiz bir kız için pek bir şey yok, ama düzgün bir arama yapmak için birkaç dakikadan fazla zamanımı alacak kadar var.

Yeni yapılmış yatağın altını elimle yoklayarak başlıyorum. Sonra yatağı duvardan uzaklaştırıp arkasını, başlıktan uzak kenara ve tabana kadar inceliyorum. Gölgeleeri aramak için mükemmel olan, dahili el feneri bulunan yeni ve geliştirilmiş telefonuma bir kez daha hayran kalıyorum. Yatağın arkasında çentik, bant veya karalama bulamıyorum. Sırada yastıklar var. Biri dekoratif, diğeri uyumak için. Her birinin altından başlayarak iki elimle yanlarını yukarı doğru okşuyorum. Not, kişisel eşya, hatta uyuşturucu, silah, nakit gibi yerleştirilmiş herhangi bir nesne arıyorum. Benim işimde asla varsayımlarda bulunmam.

Dekoratif yastığın içinde ince, esnek bir şey var. Kağıt olabilir mi? Heyecanla kapitone kılıfı yırtıp fermuarını açıyorum. Tüyler sinir bozucu bir bulut halinde dışarı fırlıyor. Yüzümden uzaklaştırmak için nefes alıp vermek zorunda kalıyorum. Elimi içeri sokup parmaklarımla karıştırıyorum, en dibe ulaştığımda daha fazla tüy uçuşuyor. Elim ince ve pürüzlü bir şeye değiyor. Kesinlikle tüy değil. Keşke onu yakalayabilsem. İlk önce parmaklarımla arasından kayıyor. Sonra ikinci kez. Kolumu daha derine sokuyorum, yatak odasının kapısına bakarak, şansımı zorladığımı biliyorum.

Pencereden, dışarıdaki çatıdan kalay rengi yağmurun akıp gittiğini hala görebiliyorum, ama bu sadece beni almaya birini göndermeleri ihtimalini artırıyor. Ve tüy yastığı içini boşaltmamı gerektiren bir temizlik yöntemi bulmak biraz zor. Özellikle de düzinelerce küçük beyaz tüy şimdi yatağın her yerine dağılmış ve saçlarıma yapışmış durumda.

Sonunda esnek parçayı yakaladım. Çekiyorum. Kıpırdamıyor. Daha sert çekiyorum. Yastık kılıfının içe doğru eğildiğini görüyorum ve bunun sadece bir tür iç etiket olduğunu anlıyorum.

Harika. Hiçbir şey için ortalığı batırdım.

Pencereden dışarıya yeni bir bakış. Her yerde sadece karamsarlık ve kasvet görüyorum.

Hızlıca, kaçak tüyleri yakalamak ve yastık hapishanesine geri koymak için elimden geleni yapıyorum. İşimi bitirdiğimde nefes nefeseyim ve hala yatak takımlarına, duvara ve bana yapışmış rastgele tüyler var.

Ellerim titreyerek son hedefime yöneliyorum. Komodin. Basit bir ahşap mobilya. Her iki çekmecenin de boş olduğunu zaten biliyorum, ama şimdi parçaları incelemek istiyorum. Üst çekmeceyi tamamen çekiyorum, mobilya nemden şişmiş olduğu için biraz sallamam gerekiyor. Elimde çevirip her tarafını inceliyorum. Bantlanmış notlar ya da karalanmış mesajlar yok. Çekmeceyi yatağın üzerine koyup alt modülü alıyorum ve aynı işlemi tekrarlıyorum. Hala bir şey yok.

İkinci çekmeceyi, diğerinin yanındaki ikiz yatağın üzerine bırakıyorum, kendimi bitkin hissediyorum. Yok olan bir yerde bilmece ve tehlike görerek fazla paranoyak mı davranıyordum? Belki de Lea, MacManus'un vesayeti altında lüks bir hayat sürerek gerçekten çok mutluydu. Belki de seri katil kardeşi idam edilmek üzere olduğu için kız kardeşine bir not gönderdi, yani bir tür son iletişim kurmak iyi bir fikir gibi göründü. Cinayet işlemiş bir aile üyesinin idam edilmesiyle ilgili uygun bir davranış kuralı var mı? Hallmark böyle bir durum için kart basıyor mu?

Derin bir nefes alıyorum, kendimi strese soktuğumu ve odayı boşuna mahvettiğimi fark ediyorum. Ama şimdi pişmanlık duymanın sırası değil; şimdi hızlıca toparlanıp buradan çıkmanın sırası.

Alt çekmeceyi tutup dizlerimin üzerine çöküyorum, onu yerine geri koymak için zorlu bir işe hazırlanıyorum. Ve işte orada. Aceleyle, en temel saklanma yerlerinden birini unutmuştum: ünitenin arka duvarına bantlanmış. Tabii ki, yırtık bir kağıt parçası karanlık iç kısımda beyaz olarak parlıyor. Elimi uzatıp köşelerini dikkatlice oynatarak onu çıkarıyorum.

Nefesimi tutarak onu çıkarırım. Twanow'un benimle paylaştığı notla benzerdir: çocukça bir el yazısıyla yazılmış, üslubu basittir.

Kız kardeşim Teksas'tan Kaylee Pierson. Lütfen ona özür dilediğimi ve onu sevdiğimi söyleyin. Leilani Pierson

Hepsi bu.

Topuklarımın üzerine oturup, kelimeleri zihnimde çeviriyorum. Yardım isteyen bir mesaj değil. O kadar açık bir şey değil. Ama kaderci bir ifadeyle akıldan çıkmayan bir cümle. *Ona üzgün olduğumu ve onu sevdiğimi söyle.*

Lea'nın, kız kardeşinin yaklaşan idam tarihi nedeniyle Keahi'ye yazdığını düşünmüştüm. Ama belki de yanılmıştım. *Ona üzgün olduğumu ve onu sevdiğimi söyle*, en kötüsünden korktuğunda söylenen türden bir mesajdı. Kendi zamanları dolmuştu.

Lea, giderek yaşlanıyor. Birkaç ay içinde reşit sayılacak.

Daha da korkunç bir sistemde, korkunç bir şekilde yaşlanıyor.

Zihnim birbiri ardına gelen, her biri bir öncekinden daha kötü olasılıkları düşünürken, notu katlıyorum, birdenbire...

Arkamda bir ses duyulur. Ani bir nefes verme sesi.

Yakalandığımı anlamak için arkama dönmeme gerek yok.

Bir erkek sesi gürültüyle duyulur: "Hay aksi, ne yapıyorsun sen?"

Dönmeden önce, Avustralya aksanından Charlie olduğunu anlıyorum. Kalbim çarpıyor, avuçlarım terliyor. Lea'nın notunu dikkat çekmeden cebime nasıl sokacağımı bilemiyorum, bu yüzden onu kalçamın altına sıkıştırıyorum, sonra çekmeceyi kaldırıp yavaşça dönerek hareketimi gizliyorum.

Komodini parçaladığımı inkar etmenin bir anlamı yok, peki davranışımı nasıl mazur gösterebilirim? Charlie bir mühendis. Ne onun dikkatini çekebilir?

Aklıma hemen bir fikir geliyor. "Sanırım onu kırdım."

"Ne?" O, sabırsız hareketlerle odaya girer. Daha önce giydiği mavi yağmurluk ve ayakkabılarını çıkarmıştır. Ancak, kıvrıcık, tuz-biber saçları hala ıslaktır ve yıpranmış beyaz tişörtü ve yırtık kargo şortu lekelerle sırlıdır. Bu tür bir havada kuru kalmanın imkanı yoktur.

"Komodin." Boş çekmeceyi beceriksizce kaldırıyorum. "Çekmecelerin içinde kırıntılar olduğunu fark ettim. Onları boşaltmak için çıkardım."

Ama şimdi... çekmeceleri yerine koyamıyorum."

Charlie yanıma çömelir, alt çekmeceyi elimden alır ve elinde çevirir. Rüzgar ve yağmur kokuyor, üst notada WD-40 kokusu var. Beni almaya gelmeden önce bir milyon projeyle meşgul olduğu belli, tırnakları yağ lekeli ve tüylü bacaklarına çim parçaları yapışmış.

Çekmeceyi incelerken kaşlarını çatıyor. Sonra yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırıyor ve bana daha da sert bir şekilde kaşlarını çatıyor.

"Saçında tüyler var, Frankie kız." "Sakalında kum var, Charlie dostum."

Bu, onun dikkatini, bir elini dağınık gri saçlarına geçirecek kadar uzun süre dağıtır. Tabii ki, ince parçacıklar yağmur gibi yağar.

"Hey, bu odayı yeni temizledim! Yatağın altını da dahil. Orada biriken tüm toz, örümcek ağları ve *tüyleri* biliyor musun? Burayı kim temizledi bilmiyorum ama Mary Poppins değildi."

Charlie'nin gri gözleri büyür; benim öfkeli sözlerim karşısında şaşırır. Az önce otobüsün altına attığım kişinin Trudy ya da Ann olmaması için içimden sessizce dua ederim. Yalan söylemenin sorunu da budur, düşünmeye vaktin olmaz.

"Sadece, kenarlarından dökülüyorsun diyorum. Sızlanmana gerek yok."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Kafasını salladı, daha fazla kum ve su saçıldı. Ona dişlerimi gösterdim, temizlemediğim ama şimdi korumaya kararlı olduğum oda adına saldırıya geçmeye hazırdım.

Charlie çılgın kadından vazgeçer, çekmecenin kontrolünü tamamlar, sonra onu yerine yerleştirir ve hafifçe sallayarak yerine kaydırır.

"Nasıl yaptın..." Şaşkınlığımı taklit etmeme gerek yok. Çekmeceler benim için kesinlikle o kadar kullanışlı değildi.

"Hepsi bilekte, canım." Bana göz kırpar. Ona vurmamak için elimden geleni yaparım. Ama planım işe yarıyor gibi görünüyor, çünkü aynı işlemi üst çekmecedeki de tekrarlar, sonra tek kelime etmeden ayağa kalkar. "Tamam. Harekete geçme zamanı. Fırtına hiç de yumuşaklaşmıyor ve benim daha yapacak işlerim var."

Onun ardında bıraktığı kumlu pisliği işaret ediyorum. "Sen. Ön kapıda bekle. İkimizin ardında bıraktığı izleri temizleyeceğim."

"Bunun için temizlik malzemelerine ihtiyacın olmayacak mı?" Sesi samimi, ama yeterince keskin. Henüz tehlikeyi atlatmış değilim.

"Hey, son görevimi bitiriyorum sanıyordum, yeni bir göreve başlamıyorum. Hallediyorum."

Ayağa kalkarken, katlanmış notu alıp cebime koyarken, sendeleyerek ayağa kalktığımı gösterir gibi yapıyorum. Umarım Charlie fark etmemiştir, ama dar bakışlarına bakılırsa, emin olamıyorum.

Onu ön kapıya kadar takip ediyorum, paspasımı ve kovamı alıp odaya geri dönüyorum. Ciddiyetle dağınıklığı temizliyorum, sonra izlerimizi siliyormuş gibi yapıp Charlie'ye doğru geri dönüyorum.

"Ronin'le bu sabah önemli bir keşif yaptığınızı duydum," diye sesleniyor diyor.

Ne diyeceğimi bilemeden durakladım. Belli ki daha fazla bilgi almaya çalışıyordu.

"Öyle mi?"

"İlk ceset mi?" diye soruyor. Evet, kampta dedikodular dolaşıyor.

"Hayır." Aslında parke zemini temiz bir şekilde sildiğimi fark ettim ve oturma alanına yöneldim.

"Ne düşünüyorsun? Korsan mı? Yerli mi? Belki bir deniz kızı?"

"Düşünmeyi Ronin'e bıraktım; ben sadece fotoğrafçıydım. Ama Vaughn akşam yemeğinde herkese anlatacak."

"Ah, evet. Adam duyuruları çok sever. Tüm dikkatleri üzerine çeker falan."

Temizlik işine ara verip Charlie'ye baktım. "Onu kamp müdürü olarak seviyor musun? Bu tür görevlerde çok deneyimin olduğunu duydum. Onunla karşılaştırırsan nasıl?"

Omuzlarını silktili. "Yeterince iyi. İşini yapıyor, benim işimi yapmama izin veriyor."

Charlie'nin değerlendirmesi Trudy'ninkine çok benziyor. Açıkçası, uzak yerler başkalarıyla oynamayı sevmeyen insanlara çekici geliyor.

"Ama bunu nasıl katlanıyor bilmiyorum." Charlie evin genel yönünü işaret etti. MacManus, anladım. MacManus'tan bahsediyor.

"Nasıl yani?"

"Bu zeminlerin neyden yapıldığını biliyor musun?" Kafamı sallıyorum.

"Tiger ahşabı. Ön taraftaki veranda ise Brezilya maun ağacı. Bu iki ahşabın ortak noktası ne biliyor musun?"

Yine başımı sallıyorum.

"Ormanların yok edilmesi. Yani, bu güzellikler artık var olmayan bir yağmur ormanından geliyor. Ve masanın üzerindeki raflar... Hawaii koa ağacı. O kadar nadir ki, kraliyetin ağacı olarak kabul ediliyor. Bu, yakın zamanda yeniden yetişmeyecek çok fazla kereste demek."

"Yani, ekolojik bir konak inşa etmek isteyen adam, kendi evini nesli tükenmekte olan ağaçlardan mı yaptı?"

"Zenginleri anlamak imkansız. Hepsi de aptal. Ama iyi çek yazmayı biliyorlar." Benim paspasımı işaret ederek, açıkça sabırsızlandığını belli ediyor. İpucunu anlıyorum ve dünyanın en gelişigüzel temizlik işini bitiriyorum. Kovayı boşaltıyorum, paspası duruluyorum, geri kalan malzemeleri topluyorum ve Charlie'yi takip ederek ön kapıdan çıkıyorum.

Rüzgar hemen bana çarptı, beni neredeyse yere devirecek kadar güçlü bir esinti ve yağmurla okyanus sıçramalarının karışımıyla beni ıslattı. Kumları tükürdüm, Charlie'nin sakalına ne olduğunu ve benim at kuyruğuma ne olacağını anladım.

İkimiz de fırtınaya sırtımızı dönerek, ön verandanın nispeten koruyucu ortamında yağmurluklarımızı giymeye çalışıyoruz. Şemsiyeyle uğraşmıyorum. Bu tür koşullarda hayatta kalması imkansız.

"Hava biraz sinir bozucu olmaya başladı," diyor Charlie. Ben de aynı fikirde olduğumu belirtmek için başımı sallıyorum, bir elimle kovayı sıkıca tutarken, diğer elimle rüzgârın koparmaya çalıştığı başlığımı başımın üstünde tutuyorum.

UTV, verandanın merdivenlerinin dibine, olabildiğince yakın bir yere park edilmiş. Merdivenlerden aşağı koşarken hava hala yağışlı ve rüzgârlı. Hava, kara ve deniz sanki tek bir çalkantılı karışım haline gelmiş ve tüm ağırlığını üzerimize atıyor. Charlie, kapısı kapanmadan önce ön koltuğa zar zor oturuyor. Ben ise kapıyı açmak için çerçeveyi tutmaya çalışıyorum ve tüm gücümle kapıyı açıyorum.

"Bu havada gerçekten araba sürebilir miyiz?" diye bağıriyorum. MacManus'un kulübesindeyken fırtına kesinlikle şiddetlenmişti.

"Sürer miyiz, canım? Kesinlikle. Sürmeli miyiz? Orası başka bir hikaye. Kemerini bağla. Sarsıntılı bir yolculuk olacak."

Charlie gaza basarken ben roll bar'ı tutuyorum. Bir an için UTV sanki düşünüyormuş gibi öne doğru eğiliyor. Sonra birden ileri atılıyor ve biz de yola çıkıyoruz, çoktan sıırıslıklam olmuşuz. Dışarı 27 derece ama yine ıslandığım ve bir başka fırtınaya yakalandığım için titremekten kendimi alamıyorum.

fırtınaya yakalanmışken, titremekten kendimi alamıyorum. Zihnim başka yerlere ve daha korkutucu zamanlara kaymak üzere. Kendimi şu anda ve burada tutmak için bir ipin ucunda asılıymışım gibi hissediyorum.

"Burası Avustralya'dan biraz farklı olmalı," rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak bağıriyorum. "Özlüyor musun?"

"Ahh, ara sıra belki. Ama ben memleketine bağlı bir adam değilim. Tek bir yerde çok fazla zaman geçirirsem, cildim kaşınmaya başlar."

"Benim de sabit bir adresim yok. Ama senin kadar çok yol kat etmedim. ABD dışına hiç çıkmadım bile. Tabii, bu sayılırsa. Sayılır mı? Bu konuda hala kafam karışık."

Umarım durumu ayrıntılı olarak anlatır, bilgisini gösterir — insanları konuşturmak için her zaman harika bir yoldur — ve farkında olmadan en derin ve karanlık sırlarını, fotoğraf çekme eğilimini de dahil olmak üzere ama bununla sınırlı olmamak üzere, ortaya çıkarır. Ama o sadece gülümser, düşmüş bir palmiye ağacının etrafında keskin bir dönüş yapar, sonra bir yığın enkazdan kaçınmak için tekrar yön değiştirir. Sola, sonra sağa savruluruz, yüzümüze taze bir yağmur ve tuz patlaması gelir.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa burası ıslak, ıslak ve daha da ıslak mı?" Tekrar deniyorum.

"Ahh, birkaç hafta bekle, cildinde ilk beyaz lekeler çıkmaya başlayana kadar."

"Cildimde bir şey mi büyüyecek? Neden? Ne?" "Mantar. Asla kurumamanın bedeli bu. Ambalajımız oldukça

"İyi, canım, ama o kadar da iyi değil."

"Vücudum mantarla kaplanacak mı?" Sesimde dehşeti taklit etmeme gerek yok.

Charlie sırtarak gülümsedi. "Merak etme. Biraz Selsun Blue al, etkilenen bölgelere sür. Sonra her şey yoluna girer."

Bu konuşma, mevcut hava durumundan dikkatimi dağıtmak bir yana, yeni bir şey öğrenmeme de yardımcı olmuyor. Roll bar'ı daha sıkı tutuyorum, endişem daha da artıyor.

"Fırtınalardan korkar mısın?" Charlie, devasa bir su birikintisinin etrafında dikkatsizce zikzaklar çizerek soruyor, sonra bir başkasına, sonra bir başkasına.

Kusmayacağıma kendime yemin ederim, sonra itiraf ederim, "Bir keresinde fırtınada ölmeye çalıştım, o yüzden pek sevmem. Ya sen?"

"Oh, ben fırtınaları severim. Doğanın en saf hali gibisi yoktur. Tabii, temizlik çok zor olacak, ama ne yaparsın? Cennetin bile bir bedeli vardır."

Önümüzde, üç palmiye ağacı o kadar sert esiyor ki neredeyse yan yatacaklar. Bakamıyorum bile.

"Hiçbir yerden gelmediğini duydum," diye sesleniyor. "Evet."

"Doğu ya da Batı Kıyısı'nın ortasında mı?" "Son zamanlarda ortada."

"Seni cennetimize ne getirdi?"

"Daha önce cennete hiç gelmemiştim." Kapımın yanından sıçrayan taze su damlalarına karşı yüzümü buruşturuyorum. "Biraz yanıltılmış hissediyorum."

Yine o sırtış. "Merak etme, canım. Yarın sabaha kadar, şu gün doğumu. O gün doğumu şeftali gibi olacak."

"Tamam." Arabayla hızla ilerlerken ona daha dikkatli bakıyorum. Aksanı beni gıdıklıyor. Avustralya ve İngiliz aksanı ile başka bir aksan arasında bir şey. Sanırım kendi versiyonunda uluslararası bir karışım.

"Sen ve Ronin'i duydum..." Kalın kaşlarını oynatıyor. Bana sinsi sinsi bakıyor.

"Hayır," diyorum kararlı bir şekilde. "Sadece... hayır." Sorgulamayı bırakıp doğrudan yaklaşmaya karar veriyorum: "Hey, bu sabah ayrılırken bizim fotoğrafımızı çekmedin mi?"

"Neden böyle bir şey yapayım ki?"

Bu, hayır demekle aynı şey değil ve bir kez daha şüphelerimi uyandırıyor. Charlie'nin pek de ince olmayan sorgulamaları ve yemin ederim ki gelip giden aksanı arasında...

Solumuzda bir palmiye ağacı aniden devrilir. Charlie direksiyonu sertçe çevirir, UTV sağa, sonra sola, sonra tekrar sağa kayar. Lastikler sihirli bir şekilde toprağa saplanana ve biz ileriye doğru savrulana kadar gözlerimi sıkıca kapatırım.

Charlie çılgınca sırtıyor, tuz ve biber saçları başının etrafında çılgınca kıvrılıyor. Onun kadar neşeli olmak istiyorum, ama içimde o kadar çılgınlık yok.

"Ben de ölümle burun buruna geldim," diye bağıyor

Charlie. "Nerede?" Endişeyle etrafa bakıyorum.

"McMurdo'da. Gökyüzünden bir şey düştü. Belki uzay enkazı ya da bir göktaşı, ya da bir meteor balonunun ekipmanı. Uzay bu tür şeylerle dolu ve bunların çoğu Antarktika'ya düşüyor. Tabii ki ne olduğunu bilmemiz gerekiyor, çöp mü değil mi, bu yüzden beni kontrol etmeye gönderdiler. Kürek var, seyahat edeceğiz."

"Sen mühendis değil misin?"

"Ne olmam gerekiyorsa oyum, canım. İşin doğası gereği. Sana şunu söyleyeyim, bu yerde aylardır elektrikçi olarak çalışıyorum. Bu kadar tuzlu ortamın kabloları yaptığı şeyi anlatmaya bile başlamayayım."

"Tamam."

"Bu yüzden, sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi kar kelimle dolaşıyorum. Döndükçe dönüyor. Tüm penguenlere el sallıyorum..."

"Cidden mi?" Ona bir bakış attım.

Bana taze bir gülümseme attı. "Sonunda buzda bir delik buldum. Kesinlikle büyük bir şey düşmüş. Ben de küreğimi alıp kazmaya başladım."

"Penguenler de oradaydı mı?"

"Her zaman, canım. Antarktika'nın en güzel yanı bu. Penguenler, penguenler ve daha fazla penguen. Şimdi, kazıyorum, kazıyorum ve sonra... Sırt üstü yatıyorum, hareket edemiyorum. Bacağımdan o kadar şiddetli bir acı geliyor ki, sinirlerimden çılgılık attığını duyabiliyorum."

"Ne yaptın?"

"Yapmam gerekeni yaptım, canım. Soğuk kemiklerime işlemeyen önce kimse bana yardım edemezdi. Santim santim sürünerek kar aracına geri döndüm. Sonra kendimi kabine zorla soktum, deli gibi küfürler ve bağırışlar eşliğinde. Penguenlerin kızarabileceğini hiç merak ettin mi? Benden sana söylüyorum, canım. Evet, kızarabilirler."

"Tamam, şimdi benimle dalga geçtiğini anladım."

Yine o yüz wattlık gülümseme. Ama aynı zamanda gergin. Burada bir şeyler dönüyor; tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum, bu da beni hem meraklandırıyor hem de temkinli yapıyor. Charlie sadece bir karakter mi, ki bu çok olası görünüyor, yoksa başka bir şey mi?

"Yalan söylüyor olabilirim, ama yine de... Sırtım kilitlenmişti. Bunun için özel bir terim var, hendek kazmaktan kaynaklanıyor. Üsse dönüşü pek hatırlamıyorum, ama bunu yapmasaydım, buzda ölmüş olurdu. Orada, beni oradan tahliye etmek zorunda kaldılar ve her türlü saçmalık oldu. İşte benim hikayem bu. Senin hikayen var. Benim hikayem var. Ve ikimiz de hala bu hikayeyi anlatmak için buradayız."

Bu zafer dolu sözlerle yemekhanenin önüne geldi. Garip bir rüyadan uyanmış gibi başımı sallamak zorunda kaldım.

"Ne zamandır buradasın?" diye soruyorum arabadan inerken.

"Yeterince uzun süredir, canım, bir dahaki sefere yalan söylediğinde - örneğin yatak altını temizlemek gibi - yatak altını temizlesen iyi olur."

Ağzımı açtım, ama bir tür mazeret gevelemeye başlamadan önce Charlie tekrar yola çıktı. Yağmurun altında durup onun uzaklaşmasını izledim ve az önce ne olduğunu merak ettim. Bu gün, bu öğleden sonra...

Lea'nın notu cebimde yanıyor gibi hissediyorum. *Kız kardeşime onu sevdiğimi söyle.*

Artık korkmak için fırtınaya ihtiyacım yok.

Çünkü bu ada cennet değil. Ve şu anda, ne yapacağımı bırak, kime güveneceğimi bile bilmiyorum.

BÖLÜM 17

MacManus'un vesayetindeki kişiyle tanıştınız mı?" On beş dakika sonra, bir torba patatesi soyarken Trudy ve Ann'e soruyorum.

"Lea mı? Lea'yı nereden tanıyorsun?" Trudy iki devasa tencereye su koyup kaynatmaya başlıyor.

"Vaughn ondan bahsetmişti. Sonra, kulübeyi temizlerken onun resmini gördüm.

Çok güzel bir kız."

"O muhteşem!" Ann araya giriyor. "O cilt, o saçlar. Ah, yeniden genç olmak."

"Kaç yaşında?"

"Bilmiyorum." Trudy, yemek pişirme partnerine dönüyor. "Ne dersin, Ann?"

"Şey, belli ki çocuk değil, ama yasal olarak da yetişkin değil. İşte bu kadar. O bir genç." Ann kendinden çok memnun.

"MacManus nasıl bir vesayet altına girdi? Bu biraz... eski moda görünüyor."

"Ailenin bir arkadaşı," diye cevaplar Trudy hemen. "Lea küçükken öldü. MacManus onu yanına aldı."

"Lea ile tanıştın mı?"

"Birkaç kez," diye cevaplar Ann. "Her zaman gelmez, sadece o gece kalacağı zaman gelir. O zaman bile, nadiren bizimle yemek yerler. Onunla seyahat eden özel aşçısı var, Şef Kiki." Ann'in sesi ooh-la-la türünde bir tona yükseldi, bu yüzden bu aşçının ne kadar şık olduğunu tam olarak anladım. Normal ses tonuna geri döndü. "Ayrıca, onun evini gördün."

"Bu zeminler," Trudy hayranlıkla iç geçirir.

"Charlie, bunların ormansızlaştırma sonucu elde edildiğini söyledi. Ekolojik bir konaklama tesisi kurmak isteyen kişinin, ilk resmi konutu sürdürülebilir olmayan malzemelerle inşa etmesi tuhaf değil mi?"

"Biz evi yargılamıyoruz," diyor Trudy. "Sadece temizliyoruz." "Ya da seni temizlemeye gönderiyoruz!" diyor Ann gülerek.

Fazla dikkat çekmeden konuya geri dönmek istediğim için tereddüt ediyorum. "Fotoğrafta Lea... üzgün görünüyordu. Bilmiyorum. MacManus

kolunu onun omzuna atmış. Ama o bundan pek hoşnut görünmüyordu."

Mutfaktaki atmosfer aniden değişir. Sonuçta biz üç kadınız. Neyi tartıştığınızı anlamak için her şeyin açıkça söylenmesine gerek yok.

"Onunla hiç konuşmadım," diye başlar Trudy.

"Onun konuştuğunu hiç duymadım," diye araya girer Ann. "Sessiz biridir. Utangaç olabilir." "Ama onu asla onsuz görmezsin." Trudy şimdi Ann'e bakıyor. "Ve o her zaman yakın yakın Ann katılıyor. "Belki koruyucu,

babacan gibi, ama belki..."

Birbirlerine bakışır, sonra bana dönerler. "Endişelenmek için bir nedenin mi var?" Trudy bana doğrudan sorar. "Hiç tanışmadığın iki kişi arasındaki bu ilişki mi?"

Patates kabuklarını birkaç şerit daha soyup, bir sonraki sözlerimi dikkatlice tartıyorum. Trudy çok iyi bir noktaya değindi. En iyi nasıl devam etmeliyim? "Ben dolaşırım. Hiçbir yerden gelmiyorum, hatırladın mı?"

İkisi de başını sallar.

"Bazen, kenarda yaşarken, bazı... durumlarla karşılaştım. Fotoğrafta bir şey var, zengin beyaz bir adam, kolunu güzel bir reşit olmayan Hawaiiili kıza dolamış... Belki de sadece belirli bir anı yakalayan bir görüntü, ya da belki de savunmasız gençleri istismar eden şehvet düşkünü yaşlı adam gibi stereotiplerin var olmasının bir nedeni vardır."

"Bu aşırı genelleme, bunu kendine saklasan iyi olur."

Vaughn, yemek salonu ile mutfak arasındaki kapıda belirdi. Elleri belinde, yüzünde küfür kutusu dolduracak bir ifadeyle bana ters ters bakıyor.

Ben çok hızlı bir şekilde soyulmaya başlıyorum, Trudy kaynar suya takıntılı hale geliyor ve Ann yeni bir enerjiyle domuz pirzolarını pane ediyor.

Vaughn odaya girer. "Mac'i, Lea'nın anne babasını kaybettikten sonra onu eve ilk kez getirdiğinden beri tanıyorum. O zaman ne kadar korkmuş olduğunu görseydin, şimdi ne kadar zarif bir genç kadın olduğunu görseydin, onun Lea için doğru olanı yaptığını anlardın. Ve o, senin ya da başka birinin onun iyi niyetini kötü bir şeye çevirmesini hak etmiyor."

Vaughn'un fırtınalı yüzüne bakıyorum. Söylediklerine inandığını düşünüyorum. Bu, benim de inanmam gerektiği anlamına gelmez. Özellikle Lea'nın anne babasını kaybettiği hakkındaki sözleri, ki bunun tamamen uydurma olduğunu zaten biliyorum. Elimdekileri bitirip önümdeki kaba attığımda Vaughn'a isyankar bir bakış atıyorum.

Trudy, kaseyi almak için yeterince yaklaşıp, içindekileri ilk tencereye döker ve sonra bakışma yarışmamızı kesintiye uğratmadan kaseyi tekrar önüne koyar.

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun ki?" Vaughn şimdi soruyor. "Bu seni ne ilgilendiriyor?"

"Beni ne ilgilendiriyor? *Beni* ne ilgilendiriyor?" Şimdi sinirleniyorum. Ve bu iyi geliyor. Gün boyu yorgun, endişeli ve bunalmış hissettikten sonra, öfke tam da ihtiyacım olan molaydı.

Patates soyucuyu yere atıp ona doğru yürüdüm. "Sana göre" — parmağımı göğsüne batırdım — "ben, apandisitim bile benim için tehlike arz eden, çok uzak bir adada çalışıyorum. Buna ek olarak, ilk sabahımı yeni bulunmuş insan kalıntılarını keşfederek geçirdim..."

"Bir ceset mi buldun?"

"Korsan mı?"

"Bekle, yakın zamanda kalıntılar..."

Ocağın önünde gözleri fal taşı gibi açılmış duran Trudy ve Ann'i görmezden geliyorum. Vaughn'a ikinci kez dokunuyorum. "Sonra, bu adanın milyarder müteahhidinin lüks evini temizlemek için gönderiliyorum..."

"Patronun," diye homurdandı Vaughn.

"Sözde çevre dostu bir tatil köyü planlayan, ama kendi evi aşırı lüksün kanıtı olan biri. Ve evet, toz alırken, açıkçası beni rahatsız eden ve genç kız için endişelendiren çerçeveli bir fotoğraf fark ettim. Evet, sorular soruyorum. Sormazsam aptal olurum!"

Onu üçüncü kez bıçaklıyorum. Göğsü granit gibi sert olmasaydı çok daha iyi olurdu.

"Bitirdin mi?" diye soruyor Vaughn.

"Henüz bilmiyorum." Patlamam iyi geldi. Ama şimdi, öfkemin son kalıntıları da tükendiğinde, yorgunum. Ve gerçekten, Tanrı aşkına, yağmurun durmasını diliyorum.

"Soruların varsa," diyor Vaughn, yüzü benimkine birkaç santim uzaklıkta, "bana söyle. Ama mutfakta dedikodu yapma. Ve özellikle de henüz tanışmadığın bir adam hakkında kötü konuşma."

Bu beni biraz suçlu hissettiriyor. Bir adım geri çekilerek onun haklı olduğunu kabul ediyorum.

Buna karşılık, o da şöyle diyor: "Sıra dışı bir ilk gün geçirdin."

"Zordu," diye düzeltiyorum. "Bazıları hatta berbat bile diyebilir."

"İdealden uzak."

"Ciddi misin? Şu anda senden hoşlanmıyorum!"

"Eee, merhaba?" Ann arkamızda elini kaldırdı. "İnsan kalıntıları mı?"

"Yeni," diye ekliyor Trudy.

Vaughn derin bir nefes alır, her yöne dağılmış ıslak saçlarını eliyle tarar, sonra tekrar nefes alır. Mavi gözlerindeki yorgun bakışlara bakılırsa, onun da zor bir gün geçirmiş olması muhtemel. Bu atolde olan her şeyden sorumlu olan kişi o, ama ben onu henüz affetmeye hazır değilim.

"Akşam yemeğinde bir duyuru yapacağım," diye Trudy ve Ann'e haber verir. "Böylece herkese aynı anda haber verebilir ve gereksiz konuşma karmaşasına son verebilirim."

"Konuşma karmaşası." Ann, Trudy'ye döner. "Dedikoduyu mu kastetti?" "Hayır, bence bu izinsiz spekülasyonlar."

"Ya da belki müstehcen düşünceler?"

"Oh, ne demek istediğini biliyorum — dedikodu. Kesinlikle asılsız konuşmaları durdurmalıyız."

Vaughn gözlerini kapatır, burnundan derin bir nefes alır, sonra tüm havayı dışarı verir. Sonra topuklarını döndürür ve mutfaktan çıkar.

"Hâlâ seni sevmiyorum," diye arkasından seslenirim. Sonra Trudy ve Ann'e dönerim. "Ama ikinizi çok seviyorum."

Bana gülümserler. Ann koluma hafifçe vurur. "İyi sorular soruyorsun. O kızı gerçekten tanımıyoruz."

"Bu da senin fikrini doğruluyor olabilir," diye ekliyor Trudy.

"Muhtemelen onu tek başına bir yol bulabiliriz." "Konuşması için onu cesaretlendirin."

"Onun gerçekte nasıl hissettiğini daha iyi öğren."

Trudy bana bakar: "Her zaman bu kadar şüpheli misin?" "Hiç bilemezsin."

"Şüpheli olmana gerek yok," diyor Ann. "Bu tür işleri yapan, bu tür bir hayat yaşayan insanlar, çoğumuz kendi işimizi yapmaktan memnunuz. Eksantrik ve antisosyalız..."

"Ama bodrumda ceset gömen antisosyal değil," diye Trudy beni temin eder. "Pomaikai'nin bodrumu olmadığını söylemeye gerek bile yok!"

İkisini de inceliyorum. "Sabahımı bir ceset bulmakla geçirmemiş olsaydım, bu söze daha çok inanırdım."

"Oh," diyor Trudy.

"Ah canım," diye Ann de katılır.
"Umm..." "Yemek hazırlığına geri
dönelim!" diye Trudy ilan eder. "Yemek
her şeyi düzeltir," diye Ann övgüyle
söyler.

Sadece ilk yirmi dört saatime dayanarak, ikisinin de inanılmaz derecede
iyimser olduğunu düşünüyorum.

ÖNCEKİ gece olduğu gibi, partiye en son katılanlar biziz. Yemek muhteşem: et
sevenler için kızarmış domuz pirzolası, vejeteryanlar için pane patlıcan,
yanında bolca patates püresi, sos ve şimdiye kadar tattığım en lezzetli
şeylerden biri olan bir çeşit kinoa salatası. Herkes ikinci ve üçüncü
porsiyonlarını alıyor. Onları suçlamıyorum, ancak Ann'in sürpriz tatlısı olan
taze pişmiş brownieleri bildiğim için kendimi biraz tutuyorum.

Yemek salonuna girince önce Ronin'i arıyorum. Vaughn ile derin bir
sohbete dalmış durumda ve ikisinin de yüzlerindeki somurtkan ifadelerden
dolayı, onu es geçiyorum. Sonra Aolani'yi arıyorum, ama masası zaten dolu.

Bu da beni minyon ornitolog Emi'ye getiriyor. Yaklaştığımı görünce
bana bakıyor, kocaman bir gülümsemeyle boş koltuğu işaret ediyor. Bu
beklenmedik nezaketi karşısında neredeyse gözyaşlarına boğulup kendimi
utandıracaktım. Duygularımı gizlemek için tabağımı ve çatal bıçak takımını
tam yerine yerleştirerek kendimi meşgul ediyorum.

"İlk günün nasıldı?" diye soruyor.

Bir saniye düşünürüm ve sonra: "En güzel beyaz kuşları gördüm.
Melek martılar mı? Onlar sadece... büyülüydüler."

Emi gülümser. "Bu binanın arkasından çok uzak olmayan bir yerde bir
yavru var. Yarın yağmur durduğunda sana gösterebilirim. Ağaç dalının
üzerine konmuş bir pamuk yumağı gibi görünüyor. Favorilerim olmamalı, ama
aramızda kalsın, ben sıradan martıları seviyorum. Bana mucizelerin her zaman
gerçekleşebileceğini hatırlatıyorlar."

Karşısında oturan, omuz uzunluğunda kesilmiş gümüş grisi saçları ve
parlak mavi gözleri olan yaşlı kadına döner. "Tannis ile tanıştın mı? Tannis,
Frankie. Frankie, Tannis."

Masadan uzanıp elini sıkıyorum. "Siz de
kuşbilimci misiniz?"

"Oh, hayır, hayır. O kadar zeki değilim." Emi'ye sıcak bir bakış atar.
Belli ki arkadaşlar. "Ben peyzaj mimarıyım."

"Peyzaj mimarı... yeni tatil köyünün çevresini tasarlamak gibi mi? Çiçekler, bitkiler, o tür şeyler mi?"

"Ve sert peyzajlar, yürüyüş yolları, teraslar, portikolar. Bu kadar güzel bir ortamda seçenekler sonsuz."

"Bina henüz inşa edilmeden bahçeleri düşünmek için biraz erken değil mi?"

"Benim gibi birini işe dahil etmek için hiçbir zaman erken değildir." Sesinde hafif bir aksan var. Kanadalı olabilir. MacManus kesinlikle uluslararası bir ekip kurmuş. Görünüşe göre, paranın satın alabileceği en iyileri işe almak, küresel çapta en iyileri seçmeyi gerektiriyor.

"Bir binanın arazide nasıl konumlandırılacağı, tasarım sürecinin ilk adımıdır, özellikle de ilk bakışta göz kamaştırıcı olması ve aynı zamanda doğal çevresine kusursuz bir şekilde uyum sağlaması gereken bir tatil köyü için. Böyle bir proje için, yerinde olmak zorunludur. Aksi takdirde işimi yapamam."

"Ve biz de ona işkence ediyoruz," diye ekliyor Emi. "O güneş ışığı, kıvrımlı koylar ve mükemmel manzaralar açısından düşünüyor. Sonra ben yuvalama alanları keşfediyorum ve her şey 'Orayı rahatsız etmeyin. Ya da orayı. Ya da şurayı.' oluyor."

"Boobies zorlu patronlardır," diye Tannis de aynı fikirde, ama bu konuda kızgın gibi görünmüyor.

"Anladığım kadarıyla, bu yer kuşların," diyorum. "Geceleri kesinlikle öyle görünüyor. Bununla nasıl çalışıyorsunuz?"

"Doğal yaşam alanı ile insan zekasının akıcı bir karışımı gibi düşünüyorum."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama kulağa hoş geliyor." Emi kıkırdar. "Seni çoktan çözmüş!"

"Henüz tüm cevapları bilmiyoruz," diye kabul ediyor Tannis. "Doğa bilimcileri hala keşifler yapıyorlar. Ama sonunda, her zaman bir yol bulunur. Sadece yaratıcı ve stratejik düşünmek gerekiyor."

Kendinden çok emin konuşuyor. Özgeçmişine bakabilseydim, nedenini anlardım. Şimdilik Emi'ye dönüyorum.

"Yuva alanları tatil köyünün yerleştirilebileceği yeri etkiliyorsa, projeyi tamamen raydan çıkarabilecek bir şey keşfedebilir misin?" Aklımın bir köşesinde, *ceset dışında*, diye ekliyorum.

"Nadir ve nesli tükenmekte olan türler," diye yanıtlıyor Emi hemen. "Hawaii, sadece bu adalarda bulunan benzersiz kuş, hayvan ve bitki türlerinin sayısı nedeniyle, genellikle dünyanın nesli tükenmekte olan türlerin başkenti olarak anılır. Ne yazık ki, birçok kuş türü şu anda kuş gribine yenik düşüyor."

Sıcaklıkların artmasıyla sivrisineklerin daha yüksek rakımlarda hayatta kalabilmesi nedeniyle sıtma hastalığı yaygınlaşıyor. Bu büyük bir trajedi. Çok sayıda tür çoktan yok oldu ve çok daha fazlası vahşi doğada yüz çiftten az sayıda kaldı. Buna sessiz orman deniyor. Eskiden kuş cıvıltılarıyla dolu dağlar şimdi tamamen sessiz.

"Bu inanılmaz derecede üzücü."

Ona bu konuda daha fazla soru sormak istiyorum, ancak Vaughn ayağa kalkıp masaya parmaklarıyla vurunca konuşmamız kesiliyor. Ne olacağını zaten biliyorum, bu yüzden diğerlerinden daha yavaş bir şekilde arkamı dönüyorum.

"Bir duyurum var," diye başlıyor Vaughn. "Bugün erken saatlerde bir keşif yapıldı..."

O, olayı olduğu gibi anlatıyor. Muhtemelen tarihi olmayan kalıntılar içeren bir mezar bulunmuş. Honolulu'daki yetkililere haber verilmiş, onlar da mezarlığın yönetimini devralacaklar. Ne zaman buraya varırlarsa. Özel ajanları ve adli tıp uzmanlarını uzak bir adaya uçurmak biraz koordinasyon gerektirdiğinden, bu birkaç gün ya da birkaç hafta sürebilir.

Ann'in eli zaten havada, çünkü önceki sorusu hiç cevaplanmamıştı. "Tarihi değil" ne anlama geliyor?

Ronin soruyu yanıtlar. "NAGPRA, son elli yılı belirtir. Giysilere bakarak, bu zaman aralığının doğru olduğunu varsayıyorum."

Ann tekrar elini kaldırır. "Sen arkeologsun. Bir sürü iskelet görmüşsündür. Bundan daha iyisini yapamaz mısın?"

"Hayır." Ronin daha fazla ayrıntı vermez. Ann sinirli görünür.

Protokol gereği elimi kaldırırım. "Bu ana kamp ne zamandır faaliyette?"

"Duruma göre değişir." Bu sefer Vaughn cevap verdi. "Son sekiz aydır tam kadro çalışıyor. Ama ilk kez buraya ayak basanların altyapıyı oluşturmaya başladıkları zamandan itibaren, daha çok bir buçuk yıl gibi."

"Yani, tüm malzemeleri getirmek için çok sayıda insan gelip gidiyor mu?" "Kelimenin tam anlamıyla gemilerle. Kereste, iletişim kuleleri, ağır ekipmanları uçakla getiremiyoruz. Hepsi kiralık gemilerle taşındı. Oahu'dan bir hafta boyunca yelken açtılar. Geri dönerken de inşaat atıklarını götürdüler."

"Gemilerde kaç kişi vardı? Her seferinde aynı mürettebat mıydı?"

Vaughn, sorularımın ayrıntılı olmasına şaşırarak kaşlarını kaldırdı. Omuz silktim, hala cevapları istiyordum.

"Hacim göz önüne alındığında, üç farklı şirket. Her birinde dört ila altı kişilik mürettebat vardı."

Başımı sallayıp arkama yaslandım.

Ronin bana bakıyor. "Kalıntıların o kadar yeni olduğuna inanmak için bir neden yok. İskeletleşmiş görünüyorlar."

Trudy inanamıyormuş gibi burun kıvrır. "Lütfen. Bu koşullarda mı? Yengeçler bile birkaç saat içinde seni parça parça edebilir. Yengeç Kasabası'na kim gitmek ister?"

Herkes onaylayarak başını sallar. Bu sözde Yengeç Kasabası'nı hala görmedim ama uzak durmam gerektiğini aklımda not ederim. Mırıldanmalar ciddi bir şekilde artmaya başlar.

Vaughn sessizlik için elini kaldırır. "Kendimizi aşıyoruz. Bakın, bu operasyonun amacı bu atolü tamamen keşfetmek ve belgelemek. Bugün iki arkadaşımız beklenmedik bir keşif yaptı. Şimdi yapmamız gereken uzak durmak ve federalleri beklemek. Bu kadar basit."

"Nerede?" diye sorar Tannis.

"Hayır, bunu benden öğrenemezsiniz. Hepinizin ne kadar meraklı olduğunu biliyorum. Bu toplantı biter bitmez gidip kendiniz kontrol edeceksiniz. Konu kapanmıştır."

Daha fazla mırıldanma. Emi bana merakla bakar. "Bu sabah Ronin'le birlikte değil miydin?"

"Evet, ama nerede olduğumuzu bilmiyorum. Gerçekten. Yemekhaneyi bile zar zor bulabiliyorum."

Emi ikna olmuş gibi görünmüyor. Bundan sonra bana sorulacak en önemli soruyu tahmin edebiliyorum.

"Şimdi, iyi haberler." Bu, herkesin dikkatini çeker. Hepsi Vaughn'a döner. "Yağmur nedeniyle, film gecesi yapacağız. Ve... Wi-Fi'yi herkesin kullanmasına izin vereceğim."

Şimdi heyecanlı bir sohbet başladı. Ben de onlardan biriyim. Sonunda Victoria Twanow'a haber verebilirim.

"Her zamanki protokolümüzü uygulayacağız. Soyadları A'dan H'ye kadar olanlar ilk saatte, I'den P'ye kadar olanlar sonraki altmış dakikada, Q'dan Z'ye kadar olanlar ise son saatte."

İki kişiden inlemeler geliyor, sanırım Q'dan Z'ye kadar olanlar.

Vaughn şimdiden şikayeti eliyle savuşturuyor. "Hadi ama, hayatınız boyunca sınıfın arkasında oturarak geçirdiniz. Buna alışkın olduğunuzu biliyorsunuz. Ayrıca, bir sürprizim daha var." Dramatik bir etki yaratmak için bir süre duruyor. "Ann'in bu öğleden sonra pişirdiği ev yapımı kekler."

Bu, gerçek bir alkış topladı. Ann ayağı kalktı ve selam verdi. Alkışlar devam etti. "Peki ya patlamış mısır?" diye soran oldu.

"Ve patlamış mısır," diye Trudy gürültünün üstüne cevap veriyor. Vaughn'a kurnazca bakıyor. "İçecekler?"

Vaughn bir saniye düşünür, ama ben bile onun pes edeceğini biliyorum. Küçük çocukları idare etmenin ilk kuralı: onları ikramlarla oyalayın. "Tamam," der. "Bira ve şarap. Kişi başına en fazla bir içki. Böyle havalarda, aklımızı başımızda tutmamız lazım. Herkes anladı mı?" Odaya göz gezdirir. Kimse konuşmayınca masaya vurur, toplantının bittiğini işaret eder. "Rekreasyon salonu, otuz dakika."

Herkes masalardan kalkar ve kirli tabaklarını bırakmak için mutfağı koşar. Ben de ayağı fırlarım, çünkü bu benim için iş demek. Trudy ve Ann'in telaşlı hareketlerinden, film gecesinin tadını çıkarmak için temizliğı bir an önce bitirmek istediklerini anlarım.

İlk bulaşık makinesi tepsisini doldurmaya başlarken Vaughn omzumun arkasında belirir.

"Ofisim, on dakika." "Yine başım belada mı?"

"Oh, sanırım sen her zaman başın belada. Ya da belki *de* her zaman sorun çıkarır." Bunun üzerine, o uzaklaşır. "Yakalandık," diye Ann sahne fısıltısıyla söyler.

Kafamı sallayıp, hızla tabak yığını taradıktan sonra, çoktan ıslanmış yağmurlukumu alıp sağanak yağmurun içine doğru yürüdüm.

BÖLÜM 18

Ben içeri girdiğimde VAUGHN lüks yönetici koltuğuna yaslanmış, ayaklarını masanın kenarına dayamış durumda. Telsizi artık boynuna asılı değil, önündeki klavyenin yanına atılmış. Acaba bu onun rahatlama yöntemi mi diye merak ediyorum.

Karşısına geçiyorum, klima nemli giysilerime çarpıyor ve beni titretiriyor. Geç de olsa, ikimiz de onun sweatshirt'ünün asılı olduğu boş kancaya bakıyoruz — şu anda benim kabinimde asılı olan sweatshirt.

Aramızdaki boşlukta tuhaf bir titreşim hissediyorum. Huzursuzca bir yandan diğer yana kayıyorum. Titreşim ya da uğultu istemiyorum. Öte yandan uyku...

"Bu sabahki olaydan sonra geçmişini biraz araştırdım," diyor Vaughn bir süre sonra.

Gerginleşiyorum, hiçbir şey söylemiyorum. İlk kural, onların sana gelmesini sağlamak.

"Hiçbir yerde bu kadar çok kayıp insan yok gibi görünüyor. Ve senin adın bu soruşturmaların çoğunda geçiyor."

Sessiz kalıyorum.

"Sen kolluk kuvvetlerinden misin?" "Hayır."

"Özel dedektif misiniz?"

"Kesinlikle değil."

"Bir kadının rastgele bir düzineden fazla kayıp vakasıyla bağlantılı olması imkansız."

"Yine de..." Omuz silkiyorum. "Şahsen, kendimi alışılmadık bir hobisi olan bir kadın olarak görüyorum. Ya da kendine zarar verme eğilimi olan. İkisi arasındaki çizgi biraz bulanık."

Vaughn'un ayakları yere çarptı. "Açık ve dürüst iletişimin önemi hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun? Bu kampta sır saklamayız, çünkü birbirimize güvenmemiz gerekir. Güvenliğimiz buna bağlıdır."

"Ciddi misin? Güne bir kadının mezarını keşfederek başladım. Senin deyiminle, yeni kalıntılar. Şimdi güven hakkında mı konuşmak istiyorsun? İşte size güven: Hiçbirinize güvenmiyorum. Bu atoldaki tek bir kişiye bile."

"Tanrım. Hiç kavgadan vazgeçer misin?"

"Hayır."

Kaşlarını çatıp kahverengi saçlarını eliyle tarıyor. Bu hareketin onun bir işaret olduğunu anlamaya başlıyorum. Bir şeyden rahatsız, ve bu sadece ben değilim.

"Neden buradasın?" diye sorar kısaca. "Bu seferki gerçek nedeni."

"Çünkü işim bu. Bir yerden bir yere seyahat etmek, yolumun üzerinde iş bulmak. Özgeçmişimi gördün. Sabit bir adresim ya da, tırnak içinde, gerçek bir işim yok. Huzursuzum. Hep öyleydim."

"Ama kayıp kişileri aramaya karışmışsın. Polise yardım ettin mi?"

"Onlar öyle görmüyor." Şimdi tamamen dürüst davranıyorum. Hiçbir polis, soruşturmalarına bir laymanın karışmasından hoşlanmaz. Yerel şerif ve iki yardımcısı, Redneck 1 ve Redneck 2'nin beni av tüfeğiyle kasabadan kovmaya çalıştıkları zamanı saymıyorum bile.

Vaughn, benim belirsiz cevaplarımdan açıkça rahatsız olarak dudaklarını inceltir. Yorgun olduğunu fark ediyorum, bu büyüklükte ve karmaşıklıkta bir kampı yönetmenin olağan stresinin ötesinde bir yorgunluk.

"Bir şeyden endişe duyuyorsun." Şimdi sıra bende, bir gerçek belirtme sırası.

"Hoş geldin projemize proje yönetimine Ben her zaman endişeliyim endişelenirim endişelenirim."

"Bu görevlerden kaç tanesini yaptın?" "Dört."

"Her zaman MacManus ile mi?"

"Mac iyi bir adam. Uzun zamandır tanışıyoruz." "Lea küçükken mi?"

"Yine sorular sormaya başladın."

"Açıkçası, küçük yaşlardan beri ailemi deli ediyordum. Hadi ama Vaughn, bana gerçekten ne sormak istiyorsun?"

Yüzünü buruşturup, yukarıya ve uzağa bakıyor. Yine saçını çekiyor, yüzünü ovuşturuyor. Kesinlikle bir şey onu rahatsız ediyor. Ben sessiz kalıyorum, bildiğim en iyi sorgulama tekniği bu.

"İskelet hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu aniden. "Bunun ilk cesedin olmadığını söyledin. Okuduklarıma göre, birçok davan... yaşayanları bulmakla sonuçlanmıyor gibi görünüyor."

Onun bu örtmece ifadesini sevmiyorum ama buna itiraz da edemem. Bir an onu düşünürüm. Bir çıkmaza girdiğimizi fark ederim, o benim bilmemi istediğimden daha fazlasını biliyor ve benim güvenmek istediğimden daha fazla güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Karşılıklı davranmanın adil olduğuna karar veririm.

"Bana Chris'ten bahsedin. Ayak bileğini gerçekten nasıl burktu? Soruma cevap verin, ben de sizinkine cevap vereyim."

"Bir yengece bastı..."

"Şimdi durabilirsin." Elimi kaldırdım. "Soruma cevap ver dediğimde, doğruyu söylemeni kastettim. Açık ve dürüst iletişimin öneminden sürekli bahseden sensin. Ama yine de bana ilk yalan söyleyen sensin ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Ben ilk yalan söylemedim..."

"Yani yalan söylediğini kabul ediyorsun!"

Arkalarına yaslanıp bana somurtarak baktı. "Sen çok sinir bozucusun."

"Teşekkürler. Bunu süper güçlerimden biri olarak görüyorum. Bir soru sorduğumda, cevabı alana kadar pes etmemek de öyle."

"Chris bileğini burktu," diye itiraf etti.

Ona bir bakış attım.

"Kulübesinin ön merdivenlerinden aşağıya, yengeç yuvasına düştü."

Gözlerimi kısıyım.

"Yengeç yuvası kısmı yeterince kazaydı. Merdivenler..."

Gözlerim büyüdü.

"Kabininden çıkmışlar. Yakından incelendiğinde, vidaların çoğu kayıptı."

"Biri vidaları sökmüş mü?"

"Hidrolik kıskaçlar bir yana, hayalet yengeçlerin gerekli aletlere sahip olduğunu sanmıyorum."

Alaycı bir ton. Seksi proje yöneticisi bir puan aldı.

"Hile yapıldığını mı düşünüyorsun?"

"Merdivenlerin bir zamanlar kabin çerçevesine vidalanmış olduğunu ve bir şekilde sökülmiş olduğunu sanıyorum. Bunun dışında..."

"Chris ne dedi?"

"Eve gitmek istiyorum," dedi. Onun Chris olarak konuştuğunu anlamam bir saniye sürdü.

"Diğer mürettebat üyeleri Chris'i sever miydi?"

"Evet. O sağlam biriydi. Sorun yoktu, şikayet yoktu."

"Peki, prezervatif/ertesi gün hapı stoğundan çalmış olma ihtimali var mı?"

"Daha çok strap-on stoğunu çalıyor olabilir, ama bizim strap-on stoğumuz yok."

"Oh." Anladım. Biraz yavaş anladım, ama yine de.

"Herkes Chris'i severdi. Hiçbir sorun yoktu. Ne olduğunu bilmiyorum.

Bu da durumu özellikle..." "Sinir

bozucu mu?"

"İnsanlar tedirgindi."

Ronin'i ve beni keşif gezisine seçtiğini çünkü daha önce buraya gelmediğimi söylediğini düşündüm. Yani daha önce atolda bulunmadığım için kamp arkadaşımın merdivenlerini sabote etmemişim.

"Tamam,"

diyorum.

"Tamam mı?"

"Tamam, sen bana seninkini gösterdin, ben de sana benimkini göstereceğim. Kayıp kişilerle ilgili çözülmemiş davalara özel bir... ilgi... hobi... takıntım var. Ama," diye ekledim aceleyle, "ben uzman değilim. İnsanları konuşturmayı başarabilirim ve cevaplarını dinlemekte oldukça iyiyimdir. Ancak adli tıp, bilgisayar becerileri, gerçek dünyadaki soruşturma teknikleri benim alanım değil. Daha önce iskelet kalıntıları gördüm, ama adli antropolog değilim. Ronin ve ben mezarın sadece küçük bir kısmını temizledik. Giysilerdeki payetli çiçek olmasaydı, ölüm zamanını tahmin edemezdik."

"Ama bu konuda bir fikriniz olmalı."

Derin bir nefes alıp konuyu düşünüyorum. Lea konusunda Vaughn'a güvenilebileceğimi sanmıyorum. O açıkça MacManus'un tarafında. Öte yandan, benim geçmişim hakkında yeterince bilgi sahibi olduğu da açık. Bu konuda onunla işbirliği yapmanın bir zararı olmaz, hatta belki daha sonra işimize yarayabilecek bir karşılıklı saygı noktasına bile ulaşabiliriz.

"Anlattıklarınızdan anladığım kadarıyla, bu atol uzak bir yer olabilir, ama son bir buçuk yıldır, onlarca insanın geçtiği bir faaliyet merkezi haline gelmiş."

"Muhtemelen yüzden fazla," diye kabul ediyor.

"Ve bunlar sizin bildiğiniz kişiler. Karaya oturan tek kişilik denizaltıyı düşünün. Başka kişiler de olabilir, örneğin

daha az kanunlara uyan kişiler de burayı mola yeri olarak kullanmış olabilir."

Vaughn duraksadı, masasının üstüne tek parmağıyla hafifçe vurdu. "Bunu düşünmemiştim, ama haklısın. Bu sularda ıssız bir ada, çeşitli faaliyetler için çok kullanışlı olabilir."

"Hawaii, insan kaçakçılığı için önemli bir merkezdir."

"Bu kadına da aynı şey mi oldu sence? İnsan kaçakçılığının kurbanı mıydı?"

"Üstü. Parlak çiçek. Onu gördüğümde, ilk aklıma gelen, dansa gitmek için giydiği bir şey gibi göründüğüydü. Ama bulunduğumuz yeri düşünürsek, mayo üstü de olabilir, sanırım."

"Fuhuş olduğunu düşünüyorsun."

"Olabilir. Kendimizi fazla kaptırmamamız gerektiği konusunda ne demiştin?" Yine o iç çekiş. Bu hikayenin daha fazlası var. Bir kez daha bekliyorum.

"Bazı... sorunlar yaşadık." Vaughn bu sözleri tavana doğru söylüyor. "Kayıp vidalar ve aniden kopan ön basamaklar dışında."

Şimdi işin ilginç kısmına geliyoruz. Büyüleyici. Ya da korkutucu, çünkü ben de vidaları ve ön basamakları olan bir kulübede yaşıyorum.

"Çoğunlukla küçük kazalar ya da talihsiz olaylar," diye devam ediyor Vaughn. "Belki de rastgele kötü şans."

"Tanrı aşkına, söyle hadi."

"Peki. Örneğin, yepyeni iletişim kulesindeki elektrik panosu yandı. Su deposunda ortaya çıkan büyük çatlaktan bahsetmiyorum bile. Ve sadece bu atolün çevresindeki suları incelemek için değil, çoğu hafta sonu akşam yemeğimizi yakalamak için kullandığımız balıkçı teknesinin fiberglas gövdesinde bir delik açıldı. Bu olayların hiçbirisi tek başına çok ciddi değil, ama Charlie'yi aşırı çalıştırmaya ve geri kalanımızı programın gerisinde bırakmaya yetiyor."

Düşünerek birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. "Sence bu ne anlama geliyor?"

"Şey, bunun cehennemden çıkma bir proje olduğunu düşündüm. Ki, kayıtlara geçsin, son projem ve ondan önceki proje için de aynı şeyi düşünmüştüm. Ama şimdi... belki de biri kasıtlı olarak çabalarımızı geciktirmeye çalışıyor."

"Eğer bu bir sabotajsa, failin herkesi buradan uzaklaştırmak için daha büyük eylemler yapması gerekmez mi, herkesin burada kalma süresini uzatmak yerine?"

"Duruma bağlı. Birincisi, söz konusu kişi Mac'in cüzdanının büyüklüğünü ve kararlılığının derinliğini anlıyor mu? Bu kişi, küçük bir adımın büyük bir etki yaratacağını düşünmüş olabilir. Tabii ki, geri çekilme hiçbir zaman

Mac'in tarzı." Vaughn duraksıyor, bana bakıyor. "Şimdi düşününce, senin inatçı yapını göz önüne alırsak, ikinizin aynı adada, hatta aynı gezegende olmanızın doğru olup olmadığından emin değilim."

"Yarın öğleden sonra öğreneceğiz."

Vaughn zaman dilimini tartışmıyor, umarım MacManus hala gelmek üzereyken. Bu noktada, Lea ile baş başa kalıp, onun söyleyeceklerini dinlemek ve sonra, Victoria Twanow izin verirse, bu adadan defolup gitmekten başka bir şey istemiyorum.

"Ayrıca," diye devam ediyor Vaughn, "bu kampın kendi kendine yeten, bağımlı bir sistem olduğunu söylerken abartmıyorum. Birimize zarar vermek, hepimize zarar vermek anlamına gelir. Anlatabildiğim kadarıyla, bu durum saldırı gücünü sınırlıyor. Çok agresif bir hareket, farkında olmadan saldırgana da zarar verebilir."

Bu yüzden belirli bir kulübeyi hedef alan yeni yaklaşım, diye düşünüyorum. Bu da birinin atolden ayrılmasıyla sonuçlandı.

"İlginç bir nokta," diyorum. "Bu noktaya gelmenizi sağlayan şeyin Charlie'nin becerileri olduğunu mu söylüyorsunuz?" Charlie'nin kafa karıştırıcı davranışları nedeniyle çok merak ediyorum.

Vaughn kesin bir şekilde şöyle diyor: "Bu adam, şimdiye kadar çalıştığım en yetenekli ve becerikli mühendislerden biri. Onu McMurdo'daki bir sonraki döneminden uzaklaştırmak için epey para ödemek zorunda kaldık."

"Onu McMurdo'dan tanıyor muydun?"

"Hayır, onunla ilk kez çalışıyorum. Ama çok tavsiye edildi."

"Ve başından beri kampta mıydı?"

"Hayır. Kurulum için farklı bir ekip vardı. İlk kabinleri inşa ettikten sonra Ronin ve Aolani geldi. Ronin, olası çevresel etkileri incelemek için bütün bir atolü kontrol etmesi gerektiği için; AO ise, kariyerini şekillendiren tasarımını bazı devlet arkeologlarının mahvetmesine izin vermediği için. Charlie de kısa süre sonra geldi. Altı aydır burada."

"Peki sorunlar, yani talihsiz kazalar, ne zaman başladı?"

Vaughn bunu düşünmek zorunda. "Muhtemelen dört ya da beş ay önce."

Diğer bir deyişle, Charlie'nin gelişinden kısa bir süre sonra. Resmi tamirci mi? Ya da belki itfaiyeci olarak da çalışan kundakçı mı?

"Buradaki herkes orijinal araştırma ekibinden mi?"

"Hayır. Trudy ve Ann ikinci yemekhane görevlilerimiz. Özel bir tekne pilotumuz vardı, ama başka bir işe geçmek zorunda kaldı ve henüz yerine birini bulamadım. Charlie de bu görevi üstleniyor. Bir bakalım... Tannis, peyzaj mimarı..."

"Onunla bu akşam tanıştım."

"O birkaç hafta önce geldi. Hmm, doğa bilimcilerin çoğu son birkaç ay içinde geldi, her biri raporlamanın belirli bir yönünden sorumlu. Dürüst olmak gerekirse, tüm bilim insanlarını takip edemiyorum. Sadece işlerini yapmak için ihtiyaçları olan her şeye sahip olduklarından ve bu sırada kendilerine veya başkalarına zarar vermediklerinden emin oluyorum."

"Bu noktaya kadar..."

"Cehennem gibi bir proje," diyor Vaughn. "Ama son birkaç projeden daha cehennem gibi değil. Belki biraz daha fazla. Tanrım, çok yorgunum."

Onu merakla izliyorum. "Önerilen tatil köyü projesi gerçekleşecek mi sence?" "Aksini düşündürecek bir şey görmedim."

"Son zamanlarda bulunan kalıntılar bile mi?"

"Özellikle o değil. Tarihi kalıntılar gecikmeye neden olurdu. Bu... Federaller gelecek, sorular soracak, kemikleri alacak ve hepsi bu kadar."

"O zaman sabotajla ilgisi yok mu?" diye tahmin ediyorum. "Çünkü bu da bir geciktirme taktiği olsaydı, burada sergilenmek üzere yerleştirilebilecek bir tür antik kalıntılar mutlaka vardır."

"Öyle de diyebilirsin..." Vaughn iç çeker. "Yani bu proje hem kötü şansa hem de bir cesede maruz kaldı."

"Bu da teknik olarak onun da kötü şansa sahip olduğu anlamına geliyor." Bana bir bakış attı. "Biliyorsun, demek istediğim..."

"Bak." Yorgunum, üşüyorum ve çaresizce bir brownie istiyorum. "Sen deneyimli bir proje yöneticisisin. Aklına gelen ilk şey, ana kamp kötü bir uğursuzluk mu yaşıyor, yoksa daha fazlası mı?"

Ağzını açar. Kapatır. Tekrar açar. "Daha fazlası," diye kabul eder aniden.

"Katılıyorum. Şimdi, sana göre, Charlie'nin ortalamanın üzerindeki becerileri seni bu noktaya getirdi. Bu da demek oluyor ki, bir sonraki sorun ya onun çözemeyeceği bir şey olacak ya da tamamen onun yetki alanı dışında olacak."

"Rahatlatıcı bir düşünce."

"Bunu daha çok bir kavramın kanıtı olarak düşün. Bir sonraki talihsiz olayda, kesin olarak öğreneceğiz."

Vaughn gözlerini devirir. Ama daha sakın görünüyor. Onun sorunlarını pek çözemedim ama belki de konuşacak birinin olması yeterlidir. Bu girişimin başı olarak, diğerlerine pek güvenemez.

"En büyük korkun nedir?" diye soruyorum ona. "Yani, başına gelebilecek en kötü şey?"

Endişeyle bana bakıyor. "Neden?"

"Çünkü sabotajcıdan bu kadar endişeleniyorsan, buna karşı önlem almaya başlaman gerekebilir."

"Bu büyüklükte bir fırtına, tahliyeyi engellerken hasara yol açabilir, kesinlikle en büyük korkularımdan biri. Ancak rüzgar hızı insanın kontrol edebileceği bir şey değil."

"Haklısın. Doğal afetler hariç."

"Sarnıcın çökmesi, bu da tatlı su kaynağımızı kaybetmemize neden olur. Öte yandan, Charlie muhtemelen geçici bir tuzdan arındırma tankı kurarak bu durumu atlatmamızı sağlayabilir. Ayrıca, dondurucuda sakladığımız şişelenmiş sularımız da var."

"Devam et."

"Yaralanma. Birbirimize yardım etme ve/veya tahliye etme yeteneğimizi engelleyecek bir tür toplu kaza. Ayrıca, iletişim kulesinin kaybı, bu da bizi medeniyetten daha da uzaklaştırır."

"Etrafta silah var mı?" diye sertçe soruyorum, çünkü bu kesinlikle en büyük üç korkumdan biri. Hatta en büyüğü.

"Bir tüfek, bir av tüfeği, ikisi de dolapta kilitli." Ofisinin köşesindeki uzun metal yapıya çenesiyle işaret ediyor. "Anahtar sadece bende."

"Ronin'i bir pala ile gördüm," diye ısrar ediyorum.

"Bıçaklar konusunda, cep bıçaklarından demir testerelerine ve maket bıçaklarına kadar pek çok şey var. Buralarda bıçak olmadan iş yapmak zor."

"Bu, geceleri daha iyi uyumama yardımcı olmayacak. Bu arada, gece nöbetiniz var mı?"

"Hayır, sadece 24 saat radyo hizmeti var. Ben her zaman bir tane tutarım; Charlie, Ronin ve AO ikinci sırayla tutarlar."

"Gece güvenlik önlemleri almaya ne dersin...?"

"Muhtemelen şu anda gündeme getirmek istemediğim bir sürü soru ve endişe ortaya çıkar."

"Charlie gibi birine sormaya ne dersin?"

"O adamdan bütün gece çalışmasını ve sonra bütün gün kırılan eşyaları tamir ederek bizi kurtarmasını isteyemem."

Başımı sallıyorum. "MacManus buraya geldiğinde, ona derin ceplerini boşaltıp ekstra yardım için para ayırmasının zamanı geldiğini söyle. Ya da polis mezarı incelemek için geldiğinde... Onlar da bir şeyler önerebilir. Ama şüphelerin doğruysa, daha fazla kaynağa ihtiyacın olabilir. Sen proje yöneticisisin. Yönet."

Vaughn yine gözlerini devirdi. Yine dağınık saçları ve dalgın ifadesi geri geldi. Bu kampın yükünü omuzlarında taşıyor. Sorumluluğu ciddiye alıyor gibi görünüyor.

Ayağa kalkar. "Cesaret verici konuşman için teşekkürler." Sesi alaycı olabilir. "Seni yeterince filminden alıkoydum."

Başımı sallıyorum, sonra kendimi şöyle derken buluyorum: "Bak, ben uzman değilim, ama bu konuda biraz tecrübem var. Eğer istersen... sadece konuşmak istersen... ne olursa olsun. Ne zaman istersen." Susmalıyım. Ama sözler hala dökülüyor. "Senin için buradayım."

Gece ya da gündüz olduğu ima ediliyor gibi. Beni dehşete düşüren, giyinik ya da çıplak olmanın hafif ima edilmesi. Yine de sözümü geri almıyorum. Uzun zaman oldu. Ve o, süper formda, parlak mavi gözlü, yakışıklı bir adam.

"İçki," diyor.

"Şimdi mi?" Eh, merak etmek için çok fazla.

"Bira ve şarap. Film gecesi için. Sorumlu sensin, hatırladın mı?" Geç de olsa, görev tanımımı hatırlıyorum. "Evet. Kişi başı bir içki.

Zula nerede?"

Vaughn, karanlık bir köşede çalışan Avrupa tipi bir buzdolabını işaret eder ve gömleğinin altından sarkan, üzerinde birkaç anahtar bulunan bir zinciri çıkarır. Buzdolabını açmak için bir anahtar seçerken, şöyle der: "Akıl hastanesinin sakinlerini küçümseme. Ronin hiç içmez. AO sadece ara sıra içer. Geri kalanları ise, saymayı unutma. Özellikle Trudy ve Ann. Başkalarına içki getiriyormuş gibi yapıp, aslında almayan bir numara yapmayı severler. Anlaşılan, birisi kendilerine ayrılan içkiyi reddederse, o bira artık kendileri için uygun hale gelir, "kişi başına bir içki" kuralı ise, sadece bir içki alabilecek kişi oldukları anlamına gelir.

Bunu neredeyse anlayabiliyorum. Vaughn iki kutu şarap çıkarır, biri kırmızı, biri beyaz, sonra üstüne altı paket bira yığar. Barmenlik yaptığım onca yıl göz önüne alındığında, yükün boyutu ve ağırlığı beni hiç etkilemez. Ağır içici olduğum onca yıl göz önüne alındığında, bu beni biraz baş döndürür.

Şimdi, Bill'in arkadaşı olduğumu söylemek için iyi bir zaman. Ama yine de söylemiyorum. Ateşle oynuyorum. Neden bu kadar yanmak istediğimi bile söyleyemiyorum.

Yasadışı zulamla ofisten ayrılıyorum. Dışarıda hala yağmur yağıyor ama kemikleri donduran klimadan çok daha sıcak olduğu için aslında hoşuma gidiyor. Rekreasyon salonuna çok az mesafe var. Kollarımda içkiyle ortaya çıktığımda, insanlar kelimenin tam anlamıyla alkışlıyor. Bir anda, havalı çocuklardan biri oldum.

Aolani, şimdiye kadar çekilmiş tüm filmleri bilgisayar dosyası olarak barındıran bir cihazla uğraşırken, ben de kendimi çok rahat hissederek içkileri dağıtıyorum. Trudy, bir bira alırken göz kırparak bana, iyi filmler hariç, diye bilgi veriyor. Ama yine de, ıssız bir adada mahsur kaldığında, kötü film diye bir şey var mı ki?

Arka tarafta kalıyorum, sadece içkileri kontrol etmek/hayranlıkla izlemek için değil, gecenin ikinci nimetini hatırladığım için: Wi-Fi erişimi. Twanow'un tahmin ettiği gibi, telefon etmek için yeterli sinyal almıyorum. Ama Wi-Fi sayesinde, en azından ilk kez mesajla kontrol etmeyi deneyebilirim. Şöyle başlıyorum:

"Merhaba anne! Sağ salim vardım. Şimdiden bazı hoş insanlarla tanıştım, yarın yeni arkadaşlar da gelecek."

Bu yeterince masumane görünüyor. Sabahki olayları, mezardan Lea'nın notuna kadar düşünüyorum. İzleniyor olma ihtimaline karşı, fazla bilgi vermeden tüm bunları nasıl anlatabilirim, emin değilim. Sonunda şunu yazmaya karar veriyorum:

"Günün başlangıcı üzücüydü. Arkeologlar tarihi önemi olmayan bir keşif yaptı. Polis hafta içinde gelip durumu değerlendirecek. Hepimiz olanların cevabını öğrenmek istiyoruz. Şu anda biraz endişeliyim. Burası benim için doğru seçim mi? Ben ve bazı arkadaşlarım eve erken dönmek isteyebiliriz."

Çok mu belirsiz? Açıkçası bilmiyorum. Daha önce şifreli mesajlar göndermeyi denemedim. Ve gerçekten göndermek istediğim *"Beni bu adadan çıkarın"* emrine kıyasla, bu çok yumuşak kalıyor.

Gönder tuşuna bastım, telefonumu cebime geri koydum, sonra Betty White ve devasa bir prehistorik timsahın oynadığı bir film izlerken, içki içenlerin sayısını ve içki şişelerini/bardaklarını saymaya başladım. Film, hem gülme hem de şaşkınlık uyandırıyor, kimsenin konuşmadığı ama herkesin endişelendiği bir haberle uğraşan bir grup insan için doğru notalar.

Eksik olan tek personel Vaughn ve Charlie. Kampın en meşgul iki adamı olarak, belki de böyle lüksleri karşılayamıyorlar. Geri kalanımız onların yerine eğleniyoruz.

Sonra, kalan içkileri Vaughn'un ofisine götürüyorum. Anahtarını masanın üzerinde bırakmış. Anahtarı alıyorum ve düşünmeye fırsat vermeden buzdolabının kilidini açıyorum, içkileri dolduruyorum, kilidi tekrar kapatıyorum, anahtarı orta çekmeceye koyuyorum ve arkama bakmadan kaçıyorum.

Yağmur yağıyor. Rüzgar uluyor. Yağmurluğumun içine kıvrılıp, su birikintilerinden sıçrayarak, yengeçleri kaçırarak kulübeme koşuyorum. Wyoming'i, son anları ya da kimsenin farkına varmayacağı bir Maker's Mark şişesini düşünmüyorum.

Devam ediyorum. Belki de uzun çimlerin arasında dev bir hindistan cevizi yengeci koşuyordur. Belki de Crabby, benim küçük cennetimin altında güvenli bir yere kaçıyordur. Sonunda eve vardığım için başka bir şey düşünemeyecek kadar minnettarım.

Sırlısıklam giysilerimi çıkarmak ve saçımı havluyla kurulamak için zar zor vaktim var. Telefonumu şarj etmek için fişe taktığımda Twanow'dan hala cevap yok. Yüzüstü yatağıma yığılıyorum.

Farkına bile varmadan uykuya dalmışım.

Bir süre sonra bir gürültüyle uyanıyorum. Dakikalar mı? Saatler mi? Sersemlemiş bir halde ön kapıya doğru sendeleyerek yürüyorum. Kapıyı açıyorum, Vaughn'un geldiğini bekliyorum. Şimdi çılgın, tutkulu bir seks yapacağız mı? Keşke bu kadar yorgun olmasaydım.

Ama karşımda Ronin var, mükemmel elmacık kemikleriyle. O kadar kafam karışmış ki, neredeyse "Hayır, hayır, sen Aolani'ye aitsin" diyeceğim.

Ama kendimi tamamen rezil etmeden önce, onun ciddi ifadesini fark ettim. "Giyin. El feneri al. Rekreasyon salonunda buluşalım. Tüm kamp görev için harekete geçti. Charlie kayboldu."

BÖLÜM 19

VAUGHN, ben dinlenme salonuna girdiğimde çoktan emirleri yağdırmaya başlamış, personeli ikili gruplar halinde toplayıp onlara belirlenen arama alanlarını atamıştı. Çiftler, Ronin ve Aolani'nin bulunduğu masadan geçerek ağır hizmet tipi el fenerleri, kırmızı güvenlik düdükleri ve ekstra yağmurluklar alıyorlar. Sonra kapıdan çıkıyorlar.

Güvenlik düdüklerini görünce biraz sendeledim, kendimi toparladım ve yoluma devam ettim.

Sıranın sonundayım. Birkaç saat önce film projektörümüzün durduğu gri katlanır masanın önüne geldiğimde, Vaughn başını kaldırmadan haritanın bir bölümünü işaret ediyor. "Pist. Adımlarına dikkat et, bu havada yeşil alanlar kaygan."

Hareket etmiyorum. Haritayı işaret ediyor. Ben hareketsiz kalıyorum. Sonunda başını kaldırıyor. "Ne?" Sonra benim olduğumu fark ediyor ve kaşlarını çatıyor. Etrafa bakıyorum. Ekibin çoğu gitmiş. Sadece Ronin ve Aolani kalmış.

"Charlie en son ne zaman görüldü?" Vaughn ile son konuşmamdan sonra, sorularımı açıklamaya gerek duymuyorum. "Film gecesinde onu hiç görmedim."

"Akşam yemeğinde."

"Telsizi var mı?"

"Hayır. Akşam yemeğinden hemen önce geri geldi ve telsizi şarj cihazına koydu."

"Onun kaybolduğunu nasıl fark ettiniz?"

"Evet." Ronin, Aolani'yi de yanına alarak yanımıza geldi. "Bir sorum vardı, kabinine gittim ama orada değildi. Bu saatte bu çok garip. Etrafı biraz daha kontrol ettim. Onu hiçbir yerde bulamıyorum."

Kafam karıştı. "Saat sabahın biri değil mi?"

Ronin başını salladı.

"Yani onun kabinine gece yarısı mı gittin? İşle ilgili bir soru için mi?"

"Charlie gece kuşudur," diyor Ronin. Vaughn ve Aolani'nin yüzlerinde görünüşe göre bu herkesin bildiği bir şey.

"Vaughn, kayıp kişileri aramada deneyimin olduğunu söylüyor," diyor Aolani. Bu, temel selamlamanın ötesinde ilk kez benimle doğrudan konuşuyor. Sesi soğuk. Her zaman böyle mi konuşur, yoksa hobilerimi başkalarından duymak zorunda kaldığı için mi kızgın, bilmiyorum. Özür dilemem mi gerekiyor? Bir açıklama mı sunmam? Sabahın birinde en iyi şekilde düşünemiyorum. Sonunda, onaylayarak başımı sallıyorum ve Ronin'in hikayesine devam etmesi beni kurtarıyor.

"Kabinini kontrol ettim, Charlie'nin cep telefonu, yağmurluğu ve Crocs ayakkabıları yok."

"Belki tuvalete gitmiştir ya da gece yarısı atıştırmalık için yemekhaneye dönmüştür?"

"Kontrol ettim. Kabininde bulamayınca tuvaletleri, rıhtımı ve bakım kulübesini dolaştım. Sonra, hala dönmemiş olunca, tüm müstemilatları kontrol ettim. Onun izi yok ve bir saatten fazla oldu. Bu havada, bu geç saatte... Bir terslik var."

"UTV'ler ne durumda?"

"Biri kayıp." Ronin ve Vaughn birbirlerine bakiştılar.

"Charlie UTV'yi radyo olmadan almaz," diye başlar Ronin, benden çok Vaughn'a konuşarak. Belli ki bu konuyu daha önce konuşmuşlar. "O her zaman uygun güvenlik protokollerine uyar. Bu protokollerin yazılmasına kendisi de yardımcı oldu."

Vaughn başını sallar. "Ceset, mezar höyüğü, ne dersiniz deyin. Bu yeni bir gelişme ve Charlie bu konuda çok soru sordu, yemek salonundan çıkarken bana bu sorularla boğdu."

"Sence bu sabah Ronin ve benim bulunduğumuz yere mi gitti?" Sıra bende. "Ama o yeri nasıl bilebilir ki?"

"Charlie her şeyi bilir," diyor Aolani, ses tonu hayranlık mı, alay mı, belli değil. Onu anlayamıyorum.

"Charlie akıllı bir adam," diye onayladı Vaughn. "Atol çevresindeki kendi seyahatlerinden birçok fikir edindiğine eminim. Gerisini kendi başına çözebileceğine güveniyor. Açıkçası, en iyi yaptığı şey bu."

Elimi kaldırıyorum. "Sürüş mesafesinden bahsettiğimize göre, ikinci bir seçenek daha var. MacManus'un kulübesi. Charlie bu öğleden sonra beni almaya geldiğinde, o yerle ilgili de bir sürü soru sordu."

"Ne hakkında?" Aolani bana bakıyor.

Bu soruyu fazla bilgi vermeden nasıl cevaplayacağımı bilmiyorum. "Yatağın altında ne olduğu hakkında."

"Yatakların birinin altında bir şey mi var?"

"Aynen öyle."

Vaughn bana göz kırpmıyor. Aolani bana açıkça sinirli bir bakış atıyor; bu ifadeyi anlayabiliyorum.

"Mezarlığa gideceğim," diyor Ronin.

"Hayır." Aolani, Vaughn ve beni geriye doğru savuran bir ses tonuyla tek kelimeyle cevap verdi. "Mezara ben gideceğim."

"AO, şimdi bunun sırası
değil..." "Tam da şimdi
sırası."

"Nerede olduğunu bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum. O beni geri kalan yol boyunca götürebilir." Aolani başını benim yönüme doğru çevirir.

"Şey, ben pek emin
değilim..." "Sorun olmaz."

Kurtuluş umuduyla Vaughn'a bakıyorum. Ancak Vaughn, bakışlarını tavandan ayırmıyor.

"Korkak," diye mırıldanırım. "Bak." Mantıklı bir açıklama yapmaya çalışırım: "Diyelim ki Charlie, UTV'lerden birini mezar höyüğüne ya da sahibinin kulübesine götürdü. Ne önemi var ki? Onun dönüşünü bekleyip, sonra da onunla iyice konuşamaz mıyız?"

Vaughn içini çeker. "Siktir."

Hâlâ anlamıyorum. "Adam araba kullanabilir. Ve sana göre, MacGyver gibi her durumdan kurtulabilir. Eminim kısa sürede geri dönecektir. Sonra ona ceza verirsin, ya da darağacına kilitlersin, ya da kamp kurallarını çiğneyen kötü mühendislerle ne yapıyorsan onu yaparsın."

Ama diğer üçü endişeli bakışlar atıyor. "Ne?" Tanrım, sabahın birinde yapılan tartışmalardan nefret ediyorum.

"Bu güvenli değil," diyor Aolani. "Bu saatte ve bu havada, iletişim imkânı olmadan tek başına dışarıda olmak güvenli değil."

"Hindistan cevizi yengeçleri onu yakalar mı?"

"Birçok şey ters gidebilir," diye ekliyor Ronin sessizce. "Ve yardım çağırmak için telsiz olmadan... Bu kadar uzak bir yerde, küçük yaralanmalar hızla büyük yaralanmalara dönüşebilir."

"Küçük sorunlar büyük sorunlara dönüşür," diyor Aolani.

Ronin başını kaldırır, onun bakışlarını yakalar. Aralarında tüm konuşmalar akar. Büyük beyanlar yapılır ve reddedilir. Destansı şiirler yazılır ve silinir. Daha derin anlayışlara ulaşılır, sonra çözülür, sonra tekrar ulaşılır.

Bu arada Vaughn tavanı incelemeye geri döner. Ben de zemini inceliyorum. Sonunda:

Ronin yavaşça nefes verir. "Sen ve Frankie mezar höyüğüne gidin. Ben de sahibinin kulübesini kontrol edeceğim."

"Bu konuda oy hakkım var mı?"

"Hayır," diye cevaplar üçü de. Vay vay.

Ölü kadın olarak, son bir isteğim var. "Telsiz. Onu ben taşıyacağım."

Vaughn kendi boynuna asılı olanı çıkarır ve benim boynuma takar. Bu, uğursuz olmasa da resmi bir nöbet değişimi gibi hissettirir.

"Ofisimden bir tane daha alabilirim," diye mırıldanır.

Bana ses seviyesini ve kanal seçimini nasıl yapacağımı gösteriyor. Radyoların kokusu olmadığını, dolayısıyla göğsümde sallanan radyonun onun kokusunu taşımasının imkansız olduğunu kendime söyleyerek başımı sallıyorum.

Artık bir saldırı planımız var, ama kimse bundan memnun görünmüyor. Aolani daha da sakinleşmiş görünüyor, Ronin ise yüzünde gergin ve kapalı bir ifade var.

Vaughn ile bir dizi kaza hakkında yaptığım önceki konuşmayı hatırlıyorum. Yakında daha kötü bir şey olacağını, muhtemelen Charlie'nin düzeltemeyeceği bir şey olacağını tahmin etmiştim. Charlie'nin ani ortadan kaybolması kesinlikle bu tahmine uyuyor. Bu yüzden Vaughn'a yan gözle bakıyorum. Ona ve sadece ona böyle bir şey söylemem ve sonra bunun gerçekleşmesi ne kadar olasıdır?

"Harekete geçin," diyor Vaughn sert bir sesle. "Ne kadar çabuk öğrenirsek, o kadar çabuk öğreniriz."

Malzeme masasına gider ve bana iki yedek el feneri, ekstra yağmurluklar, tam bir ilk yardım çantası (burada endişelenecek bir şey yok) ve acil durum ısınma battaniyeleri verir.

"Ne olur ne olmaz," diyor.

Evet, kesinlikle endişelenecek bir şey yok.

Aolani'yi takip ederek park edilmiş UTV'lerin bulunduğu sıraya giderim. Eskiden üç tane olan araçlardan şimdi iki tane kalmıştır, yani biz birini, Ronin de diğerini aldığımızda, kampın geri kalanı ulaşım aracı kalmayacaktır. Ya hiçbirimiz geri dönmezsek?

Bu lanet adadan çok uzaklaşmak istiyorum.

Aolani anahtarı çevirip, ormanlık alana uygun ilk golf arabasını çalıştırıyor. İçine tırmanıp, malzemeleri ayaklarımın dibine yerleştiriyorum. Son anda, Aolani durup

ve iki ağır bastonla geri dönmek için araçtan iner. Bastonları arkaya koyar.

"Kayıp düşmememiz için," diye tahmin ediyorum.

"O da var, bir de hindistan cevizi yengeçleri için. Bu saatlerde avlanmayı severler."

Ve bu neşeli notla, yola çıkıyoruz.

YAĞMUR ve rüzgâr sakinleşmiş gibi görünüyor, ama bu, kasırgadan fırtınaya dönüştükleri anlamına geliyor. Palmiye yaprakları tepemizde kırılırken, şiddetli rüzgârlar yüzümüze yağmur ve enkaz yağıdırıyor. Saçlarım başlangıçta at kuyruğu şeklindeydi ama kısa sürede serbestçe dalgalanan bir yeleye dönüştü. Yanımdaki Aolani'nin de durumu daha iyi değil, kendi koyu renk saçları yüzüne çarpıyor. Gözlerimi yarı kapalı tutuyorum ve kapıyı sıkıca tutuyorum, o çamurlu bir köşeyi dönüyor, büyük bir su birikintisini geçiyor ve sonra bizi ileriye doğru sürüklüyor.

Dışarısı hala 27 derece ama UTV'nin her sarsıntısı kemiklerimi titretirken dişlerim takırdıyor.

"Peki," diyorum sonunda, ortamı yumuşatmaya çalışarak. Aolani kesinlikle öfkeli bir ruh hali içinde. Bunun nedeni Charlie için endişelenmesi mi, genel olarak kızgın olması mı, yoksa dün onun erkek arkadaşı olmadığını iddia ettiği erkek arkadaşıyla özel bir maceraya atılmamdan dolayı bana kızgın olması mı? Soru bu. "Seni tanıyorum," diye devam ediyorum. "Sen de beni tanıyorsun. Ama hiç konuşmadık, o yüzden, sohbet etmek için, sana tüm derin, karanlık sırlarımı anlatsam, sonra sen de bana seninkileri anlatır mısın?"

Aolani cevap vermez, bakışları önündeki ormana sabitlenmiştir.

"Ben başlayayım. Adım Frankie Elkin. She/her olarak anılıyorum. Başak burcuyum. Bakalım, Kaliforniya'da doğdum ama şu anda hiçbir yerde yaşamıyorum. Bir taş gibi yuvarlanan bir hayatı tercih ediyorum, şehirden şehire dolaşıp barmenlik yapıyorum ve kayıp kişilerle ilgili çözülmemiş davalarda çalışıyorum. Çoğunlukla, kimsenin aramadığı insanları arıyorum. Ya sen?"

Aolani sonunda bana bir bakış attı. "Bunların hiçbiri sır değil; Vaughn'dan zaten duymuştum."

"Oh. O zaman... Ben yılanlardan korkarım."

Bana bir bakış attı, sonra düşmüş bir dalın etrafından dönmek için hızla odaklanmak zorunda kaldı. "Oh shit" tutamağını tuttum ve içimden mırıldandım. Yaklaştık mı? Sanki fırtınada sonsuza kadar kalmışız gibi geliyor. Ama

yolculuk ilk seferinde oldukça uzun gelmişti, bu yüzden bu geceki yolculuğun sonsuzluk kadar uzun olduğunu varsayıyorum.

"Adın Aolani Akamai, arkadaşların sana AO mu diyor?"

O yemi yutmadı. Ben devam ettim. "Mimarım, kariyerimi şekillendirecek bir proje üzerinde çalışıyorum. Ronin'in bulguları engel olmazsa tabii, eyaletin araştırma arkeoloğu, kesinlikle bir arkadaştan daha fazlası."

Şimdi sürücü koltuğundan homurdanıyor. "Bu kimseyi ilgilendirmez."

"Bu noktada, bunun herkesin işi olduğunu düşünüyorum. Ve pek de sır sayılmaz," diye ekledim.

"İkimiz de profesyoneliz. Kahretsin!" Frenlere basar.

bize iki dev pençesini sallayan devasa mavi bir canavarın önünde durduk. Aolani, hindistan cevizi yengecine farları yakıp söndürdü. Yengeç ipucunu anlamış gibi görünüyordu ve yana doğru ağır ağır yürüdü, son bir kez yumruğunu salladı. Titreyerek geriye eğildim. O, arabayı ileri sürdü.

"Benim yeni, derin ve karanlık sırrım, hindistan cevizi yengeçlerinden çok korkmam," diye mırıldanırım.

"Gerçekten benim sırrımı bilmek istiyor musun?" diyor Aolani aniden.

"Geceleri uykumu kaçıran en korkunç düşüncem mi?"

"Evet!"

"Bu, kariyerimi belirleyecek bir proje." "Evet?"

"En sevdiğim yerlerden birinde, dünyaca ünlü bir milyarder tarafından finanse edilen lüks bir eko-konaklama tesisi. Bu, hayalini kurduğum her şey. Zorlu, ilham verici ve eğer doğru yaparsam, oyunun kurallarını değiştirecek. Çevre dostu, sürdürülebilir kalkınma uygulamalarındaki ilerlemeler tek başına..."

"Korkunç kısmı anlamıyorum."

"Ve artık bunu yapmak istemiyorum," diyor Aolani kesin bir şekilde. "Ronin veya doğa bilimcilerin bu projeyi bitirecek bir şey keşfetmeleri umurunda değil. Keşfetmelerini umuyorum."

"MacManus için çalışmayı sevmediğin için mi?"

"Hayır. O sadece kibirli bir haole. Bu tür insanlarla karşılaşmadan adalarda çalışamazsın. Belli bir noktadan sonra, birinin diğerinden on kat, hatta yüz kat daha zengin olması önemli değildir. Pislik, pisliktir."

Bu mantığa itiraz
edemem. "Sorun
Pomaikai'nin kendisi."

“Geliştirilmemesi gerektiğini mi düşünüyorsun? Ekolojik olarak çok hassas.” “Bence geliştirilmek istemiyor. İlk geldiğimde, bu el değmemiş toprağın güzelliğini, saflığını hissedebiliyordum. Bana seslendi ve ben ona doğru davranacağıma söz verdim. Ama olasılıktan daha fazla, çok fazla korkutucu kaza oldu. Son zamanlarda, rüzgarda ağaçların hışırtısını duyduğumda, kıyıda biriken gölgeleri gördüğümde... Buradaki enerjide bir değişiklik hissedebiliyorum. Ronin de hissediyor. Pomaikai bir zamanlar bizi hoş karşılamış olabilir, ama şimdi niyetinde bir değişiklik var, kendi kalbinde karanlık bir dönüş var. Pomaikai artık bizi burada istemiyor. Ve doğayla savaşamazsınız. Öyle ya da böyle, doğa istediğini elde edecektir.”

BÖLÜM 20

KAYIP UTV GÖRÜNÜR OLUNCA, BÜYÜK BİR SU birikintisini geçmek için yolumuza devam ettik. Aolani frene bastı. Aracımız zar zor durdu ve ikimiz de dışarı çıktık, el fenerlerimiz yağmurda sallanıyordu. Charlie'den iz yok. Haberi telsizle bildiriyorum, Vaughn'dan parazitli bir onay alıyorum, Aolani ise bastonları ve ilk yardım çantasını alıyor. Acele etmemi söylemesine gerek yok. Karanlık ve fırtınalı bir gecede terk edilmiş bir aracın bulunması, aciliyet duygumu en üst seviyeye çıkarmak için yeterli.

Ronin ve benim daha önce izlediğimiz çiğnenmiş çimlerin izini bulmam birkaç saniye sürüyor. Parlak, yakut kırmızısı bir kabuğun yansımayı yakalıyorum, oradan daha fazla koşuşturma sesi geliyor. Bu saatte ve bu koşullarda çalılıklara girmek istemiyorum, ama başka seçeneğim yok. Charlie, mezarlığı kendi başına kontrol etmeye gelmiş. Neden? Ve bu kadar uzun süre ortadan kaybolmasına neden olan ne oldu? Kesinlikle, kimse onun kaybolduğunu fark etmeden girip çıkacağını düşünmüştü.

Yağmur, Gore-Tex kapüşonuma vurarak dünyamı tek bir gürültülü sese indiriyor, el fenerim ise dar bir ışık huzmesi oluşturuyor. Derin bir nefes alıyorum ve rehber olarak öne doğru atılıyorum. Hemen kaymaya ve kaymaya başlıyorum. İlk seferinde yolun zorlu olduğunu düşünüyorsam, koşullar onu daha da zorlaştırmış. Aolani'nin arkamda sabırsızlıkla bastırdığını hissedebiliyorum. Charlie'yi bulmamız gerekiyor ve onu hemen bulmamız gerekiyor.

Karanlıkta daha fazla göz belirirken, bastonumu kullanarak önümdeki çalılıkları temizliyorum. Sonra, sert bir şaplak sesi duyuluyor, çünkü sert bir şeye çarpıp onu savuruyorum.

Lütfen hindistan cevizi yengeçleri intikamcı türden olmasın.

Küçük bir çukura yuvarlanıyorum, köklerin üzerine takılıp çamurun içine düşüyorum. Tam zamanında kendimi toparlayıp Pisonia ağaçlarından birinin dibinde bir hareket görüyorum. İki cisim çarpışınca bir gürültü çıkıyor. El fenerimi telaşla

dev bir hindistan cevizi yengeci, daha küçük, hala çırpınan turuncu hayalet yengeci sürüklerken yakalamak için.

Düşünme. İleriye doğru ilerle. Gözlerini önüne dik.

Başka bir kökün üzerinden kayıp, bir dizimin üzerine çöküyorum, Aolani neredeyse üzerime düşüyor. Bir saniye için ayağım sıkışıyor. Çılgınca tekmeliyorum, bitkilerin içinden kurtuluyorum ve ayağa kalkıyorum. Ezilmiş çalıların daha fazla izini görüyorum ve ilerlemeye devam ediyorum.

Yağmur, çamur, pislik. Dev yengeçler, vahşi avcılar, hidrolik pençeler. Sadece ilerle.

Yaklaştığımı anlıyorum. Okyanusa bakan küçük tepciğe tırmanırken yağmurun tadı artık tuzlu. Sağ tarafa doğru ilerlerken, iki ağacın gölgesine sığınırken, melek martıların izi ya da gürültücü deniz kuşlarının sesi yok.

Ve sonra...

Aolani'nin dikkatini çekmek için çılgınca kolumu sallıyorum. "Onu buldum, onu buldum, onu buldum."

Dönüyorum.

"Ve durumu iyi görünmüyor."

Vaughn'u telsizle aramaya çalışıyorum. Ancak ne yaparsam yapayım, sadece parazit sesi duyuyorum. Yarım düzine denemeden sonra vazgeçip Aolani'ye katılarak Charlie'ye yardım ediyorum.

"Onun üzerindeki ağaç dalını çıkarmalıyız," diye mırıldanır. Soluk yanağına yapışmış koyu renkli bukleleri nazikçe siler. Charlie'nin göz kapakları hafifçe titrer. İşte bu.

Yüzüstü çamura düşmüş, düşen dal onu arkadan yakalamış. Kafasının arkasında, dalın ilk çarptığı yerde kan var. Şimdi dal, sırtında, oldukça ağır, yapraklı, büyük bir engel olarak duruyor.

"Sence ne zamandır bu halde?" diye Aolani'ye soruyorum.

"Çok uzun zamandır. Yanağı dokunulduğunda soğuk. Soğuktan dolayı rahatsızlık duyuyor olabilir. Onu bir an önce ana kampa götürmeliyiz."

Aolani ayağa kalkar. Düşen dalı inceler, sola, sağa yürür, parmağıyla beni gösterir.

"Sen, orada dur."

Dursam.

"Sana en yakın dalları, mümkün olduğunca tabana yakın tut."

"Al.

" Ben yaparım.

"Üç deyince."

O sayar. Biz kaldırırız. Kütük yavaş yavaş hareket eder.

"Tekrar."

Tekrar ederiz, rüzgar kapüşonlarımızı yüzümüzden geriye doğru savurur, yağmur ceketlerimizin içine, sırtımıza akıyor. Artık fark etmiyorum. Yerde yatan şekli izlemeye çok odaklanmış durumdayım, Charlie'nin inlemesi, seğirmesi, çığlık atması için dua ediyorum. Bir şey. Herhangi bir şey.

Lütfen hala hayatta ol.

Dördüncü denemeden sonra, Aolani uzaklaşır — aramızda yeterli güç olmadığı açıktır. O hedefin etrafında dolaşırken, ben bir kez daha radyoyla oynarım. Yüzündeki ifadeden, bunu başaracak ya da denerken ölecek olduğunu anlayabiliyorum.

Ben de bir zamanlar öyleydim. Ama sonra ölüm çok gerçek hale geldi ve çok fazla insanı etkiledi. Şimdiye kadar kaç kurşundan kurtuldum? Bir parçam her zaman benim adımları taşıyan bir kurşun olduğunu varsayıyor. Bir gün beni bulacak ve bulduğunda itiraz etmeyeceğim. Paul'un karnından akan kanı durdurmaya çalışırken başını kucığımda tuttuğumu hatırlayacağım. Wyoming'in vahşi doğasında tanıştığım yeni arkadaşımı ve onu kurtarabileceğime ne kadar emin olduğumu hatırlayacağım. Ta ki kurtaramayana kadar.

Hayatımın defteri kırmızı ile dolu. Güzel Kasap yanılmamıştı; ben bir zafer için çaresizim.

Radyoda hâlâ sadece parazit var. Aolani'ye çaresizce omuz silkiyorum. Bir kez başını sallıyor, sonra eğilip Charlie'nin sağındaki yapraklı dalın altına iki taş yerleştiriyor, biraz aradıktan sonra aynı işlemi solunda da tekrarlıyor. Yürüyüş sopalarını alıyor ve birini bana atıyor.

"Kaldıraç," diyor.

Anlıyorum. Onun arkasına geçip, her birimiz bastonlarımızın ucunu taşlar ve dal arasındaki dar boşluğa sıkıştırıyoruz. Üç deyince, ayaklarımla yere basıp tüm gücümle aşağı doğru itiyorum.

Dalın titremesi. Yerdeki adamın inlemesi. "Daha fazla," Aolani yağmurun altında homurdanır.

Dişlerimi sıkarak, küfrederek, dua ederek, biraz daha küfrederek tüm gücümü kullanıyorum. Yavaşça dal kalkıyor.

"Hadi, hadi, hadi," diye bağıır Aolani. Dal, Charlie'nin sırtından bir iki santim yukarıda durur. Bu, onun üzerindeki ağırlığı hafifletmek için yeterlidir, ancak dalı hareket ettirmek için yeterli değildir. Aynı anda aynı sonuca varırız. Engeli daha fazla hareket ettiremezsek, onu hareket ettirmeliyiz.

"Ben hallederim," diye bağıır Aolani. "Git!"

Tartışacak zaman yok. Bastonumu bırakıyorum, Aolani gerginlikten titreyerek kalıyor, ben Charlie'nin başına koşuyorum, iki elimi omuzlarının altına sokuyorum ve sertçe çekiyorum. Hemen direnç oluyor. Belki giysileri takılmıştır? Onun vücuduyla boğuşuyorum, onu sağa sola sallamaya çalışıyorum.

"Şimdi," diye bağıır Aolani, kolları titriyor.

Topuklarımı yere vurup ikinci kez çekiyorum. Bu sefer Charlie'nin kalçaları kurtuluyor ve vücudu bana doğru kayıyor. Geriye doğru atlayıp tüm vücudunu kurtarmak için zamanım var. Sonra, yeşil yaprakların yağmuruyla birlikte, devasa dal yere çöküyor.

Yüksek bir inilti. Aolani, diye düşünüyorum, sonra onun sesine çok yakın olduğunu fark ediyorum. Charlie'nin dudaklarından ikinci bir ses çıkıyor. Neredeyse rahatlamaktan ağlayacağım, ellerimle yanaklarını kavıyorum.

"Hadi, seni çılgın piç. Uyan!"

Aolani, elinde ilk yardım çantasıyla yanıma kayarken, Charlie'den yeni bir inilti geliyor. Isıtıcı battaniyeleri alıp, Charlie'nin hareketsiz vücuduna gümüş folyo termal sargılar sermeye başlıyorum, o da çantadan bandajları arıyor.

Battaniyelerle Charlie'nin beline ulaştığımda, parmakları aniden benim parmaklarımı kavradı.

"Sorun yok," diye kulağına fısıldadım. "Seni kurtardık. Artık güvendesin." "Frankie..."

"Şşş..." Başparmağımla yüzündeki kirleri silerken, dokunuşumla onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Gri gözleri açılıyor. Bilincinin açık mı yoksa yarı uyanık mı olduğunu anlayamıyorum.

"Onların beni atolden götürmelerine izin verme," diye boğuk bir sesle fısıldıyor. Fırtınanın gürültüsü içinde sözlerini duymak zor. Ona daha yakın eğiliyorum.

"Sorun yok..."

"Gidemeyim."

"Her şey yoluna girecek."

"Söz ver bana." Sesi daha güçlü, emredici. Aolani'ye bakıyorum, ama o hala bandajlarla oynuyor.

"Kafana darbe aldın," diye açıklamaya çalışıyorum.

Ama o heyecanla başını sallıyor, elini bileğime demir gibi sıkıca geçiriyor. "Söz ver bana!"

Aolani başını kaldırıyor.

Charlie doğrudan bana bakıyor. "Gidemeyeceğim. O gelmeden gidemem. O anahtar. Biliyorum."

Sonra gözleri kapanıyor ve ben onun az önce ne dediğini merak ediyorum. Ve Avustralya aksanı olmadan konuşmasının ne anlama geldiğini.

"Onu buradan çıkarmak için yardıma ihtiyacımız olacak," diyor Aolani. "UTV'ye geri koş ve oradan ana kampa telsizle ulaşmaya çalış."

Bunu yapıyorum, ıslak yeşillikler arasında kayıp düşerken, parlak gözleri ve ısırgan pençeleri görmezden geliyorum. Ve Vaughn'un sesi nihayet telsizden geldiğinde, vücudumu saran rahatlama titremelerini durdurmak için avuç içlerime tırnaklarımı geçiriyorum.

ÇOK SONRA, Charlie'yi kampa geri getiriyoruz. Ronin ve Vaughn hasarı incelemeye başlıyor. Charlie'nin gözleri tekrar açılıyor. Neredeyse uyanık gibi görünüyor. Ama sessizliğini koruyor, arkadaşlarının omuzlarına kolunu dolayarak onların yardımıyla kulübesine geri dönüyor.

Ona bakıldıktan sonra, Aolani ve ben nihayet duş almaya sıra geliriz. Konuşmuyoruz. Kemiklerimize kadar ıslanmış, çamur ve yapraklarla kaplıyız ve okyanus sıçramasından tuzla kaplıyız. Üç dakikalık bir donanma duşu yetmez. Suyu kapatıp, ovuşturup duruyorum. Ama her şey çok yapışkan ve saçlarım... Tanrım, saçlarım. Yanımdaki kabinden sesler geliyor. Aolani ağlıyor. Hayal kırıklığı mı? Öfke mi? Rahatlama mı?

Ben de kendim için seçim yapmakta zorlanıyorum.

Yağmurdan daha iyi hissettiren son bir soğuk su durulaması, sonra hala nemli olan cildime kuru bir tişört ve pamuklu şort giymek için elimden geleni yapıyorum. Kumaş o kadar yumuşak ve sıcak ki, kendi hıçkırıklarımı bastırıyorum.

Kabineye geri döndüğümde, artık gücüm kalmamıştı. Saçlarım hala ıslakken yatağıma sürünerek uzandığımda, bir zil sesi duydum.

Cep telefonum. Nerede olduğunu, ne yaptığımı hatırlamak bir dakika sürüyor.

Şarj aleti. Komodin. Telefonumu elime alana kadar etrafta el yordamıyla arıyorum ve yorgun gözlerle ekrana bakıyorum. Her şeye rağmen, bir mesaj gelmiş.

Victoria Twanow'dan. Daha önceki mesajıma tek kelimelik bir cevap:
Üzgünüm.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Yatağa yığılıyorum ve birkaç dakika içinde derin bir uykuya dalıyorum.

BÖLÜM 21

Ertesi sabah, yataktan kendimi zorla kaldırıp kabinimden çıkarken vücudumdaki her kasım ağrıyor. Saat geç, sabahın ortası ve fırtına dinip yerini yakıcı bir güneşe bıraktığı için hava çok parlak. Etrafımdaki bitkilerden buhar yükseldiğini görebiliyorum. Her yerde eğilmiş ağaçlar, parçalanmış yapraklar ve kırılmış dallar var. Kampın tamamı sanki bomba patlamış gibi görünüyor.

Yürüyüş yolunun ortasında, portakal çiçekleriyle çevrili Crabby'yi buluyorum. Bir kez olsun, ben yaklaşıncaya kaçmıyor. Belki de kendini güvenli bir şekilde kamufle ettiğini düşünüyor. Ya da çiçeklerden sarhoş olmuştur.

Ona günaydın diyorum. Sesim boğuk ve kısık çıkıyor. Hemen kaçıyor. Onu suçlamıyorum. Sesim kadar iyi görünüyorsam, felaketin ötesindeyim demektir.

Kahve içmek ve kahvaltı vaktini kaçırdığım için özür dilemek için yemekhaneye gidiyorum. Ann ve Trudy'nin bana söylediklerini yapmamın zamanı çoktan geçti, ama bugün kollarımı kaldırabileceğimden emin değilim, akıllıca talimatları yerine getirmekten bahsetmiyorum bile.

Mutfak şaşırtıcı derecede boş. Servis masası çeşitli yiyeceklerle dolu. Ekmek. Yoğurt. Mısır gevreği. Meyve. Açıkça kendin yap tarzı bir şey. Görünüşe göre, kamp arkadaşlarım da dün geceki olaylardan dolayı aynı derecede yorgun.

İlk kahve fincanımı doldururken kendimi daha iyi hissediyorum. Nemden dolayı çoktan terlemeye başlamışım, tişörtüm cildime yapışmış, ama bu beni sıcak kahveyi içmekten alıkoymuyor. Sıcak havalarda sıcak içecekler içmenin daha iyi olduğunu bir yerde okuduğumu hatırlıyorum. Vücudun bunu sindirmek için daha az enerji harcadığı falan filan.

Fincanımı yemek odasına götürüyorum, huzur içinde kafein dozumu almayı dört gözle bekliyorum.

Tabii ki Vaughn orada oturuyor.

"Benim hissettiğim kadar iyi görünüyorsun," diyorum ve karşısındaki plastik sandalyeyi çekiyorum.

O, ufka bakarak homurdanıyor. Bu sabahki soluk mavi tişörtünün yuvarlak yakasının yanında bir delik ve omzunda bir tür leke var. Bu, onun dağınık sakallarına ve dağınık saçlarına yakışıyor. Hiç uyumuş mu acaba diye merak ediyorum, çünkü hiç öyle görünmüyor.

Öte yandan, konuşmak istemiyorsa, benim için sorun yok. Kupamı alıp, okyanusa bakarak ilk yudumu alıyorum. Dalgalar güneşte parıldıyor, kuşlar tüm güçleriyle geri dönmüş, gökyüzünde taklalar atıp gürültülü bir şekilde cıvıldıyorlar. Atolün şu anda çeşitli yaşam formlarıyla dolup taşıtığını, fırtınadan çıkıp yoğun bir şekilde yiyecek aradıklarını hayal ediyorum. Her şey canlı ve neşeli. İnsanlar hariç.

Ana kampın bu kadar boş olduğunu hiç görmemiştim. Trudy ve Ann'in sohbetleri olmadan yemek salonu gerçekten ürkütücü geliyor.

"Charlie nasıl?" Belki de sessizliğe pek alışkın değilim. "Bilmiyorum."

Buna şaşırarak başımı eğiyorum. Bu, tanıdığım sirk müdürüne hiç benzemiyor.

Vaughn sonunda içini çekiyor, bakışlarını uzaklardan çekip bana odaklanıyor. "Muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmiştir. Boynu incinmiş, kafatası çatlamış. Ne olduğunu ben nereden bileyim. Her halükarda, ilk yardım çantasının kapsamını aşan yaraları var. Politika 101, adadan ayrılacak. Gerçek tıbbi bakım için Honolulu'ya gitme zamanı geldi."

"Küçük sorunlar büyük sorunlara dönüşmeden," diye hatırlıyorum dün gecedен. "Aynen öyle."

"Reddediyor mu? Reddedebilir mi? Patron sen değil misin?"

"Aynen!" Vaughn şimdi daha çok kendine benziyor. "Ama fark etmediysen, Charlie inatçı bir herif."

Fark ettim. Charlie'nin dün gece, o gelmeden önce ayrılamayacağını söylediğini hatırlıyorum. Aklıma gelen tek "o" Lea. Bu da beni bir sonraki soruma getiriyor:

"MacManus bugün gelecek mi?"

"Evet." Vaughn yine iç çekiyor, dik oturuyor. "Bu da benim bir sonraki sorum. Yapmamız gereken çok fazla temizlik var. En azından biraz fazladan zamanımız var. Catering siparişinde bir karışıklık oldu, öğleden sonraya kadar gecikecekler."

"Catering siparişi mi?"

"Adam tüm yiyeceklerini kendisi taşıyor. Görünüşe göre, onun lahana yapraklarını unutmuşlar." "Ciddi misin?"

"Evet. Ayrıca kendi aşçısı ve kişisel asistanıyla da seyahat ediyor. Neyse ki, onlar evli bir çift ve zaten kendilerine ayrılmış bir kabinleri var. Ancak..."

Kahve fincanımı masaya bırakıp öne doğru eğildim.

"Ancak?" "Üçüncü sorun. Birkaç adam daha getiriyor."

"İstediğin ekstra kaynaklar mı? Çok hızlı olmuş!" "Ben istemedim." Vaughn bana bakıyor.

Biraz zamana ihtiyacım var. "Kamp kazalarını, Charlie'nin yaralanmalarını, takviyeye ihtiyaç olduğunu söylemedin mi?"

"Fırsatım olmadı. Mac, önce ek yolcuları duyurdu. Onları bilim adamı, mühendis veya A, B, C uzmanı olarak tanıtmadı. İki adamını getireceğini söyledi."

"Adamlarından ikisini mi? Güvenlik görevlileri gibi mi?" Şimdi meraklandım.

"Öyle anlaşıyordu. Bu da, şartlar göz önüne alındığında, yardımcı olur. Tabii ki, iki kişi için konaklama yeri bulmam gerekiyor ve ıssız bir atolde kiralık yer falan yok. Aklıma gelen tek şey, ofisime taşınmak ve onlara benim kabinimi vermek. Siktir et."

Gözlerimi kırıpıştırarak bu gelişmeyi sindirmeye çalışıyorum. "Bir dakika, konaklama sorunlarını bir kenara bırakırsak, MacManus'un güvenlik personeli getireceği ne anlama geliyor? Dün, ilk kez gelmeyi planladığında bundan bahsetmiş miydi?"

Vaughn başını sallar.

"Yani dün sabah ile bu sabah arasında iki güvenlik görevlisi tutmuş. Bu arada yaşanan en önemli olaylar, mezar höyüğünün keşfi ve Charlie'nin gece yarısı yaşadığı talihsizlik."

"Mac'e son insan kalıntılarının keşfedildiğini bildirmiştim. Özellikle endişeli görünmüyordu, en azından kişisel olarak. Projenin geleceği." Vaughn omuz silkti. "Yalan söylemeyeceğim, Ronin'in mezarın modern kökenli olduğunu tahmin etmesi iyi haber olarak karşılandı. Bir cesedin ortaya çıkarılması iyi haber olarak kabul edilebilecek kadar."

Onun ne demek istediğini anlıyorum. Eski bir mezar, çalışmaların neredeyse anında durmasına neden olur ve MacManus'un geliştirme planlarını tehlikeye atar. Ancak, yakın zamanda kaybolan zavallı bir kadını bulmak... Onun için kötü, ama dünyadaki MacManuslar için o kadar da önemli değil.

"O halde güvenlik personelinin mezarla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun. Ama belki Charlie kaybolduktan sonra? Charlie'nin neden gece yarısı, bir kasırganın ortasında mezarlığa gittiğini biliyor muyuz ki?"

"Merak." Vaughn'un düz tonu, benim kadar bu cevaba inandığını gösteriyor.

"Charlie'yi tehlikeli biri olarak görüyor musun?" diye merakla soruyorum. "Şu anda ayakta zor durduğunu düşünürsek..."

"Aksanının gelip gittiğini hiç fark ettin mi? Sanki taklit ediyormuş gibi?"

"Charlie mi?" Vaughn, soruma açıkça şaşırmış bir şekilde bana kaşlarını çattı. "Özgeçmişinde Avustralya'lı olduğu yazıyor. Onunla ilk tanıştığımda, kesinlikle Avustralya'lı gibi konuşuyordu. Ondan sonra bu konuyu pek düşünmedim. En ağır aksanı o mu? Hayır. Ama onlarca yıldır memleketinde yaşamıyor. Bazen Avustralya'lıdan çok Amerikalı gibi konuşuyorsa, bir süredir serserilerle takılıyor demektir."

"Belki." Dün gecedен diğer detayları anlatmıyorum. Önce Charlie ile konuşmak istiyorum. "O" derken tam olarak neyi kastettiğini bilmek istiyorum, mezarlıkta ne yaptığını söylemiyorum bile.

"Ama her halükarda," diyor Vaughn, "Mac, ben ona dün gece olanları anlatmadan önce güvenlik personelinin ayarlamıştı."

"Sen ona söylemeden önce. Peki ya başkası? Mimar olarak Aolani onunla doğrudan iletişime geçmekten çekinmez. Ya da belki Ronin?"

"Onlar yapmadı. Ben sordum."

"Oh." Şimdi ben de biraz şaşırdım. "Başka bir şey mi var?" Sonunda cesaretimi topluyorum. "MacManus'un dünyasında, bizim küçük cennetimizde olanların aksine, başka bir şey mi oldu?"

Vaughn başını yana eğdi. "Mümkün," dedi. "Mac hiçbir şey söylemedi. Ama... mümkün. Geldiğinde ona daha fazla soru sorabilirim. Bu arada." Vaughn ayağa kalkar. "Ofisime gitmem gerek. Sen" —belirgin bir şekilde gülümser—"iki yeni ziyaretçi için kabinimi hazırlamalısın. Ve tüm ekip" —akşam yemeği zili yönüne doğru ilerler—"pick-up sticks oynamalı."

Zili çalarak diğer mahkumları çağırır. Gece yarısı draması bitti; resmi olarak işe geri döndük.

MacManus birkaç saat içinde Lea ile birlikte gelmeden önce.

Ve benim asıl görevim başlıyor.

Vaughn'un kabini için temiz çarşafı almak üzere hamama gittim. Orada, ben atolün etrafında koştururken, görünüşe göre kendi kendine yıkanmamış olan, giderek büyüyen çamaşır yığınıyla karşılaştım. Buraya sahte bir bahaneyle gelmiş olsam da olmasam da, çamaşır yıkamak benim sorumluluğum, bu yüzden ilk beyaz çamaşırları makineye attım.

Sonra, bir yığın çarşaf ve havluyla donanmış olarak, yapraklarla kaplı yolu takip ederek en sondaki Vaughn'un koyu yeşil kabinine doğru ilerledim. Diğerlerinden daha büyüktü, geniş bir ön verandası ve sarkık palmye yapraklarıyla çerçevelenmiş, 270 derecelik muhteşem bir okyanus manzarası vardı. Kesinlikle patronun eviydi.

Vaughn'un henüz temizlik yapmaya vakti olup olmadığından emin olamadığım için önce kapıyı çaldım. Kimse cevap vermediğinde, merakla içeri girdim.

İç mekan benimkine benziyor, beyaz badanalı çıplak çerçeveler, dönen tavan vantilatörü ve gri boyalı zemin. Pencere pervazları neşeli bir su renginde, pencerenin yanında ise iki kişilik küçük bir salon masası var, sabah kahvesi içmek için mükemmel.

Odanın sağ tarafında bir çift tek kişilik yatak var. Sanırım normalde bu yataklar birleştirilmiş durumda ama şimdi iki yeni sakini barındırmak için garip bir şekilde ayrılmışlar. En yakın yatağın üzerine temiz çarşafı koyuyorum ama hemen ardından yerden tavana kadar uzanan kitaplık dikkatimi çekiyor. Bilim kurgu gibi görünen kapakları olan, çok okunmuş kitapları fark ettim. Balık yaşamından deniz kabuklarına, flora ve faunaya kadar her şeyi kataloglayan parlak ciltli kitaplar. Çeşitli ülkelerden seyahat rehberleri. Vaughn'un gittiği, gitmek istediği yerler mi?

Ve çerçeveli fotoğraflar. Vaughn, kolunu güzel, koyu saçlı bir kadının omzuna atmış, ter lekeli safari kıyafetleri giymiş. Vaughn, altı kişilik bir grupta, dalgalı kırmızı çölün ortasında gülüyor. Vaughn ve yine aynı kadın, ama bu sefer Vaughn beyaz bir gömlek giymiş, düğmeleri açık, bronz boynunu ortaya çıkaran, kadın ise siyah bir mezuniyet cüppesi giymiş. Kız arkadaşı mı? Kız kardeşi mi? Bunu öğrenmek için can atıyorum. İş günlerinde Vaughn zaten yeterince seksi. Bakımlı Vaughn, taze traşlanmış ince yanakları ve neredeyse gözlerinden fırlayacak kadar canlı mavi gözleriyle...

Kendimi zorla uzaklaşmaya zorluyorum.

Masanın yanında küçük bir şifonyer var. Üstü rastgele yığılmış evraklar ve bir okuma lambasıyla kaplı. Tabii ki geceleri işini eve getiriyor. Hızlıca bir göz atıyorum, ama benim standartlarıma göre bile yığınları karıştırmak veya çekmeceleri açmak saygısızlık gibi geliyor. Yazık, çünkü daha fazlasını öğrenmek için can atıyorum.

Dikkatimi yataklara geri çeviriyorum ve bu kadar dar bir alanda temiz çarşafların üzerinde çeşitli jimnastik hareketleri yapıyorum. Her yatağın üstündeki deniz kabuğu işlemeli yorganları düzeltirken, terlemiş ve rahatsız olmuş durumdayım.

Terli yüzümden yapışan saç tellerini üfleyerek uzaklaştırıyorum, kirli çarşafları topluyorum ve kavurucu güneşin altına çıkıyorum. Yengeçler merdivenlerin dibinde dağılıyor, küçük balıklar ise burnun ucundaki berrak suda sıçrayarak geçiyor. Özlemle okyanusa bakıyorum, sonra arkayı dönüp hamama geri dönüyorum.

Ve komşu kulübenin önünde oturan Charlie'yi görüyorum. Hiç düşünmeden keskin bir dönüş yapıp, elinde çamaşırlarla onun karşısına geçiyorum. Önündeki sallanan sandalyeye yerleşmiş, buharlı ve kokulu bir şey içiyor. Duş almış gibi görünüyor, tuz ve biber saçları yüzünün etrafında nemli bukleler halinde duruyor, başının üstüne temiz bir bandaj sarılmış ve büyük bir gazlı bez parçası sabitlenmiş. Şişmiş ve yarı kapalı olan gözüyle yaklaşmamı izliyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum sonunda.

"Kafam biraz zonkluyor," diyor, "ama bir fincan çay ile düzelmeyecek bir şey değil."

"Yasemin mi?" Sonunda çiçeksi kokuyu anlıyorum. "Evet, efendim."

Bu sabah Avustralya şivesine geri döndüğünü ya da onun bir çeşidini konuştuğunu anlıyorum. Parmaklığa yaslanıp, kirli çarşafları kollarımda daha rahat bir şekilde yerleştiriyorum. Sonra onu bir süre izliyorum.

Charlie kupasını kaldırır, bir yudum daha alır. Ona bakarım. O da bana bakar. Yaralı olmasına rağmen, adam gözlerini kırpmayı reddeder.

"Bana sormamı mı istiyorsun?" İlk ben konuşmaya başladım. "Sana ne söylememi istiyorsun, canım?"

"Dün gece neden oradaydın? Tropikal fırtınanın ortasında bir mezarı neden rahatsız ettin?"

"Mezarı rahatsız etmiyordum. Sadece eğlenmek için dışarı çıkmıştım. Canlı olduğunu hissetmenin daha iyi bir yolu yok, insan ve Doğa Ana. Tabii ki, Doğa Ana tam bir cadaloz."

Yüzünü buruşturur, gazlı bezi dikkatlice parmaklarıyla okşar. "Yalancı."

Charlie, bu doğrudan suçlamaya gri gözlerini genişletir. Çayından bir yudum daha alır.

"Sadece eğlenmek için dışarı çıkmış olsaydın, radyo alırdın."

"Unuttum."

"O kadar aptal değilsin. Senin deneyimine sahip bir adam değilsin. Ne, penguenlerin seni kurtaracağını mı sandın?"

Sonunda gülümser. Tüm cesaretine rağmen, berbat görünüyor. Her zamanki umursamaz halini oynamak için elinden geleni yapıyor olabilir, ama içinden gelmiyor. Onda bir şeyler oluyor ve bu, uygun tıbbi yardım almak için uzak bir adadan ayrılmasını engelleyecek kadar ciddi. Bu, onun bile çok tehlikeli bir karar olduğunu kabul edeceği bir şey.

Ben farklı bir yaklaşım sergiliyorum.

"MacManus bu öğleden sonra gelmesi planlanıyor."

"Tamam. Patron da aynı şeyi söyledi."

"Ama geç kalıyorlar. Onun lahanasını unutmuşlar." İkinci kısmı şok olmuş bir ses tonuyla fısıldıyorum.

Charlie burnunu çeker. Sonra, bir kez daha aldatılması zor bir adam olduğunu kanıtlayarak, kupasını dizine indirir, gözlerimin içine bakar ve şöyle der: "O uçakla Honolulu'ya dönmüyorum, patronun emri olsa da olmasa da. Yani Vaughn seni kadınsı cazibeni kullanman için gönderdiyse, şimdi çekip gidebilir ve kendini zahmetten kurtarabilirsin. Ben kalıyorum. Uygun bir mühendis olmadan bu uzak karakolda bir ekip görevlendiremezsin. Biraz kaçık olsa bile, hiç olmamasından iyidir."

"Ciddi misin?"

"Kesinlikle. Bu sabah Vaughn'a bunu üç kez söyledim. Gitmeyeceğim, hayatta olmaz. Kafatasım şimdiden iyileşiyor. Yarın, tamamen iyileşmiş olacağım." Kararlı bir şekilde başını sallar. İkimiz de bu hareketin ona acı vermediğini varsayıyoruz.

"Yeterince açık. Peki. Bana Lea'dan bahset."

Konuyu aniden değiştirerek Charlie'yi hazırlıksız yakalamayı ummuştum. İşe yaramış gibi görünüyor, çünkü bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Lea mı? Mac'in koruduğu kız mı?"

"Evet." Mühendisi dikkatle inceliyorum, onunla olan ilişkisine dair bir ipucu arıyorum, dün gece neden onun gelmeden önce ayrılamayacağını bu kadar ısrarla söylediğini.

"O ne oldu?" diye sordu Charlie, ihtiyatlı bir ifadeyle.

"Onunla tanıştın, değil mi?"

"Evet. Çok utangaç. Neredeyse hiç konuşmadığını duydum." "MacManus'un yanında mı kalıyor?"

"Çoğunlukla, sahibi odasında çalışanlarla birlikte kalıyor. Birkaç kez ona paddleboard getirdim. Onu ve Mac'i tekne gezisine çıkardım. Ama onun ilgisi hep onda, bizde değil." Charlie omuz silkiyor. "Mac ve ekibi bugün buradalar, yarın yoklar. Adamın jetiyle dolaşabileceği koca bir dünya var, biliyorsun."

Başımı sallarım. Charlie'nin Lea hakkındaki açıklaması, Trudy ve Ann'in söyledikleriyle örtüşüyor. MacManus ve ekibi ana kampın dışında kalıyor. Geliyorlar. Gidiyorlar.

"Dün gece, ben senin hayatını kurtarmakla meşgulken," diye ekliyorum, "bana, o gelmeden buradan ayrılamayacağını söyledin. Çünkü onun anahtar olduğunu biliyorsun. Kimden bahsediyordun, Charlie? Gerçekten neden adada kalıyorsun?"

Bir anlığına hareketsiz kalır, sadece bir mikrosaniye, ama benim fark etmem için yeterli. Kupasını kaldırıp, artık buhar çıkmayan çayına üfleyerek bu anı örtbas etmeye çalışır.

"Beyninin kulaklarından akarken söylediği sözlerden bir adamı sorumlu tutamazsın," diye geçirir.

Bunu bir an bile yutmadım. "Nerelisin? Avustralya'nın hangi şehrinden?"

"Senin bilmediğin bir yer."
"Deneyin bakalım."

Yine bir bakışma yarışması, ama bu sefer boğazının dibinde nabzının attığını görebiliyorum. Görüldüğü kadar sakın değil.

"Katoomba."

"Ne?"

"Katoomba. Çocukluğumu geçirdiğim yer. Sidney'den 90 dakika uzaklıkta ve ziyaret etmek isterseniz çok güzel bir yer."

Bana yalan söylüyor. Daha da kötüsü, yalan söylediğini bildiğimi bildiğini anlayabiliyorum. Ama onu sıkıştıracak somut bir şeyim yok. Ne sır saklıyorsa, bunu çok iyi yapıyor.

"Mezar höyüğündeki kadını tanıyor muydun?" Son çare olarak, aklıma gelen tek başka yol buydu. "Yoksa tanıyabileceğini mi düşündün?"

"Sadece fırtınada maceraya çıktım," diyor. "Yanında radyo götürmeyi hatırlamanın ne kadar önemli olduğunu öğrendim. Bir daha olmayacak."

"Bu bir cevap değil."

"Doğru. Benimle konuşmak, kirli çamaşırların temizlenmesini sağlamıyor." Çenesi ile kollarımdaki çarşafları işaret ederek açıkça reddetti. Mücadeleyi bırakmak istemiyorum ve yenilgiyi kesinlikle sevmiyorum. Ama şu anda, o beni alt etti.

"Peki," diye homurdanıyorum ve iki parmağımla ona gözlerimi ayırmadığımı işaret etmekten kaçınıyorum.

O, ilk tanıştığım Charlie gibi sırtarak gülümsüyor. Charlie'nin tamamen sahte olduğu artık açıkça belli olduğu için, bu durum yaraya tuz basmak gibi. O, aksanı, burada olma amacı. MacManus'un özel kulübesini veya Vaughn'un yönetici kabinini unutun, Charlie'nin kulübesi benim aramak için can attığım yer.

Şimdilik, korkuluktan doğrulup ona son bir kez dikkatle bakıyorum. Bu adam kim ve yalanları iyi mi, kötü mü? Uluslararası bir suçlu olabilir ve bu uzak yeri kanundan kaçmak için kullanıyor olabilir. Ya da belki bir zamanlar MacManus'un çeşitli iş anlaşmalarından birinde haksızlığa uğramış ve şimdi intikamını planlıyor olabilir?

Deli olabilir. Tehlikeli olabilir.

Ya da tam da söylediği gibi, burayı diş ipi ve sakızla ayakta tutan bir mühendis olabilir.

Çayından bir yudum daha alır, yüzünde hiçbir ifade yoktur.

Kendimi zorlayarak uzaklaşıyorum.

BÖLÜM 22

GELEN UÇAĞIN SESİ, herkesi heyecanla iniş pistine çeker. Saatlerce süren yoğun temizlikten dolayı hepimiz terlemiş ve yorgun düşmüş durumdayız. Çöp toplandı, enkaz tırmıklandı, merdivenler süpürüldü. Vaughn'un çarşaflarını değiştirdikten sonra, Trudy ve Ann'i de yanıma alıp acilen MacManus'un kulübesine koştum. Tabii ki, ön verandaya yerleştirilecek bir dizi dış mekan mobilyası ve parlak renkli yastıklar vardı. Daha fazla çöp toplama çubuğu da cabası.

Dört yıldızlı generalin gelişine çılgınca hazırlanan bir ordu gibi hissediyorum kendimi. Şimdi, şık küçük Cessna'nın inişini beklerken, göğsümü kabartıp dikkat pozisyonunda durmamak için kendimi zor tutuyorum. Yanımda, Trudy ve Ann parmak uçlarında zıplıyor. Milyarder patronlarını görecekları için mi bu kadar heyecanlılar, yoksa genel olarak yeni misafirler geldiği için mi, anlamak zor.

Charter jet tüy kadar hafif bir şekilde iniş yapar, motorlar durduğu anda yan kapak açılır. Yardımcı pilot Brent'in kafasını dışarı çıkarıp merdivenleri indirmeyi beklerim. Bunun yerine, kısa saçlı sarışın bir adam belirir. Keskin bakışları toplanan grubumuzu tarar, sonra pistte yukarı aşağı hareket eder. Kabinin içine geri kaybolur.

Brent, uzak bir ifadeyle ortaya çıkar. Merdivenleri indirir, sonra el bile sallamadan geri çekilir.

Elini yarı kaldırmış olan Ann, hızla elini indirir. O ve Trudy birbirlerine bakışır, kalabalıkta ise düşük sesli mırıldanmalar duyulur.

"İlk adam MacManus değildi, değil mi?" diye fısıldarım. "Onu hiç görmedim," diye onaylar Trudy.

"O zaman onunla birlikte gelen iki adamdan biri. Kiralık kas gücü," diye düşüncesizce söylerim. "Buna şüphe yok."

Trudy ve Ann bana dönüp bakarlar. "Güvenlik görevlileri gibi mi? Neden?"

"Hiçbir fikrim yok." Ve gerçekten yok. Özellikle de Vaughn'a göre MacManus, Charlie'nin talihsizliğini duymadan önce onları tutmuştu.

İlk adam tekrar ortaya çıktı. Merdivenlerden inip, ayaklarını birbirine kenetleyerek merdivenlerin dibinde durdu. Bej renkli pantolon ve beyaz

keten gömlek giyiyordu, ancak bu gömlek belindeki tabancayı pek gizleyemiyordu.

Grubumuzdan daha fazla vızıltı geliyor.

Vaughn ilk adımı atar ve hemen bin metre ötesinden gelen bakışlarla delik deşik edilir. Akıllıca olduğu yerde durur.

Merdivenlerin başında yeni bir kişi belirir. MacManus'u fotoğrafından hemen tanırım. Kampın ter lekeli grunge kıyafetlerinin aksine, o dar kesim keten pantolon ve muhtemelen çoğu insanın aylık kirasından daha pahalı olan kırmızı, tropikal desenli tasarımcı gömleği giymektedir.

O merdivenlerden çevikçe aşağı inerken, sonra da yukarıya doğru dönerken, ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

İşte orada. Leilani Pierson. Keahi Pierson'ın, namı diğer Güzel Kasap'ın küçük kız kardeşi. Kaçırılmış olası bir genç, isteği dışında kız kardeşinin şiddet uygulayan eski erkek arkadaşıyla kalmaya zorlanmış. Olası bir evlatlık, şimdi aynı eski erkek arkadaşıyla zengin ve ayrıcalıklı bir hayat sürüyor.

Şahsen, fotoğrafından daha da güzel.

MacManus gibi, beş yıldızlı bir tatil köyünde giyilen kıyafetler giyiyor. MacManus'un kıyafetini tamamlayan kırmızı ve sarı tonlarında, sargılı, kolsuz bir elbise. Narin kayışlı kama topuklu sandaletler. Güneşte parıldayan ve ısıltılı bir tek bilezik.

Ayakkabıları nedeniyle, daha dikkatli bir şekilde iniyor. Onun ardından ikinci güvenlik görevlisi geliyor. İlk güvenlik görevlisiyle benzer giyinmiş, süt çikolatası rengi tenli, mükemmel bir şekilde traşlanmış kafası ve özenle tımarlanmış keçi sakalı var.

Lea'nın MacManus'a pistte katılmasını bekliyor. MacManus genç kızına elini uzatıyor. Lea elini tutarken, küçük bir gülümsemeyle bakışlarını yere indiriyor ve ben titriyorum. Her açıdan, zengin bir iş adamı ve onun ödül karısı gibi bir çift gibi görünüyorlar. Başkalarının bunu görüp benim kadar rahatsız hissetmemelerini anlamıyorum.

İlk güvenlik görevlisi ilerliyor, MacManus ve Lea onun arkasında yürüyor. İkinci güvenlik uzmanı arkada kalıyor. Normalde gürültücü ve coşkulu olan ekibimiz sessizliğe bürünmüş durumda. Vaughn bile kıpırdamıyor, sadece MacManus ve adamlarının yaklaşmasını izliyor.

Geç de olsa, jet'ten iki kişinin daha çıktığını fark ettim: yaşlı bir adam ve kadın. MacManus'un kişisel

ve özel sekreteri olan çift olmalı. Sonunda Brent, Kaptan Marilee ile birlikte tekrar ortaya çıktı. İkisi de gergin görünüyordu.

İki gün önceki inişimden kesinlikle büyük bir fark vardı. "Vaughn,"

MacManus proje yöneticisini selamladı.

"Mac."

El sıkışmazlar, ama selamlaşmak için başlarını sallarlar. Vaughn'un bakışları iki yeni adama sabitlenir. Hepimiz bakıyoruz. Oldukça gayri resmi yaz kampı atmosferimiz göz önüne alındığında, iki ciddi yüzlü profesyonelin gelişi kafa karıştırıcıdır.

"Gidelim mi?"

Görünüşe göre MacManus oyalanacak biri değil. Sabırsızca bekleyen UTV'ye doğru eliyle işaret eder. Vaughn, gördüklerinden açıkça memnun olmadığı için başını sallar. Ama öncü olur, güvenlik görevlisi bir, MacManus, Lea ve güvenlik görevlisi iki de onu takip eder.

Beş kişilik grup, sadece dört kişinin binebileceği bir araca ulaştığında hepimiz hayretle bakmaya devam ediyoruz. Düşük sesle mırıldanmalar. Genel manevralar, ardından daha fazla mırıldanma. Sonunda Vaughn direksiyona geçiyor, yanında sarışın koruması, arkada MacManus ve Lea var. İkinci koruma, onların peşinden koşmaya hazırlanıyor.

UTV ileri doğru sallanır ve bir anda, grubumuz bir sohbet patlaması ve genel *bir "ne oluyor lan?"* ile canlanır. Hiç şüphe yok ki, küfür kavanozu bu gece dolacak. Trudy ve Ann, Brent ve Marilee'yi karşılamak için önde koşarken, şüphesiz içerdeki bilgileri onlardan öğrenmeye çalışırlar. Diğerleri ise yükleme kapağına yönelir ve boşaltma işlemine başlar.

İlk içgüdümlü hareket ederek, etkileyici bir şekilde bakımlı keçi sakalı olan yalnız korumayı takip ediyorum.

"Size yolu göstereyim," diyorum neşeyle, onun yanına yaklaşarak

Derin, koyu renkli gözleriyle beni delip geçer. En güzel kirpikler her zaman erkekler için boşa harcanır?

Elimi uzatırım. "Frankie Elkin. Ev işleri, çamaşır ve yemek hazırlığından sorumluyum. Pratik olarak, tüm iyi atıştırma malzemelerinin nerede saklandığını biliyorum."

"Elias Jackson," diye cevaplar.

"Sen ve arkadaşın için proje yöneticisinin kulübesini hazırladım."

"Jason Tamworth," diye cevaplar. "Yeri neresi?"

Onun Vaughn'un kabininden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı, orada kalacaklardı. "Şey, ana kampın kenarında. Bir tepenin üzerinde. Manzarası muhteşem," diye onu temin ettim. "MacManus'un özel kulübesinden sonra en güzel manzara."

"Nerede?"

"Diğer ucunda mı? Belki on beş dakika uzaklıkta." "Hayır."

"Hayır mı?"

"Daha yakın bir konaklama yeri gerekecek. Komşu bir kulübe."

"Komşu kulübe yok. MacManus'un aşçısı ve kişisel asistanının kullandığı kulübe yakınlarda."

"Onu alacağız."

Gözlerimi kırptırdım, geç de olsa, Vaughn'un özel güvenlik ekibinin geleceğini bildiği halde, özel güvenlik ekibinin geleceğini tam olarak anlamadığını fark ettim. Yani, her an gözlerini görevlilerinden ayırmak istemeyeceklerini. Ve MacManus da muhtemelen bunu bekliyordu.

"Bunu halledeceğim." Buzları kırmaya kararlı olarak, yine parlak bir gülümseme takındım.

Elias bana bakmıyor bile. Kararlı adımları benimkinden çok daha uzun, beni oyuncak bir köpek gibi yanında koşturuyor. Nedense bunun onu rahatsız ettiğini sanmıyorum.

Tuvalet ve hamamın bulunduğu kavşağa vardık. İkisini de gösterdikten sonra, yemekhanenin arkasında park etmiş olan UTV'yi fark ettim ve bizi o yöne doğru yönlendirdim. Sıcak ve nemli havada bu kadar hızlı yürüdükten sonra, vantilatörle serinletilen mutfakın rahatlığını memnuniyetle karşıladım.

Vaughn ve arkadaşları yemek odasındalar, MacManus ve Lea önlerinde su bardaklarıyla oturuyorlar, Vaughn ve ilk koruması Jason masanın yanında duruyorlar. Jason bizim yaklaşmamızla birlikte keskin bir bakışla başını kaldırıyor.

Elias'ı görünce, odanın ortasından yan kapının yanına geçiyor. Jason, mutfak ile yemek odası arasındaki boşluğa sorunsuzca girerek arka tarafı koruyor. Hiç şüphe yok ki, bu ikisi çok sert adamlar. İyi eğitilmişler ve büyük olasılıkla çok pahalılar.

Gerçekten de, ne boktan bir durum.

Odadaki varlığımı haklı çıkarmak için iki bardak su daha doldurup güvenlik görevlilerine ikram ediyorum. İkisi de reddediyor. Ben bunu neredeyse fark etmiyorum, çoktan kulak misafiri olmuşum.

"Sence de bu biraz fazla değil mi?" diye soruyor Vaughn.

"Senin sorunun değil."

"Tabii ki benim sorunum. İşimin yarısı kamp dinamikleri. Bu ikisi" — taş gibi yüzlü muhafızları işaret ediyor — "buraya pek uymuyorlar."

"Ama yine de buradalar. Kabullen."

Vaughn kaşlarını çatıyor, saçlarını karıştırıyor. MacManus'un dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. Arkadaşını iyi tanıdığı ve bu tek hareketle ifade edilen öfkenin derecesini anladığı açık.

"Kaptan Marilee ve yardımcı pilot Brent de kalıyor."

"Ne?" Vaughn artık hayal kırıklığını gizlemeye çalışmıyor. "Burasının henüz bir tatil köyü olmadığını biliyorsun. Ekstra konaklama yerini öylece yaratamam."

Yine o sırtış. "Merak etme. Uçakta uyuyacaklar." "Ne oluyor lan, Mac?"

"Sadece bazı ekstra önlemler. Bilirsin, bir adamın sırtına hedef tahtası çizmek için başarıdan daha iyi bir şey yoktur."

"Hadi ama. Seni tanıdığımından beri başarılıydın.

Daha önce hiç özel güvenlik görevlisi tutmamıştın.

MacManus sadece omuz silkiyor. Lea'nın bakışlarını masadan ayırmadığını fark ediyorum. Ama omuzlarının duruşu, söylenen her kelimeye dikkatle kulak verdiğini gösteriyor. Sessiz insanlar gibi, o da mükemmel bir dinleyici.

"Ne kadar sürecek?" Vaughn sorar. "Fazladan insan, fazladan iş, fazladan yemek demek. Bir zaman çizelgesine ihtiyacım var."

"Henüz karar vermedim."

"Tanrı şahidimdir, Mac..."

"Fazladan yemek getirdim."

"Biliyorsun, arkadaş olduğumuz ve senin için çalıştığım için seni öldürmeyeceğim anlamına gelmez."

İki koruma da hemen öne çıkıyor. "Tanrı aşkına."

Vaughn artık sabrını yitiriyor.

MacManus, adamlarını sakinleştirmek için elini kaldırır. Gülümsemesi tam bir sırıtışa dönüşmüştür. Ayrıcalıklı beyaz erkeklerin sahip olduğu türden bir yakışıklılığa sahiptir. Genç Keahi Pierson'ın ona neden ilgi duyduğunu anlayabiliyorum. Ama onda beni tedirgin eden bir şey var. Ve bu sadece bana anlatılan hikayelerden dolayı önyargılı olduğumdan değil; o biraz fazla bakımlı, biraz fazla sırtkan. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmesem bile, yine de ona güvenmezdim.

Lea, masanın üzerinde MacManus'un elinin üzerine narin elini koyar.

"Lütfen," diyor sessizce.

"Biliyorum. Uzun bir gün oldu. Biraz daha dayan, sonra kulübeye çekilebiliriz."

"Onu ben götürebilirim," diye hemen sesleniyorum.

MacManus bana bakar ve sanki odada garsonlar olduğunu ilk kez fark etmiş gibi kaşlarını çatır. "Gerek yok."

"Lütfen," diye tekrarlar Lea.

MacManus dikkatini ona çevirir ve yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşur. "Bu şartlar altında, birlikte kalmamız en iyisi."

"Burada, dünyanın en ulaşılmaz yerlerinden birinde bile mi?" Lea alnını okşadı. "Başım. Sadece dinlenmek istiyorum. Lütfen."

MacManus yanıt olarak Lea'nın elini nazikçe sıkar. Bakışları şaşırtıcı derecede anlayışlıdır. "Emin misin?" Dikkatini Lea ve bana bölüştürür. Lea başını sallar, ben de şöyle derim:

"Sorun değil. Onu doğrudan kulübenize götüreceğim." Bir an daha tereddüt eder. Sonra:

"Tamam. Sen git. Ben de birazdan gelirim."

Lea zarifçe ayağa kalkar. Ben de hiç vakit kaybetmeden onu yemekhanenin arkasından bekleyen UTV'ye götürürüm. O, garip bir şekilde araca binerken tek kelime etmez, sonra dar elbisesinin eteğini düzeltir.

Bu kadar çabuk özel bir konuşma fırsatı yaratabildiğim için şansıma inanamıyorum. Motoru çalıştırırken adrenalin yüzünden elim titriyor.

"Adım Frankie," diyorum ona, yola çıkarken. "Lea MacManus," diye cevaplıyor sessizce.

Demek onun soyadını almış. Çılgınca.

İşte bu. Beklediğim an. Nereden başlayayım, nasıl sorayım? Bunu doğru yapmak için pek fazla şansım olmayacak. Rıhtımı geçip ana kampın kenarından uzaklaşana kadar bekledim. Sonra ona döndüm, derin bir nefes aldım ve dalgaların sesini bastırarak seslendim: "Noodles kedisine ne olduğunu biliyorum."

BÖLÜM 23

LEA yanımdaki koltukta geri çekildi. Eli, hareket halindeki araçtan atlamaya hazırlanır gibi kapıya uzanırken, gözleri korkuyla büyüdü. Tüm tepkiler arasında, bu benim beklediğim bir tepki değildi.

"Kimsin sen? Ne istiyorsun?" Parmakları kapı kolunu tırmalıyor.

"Hey, hey, hey. Yardım etmek için buradayım. Yemin ederim, gerçekten. Ben bir dostum. İçeri gel." Onun endişesi benim endişemi tetikliyor ve ben gevezelik ediyorum.

"Noodles'ı nereden tanıyorsun?"

"Kız kardeşine gönderdiğin mektubu okudum." "Kız kardeşim mi?"

"Kaylee Pierson? Şu anda Keahi Pierson."

Lea'nın gözleri daha da büyüdü. "Sen! Ona yardım mı ettin? Sen de bu işin içindesin."

Şimdi tamamen kafam karıştı. "Neyin içinde?"

"Sen kimsin?"

"Frankie Elkin. Kayıp kişileri arıyorum. Ailen, yani kız kardeşin, bana ulaştı. Seni aramayı hiç bırakmadılar, Leilani. Seni eve sağ salim getirmek istiyorlar."

"Sen özel dedektif misin?"

"Hayır. Sadece tuhaf bir hobisi olan, sporda iyi olmayan ve el işlerinde beceriksiz bir kadını." Hâlâ gevezelik ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, sanki bunu daha önce hiç yapmamışım gibi. Ama Lea'nın tepkisi beni şaşırtıyor. Rahatlama ya da inkar bile yok. Sadece korku. Giderek artan bir korku.

"Dur. Bırak beni. Beni şimdi serbest bırak, Mac'e hiçbir şey söylemeyeceğim.

Söz veriyorum.

"Ondan korkmana gerek yok." "Ondan *korkmak* mı? Senin neyin var?"

Bu konuşmanın kontrolünü tamamen kaybettim. Derin bir nefes alıp, Lea atlamaya karar verirse diye UTV'yi yavaşlattım. MacManus'un korumalarının boyutlarını düşününce, Lea benim gözetimimde yaralanırsa başıma ne geleceğini görmek istemiyorum.

"Keahi notunu aldı. MacManus'un yanına nasıl geldiğini anlattığın notu. Onun hala hayatta olduğunu fark ettiğini, onu affettiğini ve sevdiğini anlattığın notu. O da seni kaybettiğini sanıyordu. Tahmin bile edemezsin."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Keahi Pierson senin ablan, değil mi? Namı diğer Güzel Kasap?"

"Evet." Lea'nın sesi alçak ve temkinli, sanki gece yarısından sonra karanlık köşelerde anlatılan bir sırrı açığa vuruyormuş gibi.

"İkinci bir not buldum. Buradaki yatak odanda. Yani, ana yatak odasının karşısındaki küçük odada."

Lea başını salladı. "Lütfen beni rahat bırak. Ne istiyorsan, sana yardım edemem."

"Sorun yok. Bana güvenebilirsiniz. Keahi umurumda değil. Seni MacManus'a satmayacağım. Kayıplar için çalışıyorum. Ve o da sensin, Leilani. Odak noktam sensin."

"O zaman neden ona yardım ettin?"

"Kime?"

"Keahi. Kız kardeşimin kaçmasına neden yardım ettin?"

Ve birdenbire anladım. Yeni güvenlik personeli, MacManus'un Lea'nın kendi sözleriyle dünyanın en ulaşılmaz yerlerinden biri olan uzak bir atolde süresiz kalması. Frenlere bastım ve yolun ortasında tamamen durduk, üstümüzde parlak güneş, solumuzda ısıltılı okyanus ve sağımızda dalgalanan palmye yaprakları vardı. Cennet. Mutlak, tam bir cennet.

Ama öyle değil.

"Keahi hapishaneden kaçtı mı?" "Dün sabah."

Gözlerimi kapattım. "Sorun yok," dedim. "Avukatı Victoria Twanow ile iletişime geçeceğim. Eminim bize hala yardım edebilir. Honolulu'ya dönmek için bir bahane uydururuz, Twanow da oradan devralır."

"Hayır, almayacak."

"Evet, yapacaktır. O önemsiyor, Leilani. Sen bir şans hak ediyorsun..."

"Keahi'nin avukatı hastanede. Keahi onu yarı ölüme dövdü, sonra kıyafetlerini çaldı ve bir hapishane gardiyanı ile kaçtı. Avukat kadının hayatta kalmasını beklemiyorlar."

Ağzım açık kalır. Ağzımı kapatmaya çalışırım ama başaramam. Böyle bir şeyin olmasının imkansız olduğunu söylemek isterim. Ama birkaç

düşünce bir anda aklıma geliyor, Victoria Twanow'u ilk gördüğümde onun kötü şöhretli müvekkiline ne kadar benzediğini fark ettiğim an da dahil. Özel bir odada saklanmış olan Keahi'nin idealist avukatına saldırıp kıyafetlerini çalması, özellikle de aptalca aşık olmuş bir hapisane gardiyanının yardımıyla, çok kolay olurdu. Oradayken Twanow'u karşılayan adamı merak ediyorum. Onun dostane tavırları zaten bir oyun muydu, avukatın savunmasını daha da zayıflatmak için bir yol muydu?

Dün gece aldığım mesaj. Tek bir kelime: *Üzgünüm*. Twanow'dan geldiğini sanmıştım, ama şimdi anlıyorum. Keahi, avukatının telefonunu çalmış, mesajlarını ele geçirmiş. Gerçeği ortaya çıkarmak için yapabileceği en yakın şey. Tabii ki, bu ilginç bir soruya yol açıyor. Bana yalan söylediği için mi üzgün, yoksa bundan sonra olacaklar için mi?

Nedense, Keahi'nin dürüst olmamaktan çok endişelendiğini sanmıyorum, yani...

"Buraya kadar gelemez, değil mi?" Düşünmeden soruyorum.

Yanımda Lea omuz silkiyor. Benim endişem onun endişesini hafifletmiş gibi görünüyor. "Neden kaldığımızı düşünüyorsun? Fırtına olmasaydı daha erken varırdık."

Başımı sallıyorum. "Bu atole ulaşmanın sadece iki yolu var, değil mi? Özel jet." "Mac onun için bir tane göndermez bence," diyor Lea. "Ya da tekne. Ama o da bir hafta falan sürer."

"Mac bu bölgedeki tüm gemi trafiğine kısıtlama getirmiş." "Bunu yapabilir mi?"

Yine omuz silkiyor. "O Mac."

Yeterince açık. Ama yine de kafamda sorular var. "Kız kardeşine not göndermedin mi?"

"Hayır."

"Onun hayatta olduğunu, ölüm hücresinde olduğunu biliyor muydun?" "Evet."

"Ne zamandır?"

"Tutuklandığı günden beri. Mac söyledi."

Sürüşü bırakıp yan dönerek ona baktım. "Onun yanında kendini güvende hissediyor musun?"

"Tabii ki."

"Kız kardeşine yaptıklarından sonra bile mi?"

"Yani, kavga mı ettiler? Fiziksel şiddet mi oldu?" "Evet."

Lea kısa bir süre başını sallar. Koyu renkli gözlerinden ne düşündüğünü anlamak zordur. "O ona vurdu, o da onu dövdü. Her şeyi hatırlamıyorum ama yeterince hatırlıyorum. Kız kardeşimle ilgili tüm anılarımda kan ve şiddet var. Mac bana onun yaptıklarını, öldürdüğü adamları anlattığında... Bu kadar çok kişiyi öldürdüğüne şaşırmadım. Sadece yakalandığına şaşırdım."

"O sana vuruyor mu?"

"Ben kardeşim değilim."

Bence bu ilginç bir cevap. "Peki ya Noodles kedisi?"

"Noodles adında bir kedim vardı. Ama uzun zaman önce kaçtı. Noodles'ı nereden biliyorsun?"

"Notta bahsedilmişti. Mac, seni terk etmemek için Noodles'ı öldürmüş."

"Benim yazmadığım mesaj," diye açıklıyor Lea. MacManus'un yanında gösterdiği tüm uysallığına rağmen, şu anda oldukça açık sözlü görünüyor. Bu da bana, Mac'in yararına bir gösteri mi yaptığını, kız kardeşi gibi doğrudan meydan okunduğunda şiddet uygulayabileceğini bildiği bir adamı kontrol etmek için bir yol mu kullandığını merak ettiriyor.

"Noodles'ı başka kim bilebilir ki?" diye soruyorum

şimdi. "Keahi, tabii ki."

"Kız kardeşini Keahi ve Kaylee olarak mı düşünüyorsun?"

"Teksas'ta doğduğumu biliyorum, ama o günleri veya ailemi pek hatırlamıyorum. Hawaii'yi hatırlıyorum, ve Hawaii'de o Keahi, ben de Leilaniydim."

"O zaman neden Lea ismini kullanmaya geri döndün?"

"Keahi ortadan kaybolduktan sonra Mac bunun en iyisi olduğunu düşündü."

"Kayboldu mu?" Şimdi kaşlarımı kaldırıyorum. "Çünkü onun anlattığına göre, *sen* kayboldun."

Lea başını salladı. "Hayır. Ben Mac'le birlikteydim. Her zaman Mac'le birlikteydim. Keahi'ye ne oldu bilmiyorum."

"Ona göre, bir gece Mac ona saldırdığında sen müdahale etmeye çalıştın. Mac seni duvara fırlattı. O karşılık verdiğinde, Mac onu o kadar kötü dövdü ki hastaneye kaldırıldı. Hastaneden çıktığında sen gitmiştin. O ve ailenin geri kalanı, yani teyzen ve kuzenlerin, Mac'in evi de dahil olmak üzere her yerde seni aradılar, ama seni hiçbir yerde bulamadılar."

Lea başını sallar. "Öyle bir geceyi hatırlamıyorum."

"Bir sabah uyandığında kız kardeşin gitmiş miydi?" "Evet."

"Ve bunu hiç sorgulamadın mı?"

Lea, kız kardeşinin anlattıklarından etkilenmemiş gibi omuz silkiyor. "Sordum. Mac, onun gittiğini söyledi. Aşçı da aynı şeyi söyledi. Üzüldüm, ama şaşırmadım. Küçüktüm, ama kız kardeşimin öfkesini hissedecek kadar büyümüştüm. Çok korkutucu olabilirdi, ve bu Mac ile tanışmadan önceydi. Kaybolduğunu öğrendiğimde, daha çok rahatlamış hissettim, sanki tekrar nefes alabiliyormuşum gibi. Ve Mac bana çok iyi baktı. Benimle birlikte her zaman güvende olacağıma söz verdi ve sözünü tuttu."

"Ondan korkmuyor musun?" "Hayır."

"Sana şiddet uygulamıyor mu?" "Asla."

"Peki, seninle ilk ne zaman yatmaya başladı?" Soruyu doğal bir şekilde soruyorum. Onun tepkisini görmek istiyorum.

Hemen cevap vermez. Kalın kirpikli gözleri omzumun üzerinden, dalgali okyanusa doğru bakar. Yüzü mükemmel güzelliكتedir ve tamamen ifadesizdir. Bu bakışı daha önce de görmüştüm, uzun süreli istismara maruz kalmış ve gelecekte cezalandırılmamak için duygularını tamamen gizlemeyi öğrenmiş kişilerde.

"Bana dokunmadı."

Söyleyemediklerini anlayabileceğim kadar bir tonlama var. "Henüz," diye tamamlıyorum. Kendi kendime biraz düşünürüm ve mantıklı bir sonuca varırım: "On sekizinci doğum gününde mi?"

"Mac'in profiline bakılırsa, her şeyin kusursuz bir şekilde uygun olması önemli."

"Uygun derken, ona kızı gibi olması gereken, reşit olmaya yeni basmış bir kızla seks yapmak için beklemek mi?"

"Benim vücudum, benim seçimim."

Sözlerini sakın bir şekilde söylüyor. Yine de kalbimi parçalıyor. Naifliğin derinliği, kararı verenin kendisi olduğuna inanması, oysa daha yaşlı ve daha zeki biri başından beri onu manipüle ediyor. Şeytanın en büyük numarası, dünyayı onun var olmadığına ikna etmektir derler. MacManus, diğer birçok istismarcı gibi, kurbanını kendisinin kötü olmadığına ikna etti.

Keahi ve Lea'nın hikayeleri arasında kime inanacağımı bilmiyorum, ama şunu biliyorum: MacManus, gücünü kötüye kullanıyor.

"Senin için buradayım," diye Lea'ya tekrar ediyorum, ona samimiyetimin derinliğini aşlamaya çalışarak. "Keahi benden bu aramayı başlatmamı istemiş olabilir, ama ben aile için çalışmıyorum; kayıplar için çalışıyorum. Seni önemsiyorum."

"Gerek yok."

"Yine de buradayım." UTV'yi yeniden çalıştırıp, sahibinin kulübesine doğru sarsıntılı yolculuğumuza devam ediyorum. Düşünmem lazım. O dedi, bu dedi. Her ikisi de muhtemelen biraz doğru, her ikisi de muhtemelen biraz yalan söylüyor. Tüm parçalar arasında, yalanlar en anlamlı olanı ve benim ilk olarak çözmem gereken şey olacak.

Özellikle de Keahi Pierson ölüm hücrelerinden kaçtığı için.

Ancak benim ana karaya olan bağlantım Victoria Twanow şu anda ölümün eşliğinde.

MacManus'un değerlendirmesine katılıyorum: Keahi, bir şekilde onu ve Leilani'yi bulmak için elinden geleni yapacak. Bu adaya ulaşmanın zorluğu göz önüne alındığında, hazırlanmak için biraz zamanımız olmalı. Ancak, dikkate almam gereken başka bir rahatsız edici gerçek daha var.

Lodge'a vardık, yeni döşenmiş ön veranda neşeyle bizi karşılıyor. Lea'yı merdivenlerden yukarı çıkarırken tek kelime etmedim. Önce ön kapıyı açtım ve ben mekanı kısaca incelerken onun arkamda kalmakta hiçbir sorun yaşamadığını fark ettim. Tüm odaların boş olduğunu doğruladığımda, Lea tereddütle kapıdan içeri girdi ve ana odayı kendi gözleriyle inceledikten sonra mutfığa doğru yürüdü. Bir bardak alıp suyla doldurdu.

Bana bir bardak ikram etmiyor, bu da gitme vaktimin geldiğini açıkça hatırlatıyor.

Oynamam gereken son bir kartım var. Buzdolabının yanına sıkıştırılmış not defterini işaret ettim.

"Bana telefon numaranı ver. Keahi hakkında bir şey öğrenirsem, hemen sana haber vereceğime söz veriyorum."

Bir süre sonra Lea kalemi alır ve isteğimi yerine getirir.

Son anda: "Başka kiminle iletişime geçmeliyim? Evden bir arkadaşın? Acil bir durumda haber verilecek biri?"

Yüzünde daha tedirgin bir ifade belirliyor, ama yine de bilgileri not alıyor. Kağıdı ondan alıp, onaylayarak başımı sallıyorum.

"Umarım yakında iyileşirsin." Sonra kapıdan çıkıyorum, not hala elimde. UTV'ye dönene kadar bakmaya cesaret edemiyorum. Önemli olan bilgi değil. Önemli olan yazılış şekli.

Küçük, düzgün harflerle, cetvelle yazılmış gibi düzgün.
Diğer bir deyişle, Leilani Pierson'ın imzaladığı iki mesajda gördüğüm büyük, çocuksu yazıların tam tersi. Yani bu notları başka biri yazmıştı.
Kim? Ne amaçla?
Ve şimdi neredeler?
Çünkü bu evde ikinci notayı bulmuştum. Bu uzak atolde.
Dünyanın en ulaşılmaz yerlerinden biri. Ama tehdit zaten buradaysa, bunun bir önemi yok.

BÖLÜM 24

UTV'yi yemekhanenin arkasına park ettim, zihnim milyonlarca kilometre uzakta, mutfağa girdim ve hemen durdum. Hazırlık alanında şu anda üç kişi çalışıyor ve hiçbirinin bundan memnun olmadığını anlamak için roket bilimcisi olmaya gerek yok.

Trudy'nin elinde çok büyük bir bıçak var ve göz kamaştırıcı bir hız ve güçle havuçları doğrayıyor. Ann, onun karşısında dev mikserin başında duruyor ve beyaz unun yoğun bulutları içinde malzemeleri kaseye döküyor. İkisi de dudaklarını sıkı sıkı kapatmış, öfkelerini zorlukla bastırıyor gibi görünüyor.

Bu arada, başının etrafında kahverengi buklelerden oluşan bir hale olan minyon bir kadın, dilinin altında mırıldanarak buzdolabının içindekileri telaşla yeniden düzenliyor. Trudy'nin büyük bıçağı kesme tahtası üzerinde tıklar tıklar sesler çıkarırken

Ann'in ölçü kabı metal karıştırıcıya vurarak "whack-whack" sesleri çıkarıyor.

Ben hareketsiz duruyorum, açık alanda yakalanmış bir ceylan gibi, fark edildiğimden eminim, ama hangi avcının ilk saldıracağını bilmiyorum.

Koyu saçlı kadın buzdolabından geri çekiliyor. Beni baştan aşağı süzdü.

"Şef Kiki," diyor Fransız aksanıyla. "Et vous?"

"Uhhh, Frankie." Onun MacManus'un kişisel şefi olduğunu tahmin ediyorum. Kocasını, şu anda yemek odasında oturan özel sekreter olmalı. Ama ben onların kendilerine ait olduklarını sanıyordum.

"Ne iş yapıyorsun, Frankie?" Şef Kiki, ismimin son hecesini karnaval trenine çevirecek kadar titrek bir sesle telaffuz ediyor. Hiç bu kadar egzotik hissetmemiştim.

"Şey, hazırlık aşçısı mı?"

"Hayır! Zaten iki hazırlık aşçım var. Üçüncüsüne ihtiyacım yok."

"MacManus hepimizin birlikte yemek yemesi gerektiğine karar verdi," diyor Ann sert bir sesle.

"Yani hepimiz birlikte yemek pişirmeliyiz." Trudy bıçağıyla havayı dürter. Kimi bıçaklamak istediğini çok iyi biliyorum.

"Benim, şey, başka sorumluluklarım var." Trudy ve Ann'in pilotlardan edindikleri bilgileri öğrenmeyi umuyordum,

Brent ve Marilee ile, ama şimdi kesinlikle uygun bir zaman değil. "Çamaşırlar!" Ne yazık ki, henüz el atamadığım yığınları hatırlayarak, kendimi toparlıyorum.

"Evet. Çamaşır. Burada olmayan bir şey. Mükemmel. Hoşça kalın."

Tamam o zaman. Trudy ve Ann'e anlayışla omuz silkiyorum, sonra aslanın ininden hızla çıkıyorum. Vaughn haklı: MacManus kampımızın dinamiklerini bozuyor. Dikkatli olmazsa, dışarıdan gelecek saldırılar en küçük sorunu olacak. Şu ana kadar Trudy her an Sweeney Todd'a dönüşmeye hazır.

Çamaşır yıkamak mükemmel bir fikir ve benim zorunlu görevlerimden biri. Sola dönüp hamama gitmek son derece sorumlu bir seçim olurdu. Tabii ki, sağa dönüp, konut olarak kullanılan kulübe grubuna doğru giden yolu takip ediyorum. Ne bulmayı umduğumu bilmiyorum, ama birkaç dakika içinde başarılı oluyorum.

Vaughn, MacManus ve gorillerin hepsi Charlie'nin kulübesinin önünde toplanmışlar. Vaughn ve MacManus küçük ön verandayı doldurmuşlar, Elias ve Jason ise aşağıdaki merdivenlerin dibinde pozisyon almışlar. Yaklaştığımı hemen fark ederler ve daralmış gözlerle beni takip ederler. Sanki önümdeki yengeçleri dağıtmak için çok iyi bir nedenim varmış gibi, güzel ve istikrarlı bir şekilde yürümeye devam ederim.

Virajı döndüğüm anda, bir çalı grubunun arkasına saklanıyorum. Bu mesafeden, özellikle de hışırdayan palmye yaprakları ve dalgaların sesini bastırarak duymak için zorlanıyorum, ama isteyince her şey mümkün.

"Gerçekten McMurdo'da görevliysen, Esperanza neden senden haber almadı?" MacManus bilmek istiyor.

"Esperanza diye birini tanımıyorum dostum. Abigail Gibbens ile çalıştım, bu isim sana bir şey ifade ediyorsa."

"Esperanza raporlarını imzalamıştı."

"Doğru. Ama Esperanza diye birini hiç tanımadım. İdari bir adam olabilir. Patronlar her zaman sahada olmazlar, bilirsin. Zorlu işler yapmak yerine rahat ofislerini tercih ederler."

Son sözler MacManus'a yönelik pek de ince olmayan bir iğneleme. Evet, herkesin morali şimdi çok iyi.

"Bence yalan söylüyorsun."

"Çünkü bir ağaç beni devirdi mi? Kanayan kafatasım seni rahatsız ediyorsa özür dilerim." "Neden fırtınada dışarıdaydın? Dürüst ol."

Vaughn şimdi,

MacManus kadar düşmanca olmasa da aynı derecede sabırsızdı. "Söyledim ya. Arabayla dolaşıyordum.

Aptalca bir hareketti. Çok pişmanım."

MacManus'tan düşük bir hırıltı duyuldu. "Sana güvenmiyorum."

"Kendini daha iyi hissetmek için, ben de sana güvenmiyorum."

"Onu hapse atmak istiyorum." MacManus, açıkça bıktığını belli ediyor. "Ev hapsinde mi?" diye soruyor Vaughn.

"Aynen öyle. Her an gözetim altında."

"Uh, Mac. Etrafına bir bak. Ekibi hapsetmek için gerekli tesislerimiz ve insan gücümüz yok. Tabii, sen adamlarını gönüllü olarak göndermezsen."

Sessizlik, ki ben bunu hayır olarak algılıyorum.

"Onu ofisine götür. O kapının kilidi var, değil mi?" "Onu ana bilgisayar, iletişim kontrolü ve silah dolabıyla birlikte kilitleyelim mi?"

Tabii, öyle yapalım." Vaughn alaycı tavrını gizlemeye çalışmıyor. "O zaman uçakta kalsın. Marilee ve Brent'le kalabilir."

"O uçakta üç kişi için yeterli yer yok. Marilee ve Brent'in orada kalmaması bile gerekir. Bu kadar endişeleniyorsan, onu Honolulu'ya geri uçur. Boş kabini kullanabiliriz."

"Cessna bensiz kalkmaz."

"Mükemmel. Onlarla gidebilirsin." Bu sefer Vaughn alaycı değil. "Lone. Mühendis." Charlie net ve keskin bir ses tonuyla konuşuyor.

"Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil dostum." Sanırım MacManus'a sesleniyor. "Ama bu kampı bir umutla ayakta tuttum. Kabloları neredeyse değiştirebildiğim kadar hızlı aşındıran okyanus havasına ve ihtiyacımız olanın yarısı kadar büyüklükte ve güce sahip kirli bir iletişim kulesine rağmen. Adamlarımız tesisat, elektrik ve fiberglas gövde onarımında iyi mi? Onlar tekne kaptanları ve usta balıkçılar mı, kitlelere taze akşam yemeği getirebilecek kadar yetenekli mi? Çünkü değilse, beni eve göndermek burayı tam bir boka çevirir."

"Eminim halledebiliriz."

"Uh, Mac..."

"Uçağı tek başına bir serseriyle bağlayamam," diye devam etti Mac.

"Ama bizim dediklerimizi aynen yapıp sürekli gözetim altında kaldığı sürece kalabilir. Anlaşıldı mı?"

"Tamam patron. Sallanan sandalyem var, manzarayı seveceğim." "Hayır. *Sürekli* gözetim altında. Vaughn?"

"Hayatta olmaz, ben bebek bakıcılığı yapmam; yönetmem gereken bütün bir kamp var. Dediğim gibi, elemanımız yok..."

"Kampın en kalabalık yeri? Neredeyse sürekli hareketli olan yer? Yemekhane, sanırım."

"Tabii, mutfak..."

"Orada kalabilir. Fazladan bir kişinin takılabileceği kadar yer var."

"Kamp görevlilerinden hapisane gardiyanı gibi davranmalarını isteyemem..." "O zaman isteme. Ben isterim."

"Onlar aşçı, gardiyan değil. O bir şey yapmaya karar verirse kendilerini nasıl koruyacaklar?"

"Sakin ol dostum!" Charlie, kırılmış gibi konuşuyor.

"Lütfen. Şef Kiki şu anda orada. Küçük boyuna aldanma. O, bıçakla tavuk kemiklerini ayırmaktan daha fazlasını bilir."

Tam bir sessizlik, sanki kimse, özellikle Vaughn ve Charlie, bu sözün ne anlama geldiğini bilmiyor gibi.

"Karar verildi. Elias, Charlie'yi yemekhaneye götür. Durumu ona açıkla. Akşam olunca Vaughn bu kabinde Charlie ile birlikte yatabilir. Konu kapanmıştır."

"Tanrı aşkına." Vaughn, şüphesiz elini saçlarından geçirdi. saçını tarıyordu.

"Tuvalete gitmek için eşlikçiye ihtiyacım var mı?" Charlie şimdi yavaşça konuşuyor. "Yoksa ihtiyacım olduğunda bir bardağa işemem yeterli mi?"

"Biri seni götürür." MacManus, hala sinirli.

"Siktir et!" Vaughn, daha da sinirli. "Bu kamp güvene dayalı çalışıyor. Güvenliğimiz buna bağlı. Bu adama güvenmiyorsun. Tamam. O zaman onu Oahu'ya geri gönder. Ama bunu yapmak için, kendi adamlarımızdan birini sürekli gözetim altında tutmak mı? Kamp durma noktasına gelir. Lanet olsun, hepimiz eve gidelim daha iyi."

Yanımda bir hisrtı duyuyorum. Kendimi korumalardan biri tarafından yakalandığımı düşünerek ani bir hareketle dönüp bakıyorum. Ama karşımda peyzaj mimarı Tannis var. Beni susturmak için parmağını dudaklarına koyuyor. Bütün bu süre boyunca burada mıydı, o da mı dinliyordu, yoksa yeni mi geldi? Şimdi bunu sormanın sırası değil, ama onun burada olması Vaughn'un haklı olduğunu kanıtlıyor. İş unuttun. Bu gelişen dramadaki son gelişmeleri anlamaya çalışmak, herkesin tam zamanlı işi olacak.

"Uçak kalıyor. Konuşma bitti."

Daha fazla gürültü. MacManus ön merdivenlerden iniyor. Geç kalmış bir şekilde geri çekiliyorum; Tannis de öyle. Yola çıkıyoruz ve sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi, sadece yürüyüşe çıkmış iki kamp arkadaşı gibi adımlarımızı senkronize ediyoruz. Ancak Tannis sağa dönüp yemekhaneye geri dönmüyor. Bunun yerine sola dönüyor ve bizi mürettebat kabinlerinin sıralarının daha derinliklerine götürüyor.

"Charlie'nin gerçekten bir tehdit olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sorar, duyulmayacağımız bir mesafeye geldiğimiz anda.

"Emin değilim. Sen onu benden daha uzun süredir tanıyorsun."

"O her zaman nazikti. Biraz şapşal olabilir, ama bir şey bozulduğunda - ve buralarda her zaman bir şeyler bozulur - aradığın kişi odur. İnanamıyorum..." Şok olmuş gibi geliyor, eminim birçok kişi de aynı duyguyu paylaşıyordur.

"Onun aksanının gelip gittiğini hiç fark ettin mi?"

Tannis bana ihtiyatla bakar. "Onun... ilginç bir konuşma tarzı var. Ama o her yeri geziyor. Bunun tavuk çorbası gibi bir şey olduğunu düşündüm."

"Belki." Kararsız kalıyorum. "MacManus, Charlie'nin geçmişinde, McMurdo'da geçirdiği zamanlarda bir sorun olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

Tannis de benim kadar duymuş olmalı ki, hemen şöyle karşılık veriyor: "Ama Charlie'nin dediği gibi, buradaki çekleri MacManus tarafından imzalanıyor, ama onu ne sıklıkla görüyoruz ki?"

"Sen onu ne sıklıkla görüyorsun?"

"Buraya geldiğimden beri, en fazla üç ayda bir iki kez falan. Ve hiç uzun süre kalmaz. Gelir, gider. Biz işçi arılarız. O da kraliçe, bu benzetmeyi bağışlayabilirsiniz."

"Bu benzetmeyi sevdim. Tamam, işçi arı. Sana bir sorum var. Tek kişilik bir uyuşturucu kaçakçılığı denizaltısının atolün bir yerinde karaya vurduğunu duydum. Bana yerini gösterebilir misin?"

"Daha iyisini yapabilirim," diyor Tannis. "Seni denizaltıya götürebilirim."

MEYDANA GELDİĞİ GİBİ, ana kampın çevresinde benim hiç bilmediğim bir labirent gibi yollar var. Tannis beni, her zaman yolun sonu olduğunu sandığım Vaughn'un kulübesinin önünden geçerek, çalıların oluşturduğu sınır duvarındaki küçük bir açıklığa götürüyor. İki adım attıktan sonra, sonsuz bir yay çizerek kıvrılan ince, çamurlu bir patikaya giriyoruz ve birdenbire, solumuzdaki hamam ile sağımızdaki iniş pisti arasında, ana yola geri dönmüş oluyoruz. Tannis kampa doğru ilerledi, sonra sola dönerek başka bir çamurlu yola girdi. Bu yol çok daha genişti, UTV'lerin geçebileceği kadar temizlenmişti, ama ana yollar gibi güzelleştirilmemişti, belki de daha çok işlevsel bir role sahip olduğunun kanıtıydı.

Onu, dünkü fırtınadan dolayı şişmiş çamurlu çukurlar ve birbirine bağlı su birikintileri arasında takip ediyorum. Önümüzde hiçbir yengeç telaşla koşuşturmuyor, ancak kalın

Geçerken her iki tarafta bulunan yeşil çalılar yüksek sesle hışırdamaya başlar. Kısa bir süre sonra, küp şeklinde ve en az iki kat yüksekliğinde devasa bir beton yapı görürüm.

"Su deposu," diyor Tannis, yanından geçerken. "Bu bizim tatlı su kaynağımız mı?"

"Evet." Etkileyici büyüklüğünde, bu da beni rahatlatıyor. Sonra: "Charlie'nin tamir etmek zorunda kaldığı bir sızıntı olduğunu duydum?"

"Tabanın yakınında bir çatlak oluşmuş. Charlie onu kalafatla doldurmuş. Bu işe yaramayınca, tekne tamiri için kullandığı fiberglastan biraz kullanmış. Gerçekten çok zekice."

Yetişmek için acele etmem gerekiyor. Kalafat ve fiberglas. Charlie bazı konularda yalan söylüyor olabilir, ama görünüşe göre adam gerçekten mühendislik yapıyor.

"Bu kadar sağlam bir yapıda çatlak oluşması normal mi? Yani, bu yeni bir yapı değil mi?"

Karşımda Tannis omuz silkiyor. "En iyi yapılar bile bozulabilir, ama *yaygın* demek biraz abartılı olur. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de tam bilmiyorum. Sarnıç ben gelmeden önce kurulmuştu. Vaughn size daha fazla bilgi verebilir."

Çamurlu yolun bir çatallanma noktasına geliyoruz. Sağdaki tabelayı fark ediyorum ve hemen duruyorum. Parlak kırmızı boyalı bir yengeç, Trudy'nin dediğine göre yengeçlerin her şeyi ve herkesi kemiklerine kadar soyabileceği Crab Town yazan bir pankart tutuyor.

"Uhh, o tarafa gitmiyoruz, değil mi?" Tabelayı işaret ediyorum.

"Crab Town'a henüz gitmedin mi?" Tannis aniden durdu.

"Hayır."

"Büyüleyici bir işlem. Tüm yemek artıkları oraya gidiyor. Otçul ve omnivor yengeçler arasında birkaç saat içinde yok oluyor ve atık ayak izimizi önemli ölçüde azaltıyor. Bu, eko-konaklama tesisinin önemli bir bileşeni olacak. Burada, gözden uzak bir yerde kalması mı, yoksa lodge'a daha yakın bir yerde bir seyir platformu ile birleştirilmesi mi gerektiğine karar veremiyorum. Yüzlerce yengecin beslenme çılgınlığı içinde birbirlerinin üzerine tırmanışını izlemek gerçekten büyüleyici. Ve yerel kabuklu hayvan popülasyonunu kendi avantajımıza nasıl kullanabileceğimizin mükemmel bir örneği."

"Yüzlerce yengeç mi?"

Tannis parlak mavi gözleriyle bana bakıyor. "Görmek ister misin?" "Hayır, gerek yok. Çok iyiyim. Ee, uyuşturucu ikamesi mi?"

Tannis sola yönelir, şükürler olsun. Kıyıya doğru geri dönüyor, çukurlu yolda kayarak ve kayarak ilerliyoruz. Kısa süre sonra

devasa bir yapı görünüyor. Her tarafı açık, temelde devasa bir oluklu metal baraka. Alanın yarısında çeşitli alet ve ekipmanlar, diğer yarısında ise paslı metal hurda yığını görüyorum.

"Kasaba çöplüğü," diyor

Tannis. "Çöplüğümüz mü var?"

"Ada hayatına hoş geldin. Peyzaj mimarı olarak, bu sorunu hala çözmeye çalışıyorum. Yani: yeni yapılar inşa ederken ortaya çıkan çeşitli inşaat atıkları — artık ahşap, metal, plastik vb. — hammaddeleri getiren gemilerle Oahu'ya geri gönderiliyor. Ancak, bu atol çeşitli akıntıların ortasında bulunuyor. Dünkü gibi şiddetli fırtınaları da hesaba katarsak..."

"Humdinger. Güzel."

"Neredeyse her gün yeni nesneler kıyıya vuruyor. Kargo gemilerinden, ticari balıkçı teknelerinden kopan enkazlar, çeşitli çöpler... Şüphesiz, plastik poşetler, su şişeleri, içme pipetleri bir yana, bizim güzel flip-flop koleksiyonumuzu da fark etmişsinizdir." Titriyor. "Okyanus çok hareketli bir yer ve bu ada doğal bir toplama noktası. Charlie'nin görevlerinden biri, birkaç günde bir sahile vuranları tespit etmek için devriye gezmek. Sonra ya Vaughn ya da bazen hepimiz gidip onları alıp buraya getiriyoruz."

"Tek kişilik denizaltı da dahil," diye ekliyorum.

"Uyuşturucu denizaltısı da dahil," diye onaylıyor.

Beni devasa garajın etrafından, daha büyük eşyaların yığıldığı bir köşeye götürüyor. İlk bakışta *Red October*'ı andıran bir şey görmüyorum, ama sonra Tannis yığının yanından dışarı çıkan ince bir akuamarin metal şeridi gösteriyor. Yakından bakınca, boyut olarak yaklaşık üç kat daha büyük olmasına rağmen, bir kano ile aynı şekle sahip olduğunu görüyorum. Dışının rengini bir türlü kabullenemiyorum, metalik gri olmasını beklerken, tropikal mavi çıkıyor.

"Çünkü bu sularda karanlık bir şekil fark edilir olurdu," diye düşünüyorum. "Evet. Ve muhtemelen bir köpekbalığı tarafından saldırıya uğradı."

"Ciddi misin?" Bu beni şaşırttı.

"Okyanustaki tek koyu renkli şekiller avcılar ya da avlardır. Bu yüzden ortama uyum sağlamak gerekir."

"Tamam o zaman." Uyuşturucu kaçakçılığı yapan bir denizaltının kolluk kuvvetlerinden saklanması gerektiğini düşünmüştüm. Bu tür bir faaliyetteki diğer tehlikeleri hiç düşünmemiştim.

"Büyük olasılıkla, bu denizaltı başka bir yerde terk edilmiş ve bu kıyılara sürüklenmiştir," diye ekliyor Tannis. "Ancak bu, Line Adaları'nda akıntıların nasıl hareket ettiğini, bir nesnenin yüzlerce mil uzakta terk edilip yine de buraya sürüklenebileceğini gösteriyor."

"Ya da denize indirilmiş," diye mırıldandım, Beautiful Butcher ve onun bu atole ulaşmak gibi bariz hedefini düşünerek. Bir denizaltının, teorik olarak bu adaya ulaşmak için yedi gün süren bir gemiden daha hızlı olup olmadığını merak ediyorum. Kesinlikle daha gizli olurdu. Görünüşe göre, MacManus nakliye yollarını kapatabilir, ama buraya gelen tüm akıntıları durduramaz.

"Denizaltının nasıl çalıştığını biliyor musun? Yani, kullanması ne kadar zor?" "Biraz eğitim gerektirdiğini tahmin ediyorum; tabut Ama içine bakarsan, bunun sadece bir kabuk olduğunu görürsün. Bu güzelliği çalıştırmak için kullanılan elektronik aksam, motor ve diğer şeyler çoktan yok olmuş, bu yüzden bunu bilmek zor."

İnce bir yetişkinin zar zor sığabileceği küçük bir üst kapak açık. Denizaltının içine bakıyorum. Tannis'in raporunda söylediği gibi, sade iç mekan bir kano ile aynı sayılabilir. Tek kişilik kaba bir koltuk ve kenarlarda biraz dolgu malzemesi var, ayrıca sarkan bant şeritleri var - belki de uyuşturucuları yanlara sabitlemek için kullanılmışlardır? Hepsi bu.

"Uyuşturucu kaçakçılığı hakkında bir şey biliyor musun?" Dudaklarımı sıkıştırıyorum, hala konuyu düşünüyorum. "Yani, uzak bir atolde uyuşturucu indirmek ne kadar yararlı olabilir ki? Yine de tüm malı Hawai'i'ye, anakaraya, bir yere götürmen gerekir."

"Pomaikai'ye bir şey getirmek giriş açısından nasıl yararlı olabilir, anlamıyorum; yine de Honolulu'da pasaport kontrolünden ve gümrükten geçmek zorunda kalırsınız. Ancak burası mükemmel bir çıkış noktası olur."

Tannis'e dönerek, gerçekten merakla soruyorum. "Nasıl yani?"

"Kayıp kişiler konusunda uzman olmanıza gerek yok" — bana bir bakış attı; kampta dedikodular kesinlikle yayılmıştı — "insan kaçakçılığının adalarda büyük bir sorun olduğunu bilmek için. Yerel kızların kaybolduğu sayısını saymıyorum bile, erkeklerin kaçırılıp devasa Çin balıkçı filosunda çalıştırıldığını, bu filonun adeta okyanusta kamp kurduğunu, yirmi dört saat balık avladığını, hasat ettiğini ve işlediğini. Bu teknelerde çalışacak işgücüne ve daha da trajik olanı, bu işgücüne eğlence sağlamak için... Örneğin,

Honolulu'dan buraya kaçırılan kurbanları daha büyük teknelerle alıp doğrudan balıkçı filolarına götürmek çok da zor olmazdı."

"Bu... akıllıca. Evet, Pomaikai giriş noktası olarak pek yardımcı olmaz. Ama çıkış limanı olarak... İlginç."

"Mezar," diye soruyor Tannis doğrudan bana. "Sence...?"

"İnsan kaçakçılığı kurbanı mı?" Payetli çiçeği hatırlıyorum. Karanlık bir şekilde sona eren bir hayatta küçük bir parıltı, belki de umut. "Bilmiyorum. Ama mümkün. Ana kampta devam eden sabotaj eylemleri..."

"Biri bizim burada olmamızı istemiyor."

"Evet, ve daha da önemlisi, çevremizdeki ormanda kamp yapan yabancı kimse olmadığına göre..."

"O kişi bizden biri olmalı."

"Evet." Ona bakıyorum, bir isim, bir şüphe, herhangi bir şey söylemesini bekliyorum. Ama sormadığım soruma yanıt olarak, sadece başını sallıyor. Bu sinir bozucu. Açıkça garip davranan tek kişi Charlie, ama aynı zamanda sorunları çözen ve kampın işleyişini sağlayan da o. Bunlar birbirini dışlayan iki hedef gibi görünüyor.

"Şu anda," diye sonunda karar veriyorum, düşüncelerim hızla dönüyor, "daha büyük bir sorunumuz var. Kesinlikle burada olmak isteyen çok özel bir avcı. Wi-Fi kullanma iznin var mı?"

"Bu, Charlie'nin durumu ve davetsiz, ağır silahlı yeni misafirlerimizle ilgili mi?"

"Aynen öyle."

Tannis bir dakika boyunca beni düşünür, mavi gözleri hiç kırpmadan. Ben de onun bakışına aynı samimiyetle karşılık veririm. Son maceramdan öğrendiğim bir şey varsa, o da uzak yerler söz konusu olduğunda Vaughn'un haklı olduğu. Hepimiz bu işin içindeyiz. Yani, birlikte hayatta kalabiliriz.

Ya da tek tek ölebiliriz.

"Bugünkü dakikalarımı tükettim," diyor Tannis aniden. "Ama yardım edebilecek birini tanıyorum. Beni takip edin."

BÖLÜM 25

TANNIS BİZİ PERSONEL KABİNLERİNİN bulunduğu yere geri götürüyor. Birinin ön kapısını dikkatlice çaldığında, buranın Aolani'nin mi yoksa Ronin'in mi evi olduğunu bilmiyorum, ama ikisi de ortaya çıktığında şaşırmıyorum. Tannis onlarla alçak sesle birkaç kelime konuşuyor. Bana bakıyorlar, sonra ona bakıyorlar, sonra odadan çıkıp merdivenlerden aşağı inerek onu takip ediyorlar. Sessiz bir selamlama ile başımızı sallıyoruz, sonra Vaughn'un ofisine doğru yola çıkıyoruz.

Kimse konuşmuyor. Ayak seslerimiz bile ezilmiş mercanlara göre ölçülü, bu da sivri kabuklu yengeçleri biraz karıştırıyor, kaçmaları mı yoksa yerinde kalmaları mı gerektiğine karar veremiyorlar. Gün ışığı altında ve güneş bizi kavuruyor olsa da, gizli bir operasyon havası takınıyoruz.

AO öncülük ediyor. Saatlerce süren bir tür antrenmanın sonucu olan kedi gibi zarif adımlarla yürüyor. Hareketlerinden yola çıkarak, hem onun hem de Ronin'in dövüş sanatları eğitimi aldığını tahmin ediyorum. Yeni hedefim, her zaman onlara yakın kalmak. Keahi aniden ortaya çıkarsa, adanın ninjalari tarafından çevrilmek istiyorum.

Vaughn'un ofisi boş. AO bilgisayarının önüne otururken, aşırı soğuk ve gölgeli mekan genel atmosfere katkıda bulunuyor.

"Bugün giriş yapmadım," diye Ronin'e fısıldıyor.

Ronin, bunun kendisi için bir anlamı varmış gibi başını sallar. "Ben bu sabah giriş yaptım, bu yüzden senin kullanıcı kimliğinin tercih edilir."

"Herkes internete erişemez," diye açıklıyor Aolani, parmakları klavyede uçarken. "Kullanıcı kimliği ve şifre atanması gerekir, bu temel bir güvenlik önlemi olmakla birlikte, Wi-Fi kaynaklarının gerçekten ihtiyacı olan personele öncelik verilmesini de sağlar."

Fareyi tıklamayı bitirir, sonra bana dönerek tam olarak yüzünü bana çevirir. "Peki, ne yapıyoruz?"

"Teksas'taki bir hapishaneden kaçan seri katil ile ilgili haberleri arıyoruz. Keahi Pierson, namı diğer Güzel Kasap. Sanırım dün sabahın erken saatlerinde ya da önceki gece kaçmış."

"O idam edilmek üzere olan kadın değil mi?" Tannis söz aldı.

"Artık değil."

"Neden?" Aolani yine, keskin bir ses tonuyla sordu. Kesinlikle küçük konuşmalar yapan bir kız değildi.

"Neden idam ediliyordu? Sanırım on sekiz adamı parçalayıp domuzlarına yem olarak verdiği için."

"Hayır, onun kaçmış olması neden bizi ilgilendiriyor?"

"Çünkü o, Lea MacManus'un ablası ve MacManus'un Lea'yı beş yaşındayken kaçırdığını ve o zamandan beri Lea'yı rehin tuttuğunu düşünüyor."

"Bunun kanıtı var mı?" Ronin kaşlarını çatarak bana sordu.

"Bir saat önce Lea'ya bu haberi verdiğimde, o da inkar etmedi. Daha çok MacManus'un ona iyi davrandığına inanıyor gibi. Şiddet eğilimli ablası ise pek öyle değil. Anladığım kadarıyla Lea, daha iyi birine geçtiğini düşünüyor."

"Yani Lea aslında MacManus'un vesayeti altında mı?" Ronin durumu anlamaya çalışıyor. "Yasal olarak, hiçbir fikrim yok. Keahi kız kardeşini kaybettiğini düşündüğü için

Teksas'a döndü, orada... hepimiz nasıl sonuçlandığını biliyoruz. Yani görünüşe göre Lea o zamandan beri MacManus'la yaşıyor. Ailesi öldü. Bu, MacManus'un onu yasal olarak evlat edinmesine izin verdi mi? Emin değilim, ama içtenlikle şüpheliyim."

"Neden?" Yine Aolani.

"Diğer şeylerin yanı sıra, Lea bana MacManus'un on sekiz yaşına geldiğinde onunla seks yapmayı planladığını söyledi. O, onun hayırseverlik projesi değil. Onun gelecekteki karısı."

Ronin ve Tannis hafifçe geri çekildi. Aolani sadece tiksintiyle kaşlarını çatı. Parmakları klavyeye düzenli olarak basıyordu. Şimdi arkasına yaslanıp monitörü inceliyor. Wi-Fi'nin sınırlı olduğu konusundaki görüşlerini hemen anladım. Normalde makaleler arka arkaya yüklenirken, tek gördüğüm dönüp duran bir çark.

"Olacak," diye mırıldanır Tannis yanımda. "Genelde, tam çekiçle vurmaya hazır olduğun anda."

"Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum." Yine Ronin. "Eğer söylediklerin doğruysa, MacManus'un Lea ile ilişkisi uygunsuz. Ama bunun ve Teksas'tan kaçan bir mahkumun Charlie'nin ev hapsine alınmasıyla ne ilgisi var?"

Elimden geldiğince onlara yardımcı oluyorum. Keahi ile görüşmem. Kız kardeşinin kurtarılması gerektiği konusundaki ısrarı. Avukatı Victoria Twanow,

Lea ile yüzleşmem ve umarım bir kaçış yolu ayarlamam için Pomaikai'de çalışmamı ayarlıyor.

"Keahi kız kardeşini geri istiyor," diye bitiriyorum. "Öyle ya da böyle, Lea ve MacManus'un peşine düşecek. Bu yüzden MacManus, iki korumasıyla birlikte Pasifik'in ortasındaki uzak bir adaya kaçıyor. Burada başka hiçbir yerde olmadığı kadar güvende ve bunun farkında."

"Planı bu mu? Sonsuza kadar burada saklanmak mı? Çünkü er ya da geç uçak insan ve malzeme taşımaya devam etmek zorunda kalacak. Yemek yememiz gerekiyor, bu da atolün tekrar erişilebilir hale geleceği anlamına geliyor."

Omuz silkiyorum. "MacManus'un bu kadar ileriye düşündüğünü sanmıyorum. Bilmiyorum. Benim odak noktam Lea. Onu yalnız yakalamak, onun tarafını dinlemek, sonra Keahi'nin avukatı Victoria'yı arayıp Lea'yı atolden nasıl çıkaracağımız konusunda talimat almak. Şu ana kadar bu görevi tamamen başarısız olarak görüyorum. Böyle şeyler olur."

"İşte başlıyoruz." Aolani. Monitörü hafifçe çevirerek hepimizin görebilmesini sağlar. Aramamızın sonuçları listelenmiştir. Çoğu, "Güzel Kasap Yine Saldırdı" veya "Kötü Şöhretli Femme Fatale Ölümcül Kaçış" gibi başlıklara sahip haber makaleleri gibi görünüyor. Bu başlık gözlerimi kırptırmamı sağlar.

"Hangisini önce okumak istersiniz?" diye sordu Aolani. " 'da resimlerle birlikte bir haber. Keahi sözde yardımcı bir düzeltme memuru. Kim olduğunu bilmek istiyorum."

Aolani bir resim düğmesine tıklar. Yine dönüp duran ölüm çarkı. Sonra, tam bir çekiç kapmak için sabırsızlanırken, ekran bir kez daha birkaç fotoğraf da dahil olmak üzere sonuçlarla doldu. Biri açıkça Keahi Pierson'ın kameraya meydan okurcasına bakan bir vesikalık fotoğrafı. İkincisi bir çalışan güvenlik rozetinden alınmış gibi görünüyor ve bir erkeğin yüzünü gösteriyor. Tabii ki, Joe Lacchei birkaç gün önce Twanow'a karşı çok dostça davranan memurdu.

Her şey bir hile miydi? Onun savunmasını düşürmek için yaptığı ortak bir çaba mıydı? Peki neden? Keahi Pierson'a aşık olduğunu mu düşünüyordu ve "Güzel Kasap" lakaplı bir kadının onu gerçekten sevebileceğine bir an olsun inandı mı?

Üçüncü bir resim ekranı dolduruyor. Victoria Twanow, düşünceli bir gülümsemeyle poz vermiş, uzun, koyu renkli saçları ensesinde toplanmış, zarif boynunu vurgulayan gümüş bir kolye takmış. Resmin altındaki yazıyı zar zor okuyabiliyorum. "Genç avukat, müvekkilini idamdan kurtarmak için ücretsiz olarak çalışıyordu, şu anda kritik durumda hastanede yatıyor."

"Seni buraya getiren ve Lea'nın kaçmasına yardım etmesi gereken avukat mı?" Aolani görüntüyü tıklıyor.

"Evet."

"Okuduğum kadarıyla, onun başarmasını beklemiyorlar." "Lea da öyle demişti."

"Şimdi ne yapacaksın?" Ronin bana bakarak soruyor.

"Hiçbir fikrim yok. Ama öncelikle, cezaevi memuru Joe Lacchei. Aranızda tanıyan var mı?"

Hepsi resme daha yakından bakıyor, sonra tek tek başlarını sallıyorlar.

"Hawaii ile herhangi bir bağlantısı var mı?" diye bilgisayar otobüsünü süren Aolani'ye soruyorum. "Pomaikai ile herhangi bir bağlantısı olup olmadığını merak ediyorum."

"Hmm." Aolani, bilgilerin yüklenmesini beklemek zorunda kaldığı için çok yavaş olan bir işlem olan kaydırmaya başlar. Sonunda. "Evet. Aslen Waikiki'den. Teksas'ta bir üniversitede ceza hukuku okumuş. Asla geri dönmemiş."

İç çekiyorum. "Diğer bir deyişle, MacManus'un faaliyetleri içinde ailesi, arkadaşları olabilir. Catering şirketi, teknoloji hizmetleri, emlak yönetimi, her neyse. MacManus adalarda büyük emlak varlıklarına sahip, değil mi?"

Ronin önce başını sallar.

"Yani bir tür çakışma olması o kadar da zor değil. Keahi'nin onu hedef almasının nedeni budur eminim. Sadece onu hapisten çıkarmaya gücü olduğu için değil, onu buraya getirecek bağlantıları olduğu için."

"Diğer bir deyişle, MacManus paranoyak olmakta haklı," diye ekler

Ronin. "Ve artık destek çağırarak kimsesi yok," diye ekler Aolani.

"Polis geliyor," diyor Tannis. "Bu iyi bir şey olmalı."

"Belki. Ama bir şey daha var. Dün gece Charlie'yi kurtardığımızda" — Aolani'ye bakarım—"kulağıma bir şeyler fısıldadı. Temel olarak, o gelene kadar adada kalması gerektiğini söyledi. Anahtar oydu. O anda aklıma gelen tek "o" Lea'ydı. Ama şimdi, Güzel Kasap'ın kaçtığını ve buraya geldiğini bildiğim için..."

Cümlem garip bir şekilde yarım kalır. Charlie'nin bir seri katille çalıştığından şüphelenmek istemiyorum, gerçekten istemiyorum. Ama.

Ronin ve Aolani endişeli bakışlar alışverişinde bulunurlar. Tannis ise suçlayıcı bir bakış atar — nasıl onun arkadaşının dürüstlüğünü sorgulayabilirim?

Bu baş ağrıtıcı bilmeceye son noktayı koymak için arka cebime uzanırken...

Ofis kapısı birden açılır. Vaughn odayı doldurur. Bakışları benden Tannis'e, Ronin'e ve masasında oturan Aolani'ye geçer.

"Ne. Lan. Bu."

Ofisine girer. Ve ben çok, çok hızlı konuşmaya başlarım.

BÖLÜM 26

VAUGHN'A HAK VERMEK GEREKİRSE, sözümü kesmez. Yüzündeki ifade daha da kararmış, şortunun cebindeki bozuk paraları cınlatmaya başlar ve ben konuşmaya devam ederken yavaşça birer birer küfür kavanozuna atar. Görünüşe göre, zihninde küfür etmek de sayılıyor.

Sonunda konuşmamı bitirdiğimde, tek bir özet değerlendirme yapar: "Siktir."

Hepimiz otomatik olarak küfür kavanozuna bakarız, sonra omuz silkeriz. Adamın az önce attığı bir avuç bozuk paraya bakılırsa, muhtemelen yeterince ödemiştir.

Vaughn'un dikkati, bilgisayarının önünde duran Aolani'ye yönelir. "Hapishaneden kaçışla ilgili makaleler mi buldun? Bu seri katilin Lea'nın ablası olduğuna dair kanıt mı?"

Aolani monitörü ona doğru çevirir. Orijinal görüntüler hala ekranda, ama şimdi daha soluk, yerine dönüp duran ölüm çarkı ön plana çıkmış. Aolani, sanki onu hayata döndürmek istercesine çerçeveyi vurur, ama bir değişiklik olmaz. Görünüşe göre bilgisayar sinyalini kaybetmiştir. En azından üzerinde çalışabileceğimiz kalan sonuçlar var.

"Makalelerde Keahi Pierson'ın bir kız kardeşi olduğu yazmıyor, ama Frankie'ye göre Lea bunu inkar etmemiş."

"Fotoğrafa bak," diye ısrar ediyorum. "Aile benzerliğini görebilirsin. Yani, Lea'nın bir Disney prensesi gibi dolaştığını ve Keahi'nin ise daha sert bir tavrı olduğunu göz ardı edersen. Ama bilirsin, elmacık kemikleri, aynı burunlar, benzer gözler. Gerçek şeyler."

Saçmalıyorum. Vaughn'un hikayeme inanıp inanmaması benim için önemli olmamalı, ama önemli.

Şimdilik, grileşmiş görüntüleri inceliyor, sonra da her anlama gelebilecek bir homurtu çıkarıyor. Ben daha önemli noktalara odaklanıyorum: "CO'ya bakın — Joe Lacchei. Onu tanıyor musunuz? O ya da Lacchei adında biri inşaat ekibinde, eski işçi ya da başka bir şey olarak çalışmış olabilir mi?"

Vaughn sakallı çenesini kaşıyor. Sonunda başını sallıyor. "Keahi Pierson ve CO'nun buraya geleceğini mi düşünüyorsun?"

"Keahi ve avukatı beni yirmi dört saatten az bir sürede buraya getirdi. Yani, evet, isteyince her şey mümkün."

"Ama sonra avukatına sırtını döndü."

"Görünüşe göre seri katiller sadık tipler değil. Bak, Güzel Kasap'la sadece bir kez tanıştım, bu konuda uzman değilim, ama sana şunu söyleyebilirim ki, o Leilani'ye gerçekten takıntılı. Yani, kız kardeşi Leilani'yi şeytani, şiddet uygulayan eski sevgilisi Sanders MacManus'un pençesinden kurtarmak istiyor. O ve avukatı Victoria Twanow, MacManus'a ulaşmanın en kolay yolunun, onun kapılı bir toplulukta veya bir işçi ordusunun arkasında saklanamayacağı Pomaikai'de olduğu sonucuna varmışlardı. Keahi'nin yine bu yere odaklanacağından eminim. Buraya nasıl geleceği konusunda pek emin değilim, özellikle de MacManus'un gardını düşürdüğü şu anda. Ama bunun CO Lacchei'nin işi olduğunu düşünüyorum. Onu MacManus'un operasyonlarıyla veya Pomaikai ile ilişkilendirebilirsek, bilmemiz gerekenleri öğrenmiş oluruz."

"Onun atolla herhangi bir bağlantısı olduğunu sanmıyorum. O adamı hayatımda hiç görmedim."

"Doğrudan," diye itiraz ettim. "Peki ya charter jetini işleten şirket ya da tüm yiyeceklerinizi tedarik eden distribütör? Onların tüm çalışanlarını, ailelerini ve arkadaşlarını tanıyor musun?"

Vaughn kaşlarını çatı. Eli saçlarına gitti. "Zaten diken diken olmuş," diye onu sakinleştirdim.

Onun bir sonraki bakışını anlamak için küfür kavanozuna attığı paraya ihtiyacım yok. Tannis kıkırdamaya başlar, ama aynı bakışı ona yönelttiğinde kıkırdaması hızlı bir öksürüğe dönüşür.

"Charlie meselesi de var," diye başlıyorum ve yeni bir sert bakış alıyorum. Omuz silkiyorum. "Beyin sarsıntısı sonrası hezeyanında, bir kadının gelmesi için atolde yeterince uzun süre kalması gerektiği konusunda ısrarcıydı. Leilani'yi kastettiğini düşündüm. Ancak, bu son haberler göz önüne alındığında..."

Vaughn iç çeker, başını sallar, biraz daha iç çeker. Onu suçlamıyorum. Tüm bu konuşma beni çok zorluyor ve ben de konuyu daha fazla düşünme fırsatı buldum.

"Charlie şimdilik halledildi," diyor Vaughn sonunda. "MacManus onu sürekli gözetim altında tutuyor. Onu şimdilik denklemden çıkaralım, daha acil meselelere geçelim."

"Harika, çünkü bir sorunumuz daha var."

"Başka bir sorun mu?" diye araya girer Ronin. Aolani'nin omzunun yanında durmaktadır. Onun, Aolani'nin kolunu güven verici bir şekilde sıkma dürtüsüne direndiğini görebiliyorum.

"Ben, şey, benim görevim, kendi rızası dışında alıkonulmuş olabilecek Leilani, yani Lea ile iletişime geçmekti. Tabii ki, MacManus'un kulübesini arayarak ne öğrenebileceğime baktım."

"Meşgulmüşsün," dedi Vaughn yavaşça.

"Ve bir şey buldum." Arka cebimden çıkardığım kağıt parçasını kaldırıyorum. "Bu, Lea'nın odasındaki komodinden bulduğum bir not. Kız kardeşine yazılmış bir mesaj ve oldukça... kaderci bir tonda."

Herkesin kendi kararını vermesi için kağıdı odadaki herkese dolaştırıyorum.

"Ama Lea'nın MacManus'la birlikte olmaktan mutlu olduğunu söylemiştin," diyor Aolani keskin bir sesle ve kağıt parçasını Ronin'e uzatıyor.

"Sorun da bu. Lea'ya göre, bu notu ya da Keahi'nin yıllar sonra dikkatini çeken kız kardeşine yazdığı mesajı hiç yazmamış. Lea'dan benim için bir şeyler yazmasını istedim. El yazısı küçük ve nizamlıdır, burada gördüğünüzle uyuşmuyor."

"Anlamıyorum," dedi Aolani yine. "Kendi odasında gizli bir mesaj yazdığını düşünmüyor musun?"

Omuz silktim. "Öyle görünmüyor." Bu, olabildiğince kesin bir cevap. "Ama neden? Kim?" Ronin sordu.

"Ben başka bir soruya atladım..."

"Nerede," diyor Vaughn açıkça, zihni benimkiyle aynı yöne gitmiş. "Eğer bu not bu atoldeyse, o zaman tanım gereği, onu yazan kişi de buradadır."

"Yazı kimseye tanıdık gelmiyor mu?" diye umutla soruyorum.

Tannis kağıt parçasını bana geri verirken başını sallıyor. "Ama biz oturup not yazmıyoruz. Yani, günlük tahtayı yazıyoruz tabii. O da silinebilir kalemle yazılmış. Ama normalde sizin ikiniz tablonun çoğunu hallediyorsunuz." Vaughn ve Ronin'e başını sallıyor. "Diğerleri sadece bir iki yeri dolduruyor. El yazısını gerçekten değerlendirmek için yeterli değil. En azından benim için."

"Bu yazı büyük ve çocukça," diye ekliyor Ronin. "Başka bir yerde görsem fark ederdim. Ama görmedim. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Charlie'ninkine benzemiyor. Onun el yazısı mikroskobik ve okunması neredeyse imkansız."

"Bu not gizlenmiş olabilir mi?" diye sorar Aolani. "Yazı, dikkat dağıtıcı bir şekilde farklı görünüyor."

"Elbette. Ama bu ana anlamı değiştirmez. Birisi yine de onu sahibinin kulübesine koymak zorundaydı. Yani o kişi buradaki biri ya da buradaydı."

"Siktir." Bu sefer Tannis küfür ediyor, Vaughn'dan çok daha neşeli bir ses tonuyla. Vaughn, sanki küfür etmek için uygun bir yol değilmiş gibi ona kaşlarını çatıyor. Tannis ise pişmanlık duymadan omuzlarını silkiyor.

Vaughn dudaklarını ince bir çizgiye getirir. Yüzündeki ifadeden, tüm bu zaman boyunca düşünmüş, düşünmüş, düşünmüş olduğunu anlayabiliyorum. O proje yöneticisi; problem çözme ve lojistik planlama onun ekmek parası. Şimdi:

"Kısa vadede, bilmediğimiz şeyler değil, yaptığımız şeyler daha önemli bence. Birincisi, Mac ve kız kardeşini aramak için buraya gelme motivasyonu olan hüküm giymiş bir katil kaçtı."

Başımı sallıyorum.

"Herkes bunu bilmeli," diyor Vaughn kararlı bir şekilde. "Ve herkes kalmak ya da gitmek arasında seçim yapabilmeli. MacManus güvenlik görevlileriyle birlikte burada saklanmak istiyorsa, onun için iyi. Ama bu, diğerlerinin kabul ettiği bir şey değil ve ben insanlardan ek risk almalarını istemeyeceğim. Burası zaten yeterince tehlikeli."

"Akşam yemeğinde bir duyuru yapacak mısın?" diye sorar Ronin. Vaughn başını sallar. "En mantıklısı bu. Kamp toplantısı."

"Peki insanları Oahu'ya nasıl geri götüreceğiz?"

"Uçak var," diyor Vaughn, "ama MacManus şu anda uçağın kalkmasına karşı çıkıyor ve uçak herkesi taşıyacak kadar büyük değil. Ayrılmak isteyenleri, gerekirse birkaç seferde olmak üzere, uçağa bindirmelerini talep etmek zorunda kalabiliriz."

"Peki ya yetkililer?" diye sorar Tannis. "Oahu'dan soruşturmacılar insan kalıntılarını incelemek için geliyorsa, bazıları onlarla birlikte geri dönemez mi?"

"Mümkün." Vaughn masasının köşesine uzanır. Eli havada durur. "Lanet olsun."

Ben anlamıyorum, ama Ronin anlıyor. "Uydu telefonu nerede?" diye sorar.

Vaughn'un masasında şarj olan sağlam siyah bir radyo/telefon gibi bir aletin belirsiz bir hatırası var. Tabii ki, hem alet hem de şarj cihazı gitmiş.

"Mac." Vaughn bu kelimeyi neredeyse küfür gibi söylüyor. "Onun adamları, uzak bir atolün uzak kısmını anlamamışlar ve cep telefonlarıyla Honolulu ile hala iletişim kurabileceklerini düşünmüşler. Aksi anlaşıncı

... Mac benden yedek uydu telefonunu getirmemi istedi. Onların kendilerine yardım edeceklerini bilmeliydim."

Kendi kendine mırıldanarak ofisini geçip köşedeki rafa doğru yürüdü. Sonra aniden durdu. "Siktir, yedek telefonu da almışlar. Lanet olsun, operasyonlar böyle yürütülemez. Onların planlama eksikliği bizim acil durumumuz değil. Onları burada istemiyorum bile!"

Şimdi elini saçlarında tekrar tekrar gezdiriyor. Geri kalanımız sessiz kalıyoruz.

"Peki," diye çıkıyor sonunda. "Anlaşma şöyle. Akşam yemeği vakti yaklaşıyor. Mac ve ekibi de dahil olmak üzere herkes hazır bulunacak. O aptal benim patronum ve arkadaşım olsa da umurumda değil. Güvenlik önce gelir. Durumu açıklayacağım..."

"Önce MacManus'la konuşacak mısınız?" diye sözünü kesiyorum.

Vaughn bu konuda o kadar sıkıntılı görünüyor ki, ona gerçekten acıyorum. "Hayır," diye karar veriyor sonunda. "Eğer ona tüm bunları bildiğimi söylersem ve o da benden hiçbir şey söylemememi isterse, konuşursam doğrudan bir emri ihlal etmiş olurum. İzin istemektense af dilemek daha iyidir."

Yanında duran Ronin onaylayarak başını sallar; Aolani de öyle.

Etkilendim. Bu grupta, sık sık rastlamadığım bir karakter gücü var. Belki de güvenlik ve emniyetin gerçekten kendi sorumluluğunuzda olduğu, bu kadar uzak bir yerde çalışmak için gereken budur. Kötü kararlar size doğrudan pahalıya mal olur. İyi kararlar sizi hayatta tutar. Böyle bir varoluşun basit matematiğine saygı duyuyorum. Hiçbir yerden gelmemiş olsaydım, buraya benzer bir yerden gelmek isterdim.

"İnsanlar sabaha kadar karar verebilirler. Sayıya bağlı olarak, bir sonraki adımlar için Mac'e döneceğim. O sadece uçağının kullanımına izin vermek zorunda kalacak. Herkesin iyiliğinden sadece ben sorumlu değilim, o da sorumlu."

"Peki ya yetkililer?" Yine Tannis.

"Onlara ulaşacağım. Lanet olası telefonumu tekrar ele geçirebildiğimde." Yine saçlarını taradı.

"Burada başka bilgi bulamıyorum," diyor Aolani ayağa kalkarak. "Wi-Fi yine sorun çıkarıyor."

"Ya da Mac hisse senedi fiyatlarını kontrol etmekle meşgul," diye homurdandı Vaughn. "Ona açıklamaya çalışıyorum..." Bir kez daha derin bir nefes aldı.

"Peki Charlie?" Tannis, başını meydan okurcasına eğerek sorar. "O sadece ev hapsinde kalıyor. Suçu kanıtlanana kadar suçlu mu sayılıyor?"

Vaughn, adamın kaderiyle ilgili tartışmaya geri dönmekten açıkça hoşnut değil. "Bak, Charlie sorusuna cevap veremem. Onu severim, her zaman sevmişimdir. Ama radyosuz olarak fırtınaya çıkması... Bu sana Charlie'ye benziyor mu?"

Tannis'in ifadesi değişir.

"Orada bir şeyler dönüyor," diye devam eder Vaughn. "Ne olduğunu bilmiyor olabilirim, ama bu kamptaki herkese karşı sorumluluğumu biliyorum, o da şüpheye düştüğümde, riske girmeyerek güvenli davranmak. şahsen, Charlie'nin Oahu'ya giden ilk uçakta olması gerektiğini düşünüyorum. Bir kez güveni kaybettiğinizde..."

"Hey, bana bakmayı kes!" Gerçekten kırıldım.

Vaughn açıkça umursamıyor. "Geri kalanlarınız, dışarı. Ofisimde eski haberleri tekrarlamak yerine yapacak daha iyi işleriniz var. Sen ise," mavi gözleriyle beni sabitler, "sen kal."

Aolani, Ronin ve Tannis'ten açık sempati ile "benden daha iyisin" arasında değişen bakışlar alıyorum. Ofisten çıkarken geri çekilen sırtlarına "Korkaklar" diye sesleniyorum.

Sonra, sadece Vaughn ve ben kalırız. Masasının önüne oturur, sonra arkasına yaslanıp ayaklarını masanın kenarına koyar. Karşısındaki sandalyeyi işaret eder.

"Otur. Sonra bana gerçekte neler olduğunu anlat."

Oturuyorum. Birdenbire yorgun hissediyorum. Uykusuzluktan ve yeni bir yere uyum sağlamaya çalışmanın bitmek bilmeyen stresinden gerçekten bitkinim. Burası gerçekten yirmi dört saat ıslak ve cildimde küfün büyüdüğünü hissedebiliyorum. Sadece kuru ve rahat olmak istiyorum, dost mu düşman mı karar veremediğim insanlarla çevrili uzak bir adada kaybolmak istemiyorum.

Bir molaya ihtiyacım var. Bu yerden. Bu durumdan. Kendimden ve istediğimde bile hiç susmayan zihnimden.

Bakışlarım ofisin köşesindeki kilitli içki dolabına kayıyor. Sonra Vaughn'un boynundaki zincirde asılı olan anahtarı düşünüyorum, terden sırsıklam tişörtünün altından anahtarın silueti belli oluyor. Doğru yönde bir ipucu verebilirim. Sıradan ama samimi bir şey... Tanrım, böyle bir günün ardından bir içki için neler vermezdim...

Bize bir içki getirirdi. Bundan kesinlikle eminim. Vaughn'un da kötü bir günü oldu. Ve benim konuşmamı istiyor. Öyleyse neden bir şişe viski, rom, tekila alıp ikimize de birer shot doldurmuyoruz?

Hayatımın büyük bir bölümünü bu anda geçirdim. Uçurumun kenarında sallanarak.

İstememem gerektiğini bildiğim şeyi istemek. Yine de istemek.

Bir toplantıya ihtiyacım var. Kahveden daha acı olan tek şeyin acımasızca dürüst itiraflar olduğu bir kilise bodrumunun rahatlığı: Kızıma düğün gününde içki içmeyeceğime söz verdim. Bu yüzden limuzinden bir şişe içki çaldım ve kadınlar tuvaletinde hepsini içtim, sonra koridorda sendeleyerek yürüdüm ve sunakta kustum. Arkadaşlarımla bir içki içeceğime söz verdim, sonra kapanışa kadar kalıp bira içtim. Sonra arabamın direksiyonuna geçtim, gözlerimi kör eden farlara karşı gözlerimi sıktım, sonra bir geyiğe çarpmamak için direksiyonu kırdım. Ama o bir geyik değildi, bulaşıkçı işinden eve yürüyen zavallı bir adamdı ve ona çarpmadım ama en yakın üç arkadaşına çarptım.

Çocuklarıma söz verdim. Aileme. Eşime. Arkadaşlarıma.

Kendime bu sefer yapmayacağıma söz verdim.

Sonra aynaya baktım ve yine de yaptım. Tıpkı benim ve kendimin bile bildiği gibi.

Yine terliyorum, ama bu klima çalıştırılmış bir ortamda sıcaklık ve nemden kaynaklanmıyor. Bu bir ihtiyaç. Bu bir açlık. Sadece bir iki shot. Sonra Vaughn onu tekrar kilitleyip beni kendimden kurtaracak. Diğer insanlar, kötü günler geçirdiklerinde...

Ben de diğer insanlar gibi olmak istiyorum.

Çünkü kendim olmaktan hiç hoşlanmadım.

"Charlie kesinlikle yalan söylüyor," diyor

Vaughn.

O kadar şaşkınlığım ki hemen cevap veremiyorum. Dikkatimi dolaptan, önümde oturan adama çeviriyorum.

"Tannis'e endişelenmemesini söylediğini sanıyordum..."

"Onu üzme istemedim. Ama haklısın. Şimdi dinlediğimde, aksanı berbat. Ve geçmişiyle ilgili detaylar tutarsız. Adamın en azından mühendislik eğitimi aldığını tahmin ediyorum, çünkü bizi kurtarmayı başardı. Ama bunun dışında... isminin bile yalan olması beni şaşırtmaz. Mac onu sorguya çekerken, Charlie benimle göz teması kurmadı. Yakalandığını biliyor."

"Bu yüzden mi onu atolden uzaklaştırmak istiyorsun?"

"Bu noktada, hepimizin ayrılması gerektiğini düşünüyorum. Bu görev tamamlandı." "MacManus böyle bir şeye razı olur mu?"

"Hayır. Dahilerin sorunu budur. Genellikle, insanların imkansız dediği şeyleri yaparak başarılı olurlar. Bir kez genel kanıya aykırı davranarak ödüllendirildikten sonra, bir daha kimseyi dinlemezler."

Vaughn parmak uçlarıyla kol dayanağına vuruyor. "Sence Charlie gerçekten bu Güzel Kasap kadınla çalışıyor olabilir mi?"

"Mümkün. Belli bir çekiciliği var. Ama bunun onu fırtınada yeni keşfedilen bir mezarı görmeye gitmeye neden olacağını anlamıyorum. Keahi o sırada ölüm hücresinde olduğu için bununla kesinlikle bir ilgisi yoktu. Morbid merak mı?"

"Ya da planlarını duyan ve susturulması gereken biri?" Ona sert bir bakış attım. "Son zamanlarda kaybolan işçin var mı?" "Hayır."

"İnşaat ve müteahhit ekiplerinden başkaları? Bu ana kampın inşasına yardım ettiğini söylediğin yüzlerce kişiden biri mi?"

"Tabii ki hayır. Öyle olsaydı bilirdim."

"Aynen öyle. Muhtemelen ceset, son zamanlardaki tüm bu olaylardan önce ortada ve daha çok arkadaşın MacManus ile ilgisi var. İnsan kaçakçılığı kurbanı ya da onun gibi bir şey. Yoksa her zaman bariz olanı görmezden gelmekte ısrar mı ediyorsun?"

"Bunu bilmenin bir yolu yok..."

"O adam bir pedofil!"

"Eğer çocuğun on sekiz yaşına girmesini bekliyorsa değil. Aslında tam tersi olur."

"Yine de bu bir güç suistimali! Neden onu savunuyorsun?"

"Neden onun kötü olduğuna bu kadar eminsin? Henüz onunla konuşmadın bile."

Katil olduğunu itiraf etti, evet. Ama Mac? Neden onunla konuşmuyorsun?"

"Ne söyleyeceğini zaten biliyorum ve yüzüme yalan söylemesine gerek yok." Öfkeyle kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Ciddiyim. Hayatımda yeterince MacManus'la konuştum. Her zaman mantıklı açıklamaları ve bahaneleri vardır. Ve sonunda en önemli olan her zaman kendi ihtiyaçlarıdır. Bilmediğim şeye geri dönüyorum: "Neden ona bu kadar sadıksın? Özellikle de onun kibirli bir pislik olduğunu sen bile kabul ediyorken."

"Çünkü o da sadık olabilir. Hiç bunu düşündün mü?" Vaughn ayaklarını yere koydu, dikkatle öne eğildi. "On beş yıl önce, Alaska'daki bir araştırma istasyonunun proje müdürüydüm. Söylemeye gerek yok, bir fırtına çıktı, işler ters gitti. İki kişi öldü. Ondan sonra, artık proje müdürü olmaya uygun değildim. Artık hiçbir şey değildim... Yıllarımı aldı kabullenmek, yeniden ayağa kalkmak. Mac bana ilk işimi geri verdi. Çalışmalarımı görmüştü. Bana inandı. Evet, çoğu zaman beni deli ediyor, ama ahlaki açıdan iğrenç bulduğum bir şey yaptığını hiç görmedim."

"Koruduğu kızı sevgilisi yapmak dışında."

"O öyle diyor. Tekrar soruyorum, ona sordun mu?" "Neden yalan söylesin ki?"

"Bilmiyorum. Neden otomatik olarak Deccal oluyor? Herkes suçlu olduğu kanıtlanana kadar masumdur, değil mi? Kanıt nerede?"

"Keahi Pierson'ın mahkemeyi bekleyeceğini sanmıyorum."

"Evet, bir dizi erkeği öldürdüğünü itiraf eden kadın."

Tabii, bırakalım da yargıç ve jüri rolünü oynasın."

Nefesim zorlanıyor. Gözlerim yanıyor. Yorgunum ve göğsüm çok sıkışık. Uçuruma doğru kayıyorum, tek iyi fikir içki içmek ve her şeyi alkole bırakmak gibi görünüyor. İyi eski Jack çok daha iyi hissettirecekken neden kendi hayatımın sorumluluğunu üstleneyim ki?

Ayağa kalkıyorum. İçki dolabından uzaklaşmam lazım. "MacManus'un ilk iş ortağına ne oldu?"

"Ne?"

"Onun yazılım geliştirici arkadaşı. Onları milyarder yapan kişi. Asıl dahi o değil miydi? MacManus, arkadaşı ölene kadar sadece operasyonların yüzüydü. Sonra MacManus, ortağının hisselerini miras aldı ve tüm şirketi yarım milyar dolara sattı. Hikaye böyle değil mi?"

"Shawn Eastman'la hiç tanışmadım. O benim zamanımdan önceydi. Mac o günlerden hiç bahsetmez. Haklısın, o bir teknoloji dahisi değil. Gayrimenkul geliştirme daha çok onun tarzı. Ama bunun ne önemi var ki..."

"Bilmiyorum! Önemli olan, senin de bilmediğin. Belki de MacManus'a henüz doğru soruları sormadım. Ama belki sen de sormadın."

"Atolü terk edecek misin?"

"Ne?" Şimdi benim kafam karıştı.

"Kamp toplantımızdan sonra. Kalmayı mı seçeceksin, gitmeyi mi?"

"Ben... ben..." Kollarım yanlarıma düşüyor. Bilmiyorum. O kadar kadar ilerlemedim. "Sanırım bunu çözmem gerekecek. Ya sen?" "Ben liderim. Diğerleri kalırsa, ben de kalırım."

Başımı sallıyorum. Ben lider değilim, ama kendine zarar veren bir hobisi olan bir kadını. Lea kalırsa, ben de kalırım herhalde. Keahi gelirse, ondan korkmam gerekir mi? Sonuçta, beni buraya gönderen o. Ama avukatına yaptıklarını düşünürsek...

Yüzümü ovuşturuyorum. Buradan gitmeliyim.

"Alkol karşısında güçsüzüm. Daha yüksek bir gücün beni akıl sağlığıma kavuşturabileceğine inanmaya başladım."

Bir an için, şoktan hareket edemiyorum.

"Ben bunu öğrendim," diyor Vaughn yumuşak bir sesle. "On beş yıl önce. Hayatımı geri kazanmak için bunu kabul etmek zorundaydım. Bakışlarının sürekli içki dolabına, boynumdaki anahtara gittiğini görüyorum. Sanırım sen de kendi başına zorlu bir ders almış olmalısın."

Söylemem gereken kelimeyi biliyorum. Ama yine de dudaklarımdan çıkmıyor. "Konuşmak istersen ben buradayım," diye sessizce devam ediyor. "Hiçbirimiz yalnız değil."

"Sen yalnız kalacaksın. Ben o kapıdan çıktığımda. Alkol zulasıyla yalnız kalacaksın. Bu iyi bir fikir mi?"

"Şu an için iyiyim. İyi olmadığımda, anahtarı Ronin'e veririm. Hiçbirimiz yalnız değiliz," diye tekrarlar.

"Teşekkür ederim." "Ne zaman istersen."

Sonra, kendimi tutamayıp eklerim: "Keahi bu atole ulaşırsa... kız kardeşini kaçırarak. Sonra geride kalmayı seçen herkesi öldürecek. Suçlarından hiç pişmanlık duymadı ve onu birkaç gün önce gören biri olarak söylüyorum, hapse girdikten sonra cinai öfkesi hiç azalmadı. Yetkililerden önce buraya ulaşırsa, hiçbirimiz hayatta kalamayız."

"Tamamen savunmasız değiliz; bir tüfek, av tüfeği ve birkaç başka kaynağımız var."

"Evet. Ama o bıçakları tercih ediyor. Ve bu adada kaç tane olduğunu söylemiştin?"

Vaughn buna cevap veremedi. Onaylayarak bir kez başını salladı.

Benim kadar yorgun görünen biri için çok yakışıklı olduğunu düşünüyorum.

"İşler düzelmeden önce daha da kötüleşecek," diyorum ona dürüstçe söylüyorum.

"Proje yönetimine hoş geldin."

Bana kısa bir gülümseme atıyor. Sonra, o gülümseme onu daha da saçma sapan bir şekilde çekici hale getirdiğinden, kendi güçlü yanlarımı kullanıyorum.

Ve deli gibi kaçtım.

BÖLÜM 27

AKŞAM YEMEĞİ SAATİ YAKLAŞTIĞINDAN, kendime on dakika süre tanıyarak soğuk bir duş alıp kıyafetlerimi değiştiriyorum. Islak tenime spor sütyenini giymeye çalışmak beni çok sinirlendirip terletse de, neden bu kadar uğraştığımı bilmiyorum.

Yemekhaneye tam zamanında girerim ve aynı anda üç tartışmaya şahit olurum. Trudy ve Ann, şampanya şişesini nasıl kullanacağını biliyormuş gibi sallayan Şef Kiki'nin önünde durmaktadırlar.

"Kokteyl saati. Monsieur MacManus istiyor, paylaşmak için bu güzel şişeleri getirdi."

"Ve Vaughn hayır dedi!" Trudy, kollarını havaya kaldırdı. "O patron. O içkiyi reddederse, biz de içkiyi reddederiz."

"Hayır!" Şef Kiki de aynı derecede öfkeliydi. "Böyle bir şey yapmayacağım. Bu şampanya, şarküteriye mükemmel bir eşlik..."

"Sana şarküteri gösteririm!" Ann, Fransız kadının ilerlemesini engellemek için araya girdi.

Bu sırada pilotlar Marilee ve Brent, MacManus'un koruması Elias ile yemek salonunun diğer tarafındadırlar. "Onunla hemen konuşmamız gerektiğini söylüyoruz. Yemekten sonra değil, hemen şimdi!"

Bu sırada Vaughn ve Ronin, birkaç saat öncesine göre yüzü daha da kötü görünen Charlie'nin önünde duruyorlar.

"İletişim kulesine ne yaptın?" diye soruyor Ronin. "Hiçbir şey dostum. Söyledim ya, burada oturuyordum. Patronun emriydi."

"Hadi ama Charlie. Bu ciddi bir mesele." Vaughn makul davranmaya çalışıyor.

"Evet, kafaya bir darbe gibi."

"Söyle bize, Charlie." Ronin'in sesi tehlikeli bir şekilde sakindir.

"Bataryaya ne yaptın?"

"Bilmiyorum

dostum." "Charlie..."

Gürültü. İlk şampanya şişesi yere düşer, kısa süre sonra ikinci şişe de düşer. Trudy ve Ann zafer kazanmış gibi görünürken, Şef Kiki dehşete kapılır. Bir kriz atlatıldı, diye düşünüyorum. Tam da Kiki iki yardımcı şefine saldırmak üzereyken.

Üçü de yere düşer, ardından dilimlenmiş peynir ve çeşitli krakerlerin bulunduğu bir tepsi de yere düşer. Aşçılar masaya yuvarlanır ve iki sandalyeyi devirir. Daha fazla servis tabağını devirirken bir gürültü daha duyulur.

Yemek odasındaki herkes, bu katliam karşısında şok olmuş bir şekilde susar.

Kısa bir sessizlik anında Vaughn'a düşünceli bir şekilde başımı sallarım. "Haklısın, MacManus'un adamları kesinlikle bizim havamızı bozuyor."

Sonra Şef Kiki tekrar çılgılık atmaya başlar.

Bu durumu düzeltmek on beş dakika sürer. Trudy ve Ann camları süpürür; ben şampanyayı silerim. Kiki yemek odasına girer ve Charlie ile Ronin'in karşısındaki koltuğa atlar. Charlie'nin morarmış yüzüne bakar ve iki kelimelik bir tavsiye verir.

"Çiğ biftek."

"Hayatta olmaz, canım. Sığır filetosu israf olur."

Kaptan Marilee ve Birinci Subay Brent, Elias'ı bırakıp Vaughn'un önüne geçerler. "Biri uçağımızı talan etmiş," der Marilee, ellerini beline koyarak. "Cevap istiyoruz!"

"Kariştirmek ne demek?"

"Duştan döndüğümüzde, birisi uçağa girmiş olduğu belliydi. Saklama kutuları açılmış, kokpit aranmıştı."

"Uçağı gözetimsiz mi bıraktınız?" Elias yanlarında belirir.

"Tabii ki gözetimsiz bıraktık." Brent, korumaya kızgın bir bakış attı. "Neden bırakmayalım ki?"

"Uçakta kalmanız söylenmişti."

"Hayır," diye Marilee keskin bir şekilde araya girer. "Uçakta *uyumamız* söylendi."

Bu standart prosedür değil ki..."

"Tamam!" Vaughn susturmak için elini kaldırır. "Trudy," diye seslenir. "Zili çal. Herkesin hemen buraya toplanmasını istiyorum. Mac de dahil." Elias'a sert bir bakış atar. Elias sakın bir şekilde elindeki telsizi dudaklarına götürür, bir düğmeye basar ve düşük sesle, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanır, sonra kaşlarını çatarak aynı işlemi tekrarlar.

"Elias'tan merkeze, Elias'tan merkeze. Merkez cevap versin." Kaşlarını daha da çatıyor. "Elias'tan merkeze, tekrar ediyorum..."

"İletişim kulesi devre dışı," diye bilgilendirir Ronin. "Kurşun-asit batarya bitmiş." Charlie'ye bir kez daha keskin bir bakış atar.

"Sana söylüyorum dostum, o kadar uzun süredir burada oturuyorum ki, buraya kök saldım. Çavuş Smiley'e sor."

Charlie, bu sözlerden kafası karışmış gibi görünen, taş gibi yüzlü Elias'ı işaret eder.

"Bay MacManus'un emriyle benim gözetimim altındaydı," diye onaylar Elias. "İletişim kulesi devre dışı ne anlama geliyor?"

"Radyo sinyalizimiz ve Wi-Fi de gitti," diye ekler Ronin.

"Onarılabilir mi?"

Charlie hafifçe gülümser. Onun mazereti göz önüne alındığında, ekipmanı bozanın o olmadığına inanmaya hazırım. Ama aynı zamanda şaşırmış da görünmüyor. Başka biriyle işbirliği içinde olduğu için mi? Yani bu on iki kişilik kampta bizi yakalamak isteyen birden fazla kişi mi var?

Ekran kapısı gürültüyle açılır; diğerleri, yemek kokusu ya da çanın sesi tarafından çekilmiş gibi, içeri girmeye başlar. Birer birer, ortadaki gerginliği fark ederler, sonra yemek salonunun kenarından yavaşça yürürler ve ateş hattının dışında, güvenli bir şekilde çevredeki yerlerini alırlar.

Tannis, Emi ile birlikte içeri girer, ikisi de Charlie'ye endişeyle bakar. Yüzünün hırpalanmış hali ve belirgin şekilde gergin hatları göz önüne alındığında, onları suçlayamam. Oturan Charlie'nin üzerinde duran üç iri adamın görüntüsü de durumu pek iyileştirmez.

"Yedek pillerimiz var," diyor Vaughn Charlie'ye. "Atölyede, değil mi?"

"Doğru."

"O zaman neredeler, çünkü ben hiç görmedim," diye suçlar Ronin. O ve Vaughn endişeli bir bakış daha atışırlar.

Sanırım durumu anlamaya başlıyorum. Charlie dışında biri, iletişim kulesine güç sağlayan bataryayı devre dışı bırakmış ve böylece atolün Wi-Fi üzerinden ana adalara erişimini ve radyo aracılığıyla birbirleriyle iletişim kurmasını engellemiş. Aynı kişi, tahminimce, uçağa da saldırmış. Çünkü jet de bir iletişim sistemine sahip, değil mi? Ve amaç bizi medeniyetten tamamen koparmak mı?

Düşük motor sesi ve çakıl sesleri duyulur. MacManus ve Lea, ikinci koruması Jason ve kişisel asistanıyla birlikte gelmiştir. MacManus hala zenginlerin tatil kıyafetlerini giymektedir, ancak Lea haki şort, koyu pembe tişörtün üzerine hafif keten bir üst giymiş ve

Pratiklik açısından, koyu kırmızı tonunda kanvas spor ayakkabılar giymiş. Tenis ayakkabılarımı üstlerimle uyumlu hale getirmeyi hiç düşünmemiştim. Artık biliyorum.

"Telsizler ne durumda?" diye sordu MacManus, arkasına bakmadan kapıdan içeri girerken.

"Oh, iyi, buradasın." Vaughn, MacManus'un kızgın olduğu kadar esprili konuşuyor.

"Ee?"

"Herkes otursun. Kamp toplantısı resmen başlamıştır." "Toplantı mı? Ne oluyor, Vaughn?"

"Mükemmel. Ben başlayayım. Frankie, lütfen bana katıl."

Bir grubun önünde durmaktan hoşlanmıyorum. Lisede bu tür durumların yarattığı kaygıdan kaçınmak için aşırı içmeye başladığımdan eminim. Dinleyicilerimi tanımak da yardımcı olmuyor. Trudy ve Ann meraklı görünüyor, Tannis ve Emi cesaret verici. Ronin, inanılmaz fiziksel güzelliği, kedi gibi çevikliği ve okunması imkansız yüz hatlarıyla en güçlü çift olan Aolani'nin yanına oturmuş. Soğukkanlı, değerlendirci bakışları bile birbirine uyuyor.

Lea'nın MacManus'un yanına oturduğunu fark ettim. Elleri kucağında birleştirilmiş. MacManus'un kolu, Lea'nın sandalyesinin arkasına gevşekçe dolanmış. Açıkça sahiplenici değil, ama odadaki herkese değilse de Lea'ya kimin sorumlu olduğunu hatırlatacak kadar yakın.

Vaughn bu konularda benden daha iyidir. MacManus ve Lea'yı karşıladıktan sonra, tüm ekibi kamp ekibinin geri kalanına tanıtır. Mac'in bir süre kalmayı planladığını ve bu akşamki ziyafeti önerdiğini, hatta bu amaçla kişisel aşçısını da gönderdiğini söyler.

Herkes başka bir sürpriz daha olacağını bildiği için, çoğunlukla nezaketen alkışlar duyulur. Şef Kiki hoşnutsuzlukla kaşlarını çatar. Muhtemelen yetişkin erkekleri yemeklerini beklerken ağlatmaya alışkındır. Neyse.

Sıra bende.

Vaughn bu doğaçlama gösteri için bana danışmamıştı. MacManus ve Lea'nın önünde dururken, onlara doğrudan parmakla işaret edip, "Hey, sen bunu yaptın, o şunu yaptı, şimdi o bunu söylüyor, sen de şunu söylüyorsun, ikiniz de utanmalısınız" diyemem.

Bunun yerine hikayeme odaklanıyorum. Geçmişime. Güzel Kasap ile tanışmam. Küçük bir çocukken ortadan kaybolan sevgili kız kardeşini anlatması. Kasap'ın yaklaşan idam tarihinden önce Leilani'yi bulmam ve onun güvenliğini sağlamam için benden yaptığı ricayı. Bunca yıl sonra Keahi'nin nihayet kız kardeşinin yerini bulmak için bir ipucu elde etmesi ve bunun beni buraya getirmesi.

Herkesin bunu iyice sindirmesi için bir süre bekliyorum. Lea gözlerime bakmıyor.

MacManus çoktan ayağa kalkmış.

"Yeter! Burada oturup beni karalamana izin vermeyeceğim."

Sıra bende: "Seni karalamak mı? Adını bile anmadım. Vicdanın mı azap çekiyor?"

"Bu bir skandal!"

"Hayır, skandal, avukatını neredeyse öldüresiye dövdükten sonra hapisneden kaçan bir seri katildir. Skandal, Güzel Kasap'ın kaçtığı haberine, onun küçük kız kardeşini alıp buraya kadar kaçarak tepki vermen..."

"Bu mülk benim!"

"Şu anda hepimizi tehlikeye attığın yer!" Ben zaferimin tadını çıkarıyorum, ki bu da iyi oluyor, çünkü oda bağırarak sorulan sorular ve dehşet dolu çılgınlarla dolmuş durumda.

MacManus'un yüzü kıpkırmızı oldu. Bakışlar öldürebilseydi, ben çoktan ölmüş olurdum. Bu durumda, koruması Elias bana bir adım daha yaklaştı.

Dikkatimi Lea'ya veriyorum, hala alçakgönüllü bir şekilde oturuyor, elleri kucagında, bakışları yerde. Ve içimde ilk kez bir tedirginlik dalgası hissediyorum. Şok yok. Korku yok. Öfke bile yok. Şu anda duruşuna bakarak onu yargılayacak olursam, duygusal durumunu sıfır olarak değerlendiririm. Belki de eksi bir sayı olarak, çünkü yaşanan kaosa karşı sadece tarafsız değil. O kayıtsız.

Oysa birkaç saat önce, büyük, kötü ablasının adı geçince neredeyse titremeye başlamıştı. Gözleri dehşetle açılmıştı. "Bana zarar verme, bana zarar verme" havası vardı. Sanki bir korku filminde rol almak için seçmelere katılmış gibiydi. Bu da beni onun seyircisi yapardı.

İkinci bir tedirgin dalga. Karanlık, rahatsız edici bir düşüncenin başlangıcı.

MacManus'un yanında sergilediği davranış: tüm o utangaç bakışlar, hafif dokunuşlar. Benimle baş başa kaldığında ise, doğrudan göz teması kurup açık sözlü ifadeler kullanıyordu.

Leilani Pierson'ın iki yüzü... Görünüşe göre bir anda tüm duygusal yapısını değiştirebiliyor. Diğerlerini daha iyi manipüle etmek için. Çünkü...

Gerçekten düşündüğüm şeyi düşünmek istemiyorum. Lütfen yanılıyor olayım. Lütfen, lütfen.

Leilani başını kaldırıp bana baktı. Derin badem gözleri benimkilerle buluştu. Ağzının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı.

Ve işte o anda, haklı olduğumu anlıyorum.

"Sen yaptın!" diye bağırırım. "Kız kardeşinin kaçmasına yardım ettin. Bütün bu olay, en başından beri senin planındı. Neden? Neden böyle bir şey yaptın?" Sonra, bu düşüncenin hemen ardından: "Bu adadan gitmeliyiz. Hepimiz. Hemen. Lea bu işe karışmışsa, Keahi'nin gelmesini beklemeyi unutun, o çoktan geldi bile."

Kargaşa. Vaughn'un odaya düzen getirmesi birkaç dakika sürer, bunun nedeni kısmen MacManus'un kalp krizi geçirmiş gibi davranarak bana ve sözünü kesmeye çalışan herkese hakaretler yağdırmasıdır. Jason ve Elias, onun yanına geçerek, ellerini tabancalarına koymuş, sanki aşırı çalışmış, silahsız bir grup araştırmacıya ateş etmek üzereymiş gibi duruyorlar. Aolani ve Ronin de kendi beden dilleriyle karşılık veriyorlar ve iri yarısı yabancılar önce onlardan geçmek zorunda kalacaklarını açıkça belli ediyorlar.

Ve bu en çılgın kısmı bile değil.

Charlie.

Lea'nın cevabını aldıktan sonra, bakışlarım otomatik olarak Charlie'ye yöneldi, o da suç ortağı olabilir ya da olmayabilir. O da Leilani'ye dik dik bakıyor. Ama...

Onun bakışlarında, sanki onu hemen boğazından yakalamak istermiş gibi, saf, katıksız bir nefret görüyorum. Paslı bir bıçakla kalbini bıçaklamak. Onu çıplak elleriyle öldürmek.

Buna karşılık, Leilani ona bana gösterdiği aynı alaycı gülümsemeyi gösteriyor. Üçüncü ve son bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor. Sadece bu ifadeye bakarak, Keahi ve Leilani Pierson'ın kesinlikle kardeş olduklarını söyleyebilirim.

Bu iş beni çok aşıyor. İkisi de kurban değil bence. En başından beri, hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Ve şimdi, Victoria Twanow hayatıyla ödeyecek tek idealist değil.

BÖLÜM 28

UÇAKTA NELER OLDUĞUNU BİLMEK İSTİYORUM!" Vaughn, gürültünün üstesinden gelmek için talebini üç kez bağırarak zorunda kalır. Pilotlar Marilee ve Brent ilk olarak ona cevap verir; ardından MacManus, geçerli endişeyi kaydetmek için bir süre bağırarak keser. Oda nihayet sessizleşince, Vaughn devam eder.

"Kaptan, siz ve birinci subayınız Cessna'yı tekrar kontrol edin. Ek yardım alın..."

"Ben giderim," diye araya girer MacManus. "Bu benim uçağım. Bir sorun olup olmadığını bilmek istiyorum."

"İletişim sistemi," diye seslenirim. "Atolün kulesinin devre dışı olması ve uydu telefonlarının kaybolması durumunda, uçağın radyosu devre dışı bırakılacak bir sonraki mantıklı şey."

Kaptan Marilee başını sallar. "Cessna'nın radyosu bir fark yaratmaz — Honolulu bizim iletim menzilimizin çok ötesinde. Yolun yarısından fazlasını NORDO ile uçuyoruz. Bu kadar uzak bir yerde hizmet vermenin zorluklarından biri de bu."

"Uydu sisteminiz yok mu?" diye ısrar etti Vaughn.

"Bu uçakta yok. Ama..." Marilee duraksar, Brent'e bakar. "ELT," diye mırıldanır.

"ELT nedir?" Teknoloji konusunda bilgisiz olanlar adına soruyorum.

"Acil durum konum belirleme vericisi. Kaza sonrası otomatik olarak devreye girerek kurtarma ekiplerinin uçağı bulmasına yardımcı olur, ancak kokpitteki manuel anahtar ile de etkinleştirebiliriz. ELT uydu teknolojisini kullanır ve en yakın arama kurtarma kurumunu uyarmakla birlikte GPS koordinatlarımızı da sağlar."

"Anahtarı çevirin ve yardım yolda" diye özetliyorum.

Her iki pilot da başını sallıyor.

Derin bir nefes alıyorum. "ELT'yi kontrol ederdim. Erişmek, hatta çıkarmak o kadar da zor değildir herhalde?"

"Siktir." MacManus çoktan ayağa kalkmış. Korumalarına işaret ediyor. "Benimle gelin."

Kapıya doğru yönelir, Elias kurşunu üstüne çekmek için onun önüne atlamak zorunda kalır. Keahi'nin bıçakları tercih etmesi önemli mi? Biraz başım dönüyor. Belki de histerik bile sayılırım. Bir seri katil için iş yaparsan, başına gelen budur. Ne halt ediyordum ben?

On yedi yaşındaki bir kızın tehlikede olabileceğini. Şu anda ayağa kalkmış ve koruma görevlileri, pilotlar ve endişeli kişisel personelin peşinden kapıdan dışarı çıkan aynı kızı. MacManus'un ekibi dışarı çıkıyor. Geri kalanımız ne yapacağımızı bilmiyoruz.

Tannis ve Emi, Charlie'nin oturduğu yere doğru geçiyorlar. Trudy ve Ann zaten oradalar, Vaughn da öyle, ama sanki zihninde özellikle karmaşık bir matematik denklemini çözüyormuş gibi uzaklara bakarak somurtuyor. Birçok yönden, eminim öyle yapıyordur.

"Adadan ayrılmalısınız." Charlie alçak sesle konuşur. "MacManus kabul etmezse, pilotlara bunu yapmalarını söyleyin. Mümkün olduğunca çok insanı taşıyın, Oahu'ya gidin. Hala kalkış için yeterli gün ışığı varken, çabuk olun."

"Güzel aksan," diyorum. Çünkü Avustralya aksanı tamamen kaybolmuş. O da benim gibi sıradan bir Amerikalı gibi konuşuyor.

Tannis, sanki aksanını kaybetmek beyin sarsıntısının bir yan etkisiymiş gibi endişeyle ona bakar.

"Sen gerçekte kimsin?" Ann, yarı kızgın, yarı incinmiş bir şekilde öğrenmek ister. Trudy, arkadaşları sandıkları adama açıkça hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başını sallar.

"Atolden ayrılmanız gerekiyor. Mümkün olduğunca çoğunuz."

"Cessna sekiz yolcu için tasarlanmış ve bu, tuvaleti ekstra koltuk olarak kullanmayı da içeriyor." Vaughn, bizim fark ettiğimizden daha fazla dikkat ediyor. "Kısa pist nedeniyle, atol sadece hafif bir jeti barındırabilir, bu yüzden boyut kısıtlaması var. Yere iki kişi daha oturtabiliriz, ama o zaman ekstra ağırlık, uçağın okyanusa dalmadan önce yeterli kaldırma gücü elde etme yeteneğini bozacaktır."

"Mümkün olduğunca çok," diye tekrarlar Charlie. "Radyo ile yardım istemeyi unutun."

Honolulu'ya varınca şahsen talepte bulun."

Ben farklı bir yol izlemeye karar veriyorum. "İletişim kurmamız gereken belirli bir kişi var mı?"

Charlie bana bir bakış atar. "Özel Ajan Clara Gehweiler, FBI."

"Charlie'nin gönderdiğini söylesek olur mu?"

"Bu işe yarar."

"Sen *kimsin*?" Ann öfkesinden vazgeçer, acısına ağırlık verir.

Charlie dikkatini Vaughn'a yöneltir. "Kaptan Marilee'nin muhtemelen bir tabancası vardır. O ayrılmadan önce onu ondan al. Ofisindeki tüfek ve av tüfeğinden daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

"Burada neler olduğunu bana anlatmak ister misin? Tehdit değerlendirmesi mi?" "MacManus, Leilani Pierson, Keahi Pierson, yoksa üçü birden mi?" diye sorarım.

Charlie cevap vermez, bakışları yemek odasını dolaşır, diğerleri hala uzak masada toplanmış durumdadır.

"Başka biri mi? Ya da daha fazlası mı?" Sesim artık onunki kadar alçak, ama korku faktörü daha yüksek. "Bu sabotajla mı ilgili, ki her şeyi düzeltmek zorunda kaldığına göre senin işin olmadığını varsayıyorum?"

"Sorun da bu," diye fısıldar acil bir şekilde. "Henüz her şeyi çözemedim. Sabotaj neden yapıldı, bununla ne ilgisi var, kim yapıyor? Benim de sizin kadar çok sorum var. Sadece..."

"Mezar höyüğü," diye tahmin ediyorum. "Fırtınada oraya gidiyordun. En azından bu konuda bir teorin var mı? O bir insan kaçakçılığı kurbanı mı? Seni buraya soruşturma için mi gönderdiler?" Organize bir suç örgütü, FBI'ın müdahalesini kesinlikle hak ederdi ve bu, Charlie'nin gerçek mesleği ve bize neden yalan söylediği konusundaki şüphelerimi doğrulardı.

Onun cevabını bekleyerek birbirimize yaklaşıyoruz. Charlie dudaklarını yalıyor, mesleki görev emirleri ile bize karşı yükümlülüğü arasında kalmış gibi görünüyor.

"Bize söylemelisin," diye Vaughn ona fısıldadı. "O uçak herkesi alamaz. Geride kalanlar bunu bilmeye hak ediyor."

"Oraya yeterince yaklaşamadım. Ağaç bana çarpmadan önce. Ama... gizli görevle gönderilen ilk ajan... dokuz ay önce kayboldu."

"Tanrım!" Vaughn patlar ve masadan uzaklaşır.

"Sen FBI'dasın," der Ann. "Sen özel ajansın!"

"Onlara söyleme!" Charlie acilen emir verir ve hiçbirimiz "onlar"ın kim olduğunu anlamak için tercümana ihtiyaç duymayız. MacManus ve adamları. FBI onları soruşturuyor.

Ve bir ajan bu yüzden hayatını kaybetmiştir bile. Vaughn'a katılıyorum. Siktir.

Ronin ve Aolani ortaya çıkar ve Vaughn'a sorgulayan bakışlar atarlar. Onlar da kavgaya katılmadan önce:

"Hey. Herkes. Dikkatinizi istiyorum." Vaughn parmaklarını şıklatır. Birkaç kişi fısıldaşmayı bırakıp başlarını kaldırır. "Pasaportlarınızı, paranızı ve en gerekli eşyalarınızı alın. Sonra piste gidin. On dakika içinde Honolulu'ya uçacaksınız. Gidin!"

İlk grup hala kararsız bir şekilde geri çekilirken plastik sandalyeler gıcırıyor. Vaughn'un sert bakışları onları acele ettiriyor. Ancak bizim grubumuz daha yavaş tepki veriyor.

"Siz de hepiniz," diye talimat verir Vaughn. "Ben kalacağım. Charlie kalacak. Geri kalanlarınız o uçağa binecek."

"MacManus'un uçağın kalkmasına izin vereceğini varsayıyorsun."

"Artık başka seçeneği yok. Bizim sayımız ondan fazla."

Ronin, durumu kavrayarak: "Hemen tahliye emri veriyorsun."

"Evet."

"Yeterli koltuk yok..."

"Herkes pasaportlarını alsın ve piste gitsin. Ciddiyim."

Ona dikkatle bakıyorum. Onun inatçı mı, intihara meyilli mi yoksa büyük bir planı mı var, karar veremiyorum.

"Mümkün olduğunca çok," diyor yumuşak bir sesle, ki bu yeterince açıklayıcı.

Tek tek kapıya doğru ilerliyoruz. Ronin çoktan elini Aolani'nin koluna koymuş, ona dikkatle fısıldıyor. Geri kalanımız sessiz.

En son çıkan benim. Arkama baktığımda, Vaughn'un Charlie'nin yanına oturmuş, başlarını birbirine yaklaştırmış olduklarını görüyorum. Vaughn'un mırıldandığını duyabiliyorum.

"Ben gitmiyorum. Sen de gitmiyorsun. Mac ve korumalarının gün batımına doğru uçup gitmelerine izin vermem. Şimdi, bana her şeyi anlat."

İşte bu yüzden savaşa gireceğimizi biliyorum.

Kendinizi zihninizde nasıl hayal ediyorsunuz? Gözleri kocaman, gülümseyen ve tombul yanaklı çocuk halinizi mi görüyorsunuz? Yoksa hayatınızın en güzel cildine, saçına ve vücuduna sahip olduğunuz lise fotoğrafınız mı? Belki de kendinizi düğün gününüzde görüyorsunuz ya da küçük çocuğunuzun elini tutan genç bir ebeveyn olarak kimliğinize odaklanıyorsunuz?

Belli bir noktada, gerçek hayatta fiziksel olarak değişmeye devam ederken, kafamızda yavaş ama emin adımlarla tek bir statik görüntüye donuyoruz.

En çok sevdiğimiz kimlik mi? Hala olmak istediğimiz kişi mi? Ya da birleşik bir şey, kendimizin tüm parçalarının, farklı yaşlardaki farklı rollerimizin bir araya geldiği ve kendimizi en gerçek hissettiğimiz geçici bir an mı? *Evet, zihninizin derinliklerinde bir ses fısıldıyor. Bu benim.*

Ve böyle bir nirvana'ya ulaştığımızda, bize farklı bir şey söyleyebilecek yansıtıcı yüzeylerden gözlerimizi kaçırarak, ona sıkı sıkı tutunuruz.

Bu, kabinime gidip... hiçbir şey almadan dönerken beni rahatsız eden sorulardan biri. Pasaportum yok. Ehliyetimi ve katlanmış banknotlardan oluşan küçük birikimimi cebime koyabilirim, ama ne anlamı var ki?

Ne yapacağımı zaten biliyorum. Keşke nedenini anlayabilseydim.

Bu günlerde aynada bana bakan kişiyi tanıyamıyorum. Bu çökmüş yanakları, morarmış gözleri ve kırıışık alnı olan aşırı zayıf kadın kim? Yorgun görünüyor. Bitkin. Takıntılı.

Bir bağımlı gibi görünüyor.

Kayıp kişileri araştırmaya ilk başladığımda, bu bir hevesti. AA grubumdaki bir kadının yetişkin kızı kaybolmuştu ve kızın uyuşturucu bağımlılığı geçmiş nedeniyle polis ilgilenmiyordu. On iki adımlı programın katılımcılarıyla çevrili bir odada otururken, en kötü anlarımızdan dolayı reddedilmemizin, hastalığımız yüzünden bir kenara atılmamızın haksızlığı konusunda hepimizin aynı öfkeyi paylaştığını hissettim.

Bu yüzden aramayı üstlendim. Ve sonunda kızı buldum, ama mutlu bir son olmadı. Ama AA'daki arkadaşım yine de bana teşekkür etti. Bir şekilde, kızın bebeğini eve getirmiştim.

Bu da beni daha fazla vaka okumaya ve çevrimiçi forumları ziyaret etmeye yönlendirdi ve kısa sürede, her yıl yüz binlerce insanın kaybolduğu ve özellikle de ten rengi beyaz olmayan, renkli tenli kişiler için, muhtemelen kimsenin aramaya zahmet etmediği bir dünyanın varlığından haberdar oldum.

Öfkemden güç aldım, yeni hobime ayırdığım onca saatin haklı olduğunu hissettim, Paul'den ve onun iyi bir hayatın bir ev, düzenli bir iş ve sonunda, umarım bir çocuktan oluştuğu yönündeki samimi inancından giderek uzaklaştım. Ben de iyi bir hayat istemiyor muydum?

Asla hayır demedim. Sadece evet demeyi bıraktım.

Paul beni kuru bir alkolik olmakla, alkol ihtiyacımı dünyayı kurtarma ihtiyacıyla değiştirmekle suçladı. Takıntılı yapım

beni yönlendiriyordu ve tüm takıntılar gibi, sonunda sadece yıkıma yol açacaktı.

Ben ayrılana kadar bu konuda acı bir şekilde tartıştık, beni hiç tanımadığını söyleyerek öfkelen dim. Bir misyonum ve amacım olması iyiydi. Bana odaklanma sağladı, içmemi engelledi. Duvarların üzerime geldiğini ve ne kadar uzun kalırsam, insanların nasıl her gün aynı şeyi yapabildiklerini o kadar az anladığımı söylememe gerek yok. Aynı ev, aynı iş, aynı işe gidiş geliş, hobi, restoran, arkadaşlar. Aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissettim ve sonra gerçekten bir bira içmek istedim.

Paul'dan ayrıldığım da kendimi özgür hissettim. Korkmuş ve kalbi kırık, ama yine de... Kendi ayaklarımın üzerinde duracağım. Ben kendim olacaktım! Dünyanın unutulmuşları için savaşı n bir kadın.

Ve yaptım. Ve yapmadım.

Çoğu alkolik gibi, ben de tökezledim. Bir gece bir içki dükkânına girdim ve "*Sadece bir şişe*" diye düşündüm. Çok uzun zaman olmuştu. Biraz tekila ne zararı olabilir ki? Son anda, Paul'u aramak için kendime geldim. Ve o artık mutlu bir evliliği olmasına rağmen, geldi. Silahlı bir çocukla aynı anda.

Paul kollarımda öldü, elleri kanla ıslanmış karnını tutuyordu, yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi vardı. Bazen hala başlangıcımızı, parmak uçlarının saçlarımı okşadığını hayal ediyorum. Dudaklarının boynumda dans edişi tüm vücudumu ateşleyebilirdi.

Ama çoğunlukla, kan ve barutla ilgili kabuslar görüyorum ve kulağıma fısıldadığı son sözleri.

O öldüğünde nasıl görünüyordum? Pürüzsüz yüz hatları, parlak gözleri ve yumuşak yuvarlak yanakları olan kendini beğenmiş bir asker gibi mi? Yoksa şimdiki halimdeki daha zayıf, daha sert kadına dönüşmeye başlamış mıydım?

Bunu bilmek çok zor ve soracak kimse yok.

Ailemin ölümü çocukluğumu sildi. Sarhoş halimi hatırlamıyorum. Ve yirmili yaşlarımda, yeni ayık olan halimi, Paul'a deli gibi ve tutkuyla aşık olan, tüm hafta sonlarını yatakta yuvarlanarak geçiren, sadece yemek siparişi için kısa molalar verip sonra tekrar birbirimize atlayan halimi...

O günler sanki başka birine ait anlar gibi geliyor. İzlediğim bir film, okuduğum bir hikaye, duyduğum bir tanışın anısı gibi. O günden beri anılarım çok daha karanlık hale geldi.

Bir zamanlar anne babam vardı. Bir zamanlar bir adamı sevmiştim. Ve şimdi... Ben sadece başkalarının hayatlarından geçen bir gölgeyim. Bir zamanlar çok soru soran çılgın bir kadın vardı. Onu hatırlamıyor musun? Ben de hatırlamıyorum.

Tekrar görölmek istiyorum. Parçalar halinde ya da bir gölge olarak değil. Gerçekten, gerçekten *görölmek* istiyorum. Bütün benliğimle. Yalnız çocuk, yas tutan aşık, mücadele eden alkolik. Her odada hala bir yabancı gibi hisseden yetişkin. Yağmur yağdığında ağlayan kişi. Hala bir erkeğin parmaklarının vücudunda kaymasını özleyen kadın.

Birinin beni tanımasını istiyorum. En azından ben gittiğimde beni özleyecek kadar.

Ve yine de, bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Kendini sabote etmeyi unutun. Şimdi, pedalı sonuna kadar basıp iki elim de direksiyonda, tam hızla ölüm ve yıkıma doğru ilerliyorum.

Başka bir yaşam tarzı bilmiyorum.

On dakikam doldu. Ayaklarımın üzerine kalkıyorum ve ellerimde hiçbir şey olmadan kabinimden çıkıyorum, tam da tahmin ettiğim gibi.

Adım Frankie Elkin. En çok ihtiyaç duyulduğum yere giderim, ama asla kalmam. Mükemmel bir dinleyiciyim, ama berbat bir paylaşımcıyım. Kurşunlardan kaçtım. Tamamen yabancı insanları ölürken kollarımda tuttum. Neredeyse hiç tanımadığım insanları kurtarmak için savaştım. Ve bu görevde başarısız olduğumda histerik bir şekilde ağladım.

Boston'daki bir dedektifi özlüyorum. Wyoming'deki bir adamın yasını tutuyorum.

Bir gün, Paul'un öngördüğü gibi, şu anki takıntım muhtemelen beni öldürecek.

Ve sonra iz bırakmadan ortadan kaybolan kişi ben olacağım.

BÖLÜM 29

PİSTTEKİ MANZARA kaotik. Vaughn, MacManus'u kenara çekmiş, orada korumaların ve Leilani'nin dikkatli bakışları altında hararetli bir tartışma yapıyorlar.

Bu arada Ronin, uçağın yanında pilotlarla derin bir sohbet içinde. Kaptan Marilee kaşlarını çatmış, birinci subay Brent ise endişeli görünüyor. Marilee'nin belinde bir tabanca kılıfı olduğunu fark ediyorum. Sanırım bu, ELT'nin kaybolduğu ve durumun resmi olarak vahim olduğu kanıtı.

Aolani, ekibimizin önünde rahatça liderlik pozisyonunu alır. Vaughn ve MacManus tartışırken, Ronin ve pilotlar pazarlık yaparken, AO yavaş ama emin adımlarla herkesi uçağın biniş merdivenlerine doğru yönlendirir.

Elias bunu ilk fark eder. "Hey," diye bağırır güvenlik uzmanı. "Orada durun." Silahına uzanır, Jason da hemen onu takip eder.

"Ne oluyor? Arkamdan jetimi çalmaya mı çalışıyorsunuz?" MacManus öfkeyle Vaughn'a saldırır.

"Çalmıyorum. Ele geçiriyorum. Benim sorumluluğumdaki personelin güvenliği ve emniyeti için."

"Sen ve Pomaikai'deki herkes benim sorumluluğumdasınız. Ayrıca, bu benim lanet uçağım."

"Dış dünyayla iletişim kurma imkânımız yok, bu kabul edilemez bir risk. En güvenli yol, pilotların mümkün olduğunca çok sayıda insanı Honolulu'ya geri götürmesidir. Cessna indiğinde, Marilee ve Brent yetkililere durumumuzu bildirebilir. Hâlâ burada bir uçak kalması konusunda ısrarcıysan, yarın amatör telsizle geri dönebilirler."

"Amatör telsiz mi?" MacManus, bu ayrıntıya kısa bir süre dikkatini verir. Aolani, insanları merdivenlerden yukarı doğru yönlendirmeye devam eder. "Neden amatör telsiz?"

"İletişim kulesi gerektirmeden daha geniş yayın menzili. Lisans almamız gerekecek. Fazladan amatör lisansınız var mı? Sorun değil. Sizin kaynaklarınızla, eminim birisi sizin adınıza bir tane ayarlayabilir."

Cessna bir seferini tamamlasın, karşılığında dünya çapında iletişim erişimi elde edeceksiniz. Açıkçası, bunu daha önce düşünmeliydik."

"Uçağın kalkması için hava kararmaya çok yakın," diyor MacManus. "Sabahı beklesek daha iyi. O zaman gideriz."

Bir tür uzlaşma. Neyse ki Vaughn bunu kabul etmiyor. Ronin ve pilotlara dönüyor. "Yapılabilir," diyor Kaptan Marilee. "Ama hemen çıkmalıyız. Hemen şimdi."

Aolani başını sallar, ilk birkaç kişiyi merdivenlere doğru eliyle çağırmıştır bile. Diğerleri de hızla onu takip eder, Trudy ve Ann kabine girmeden önce hüzünlü bir şekilde veda ederler. Emi ve Tannis de onların arkasına saklanırlar.

MacManus, sanki itiraz etmeye kararlıymış gibi ağzını açıp kapatıyor, ancak hayır demek için başka bir yol bulamıyor.

Vaughn, MacManus'un gölgesinde duran Lea'ya odaklanır. Onun utangaç ve çekingen tavırları için harika bir sahne düzenlemesi, bence.

"Gerçekten MacManus'un yasal vasisi misin?" diye sorar Vaughn.

Lea başını kaldırır, kalın kirpikli gözleri şaşkınlıkla büyür. "Tabii ki. O hep öyle derdi..."

"Ailenize ne oldu?" "Öldüler."

"Ama ablan, şu Güzel Kasap kadın ölmedi mi?"

"Onu pek hatırlamıyorum. Ben daha çocukken evi terk etti. Açıkçası, uygun bir vasi olamazdı."

"Senin iyi olduğunu ve kendi isteğinle Mac'le yaşadığını biliyor mu?"

"Dört ya da beş yaşımdan beri kız kardeşimle hiç iletişim kurmadım. Hiçbir fikrim yok..."

"Peki ya yazılı notlar?"

"Hayır. Hiç olmadı."

"Peki ya on sekizinci doğum günün? On sekizinci doğum gününde ne olacak?" Vaughn, sesindeki öfkeyi gizlemeye çalışmadan MacManus'a dönerek sordu. "Gerçekten onunla yatacak mısın? Bütün bu zaman boyunca bunun için mi uğraşıyordun? Kendine mükemmel bir eş hazırlamak için mi?"

"Hayır!" MacManus o kadar öfkeli ki ben bile şaşırdım. "Bunu sana kim söyledi?"

"O söyledi." Vaughn Lea'yı işaret etti. "Ben söylemedim," diye itiraz etti Lea.

"Bu delilik. Beni ne zamandır tanıyorsun Vaughn? Kaç yıldır birlikte çalışıyoruz? Bütün bu zaman boyunca..."

MacManus tiradına devam ediyor, ama ben artık dinlemiyorum, bunun yerine uçağın artık tamamen dolu olduğunu fark ediyorum. Aolani, üzgün Şef Kiki ve eşini de uçağa bindirmiş. Ronin, Vaughn, Charlie ve ben geride kaldığımız için, AO dahil diğer herkes için tam olarak yeterli koltuk var.

Ronin, kaptanın omzuna elini koyarak onu uçağa binmeye teşvik ediyor.

Bunu başaracaklar, fark ettim. Vaughn'un görevi MacManus'un dikkatini dağıtmak, Ronin ve Aolani ise işi halletmektir. Gizli operasyonlarda ustalık dersi gibi.

Aolani yeniden ortaya çıktı. Merdivenlerden aşağı koşarak MacManus'un dikkatini çekti. Çok geç fark etti ki, uçak tamamen dolmuştu ve onu pistte bırakmıştı.

"Durmanızı ve vazgeçmenizi emrediyorum," diye geç kalmış bir şekilde bağırır ve Vaughn'u iterek ileri doğru adım atar. "Bu seyahate izin vermedim. Hemen uçaktan inin! Size emrediyorum!"

Kaptan Marilee tereddüt eder, açıkça kararsızdır. Ronin daha alçak sesle, acil sözler mırıldanır. Kısa bir baş sallamadan sonra, omuzlarını dikleştirir ve işverenine bakar.

"Efendim, bu açıkça olağanüstü bir durumdur. Bu insanların güvenliği ve refahı öncelikli olmalıdır ve dış dünyayla hiçbir iletişim imkanı olmayan bu atolda kalmak bunu sağlamaz."

"O uçak kalkarsa, geri dönüşü olmaz," diye uyarır MacManus. "İkinizin de bir daha havacılık sektöründe çalışmamasını sağlayacağım. Ve sen." Vaughn'a döner. "İşimiz bitti. Kimse sana şans vermezken ben verdim. Bana borcunu böyle mi ödüyorsun? Bir sürü yalana inanarak benim açık talimatlarıma karşı gelerek mi?"

"Doğru olan bu," Vaughn kararlı bir şekilde tekrarlar. Kaptan Marilee biniş merdivenlerine doğru ilerler. İki basamak, üç basamak, neredeyse tabana ulaştı.

Ronin, görevini tamamlayarak geri çekilir.

Brent, Marilee'nin peşinden giderken, rahatça öne eğilir, parmaklarını tabancasının kabzasına dolayarak kılıfından çıkarır.

"Üzgünüm," der. Sonra tetiği çeker.

Kargaşa çıkar. Ronin, Marilee'nin yere yığılan bedenini yakalamak için öne atılır. Brent uçağın altına eğilir ve diğer tarafa koşar. Jason ve Elias, ateş etmek için tabancalarını kaldırırlar.

MacManus, kendisine en yakın olan korumadan silahını alır. "Kanatlar," diye bağırır. "Yakıt tanklarını vurursanız, bu adadan çıkabilmemizin tek yolunu kaybederiz."

Elias geç kalmış bir şekilde kolunu indirir. O ve Jason eğilirler, Brent'in uzaklaşan silüetini hedef almaya çalışırlar.

"Orada!" diye bağırırım, onun pistin diğer tarafındaki çalılıklara kaybolduğunu görürüm.

"Sen." MacManus Jason'a döner. "Onun peşinden. Sen." Elias'ı parmağıyla işaret eder. "Benimle gel. Herkesi buradan çıkarmalıyız. En güvenli geri çekilme yeri?" Vaughn'a bakar.

"Yemekhane. Görüş açısı açık, iki tarafı güvenli. Herkes, hareket."

Jason, kaçan Brent'in peşinden giderken, MacManus ana kampa doğru döner, Lea'yı koruyucu bir şekilde yanına alır. Aolani çoktan Cessna'ya tırmanmış ve herkese tahliye emri vermiştir. Boğuk ağlama sesleri ve bilgi talepleri duyulur. Hepsi silah sesini duymuştur. Sadece bazıları olanları görmüştür.

"Kaptan Marilee iyi olacak," AO herkese güvence verir ve ben elimden geldiğince yardım etmek için ileri atılırken, herkesi merdivenlerden aşağı indirir.

Vaughn Ronin'e ulaştı. Marilee'nin vücudunu kendi vücutlarıyla koruyorlar, bu yüzden yaralarının derecesini anlamak imkansız.

"Onu o mu vurdu?" Ann, ayakları piste değdiği anda bilgi istiyor. "O kötü korumalardan biri Marilee'yi mi vurdu?"

"Brent vurdu," diye çabucak cevap veriyorum ve onları ezilmiş mercan yola

yönl "Ne?" Trudy nefesini tuttu.

endir"Ona ateş etti mi?" diye sordu.

dim. "Brent silahlı ve kaçıyor. Hemen yemekhaneye gidin.

Orada siper alacağız."

Bir kez olsun, konuşamıyorlar. Sonunda ikisi de ellerimi sıkıyor, sonra kampın yolunu takip ederek, omuzlarının üzerinden gizlice bakarak yola çıkıyorlar.

Durumun aciliyeti gruba da yansımış, insanlar yarım saat önce terk etmeye karar verdiğimiz nispeten güvenli binalara doğru

Ronin ayağa kalkar, Marilee'nin cesedini itfaiyeci taşıma pozisyonunda sırtına alır.

Ronin ayağa kalkar, Marilee'nin cesedi itfaiyeci taşıma pozisyonunda sırtında asılıdır.

Çok fazla kan var. Yerde, Marilee'nin gömleğinde, Ronin'in ellerinde. Şimdi kokusunu alıyorum. Kan. Barut. Terör. Dilimde metalik bir tat var, hem yabancı hem de tanıdık bir tat. Kadın hijyen ürünlerinin kanı emip kanamayı durdurma zamanı. Ancak giriş ve çıkış yaralarını tedavi etmeniz gerekir; bunu zor yoldan öğrendim. Bir taraftan kanamayı durdurmak yeterli değildir. Asla yeterli olmaz.

Onu kurtaracağıma söz verdim. Evrene lanet okudum, bana bunu borçlu olduğunu haykırdım. Ama evren umursamadı.

Marilee'nin sallanan bedeninden bir inilti geliyor.

Önümüzdeki çalılardan başka bir vücut fırladı. Charlie, elinde av tüfeği ile koşarak ortaya çıktı.

"Çabuk, çabuk, çabuk," diye bağırdı bana. "Seni koruyorum."

Sonra yan pozisyona geçmek için çabalarken, kanlı bandajlar ve hırpalanmış yüzüyle vahşi bir görüntü sergileyerek, av tüfeğini arkamızdaki alana doğru salladı.

Ronin yola çıktı, Marilee omuzlarında olmasına rağmen hafif bir koşu ile ilerliyordu. Vaughn onun peşindeydi.

Son anda Vaughn bana doğru dönüyor. "Şimdi, Frankie."

Sonra, ben hala ayaklarımın üzerinde duramıyordum gibi görünürken, bana doğru üç uzun adım atar, elimi tutar ve sertçe çeker.

"Her ne halt ise, bırak gitsin. Daha sonra yeterince zaman olacak. Şimdi, *git!*"

Sonra koşmaya başlarız, Charlie arkada kalır.

Bir başka silah sesi, bu sefer uçağın arkasından geliyor. bir sürü deniz kuşu uçarken, beyaz kabuklu yengeçler ayaklarımızın dibine dağılır.

Ve bir saniye için, ormandan bize bakan başka bir yüz görüyorum.

Keahi Pierson.

Güzel Kasap bana göz kırptı.

Sonra ben ciddi bir şekilde koşmaya başladığımda, o bir kez daha yemyeşil bitki örtüsünün içinde kaybolur.

BÖLÜM 30

Vaughn, Charlie ve ben yemekhanenin arka kapısından içeri daldığımızda
MACMANUS ZATEN EMİRLER VERİYORDU.

"Masaya. Herkes, yer açın!"

Ronin'in yüzüstü en yakın masaya bıraktığı Marilee'yi kastettiğini anlamam biraz zaman aldı. Trudy çoktan ilk yardım çantasını arıyordu.

"Elias, arka kapılar." MacManus geldiğimiz yönü işaret ediyor. "Ronin, sağ kapı." Durup, kaotik gelişimizi izliyor. "O adamın neden bir av tüfeği var?" Charlie'ye bakıyor.

"Çünkü ona ben verdim." Vaughn da aynı derecede keskin cevap veriyor.

"Ne halt yemeye çalışıyorsun?" MacManus hala Charlie'ye bakarken, Elias ortada durup kendi silahına elini koyar.

"Bizi bu atolden güvenli bir şekilde çıkarın. Efendim." Charlie son kelimeyi, beni ve diğer herkesi ona sarılmak istememize neden olacak kadar tavırlı bir şekilde uzatır.

"Tamam, sol kapıyı sen al."

"Hayır. Av tüfeği bende olduğu için arka tarafı ben alacağım. Adamın ikinci en kolay erişilebilir olan doğu tarafını almalı. Ronin, tüfekler hakkında ne düşünüyorsun?"

"Silah kullanmam."

"Ben alırım." Aolani öne çıkar.

Charlie, lavabonun üzerindeki raftan bir bolt-action tüfek çıkaran Vaughn'a başını sallar. Açıkça, bu ikisi cehennem kopmadan önce koordineli bir çalışma yapmışlardır.

"Batı kapısı. Unutma, iki uzun namlulu silahımız var ama mermilerimiz sınırlı. Sen, oradaki." Charlie Elias'a döner. "Sende ne var?"

"CZ yetmiş beş SP sıfır bir Phantom. Artı iki şarjör. Toplam elli beş mermi," diye sıralıyor. Geri kalanımız ona şaşkın gözlerle bakıyoruz.

"Cidden mi? Güvenlik görevlilerinin Glock nineteen taşıdığını sanıyordum." "Çekiçli olanları tercih ederim, tetiği daha yumuşak çekiyor."

Charlie, bu onun için bir anlam ifade ediyormuş gibi başını sallar.

"Yedek silah?" "Smith and Wesson Bodyguard otuz sekiz."

Charlie gözlerini devirir. "O kısa namluyla pek bir şey vuramazsın."

"Silahlı çatışmada bıçaktan iyidir," diyor Elias ciddi bir ifadeyle. Charlie burun kıvrıyor ve arkasını dönüyor.

"Bu adam *kim*?" Ann, en sevdiği umursamaz mühendisin bu yeni hali karşısında hala şokta, yanımda fısıldadı.

Kaptan Marilee yine inler.

Geç de olsa dikkatim ona geri döner. Vaughn çoktan oradadır, elinde sihirli bir makasla kadının gömleğini kesmektedir.

"Orospu çocuğu," diye inler.

"Sakin ol. Seni kurtardık."

"Dört yıl boyunca kokpitte birlikteydik. Pislik."

Vaughn, gömleğini yeterince çekerek kaburgalarının sağ tarafındaki öfkeli bir çizgiyi ortaya çıkarır. Yine parmaklarım kasılır. Kanamayı durdurmalıyım. Sadece ön tarafına bakamam, arka tarafını da kontrol etmeliyim.

Yan tarafa dönüp sessizce kusmaya başlarım.

"İyi haber," diyor Vaughn. "Önemli şeyleri kaçırdın."

"Önemliyi tanımla," diyor Marilee mırıldanarak.

Trudy ilk yardım çantasıyla geri dönüyor. Alkol mendilleri, gazlı bezler, bant ruloları. Bunları çok iyi biliyorum.

Diğer çok önemli konulara odaklanıyorum. "Brent'i hiçbir şeyden şüphelenmek için bir nedenin olmadı mı?"

"Tabii ki hayır."

"Uçağın yüklemesini kim denetliyor?" diye ısrar ediyorum. "Yani, sizler ayrılmadan önce son onayı veren kişi?"

"Değişir. Bu sefer... Brent. Sıra ondaydı."

Vaughn, ilk dezenfektan mendille yarasına dokunuyor. Marilee keskin bir şekilde tıslıyor ama çığlık atmamayı başarıyor.

"Brent sana çok yakın mesafeden ateş etti." "Sence... ben... bunu... bilmiyor muyum?" "Yine de seni öldürmedi."

Marilee başını bana bakacak kadar çevirir. Odadaki diğerlerinin bana attığı suçlayıcı bakışları saymıyorum bile. Vaughn kaşlarını çatır ama müdahale etmez.

"Kafatasının arkasını uçurabilirdi," diyorum. "Ya da doğrudan göğsüne ateş edebilirdi. Bunun yerine, sadece kaburgalarını sıyırmayı başardı?"

Marilee'nin ifadesi değişir. Bir an için, sanki korkunç ve ani bir lme ne kadar yaklaştığını şimdi anlamış gibi dehşete kapılmış görünür. "Bir kızım var," diye mırıldanır. "Altı yaşında. Onun bir fotoğrafını... kokpitte tutuyorum. Belki..."

"O tam bir canavar değil mi?" Kafamı sallıyorum. "Bundan pek emin değilim. İkiniz iş dışında da görüşüyor, bir ilişkiniz var mıydı?"

"Ben evliyim..."

Vaughn ikinci bir mendille ona vurarak cevabını keser. "Ama birbirinizi yıllardır tanıyorsunuz."

"İş arkadaşı olarak. İki pilot... kokpitte birbirlerinin canını sıkıyorlar. Ben hiç... O benden daha geç. Bekar bir hayat sürüyor. Ailesi yok. Hiç... arkadaşım... olmadı. Kumar..."

"Kumar mı?" diye ısrar ediyorum.

"Sanırım. Telefonunda. Bazen... beyzbol skorlarını kontrol ettiğini gördüm. Takıntılı bir şekilde. Ama asla... ma hakkında konuşmadı."

"Satın alınmış olabilir mi? Ya da baskıya karşı savunmasız mıydı?"

"Sanırım... Öyle. Ama... görmedim." Acıyla parlayan kahverengi gözleriyle bana bakıyor. "Bunu ngremedim."

Başımı salladım. Onun ihanete uğradığını anlıyorum. Ben de aynı şeyi yaşadım. Dikkatimi, Lea'nın yanında duran MacManus'a çevirdim. "Brent, Keahi ile çalışıyor," dedim.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Onu gördüm. Beş dakika önce. Burada, atolde. Senin için geliyor."

MacManus'un tepkisini izledim. Suçluluk, utanç, herhangi bir şey. Çoğunlukla kafası karışık görünüyordu. "Bu mümkün değil..."

"Brent son kontrolü yapıyorsa, Keahi'yi gemiye saklamış olabilir. Sonra, iniş sırasında... Bugün yapılan sabotajlar, hasarlı iletişim kulesi ve kayıp ELT; bir kişinin tek başına, özellikle de kimse fark etmeden, bu kadar çok işi birden halletmesi zor olurdu. Ama Brent ve bir cinayet manyağı..." Dikkatimi Leilani'ye çeviriyorum. "Eklemek istediğin bir şey var mı?"

MacManus'un yanına çekilir ve koluna sarılır. "Beş yaşımdan beri kız kardeşimi görmedim. Ve ondan sonra onun hakkında duyduğum her şeyi düşünürsek... Onu hoş karşılamam. Ne yaptığını biliyorum."

"On sekiz adamı katletmiş mi?"

Lea bakışlarını kaçırır. "Babamızı," diye mırıldanır.

Bu ilginç. MacManus'un öfkeli bakışları altında ona yaklaşıp onu inceliyorum. "Kız kardeşinin babana ne yaptığını nereden biliyorsun?"

"Sadece biliyorum."

"Teksas'a döndükten sonra seninle iletişime geçti mi?"

"Hayır, bazı röportajları izledim. Üzgünüm," diye ekler, MacManus'a bakarak. "Babamızı hatırlıyorum. Yeterince hatırlıyorum. Röportajlarda Keahi'nin söylediklerini ve söylemediklerini duydum. Boşlukları oradan doldurdum."

"Çünkü siz kardeşsiniz."

"Onu zar zor hatırlıyorum..."

"Ama onu aramak, haberleri okumak, kendi sözlerini dinlemek zorunda kaldın."

"O benim tek yaşayan kanım ve canım!"

"Aynen öyle."

"Yeter!" MacManus bana ateş ediyor. Ama ben kabul etmiyorum.

"Hayır, yetmez! Keahi Pierson bu atolde. Yetişkin erkekleri öldüren bir kadın, çünkü ellerinde onların kanını hissetmek ona kendini canlı hissettiriyor. Ve onunla birlikte, kullanmaktan çekinmeyen, dolu bir silahla dolaşan, aynı derecede şiddet eğilimli bir ortağı var. Neler olup bittiğini bilmeye hakkımız var. Hepimizin hayatı şu anda tehlikede."

Yemek salonundan düşük bir mırıldanma duyulur. MacManus zengin milyarder patronumuz olabilir, ama yaklaşan ölüm tehdidi kadar herkesi eşitleyen başka bir şey yoktur. Artık herkes Lea'ya yeni bir şüpheyile bakıyor.

Lea, yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı. "Benim bununla hiçbir ilgim yok. Gerçekten... Bunu nasıl bitireceğimi bilseydim, bitirirdim. Nereden geldiğimi yeterince hatırlıyorum. Geri dönmek istemiyorum."

O kadar samimi konuşuyor ki, ona sert bir bakış atmaktan başka seçeneğim yok. Tüm bu durum, seri katil Keahi'den, masum Leilani'ye, kibirli ve kendini beğenmiş MacManus'a, şok edici derecede cinai Birinci Subay Brent'e kadar, tüm taraflar...

"Sana ne söyledi?" diye sordu Leilani. "Ne?"

Herkesin dikkati bana çevrildi. "Onunla görüşüğünü söylemiştin."

"Evet, öyle..."

"Sadece birkaç gün önce."

"Avukatı bana ulaştı..."

"Kaçmadan hemen önce. Ve bu avukatı hastaneye gönderdi."

Vay canına, tuzaklar arasında bu çok iyi bir tane. Etrafımda şüphe dalgasının oluşmaya başladığını hissedebiliyorum. "Kayıp kişileri bulma konusunda uzmanım. Keahi beni tek bir konu hakkında konuşmak için çağırdı: seni bulmak."

"Onu buraya sen getirdin."

"O beni buraya getirdi. Arada büyük fark var. Sen ve MacManus pek de dikkat çekmemeye çalışmadınız. O, senin onunla olan ilişkinizi ve bu projeyi çok iyi biliyordu. Senin burada olacağını tahmin etti ve bak, buradasın."

"Sen geldikten sadece iki gün sonra."

Şu anda biraz sinirliyim. "Belki de senin on sekizinci doğum gününden önce, bu sapığın çocuk gelini olmadan önce sana ulaşmak için sabırsızlanıyordu."

"Bu ne cüret..." MacManus şimdi.

"Oh, kes sesini. Zengin adam; genç, güzel vesayetli. İnsanların ne düşüneceğini sanıyordun? Hadi ama, çok başarılı işadamlarının gerçek dünyada aptal olmasının standart bir uygulama olduğunu biliyorum, ama kalıpları kırmaya çalış."

"Geri çekilmen gerek..."

"Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum," diye Lea kibarca sözünü keser. "Mac benim için her zaman nazik ve cömert bir baba figürü olmuştur. Bazı insanların sahip olmadıkları şeyleri kıskanmaları normal bir davranış olduğunu biliyorum ama."

"Ciddi misin? Bana ilişkinizden ve doğum gününde neler olacağından bahseden sensin..."

"Ben öyle bir şey demedim. Sen dedin. Sen varsaydın. Sen suçladın. Bana bakıp bir kurban görüyorsun. Bu da benim hakkımda değil, senin hakkın hakkında daha çok şey söylüyor."

O kadar kendini haklı görmüş ki, hayretler içinde kalıyorum. Ağzım açılıyor, kapanıyor, tekrar açılıyor. "Yalancı, yalancı, pantolonun yanıyor," diye sonunda söylüyorum.

Ama çok geç. Odadaki belirsizliği hissedebiliyorum. O dedi, bu dedi savaşında, ikimiz de bu gruba yabancıydık. Ben, hüküm giymiş bir seri katille ilişki kurduğunu itiraf eden yabancıydım, Leilani ise kimseye karşı hiç sesini çıkarmamış tatlı, genç bir yetimdi.

Şiddet eğilimli biri değilim, ama ellerim yanlarımda yumruk haline gelmiş. Bu aile, bu lanet olası aile.

"Şimdi sırası değil," diye Vaughn, Marilee'nin yanındaki yerinden keskin bir şekilde araya giriyor. "Ağır yaralı bir kadın var, dışarıdan yardım çağırarak imkânımız yok ve en az bir tane tanımlanabilir tehdit var. Bir plana ihtiyacımız var."

MacManus'un daha fazla tartışmasını bekliyorum, ama aksine, ilk olarak o pes ediyor. "Jason?" diye diğer koruması Elias'a soruyor.

"Henüz ondan bir iz yok."

"Bir silah sesi duydum," diyorum. "Kampa dönmeden hemen önce."

"Eğer Jason'dıysa," Trudy tereddütle konuşuyor, "ve Brent'i vurduysa, şimdiye kadar geri dönmüş olması gerekmez mi?"

Düşünceyi takip ederken yine alçak sesle mırıldanmalar duyulur. Jason'ı vuran Brent değilse, o zaman...

"Aceleci davranmayalım." Yine Vaughn. "Hâlâ atolün etrafında birbirlerini kovalıyor olabilirler."

"Brent..." Marilee masadan nefes nefese, "adayı iyi bilir. Her zaman yürüyüşe çıkar... dolaşır... biz buradayken."

Charlie ve Vaughn birbirlerine bakışır. Bu boşlukları doldurabilirim. Yani Brent sadece bölgeyi iyi tanımakla kalmıyor, aynı zamanda başka malzemeler, ek silahlar da saklamış olabilir. Muhtemelen önceki sabotaj eylemlerini de o gerçekleştirmiştir. Ve yeni bulunan cesedi saklayan da o olabilir.

Charlie'ye dönüp derin bir nefes alıyorum. "Bak, artık tüm kartlarımızı masaya koymanın zamanı geldi. Bu noktada, hepimiz bu işin içindeyiz. Lütfen, mezar höyüğü meselesi nedir? O kalıntılar şu anda olanlarla ne ilgisi var?"

MacManus'un varlığı nedeniyle cevap vereceğini sanmıyorum, ama o zaman da benim, mevcut krizin uzun vadeli hedeflerden daha önemli olduğu yönündeki değerlendirmeme katılmış olmalı. "FBI Özel Ajanı Sherry George," diye aniden başladı. "Pomaikai'ye malzeme taşıyan tedarik gemilerinden birine gizli ajan olarak katıldı. Böylesine uzak bir adada bir otel inşa edilmesi dikkatimizi çekti. Onun görevi, bu projenin geçerliliğini belirlemektir, çünkü sahte geliştirme anlaşmaları uzun süredir para aklama operasyonlarının örtüsü olarak kullanılıyor."

MacManus öfkeyle homurdanmaya başlar. Charlie onu keser.

"Dokuz ay önce, Özel Ajan George ortadan kayboldu. Tamamen. O zamandan beri ondan haber alınamadı."

Oda sessizliğe büründü. MacManus bile bu açıklamaya şaşırılmış görünüyordu.

"Cesedin ona ait olduğunu düşünüyorsunuz," diyorum sessizce.

"Bence bu çok olası. Kariyer ajanı, iki çocuk annesi. Kocasını da FBI'da çalışıyor. Bu tür şeyler olmamalı. Ama oldu."

Bakışları MacManus'a döner.

"Eminim fark etmişsinizdir," diye bağıırır, "iş ilişkilerim tamamen dürüst ve şeffaftır."

"Ben öyle demezdim."

"Federal bir kolluk görevlisinin öldürölmesini asla hoş görmem!"

"Belki." Charlie'nin bakışları Leilani'ye yönelir. Diğerleri fark etti mi bilmiyorum, ama ben kesinlikle ilgileniyorum. Yine alaycı bir gülümseme bekliyorum, ama onun ifadesi pasif kalıyor. Charlie'nin Lea'ya karşı daha önce gösterdiği gerçek nefret göz önüne alındığında, kayıp FBI ajanının ölümünden onu şüpheliyor olabilir. Ancak bunun nedeni beni gerçekten şaşırtıyor. MacManus'un girişiminin arkasındaki gerçek güç on yedi yaşındaki b i r kız olabilir mi? Ve kendi dünya düzenine tehdit oluşturanları öldürmek için yeterince soğukkanlı olabilir mi? Öte yandan, Keahi boğaz kesmeye başladığında yirmili yaşlarının başındaydı. Belki de Pierson ailesine gelince, hiçbir korkunç eylem

düşünölmez değildir.

"Sen mühendis değilsin." Ann, hala incinmiş olduğu belli olan bir şekilde Charlie'ye seslenir.

"Öyleyim," diye açıklıyor Charlie. "Ve McMurdo'da çalıştım. Sadece aynı zamanda FBI ajanı da oldum."

"Ama Avustralyalı değilsin!"

"Sydney'de okula gittim. Birkaç yıl daha takıldım. Kalbimde, sevgilim, ben sonsuza kadar Avustralyalıyım."

Güzel bir şiir, ama Ann'in ifadesine bakılırsa, buna inanmıyor.

Odadaki tedirginlik giderek artıyor. Charlie'nin yalanını öğrenmekten, bulunan kalıntıların öldürölünen bir FBI ajanına ait olabileceği haberine kadar, bu konuşma zaten korkmuş olan insanların endişesini doruğa çıkarıyor.

Konuyu tekrar rayına oturtmaya çalışıyorum. "Bir plana ihtiyacımız var. Açıkçası, Pomaikai'de kalmak gelecekteki güvenliğimiz ve emniyetimiz için iyi değil. Peki, seçeneklerimiz neler?"

Vaughn'a dönüyorum. Adamın saçları yine diken diken olmuş ve elleri kanla lekelenmiş, ama o hala tanıdığım en yetenekli adam.

"Uçabilir misin?" diye Marilee'ye soruyor.

Marilee yüzünü buruşturur ve bir nefes daha almaya çalışır. "Bilmiyorum. Ama... tavsiyede bulunabilirim."

"Başka biri kontrolü ele alır, sen de destek olursun."

"Belki. Ama bu... riskli olur. Bu tür bir uçuş... kısa pist... ışık yok... radyo menzili dışında... Doğal yeteneğim seni aldatmasın. Kalbi zayıf olanlar için... uygun değil."

"Herkes uçağa sığamaz," diyor Ronin sessizce, bizi önceki tartışmamıza geri getiriyor.

"Ama en azından bazılarını kapsayan bir seçenek," diye karşılık verdi Vaughn. Onun düşünce tarzını anlıyorum. Wyoming'de de bunu kullanmıştık. Hepimiz başaramayabilirdik, ama en azından bazılarımız başarabilirdi. O zaman da mantıklıydı, ta ki kurşunlar uçuşmaya başlayana kadar, ve başaramayanlar, kaybetmeye dayanamayacağımız kişilerdi.

Burayı nefret ediyorum, ama en çok Leilani Pierson'ı nefret ediyorum, çünkü en azından kız kardeşi cinayet eğilimlerini dürüstçe itiraf edecek kadar ahlaklı, oysa bu kendini beğenmiş küçük sürtük kesinlikle bir şeyler çeviriyor.

Ve işte, buldum. "Parlay,"
diyorum.

Herkesin dikkati bana çevrilir.

"Keahi Pierson burada, onu gördüm. Büyük olasılıkla Brent onunla birlikte çalışıyor. Öyleyse, öldürmek istemedikleri kişiler için güvenli geçişi müzakere etmek üzere grubumuzdan birini gönderelim."

MacManus kaşlarını çatıyor. Ama şimdi omuzlarını dikleştiriyor, kahramanca boğazını temizliyor. "Eğer istediği ben isem..."

"Hayır. Sen değil. O." Lea'ya odaklanıyorum. "Öyle ya da böyle, bu tamamen seninle ilgili. Öyleyse git ve katil ablanla iyi geçin. Ailenle ilgilen ve geri kalanımızı bu adadan kurtar. Plan gibi mi geliyor?"

Yemek salonuna bakıyorum. Diğer herkes zaten başını sallıyor. Sıra benim kendini beğenmiş gülümsememe geldi.

"İyi şanslar," diyorum ona. Sonra, fısıldayarak, "Oyun başladı." O da bunu inkar etmiyor.

BÖLÜM 31

"AKŞAM YEMEĞİNİ BİZ PİŞİRECEĞİZ," diyor ANN.

"Yemekle her şey daha güzel olur," diye Trudy de aynı fikirde. "Sarımsaklı ekmekli spagetti yapmayı düşünüyorum."

"Petits fours." Şef Kiki muhteşem bir şekilde ayağa kalkar. "Limonlu petits fours yapacağım."

"Bu saatler sürmez mi?" diye sorar Trudy. "Evet! Gerekirse bütün gece sürer."

"Ben krema yapabilirim." Tannis elini kaldırır. Şef Kiki'ye döner. "Petits fours annemin en sevdiği şeydi."

"Ben salatayı hazırlarım," diyorum. Elbette, aşırı açık bir yemek odasında kalıp, önceki kurbanları masada kan kaybederken iki cinai manyağın ortaya çıkmasını beklemektense her şey daha iyidir. MacManus, değerli vesayeti altındaki kızın canavarca ablasıyla iletişime geçme olasılığını çoktan ortadan kaldırmış, bizi başladığımız yere geri döndürmüştür: gidecek yerimiz yok, hayatta kalma planımız yok. Bunun en hızlı ölüm yolu olduğunu zaten biliyorum.

"Burada kalacaksın," diyor Vaughn sert bir sesle.

"Ne? Sırf bir seri katille bilerek ilişki kurdum diye, birdenbire ev hapsine mi alındım?"

"Aynen öyle. Otur."

Ben agresif bir şekilde ayakta kalıyorum. Vaughn ise hiç etkilenmiyor. Tüm cesaretime rağmen, sözleri beni incitiyor. Birkaç dakika içinde Lea, benim niyetlerim hakkında yeterince şüphe uyandırarak herkesin bana olan güvenini sarsmış durumda. Birlikte hareket etmeliyiz. Bunun yerine...

Vaughn en azından daha iyi bilmeli, diye düşünürüm kızgınlıkla. "Akşam yemeğine yardım edeceğim." Emi elini kaldırır.

"Kabul edildi!" Ann, tüm yardımcılarını mutfağa geri çağırarak ilan eder.

"*Hain,*" diye fısıldarım ona.

Üzgünüm, diye cevaplar ve onları mutfağa kadar takip eder. Bu tek kelime bana umut verir.

"Bir saatten fazla oldu," diyor Vaughn aniden MacManus'a, yani MacManus'un diğer koruması Brent'i takip etmek için ayrılmış bir saatten fazla oldu. Jason hedefini yakalamış olsaydı, şimdiye kadar rapor vermiş olurdu. Onu gözden kaybetmiş olsaydı da aynı şey geçerliydi. Bu durumda geriye kalan...

Kimse sonucu yüksek sesle söylemiyor, ama herkes bunu düşünüyor. MacManus'un yanından ayrılmayan, çaresizliğin simgesi gibi duran Lea'ya bakmaya devam ediyorum. Sahtekar.

"Yakında hava kararacak," diye devam ediyor Vaughn. "Işıkları açın, burası akvaryuma dönüşecek. Biz dışarıyı göremeyiz, ama onlar kesinlikle içeriği görebilir."

"Rıhtım ışıklarını yakalım," diyorum. "Bu, düşmanların yaklaşma yolunun tamamını aydınlatır. Bu arada, manta vatozları kötü adamları yer mi, çünkü şu anda bu çok işimize yarardı."

Vaughn, bana fiziksel zarar vermekten zorlukla kendini alıkoyuyormuş gibi bir bakış atar.

Rica ederim, diye gülümsüyorum ona, sırf yüzünün üç ton kırmızıya dönmesini izleyebilmek için. Kendim şiddet uygulayamayabilirim, ama başkalarını çılgına çevirme yeteneğim kişisel gurur kaynağımdır. Özellikle şu anda, uzuvlarım seğiriyor, vücudum titriyor ve çılgılık atmaya mı yoksa ağlamaya mı başlayacağımı bilemiyorum.

Bu da beni odadaki diğer herkesle aynı duruma getiriyor.

"Benim kulübem," diyor MacManus, o da yüksek sesle düşünüyor. "Üç tarafı okyanusla çevrili, daha rahat ve savunması daha kolay bir yer." Marilee'ye doğru işaret ediyor, Marilee masanın üzerinde yatıyor ve ağır ağır nefes alıyor. Vaughn'un ilk yardım çabaları, silahla yaralanmasından kaynaklanan kanamayı durdurmuş gibi görünüyor, ama hala solgun ve terli görünüyor. Muhtemelen şoktan.

"Biz on sekiz kişiyiz," diye karşı çıkıyor Vaughn. "Bu büyüklükteki bir grubu buradan oraya nasıl güvenli bir şekilde taşıyabiliriz?"

"On beş. Brent hariç. Jason hariç." MacManus, kişisel güvenliğinden bahsedilince boğazı düğümlenir. Lea, onu sakinleştirmek için koluna hafifçe vurur.

Sanki sonunda hepimizi öldürecek olan kendi kardeşi değilmiş gibi.

Onlar bu işte birlikte. Bundan neredeyse eminim. Ama neden, nasıl? Leilani'nin yardım isteyen sahte notlarından Keahi'nin benden kişisel yardım istemesine kadar, bu ayrıntılı hile. Bir hapishane kaçıışı için gereksiz yere dramatik görünüyor. Tabii ki, bu istenmeyen sonuçlar yasası değilse - Keahi'nin avukatı Victoria'nın beni dahil etmekte ısrar etmesi, diğerlerinin Lea'nın hilesine kapılması. Ama bu fazla rastgele görünüyor.

Burada bir ana plan var. Henüz göremiyorum, ki bu çok yazık, çünkü bu stratejiyi çözmenin bizi herhangi bir gayrimenkulden daha güvende tutacağından eminim.

Gece çöküyor. On beş kişi. Büyük bir ekranlı veranda. Üç silahlı güvenlik görevlisi. Peki insanlar tuvaleti kullanmak istediklerinde ya da uykuya daldıklarında ne olacak? Diğerlerinin de aynı soruları kendilerine sorduklarını ve aynı derecede korkutucu sonuçlara vardıklarını anlayabiliyorum.

"Birisi seni aramaya gelene kadar ne kadar zaman var?" Vaughn bu soruyu, orada bulunan tek aranan uluslararası mogul olan MacManus'a yöneltiyor.

"Tüm işlerimi göz önüne alırsak, burada olsam bile düzenli olarak uydu telefonu ile kontrol ediyorum. Bu gece geç saatlerde, COO'm Francis meraklanmaya başlayacak. Ama yarın öğlen, endişelenmeye başlayacak. İkinci gün, bir tür proaktif iletişim kurulabilir. En kötü ihtimalle üçüncü gün."

"Proaktif bir girişim neye benzeyecek?"

"Özel jetimi zaten aldım, onlara bir süre daha kullanacağımı söyledim. Diğer uçağım..."

"Diğer uçağın mı?" Sesimdeki gerginliği gizleyemiyorum.

"Diğer şirket jetim," MacManus sakın bir şekilde devam ediyor, "bu pist için çok büyük. Bu yüzden en iyi tahminim, Francis'in Sahil Güvenlik ile iletişime geçeceği. Radyo ile iletişim kurmaya çalışacaklar. Bu başarısız olursa, belki bir gemi gönderirler."

"Honolulu'dan buraya gelmesi bir hafta sürer," diye ekler Vaughn. Kanlı eliyle saçlarını tarar ve hemen yüzünü buruşturur. Lavaboya gidip ellerini yıkarken, odadaki hava kasvetliken daha da kasvetli hale gelir.

Bu hesaplama göre, bir hafta artı üç gün dayanmamız gerekiyor. Bu pek olası görünmüyor.

"Parlay," diye tekrar söylüyorum. Lea'nın tepkisini ölçmek için bu kelimeyi söylemeyi seviyorum. Lea, MacManus'a daha da yaklaşıyor, sızlanarak, yapmacık bir şekilde gülümsüyor. MacManus, onu sakinleştirmek için koluna hafifçe vuruyor.

"Bu nasıl bir şey olur ki?" Bana başını sallar. "Birimizi dışarı gönderip beyaz bayrak sallatmak mı? 'Buradayız, katil, katil, katil' diye bağırarak mı?"

"Fransız hamur işleri getirebiliriz."

MacManus kaşlarını çatır, ama Ronin ve Aolani'nin bu fikri ciddiye aldığını fark ederim. Bu bana cesaret verir ve devam ederim.

"Bak, burada on gün boyunca öylece takılamayız. Ne istediklerini bile bilmiyoruz. En azından şartları müzakere etmeye çalışmamız gerekmez mi?"

şirketlerin temel kuralı değil mi?"

"Ne şartları?" diye karşılık veriyor. "Lea'yı mı teslim edeceğiz, yoksa başka birini mi?" "Seni," diye tatlı bir şekilde gönüllü oluyorum.

"Olmaz," Vaughn lavabodan dönerek sertçe araya girdi. "Kendi adamlarımızı satmayız. Bu işte birlikteyiz. Anlaşıldı mı?"

Vaughn, tartışmaya yer bırakmayan bir üslubu ustaca kullanıyordu. O emrediyor, biz itaat ediyoruz, bazılarımız diğerlerinden daha isteksizce.

"Ancak," diye devam eder, "konuşmak fena fikir değil. Onların isteyebileceği başka neyimiz var?"

"Yiyecek," diye yan kapıyı koruyan Aolani sesini yükseltir. "Sarnıçtan doğrudan içme suyu alabilirler. Ama mutfağımız ve tüm erzaklarımız var."

"Dışarıdaki büyük buzdolabına ve dondurucuya erişebilirler," diye karşı çıkar Ronin. "Orayı ve burayı koruyacak insan gücümüz yok. Malzemeler eksik ama onlar için yeterli."

"Nihai amaçları ne?" diye mırıldandım, gözlerim Leilani'ye dikilmişti. "Brent, Keahi'yi buraya kadar getirdi. Şimdi ne olacak?"

"Uçak," diye haykırır Kaptan Marilee masadan. "Beni vurdu... Şimdi... o... tek pilot."

"Kendisi, Keahi ve istediği kişiyi uçurabilir" — yine Leilani'ye bakıyorum — "Oahu'ya geri götürebilir. Brent'in Keahi ile bağlantısı nedir?" Leilani'ye odaklanıyorum.

"Ben nereden bileyim? Kız kardeşimle hiç konuşmadım."

"Ama o senin kız kardeşin. Ve Brent senin pilotun. Belki de en sevdiğin pilot?" Bu ilginç bir düşünce. Marilee'ye bakarak bu onun aklına bir şey getiriyor mu diye bakıyorum, ama gözleri kapanmış. Devam ediyorum: "Öyle ya da böyle, bu olayın merkezinde sen varsın."

Leilani inatla çenesini kaldırır. "Hiçbir şey bilmiyorum!"

"Saçmalık!"

MacManus bana neredeyse kükrerken, odadaki diğerleri giderek artan bir tedirginlik içinde hareket ediyorlar. Kimse neye inanacağını bilmiyor, ama herkesin korkacak çok şeyi var. Hiç de iyi bir kombinasyon değil.

Dikkatim tekrar mızımızlanan MacManus'a dönüyor. Onu Keahi'ye teslim edip intikamını almasına izin vermek kadar basit olabilir mi? Bu adamı sevmiyorum, ama onu acımasızca ölüme gönderebileceğimi sanmıyorum. Ayrıca bunun işin sonu olacağını da sanmıyorum. Keahi bir kez hapisten kaçtığına göre, geri dönmeye niyeti olmadığını tahmin ediyorum. Yani

o ve Brent'in bir düzineden fazla tanığı geride bırakmakla pek ilgilenmeyecekleri anlamına geliyor.

İşlerini bitirdiklerinde, uçağı gün batımına doğru uçuracaklar. Brent pilotluk yapabilir, Leilani onun yanında, Keahi ise kargo bölümünde bir yerde saklanabilir. İnişten sonra, bir felaket hikayesi uydurmak çok kolay: ada korsanlar tarafından istila edildi ya da içimizden biri diğerlerine *The Shining* filmindeki gibi davrandı. Hatta, kuduz hindistan cevizi yengeçlerinin saldırısına uğradık bile diyebilirler. Sadece iki kişi hayatta kalırsa, Keahi'nin mutlu bir şekilde yoluna devam etmesine yardım etmek de dahil olmak üzere, istedikleri her şeyi yapabilirler.

Hiçbirimiz hayatta kalıp aksini söylemediğimiz sürece her şey yolunda gider. Mahvolduk.

Kaynayan domates sosu ve pişmekte olan sarımsaklı ekmeğin kokusu odaya yayılıyor. Bu, mideleri guruldattırmaya ve yüzleri gevşetmeye yetiyor. Kısa bir süreliğine gerginlik azalıyor. Hala bir planımız yok, ama en azından akşam yemeğimiz var. Ann bu konuda haklıydı.

Bu da bana bir sonraki, pek iyi olmayan ama umarım yeterince iyi olan fikrimi veriyor. Belki de yemekler yardımcı olabilir.

Leilani'nin duymamasını istediğim için mutfağın arkasına geçene kadar bekliyorum. Vaughn burada değil, bu da daha sonra başımı belaya sokacak, ama o bu konuda uzman değil. Bunun yerine, Charlie'nin duyabileceğı mesafede Trudy ve Ann'i çağırıyorum.

"Yiyecekleri sabote etmek ne kadar kolay olur? Spagetti sosuna, en azından saldırganları etkisiz hale getirecek bir şey katmak? Mesela bir tür zehir?"

Arka ekran kapılarının yanındaki avantajlı konumundan Charlie yaklaşıyor ve aktif olarak dinliyor.

"Aklında ne var?" diye sorar.

"Burada oturup Brent ve Keahi'nin ne yapacağını bekleyemeyiz. Tam anlamıyla kolay bir hedefiz."

Elinde av tüfeğı olan Charlie, benim görüşüme karşı çıkmaz.

"Avantajımız, mutfağı kontrol ediyoruz. Dışarıdaki buzdolabı ve dondurucudan erzak alabilirler, ama bu onlara sadece malzemeler sağlar, gerçek bir yemek değil."

Trudy ve Ann onaylayarak başlarını sallarlar.

İkisini de gözümle izlerim. "Buraya geldiğimden beri, bu ekibin en önemli üyeleri olduğunuzu çok fazla vurguladınız. İyi yemek, mutlu ekip demektir. Bu gece bile, tam bir makarna yemeği hazırlıyorsunuz... Dürüst olmak gerekirse, şu anda herkesi bir arada tutan tek şey bu."

Daha fazla bilgece baş sallamalar. Bu ikisi süper güçlerinin farkında.

"Keahi ölüm hücresinden kaçtı. Yedi yıldan fazla süredir sahip olmadığı tek şey nedir?"

Ann hemen anlar. "Ev yapımı yemek." "Aynen öyle. Akşam yemeği sunmak istiyorum. Barış teklifi gibi." "Ya da öfkeli bir tanrıya adak gibi," diye ekler Trudy.

"Evet. Ama ben de öfkeli bir tanrıyım, bu yüzden onlara bedelini ödettirmek istiyorum."

Trudy ve Ann hemen neşelenir.

"Eskiden fare zehiri vardı." Ann, Trudy'ye bakar. "Ayrıca antifriz veya göz damlası da işe yarar. Ama çok fazla göz damlası gerekir."

Kadına göz kırparım. Açıkçası hiç bilmiyordum.

"Fare zehiri kulübede saklanıyor. Onlar bizim için daha erişilebilir." Trudy düşünür. "Kolayca ulaşılabilir antifriz veya göz damlası aklıma gelmiyor."

"Peki ya ilk yardım çantası?"

"Göz yıkama için tuzlu su çözeltisi. Aynı şey değil. Ama içinde..."

İki kadın da aynı anda anlar. "Müşhil!"

Bana dönerler. "Bu işe yarar mı?"

"Şey, etkisiz hale getirmek mi? Kesinlikle işe yarar diye düşünüyorum. Müshili domates sosuna karıştırabilir misin?"

"Biraz fazla sarımsak ekleyerek her şeyi gizleyebiliriz." Trudy kendinden emin bir şekilde elini salladı.

"Nasıl teslim edeceksin?" Charlie, dışarıdaki uzayan gölgelere bakarak sorar.

"İyi soru. Basit bir yol düşünüyorum. Bir tepsi hazırlayıp, yan taraftaki soğutma üniteleri olan depoya gideceğim. Buradan dış ışığı açabiliriz, değil mi?"

Üçü de başlarını sallar.

"O zaman orada durup, onlara akşam yemeği hazırladığınızı yüksek sesle duyuracağım. Bizi izliyor olmalılar, değil mi? En azından duyabilecekleri mesafede?"

"Ben olsam öyle yapardım," diye onaylar Charlie. Hareket eder ve ışık bir tarafını aydınlatır. Yüzü koyu mor çürükler, ateş kırmızısı çizikler ve solgun beyazlıklarla kaplıdır. Yorgun düşmüştür. Ona bakarak bunu anlayabilirsiniz. Ama av tüfeğini sıkıca tutar ve omuzları kararlıdır. Yakın zamanda pes etmeye niyeti yoktur.

"Daha da iyisi, koku mesafesinde." Planım şimdi daha da cazip geliyor. "Belki çalılıklarda oturmuş, hepimizin yiyip içeceği bu harika ziyafetin kokusunu alıyorlar, ama onlar değil..."

"Onların yerinde olsam," diye Ann söz alır, "bedava yemeği sorgulardım. Zehirli olduğunu düşünürdüm. Brent fare zehiri olduğunu biliyor mu?" diye Trudy'ye sorar.

"Nakliyeyle ilgili tüm konşimento makbuzlarını gördü. Teorik olarak her şeyi biliyor."

Ann bana dönüyor. "Ben o yemeği yemem."

"Tamam... Bir ısırık alıyormuş gibi yapmaya ne dersin? Yenilebilir olduğunu kanıtlamak için. Bir ısırık müşhil sosu bana o kadar da zarar vermez, değil mi?"

"Bir köşeye biraz bozulmamış sos koyabiliriz," diye önerir Trudy.

"Mükemmel. O köşeyi yerim. Sonra tepsiyi yere koyarım... Bekle, eğer yere koyarsam, yengeçler birkaç dakika içinde onu yerler." Şimdi yine zorlanıyorum. Müshilin yengeçler üzerinde ne gibi bir etkisi olduğunu bilmiyorum, ama Crabby ve arkadaşlarına bunu yapmak çok acımasızca geliyor.

"Dış duvarda bir raf var. Oradaki her şeyi kaldır, tepsinin oraya koy." Ann, Trudy'ye bakar. "Yengeçler yine tırmanabilir, ama daha fazla zaman alır."

"Brent veya Keahi'nin yemeği daha erken alması için baskı yaparken," diye ekliyor Trudy.

Charlie şöyle diyor: "Sen projektörlerin altında kaldığın sürece, ben arka verandadan seni koruyabilirim. Ama dışarı çıktığımız anda ikimiz de hedef haline geliriz. Yani bu en güvenli plan değil, ama en çılgın plan da değil. Ve eğer onları yemeği almaya ikna edebilirsen, onları herhangi bir şekilde zayıflat..."

Ann ve Trudy'ye dönerek başımı sallıyorum. "Hazırlıklara başlayın. Gizli tutun. Vaughn ve MacManus'la yemek teslimatını halledeceğim."

"Ama onlara özel sosu söylemeyeceksin, değil mi?" Trudy ve Ann rahatsız bir şekilde kıpırdanırlar.

"Leilani'nin bilmesini istemiyorum." "Onun kurban olduğunu söylemiştin."

"Sanırım bu konuda kandırıldım." Charlie'ye bakıyorum. "Leilani hakkında bir fikrin var gibi görünüyor. Az önce ona nasıl baktığını gördüm, neredeyse içgüdüsel bir nefretle."

Trudy ve Ann ona yeniden ilgiyle bakıyorlar. Üçümüze de kaşlarını çatıyor, sonra alnındaki yara kabuğunu çekince yüzünü buruşturuyor.

"Brent muhtemelen sabotajcıydı, sence de öyle değil mi?" Daha da ısrar ediyorum. "O da MacManus'un örgütünün bir parçası, ama MacManus'a pek sadık olmadığı izlenimini ediniyorum. Brent ve Leilani'nin bu işte birlikte olmaları mümkün mü? Bunların hepsi bir tür suç örgütü darbesi mi?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanır Charlie aniden. "Dediğim gibi, tüm bu olay, MacManus'un kapsamlı emlak işlemleri ve iş ortaklarına olan şüpheli zevkiyle tetiklenen bir kara para aklama soruşturması olarak başladı. Sherry, önerilen eko-konaklama tesisinin gerçekten inşa edilip edilmediğini ve nasıl yönetildiğini görmek için gönderilmişti. Ama ortadan kaybolduktan sonra..."

"Arkadaşını kaybettiğin için üzgünüm," diyorum yumuşak bir sesle.

Charlie bir kez başını sallar, gözleri yerde. "Sabotaj eylemlerini hiç anlamadım. Kim ve neden olduğunu. Ve kesinlikle Brent'ten şüphelenmedim. Ancak az önce olanlara bakılırsa, belli ki o da bu işin bir parçası. Bu iş her ne ise." Charlie yüzünü buruşturur, belli ki hala birkaç konuda kafası karışık. Onu suçlamıyorum; ben de öyle hissediyorum.

"Peki ya Leilani'ye olan derin, kişisel nefretin?" diye tekrar sorarım. "Onun da MacManus'un suçlarına karıştığını mı düşünüyorsun? Özel bir ajanın olası cinayeti de dahil olmak üzere, onun suç faaliyetlerine aktif olarak karıştığını mı?"

"Başlangıçta, elbette hayır. Ama sonra onu yalan söylerken yakaladım. Ve sıradan bir yalan da değildi. Büyük bir yalandı."

Trudy ve Ann hemen yaklaşırlar. Ben de öyle.

"Onunla sohbet ediyordum," diye fısıldadı Charlie kulağıma. "Sahiplerin kulübesine paddleboardları teslim etmiştim. Atolde Sherry'nin tarifine uyan birini görmüş mü diye sormaya çalışıyordum. Lea utangaç davranıyordu, başını sallayıp gözlerini yere indiriyordu. Vazgeçip UTV'ye döndüm, sonra can yeleklerinin hala bende olduğunu fark ettim. Onları alıp evin etrafına döndüm ve Lea'yı orada durmuş, denizi seyrediyor buldum. Ama artık Lea gibi durmuyordu. Omuzları geriye çekilmiş, çenesi yukarıda, güçlü ve patron gibi duruyordu. Sonra onun "Birinin o kaltağı özleyeceğini tahmin etmiştim" diye mırıldandığını duydum.

Hafifçe geri çekildim. "O kaltağı özleyecek biri mi?"

"Güneş gibi açık. Beni gördüğü anda yüzü boşaldı, omuzları çöktü, sanki bir anahtar çevrilmiş gibi. Görmeseydim, duymamış olsaydım... Onu tuzığa düşürmek için birkaç kez daha denedim, ama o akıllı. En kötüsü de, benim bildiğimi biliyor. Bu onu eğlendiriyor."

"O kurban değil, suçlu." Nefes veriyorum. Lanet olsun, bazen haklı olduğumda kendimden nefret ediyorum.

"Ruhumu ortaya koyarım. Ama hiçbir şeyi kanıtlayamam."

"Bence o onu kullanıyor," diye sonunda gönüllü olarak söylüyorum. "MacManus kendisinin sorumlu olduğunu düşünüyor, ama onun tüm bu muhtaç tavırları sadece bir oyun." Bugün, adaya ilk geldiği anı hatırlıyorum. Koluna nazikçe dokunması, sahibinin kulübesine kaçmak için yalvaran bakışları. Onun otoriter vasisiyle başa çıkamadığı için kaçmak istediğini düşünmüştüm. Ama şimdi, Keahi'nin aynı uçakla adaya geldiğini öğrendikten sonra, Leilani hepimizden kaçıp kız kardeşiyle buluşmaya çalışıyordu. MacManus hiçbir şeyin farkında değildi, ben ise aptalca, kaçırılmış zavallı bir kıza yardım ettiğimi sanıyordum. Onu manipüle etmeyi bırakın, o hepimizi gayet iyi manipüle etti.

"Leilani'nin de Keahi ile işbirliği içinde olduğunu düşünüyorum," diye devam ettim, yüksek sesle düşünürken. "Kız kardeşinin kaçışını planladı ve Brent'in yardımıyla onu buraya getirdi. Keahi'nin nedenleri açık: ölümcül ıgneden kurtuldu ve şimdi onu dövdüğünü ve kız kardeşini kaçırdığını söylediği adamdan intikamını alabilir. Leilani benim için daha büyük bir gizem. MacManus'la hayatının büyük bir adım olduğunu oldukça açık bir şekilde belirtti. Henüz reşit olmayan birinin yasal vasisini ortadan kaldırmak riskli bir hareket gibi görünüyor. Sadece başka birini onun geleceğinden sorumlu hale getiriyor."

"Birkaç ay meselesi," diye karşılık veriyor Charlie. "Sonra özgür ve temiz olacak. Ve senin de dediğin gibi, kız kardeşinin beklemek için birkaç ayı yoktu. Olacaksa, şimdi olmalıydı."

Bu mantıklı. Ama yine de bu hikayede daha fazlası olduğunu hissediyorum. Leilani, Brent'e deli gibi aşık olmuş, yeni sevgilisiyle kaçmaya kararlıydı, ama MacManus hayatta olduğu sürece onları durduracağını biliyordu?

Leilani'nin o kadar samimi duygulara sahip olduğundan zaten şüpheliydim. Bence o ve kız kardeşi erkeklere karşı aynı "kullan ve at" yaklaşımını paylaşıyorlardı, kasap bıçakları isteğe bağlı.

İnsanlar bizim toplanmamızı fark etmeye başladı. Plan yapmayı bırakıp planımızı uygulamaya koyma zamanı. Trudy ve Ann çoktan işe koyuldu.

"Tepsiyi hazırlamaya başlayalım," diye fısıldadı Trudy.

"Mükemmel. Ben patronları ikna ederim. Charlie, nöbetine dön. Hallederiz."

Sözlerim istediğimden daha boş çıkıyor.

Ann anlayışla koluma hafifçe vurur. "Bu iş bittiğinde yeni bir iş bulmalısın canım. Sen mükemmel bir sous şefisin. Belki sözleşmeli iş de alabilir, Trudy ve benim gibi dünyayı gezerek daha fazla zaman geçirebilirsin."

"McMurdo'ya mı gidelim? Penguenlerle mi oynayalım?" Hüzünle gülümserim, bakışlarım dışarıya, gökyüzünün kararmasına, gölgelerin uzamasına kayar. Gece nihayet geliyor ve onunla birlikte...

"Bu atolden hemen gitmeliyiz," diyor Charlie sert bir şekilde.

"Ben de öyle düşünüyorum."

BÖLÜM 32

VAUGHN VE MACMANUS, düşmanlarımıza yemek tepsiyi götüreceğimi duyurmamı hem küçümseme hem de şüpheyile karşılıyorlar. Leilani'nin yüzümü çok dikkatli bir şekilde incelediğini fark ediyorum, Aolani ve Ronin ise aslında ilk kabul edenler.

"Charlie onların bizi izlediğini düşünüyor," diye açıklıyorum. Bu doğru. "Onların konumlarını daha iyi belirlemek istiyor. Onları sıcak bir yemek yiyebilecekleri kadar uzun süre ortada kalmalarını sağlamak bunu sağlayacaktır."

MacManus, yeterince yiyeceğimiz olup olmadığı konusunda daha çok endişeli. Düşmana yemek vererek kendimizi bir şeyden mahrum mu bırakıyoruz? Elbette, ona hemen ve korkunç bir ölümden mahrum bırakıyoruz demek istiyorum. Ama görevimi tamamlamak için mutfağa geri dönmem gerekiyor, bu yüzden çoğunlukla dilimi ısıtıyorum.

Bu, Vaughn'u daha da şüphelendiriyor.

Sonunda, kimse bana hayır demek için net bir gerekçe bulamıyor, ancak daha önce benim aklı başında, mantıklı bir insan olduğumu düşünen varsa, artık kesinlikle öyle düşünmüyor.

Mutfağa geri döndüğümde, Tannis ve Emi sıcak İtalyan yemeklerinden oluşan açık büfeyi hazırlamaya başlamışlar. Dev bir kase spagetti. İki çeşit soslu sıcak tencereler, biri sebzeli, biri etli. Sepetler dolusu sarımsaklı ekmek. Güzel bir yeşil salata. Arka planda, Şef Kiki hala ünlü petits fours'larını hazırlamak için hummalı bir şekilde çalışıyor.

Karnım guruluyor ve adımlarım sendeliyor. Burada kalmak çok daha kolay olurdu. Bir tabak dolduracak, arkadaşlarımla eşliğinde keyif yapacağım. Kapımızın dışında bizi bekleyenleri bir an için unutacağım.

Belki de benim sorunum budur, bir zamanlar beni aşırı içkiye sürükleyen ve şimdi de beni takıntılı bir şekilde çalışmaya iten temel kaygı kaynağım. Bir şeyi öğrendikten sonra, onu unutamam. Dünyada çok fazla tehlike var. Hayatta, sadece tenlerinin rengi nedeniyle görünmez olan ve sonra kötü bir şey olduğunda, iktidar sahipleri tarafından tamamen görmezden gelinen çok fazla insan var.

Burada, parlak ışıklar, neşeli sesler ve sıcak yemeklerin olduğu bu iç çemberde oturamam. Zihnim çoktan dışarıda, o çalıktan gelen hışırtı

, her zaman gürültülü olan deniz kuşlarının aniden sessizleşmesi, o iki bina arasında kayan devasa gölge.

Korku içinde olduğum sürece, en azından bu konuda bir şeyler yapabilirim.

Trudy ve Ann benim için bir tepsi hazırlamışlar. Tek tabakta, üzerine rendelenmiş peynir serpilmiş etkileyici bir spagetti yığını var. Peynirin tam ortasında parlak kırmızı bir nokta var.

"Hedefin bu," diye fısıldar Trudy.

"Yemeğin ortasından bir ısırık alırsan daha iyi olur diye düşündük," diye ekler Ann alçak sesle, "daha az şüphe çekersin."

"İkiniz kariyer değişikliği yapmak isterseniz, casusluğu öneririm. Bu işte çok iyisiniz."

Ekran kapısının yanına saklanmış olan Charlie, onaylayarak homurdanır.

Spagettinin yanında yarım somun sarımsaklı ekmek duruyor. Diğer tarafta bir yığın çatal bıçak var. Keahi ve Brent paylaşmaya karar verirlerse diye her şeyden iki tane olduğunu fark ediyorum.

Paylaşırlar mı? İkisi arasındaki dinamik nedir? Keahi'nin kurban tercihini göz önüne alırsak, Brent suç ortağı olarak riskli birini seçmiş. Onun cezaevi memuru eşinin kanlı bir sonla karşılaştığından eminim. İkisini de Keahi'nin hedefine giden küçük bir Cessna uçağına gizlice sokmak çok zor. Keahi'nin kendi avukatına yaptıklarını göz önüne alırsak, sadakati pek önemsemediği açık.

Belki Brent bir parça spagetti almak için uzanır ve Keahi onu prensip olarak öldürür. Düşmana yemek verme fikri umduğumdan da iyi olabilir.

Bu, neden kontrolsüz bir şekilde titrediğimi ve tepsinin kenarını parmaklarımla kavramakta zorlandığımı açıklamıyor.

"Emin misin, canım?" Charlie yumuşak bir sesle mırıldanır.

"Sen..." "Ben hallederim!"

"Belki de biz almalıyız. İkimiz varız." Ann ve Trudy omuzlarını dikleştirerek kararlılık gösterirler.

"Hayır!" Bu, bana her şeyden çok güç veriyor. Oraya gidip başlarına bir şey gelirse... buna dayanamam.

Derin bir nefes alıyorum. Tutuşumu sıkılaştırıyorum, tepsiyi kaldırıyorum, Vaughn ortaya çıktığı anda sol omzuma yerleştiriyorum.

Bana, sonra da yetenekli asistanlarıma bakar. Bizim bir şeyler çevirdiğimizi bildiğini anlamamız için hiçbir şey söylemesine gerek yoktur.

Dikkatini bana odaklıyor. "Tepsiyi bırakıp hemen buraya geri gel."

Kafamı sallıyorum.

"Oyalanmak yok, yan geziler yok, düşüncesizce veya dürtüsel davranışlar yok."

Bana nefes almamamı söylüyor gibi. Çenemi biraz kaldırıyorum.

Sonra başımı sallarım.

"Bu hoşuma gitmedi."

Hiçbirimiz tek kelime etmiyoruz.

"Ama bu konuda sana güveneceğim."

Aşağılık bir darbe. Neyse ki zaten titriyorum.

Son bir derin nefes. Arka kapıya doğru dönerim. Ann kapıyı açmak için öne doğru koşar. Trudy, depo kulübesinin önündeki dış mekan projektörlerini açmak için anahtarı bulur. Charlie av tüfeğini kaldırır. Ve arkadaşlarımla dikkatli bakışları altında, gecenin karanlığına adım atarım.

SESSİZ. Fazla sessiz. İçeride, fısıltılı düşünceler, yan konuşmalar ve tencere ve tavalara çarpışmasıyla, durumu değerlendirmek zordu, ama şimdi dışarıda, nemin tüm vücuduma baskı yaptığını hissederek, alnımda ter damlaları oluşurken, tüm farklılıkları fark edebiliyorum.

Özellikle bu saatlerde, asla sessiz olmayan bir ormanın ürkütücü sessizliği. Hiçbir hareket yok, başımın üstündeki palmye yapraklarını hışırdatabilecek hafif bir esinti bile yok. Uzak ufukta daha açık altın, soluk turuncu ve yıldız ışığı mavisi şeritler görünse de, etrafımı saran mürekkep siyahı havuzlar imkansız derecede derin görünüyor.

Verandadan ezilmiş mercanlarla kaplı yola adımımı attığımda, tek bir yengeç bile kaçmıyor. Bu durum, her şeyden çok beni tedirgin ediyor.

Depo binası hemen solumda, parlak projektör ışıklarıyla aydınlatılmış bir fener gibi duruyor. Yirmi adım sonra, üç kapısı olan uzun binaya varacağım — biri derin dondurucu, biri buzdolabı ve biri de çeşitli malzemeler için.

Genellikle, ışıkların altında daha fazla yengeç dolaşır. Ama bu gece...

Omzumda ağırlaşan tepsiyi taşıyarak, bir kez daha güç topluyorum. Yirmi adım. Herkes yirmi adım yürüyebilir. Keahi, idam odasına doğru son yürüyüşünü, ölü bir kadın gibi yürürken böyle mi düşünmüştü acaba? Yoksa her zaman bir çıkış yolu bulacağını mı biliyordu?

İlk adım atıyorum, yönümü buluyorum ve ilerliyorum. *Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on...*

Sonra oradayım, ikiz projektörlerin parlak ışığı altında duruyorum. Omuz yüksekliğindeki rafı görüyorum, bu benim son hedefim olacak, sonra önümdeki uçsuz bucaksız karanlığa dönüp bakacağım.

Noel ağacı gibi aydınlatılmak her şeyi daha da kötüleştiriyor. Açıkta ve savunmasız olan benim. Ölü bir kadın. Oysa onlar ormanın desteğine sahipler.

Boğazımı temizliyorum, işe koyuluyorum.

"Biz... şey... size akşam yemeği getirdik. Bunu bir barış teklifi olarak düşünün. Artık şiddet istemiyoruz. Ne isterseniz, bize söyleyin. Burada güvenli bir şekilde evlerine dönmeyi hak eden birçok insan var."

Başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu kısmı düşünmemiştim. Tereddüt ettikten sonra geç kalmış bir şekilde ekliyorum: "Keahi, kız kardeşin selamlarını gönderdi. Mutlu olduğunu bilmeni istiyor." İkisinin de bu işin içinde olduğu için bunun boşuna olduğunu biliyorum. Bu da beni ağzımı açıp küstahça devam etmeye itiyor.

"Ve şunu bilmeni istiyorum, sen lanet olası bir orospusun. Beni bu işe karıştırmanın hiçbir sebebi yoktu. Avukatını yarı ölüme dövmenin ya da bütün bir adayı rehin almanın hiçbir sebebi yoktu. İçindeki boşluğu doldurmak istiyorsan, bizim gibi karbonhidrat yükle!"

Sonra, sözlerimi kanıtlamak için tepsiyi rafa kaldırıyorum, spagetti tabağını kırmızı hedefin ortasına çatalımı öfkeyle çevirecek kadar aşağı çekiyorum ve sonra ağzıma bir yığın makarna atıyorum. Çiğniyorum, çiğniyorum, yutuyorum. Şimdi buradan gidiyorum.

"Bak anne, zehir yok!" diyerek makarnayı yenilebilir olduğunu göstermek için uzattım.

İlk kez bir ses duydum. Önümden gelen düşük bir kahkaha sesi. Hamamın yönünden geliyordu.

Bir ışık yanar, neredeyse gözlerimi kör eder. Tüm vücudum gerilir, koşmaya hazırlanırken başımı yana çevirmek zorunda kalırım.

Ama hala kimseyi görmüyorum. Ne Keahi'nin silueti ne de partnerinin gölgesi.

Daha yakından baktığımda, bir şekil seçebiliyorum, binanın arka verandasında çökmüş birinin üst kısmı.

Kendime engel olamadan, anlamaya çalışmak için bir adım öne çıktım. Birinci subay Brent, çoktan ortadan kaldırılmış mıydı? Ya da ağır yaralı ve yardıma ihtiyacı olan koruması Jason mı?

Gece, hala çok sessiz. Tek bir ağaç hışırdamıyor, tek bir dal kırılmıyor.

O burada. Onu hissedebiliyorum. Çalılıklara saklanmış bir avcı, avını keyifle izliyor. Yine de depo kulübesinin ve Charlie'nin görüş alanının korumasından bir adım daha uzaklaşıyorum.

"Frankie!" diye bağılıyor bana.

Ama gördüğüm şeyin ne olduğunu bilmem gerekiyor. Siluet hareket etmiyor. Parmaklığın üstünden kafasını seçebiliyorum. Jason'dır, eminim. Keahi onu bulmamı istiyor. Yaptığını göstermek istiyor, tıpkı bir kedi gibi, son avını gururla sergileyen bir kedi gibi.

Buna hazırlıklı değilim.

Hiçbir şey beni buna

hazırlayamaz.

Yeterince yaklaşıyorum. Ve sonra.

Ağzımı açıyorum, ama çığlık çıkmıyor. Korku kelimelerle tarif edilemez. Bu, ormanın beni uyardığı her şey.

Spagetti tabağı sinirleri bozulmuş parmaklarımdan düşüyor. Olduğum yerde donup kalıyorum. Bakıyorum, bakıyorum, bakıyorum. Gözlerimi başka yere çevirmem gerekiyor. Gözlerimi başka yere çeviremiyorum.

Etrafımda daha fazla kahkaha

duyuluyor. Gece, mürekkep gibi

siyah.

Bu manzara, o kadar parlak bir şekilde aydınlatılmış ki.

Adımlar, bana doğru yaklaşıyor. Hareket etmeliyim, kaçmalıyım, bir şeyler yapmalıyım.

Bakıyorum, bakıyorum, bakıyorum.

Jason'ın kesik kafası. Bana doğru bakıyor. Gözleri süt beyazı.

Sonra: "Tanrı aşkına!"

Vaughn bana doğru koşarak gelir ve kolunu belime dolamıştır.

"Gözlerini kapat," diye emrediyor ve beni öfkeyle yemekhaneye geri sürüklüyor.

Ama yapmıyorum.

Yapamıyorum. Ağzım

hala açık. Hala çığlık

atıyorum.

Ve hala ses çıkarmıyorum.

BÖLÜM 33

Bunu diğerlerine ASLA SÖYLEMEYECEĞİZ. Bu konu hakkında tartışmıyoruz, hiçbir zaman açıkça anlamaya varmıyoruz. Sadece biliyoruz. Gördüklerimiz yeterince korkunçtu. Diğerleri bunu öğrenmemeli. Bu çok fazla paniğe yol açar.

Keahi'nin kazanmasına yol açardı.

Merdivenlerin üstünde duran, omzuna tüfeğini dayayan Charlie bizi ilk gören kişi. Yüzlerimize bir bakış atar, çenesini sıkar.

"MacManus'a, adamı Jason'ın geri dönmeyeceğini söyle," diye emreder Vaughn sertçe.

Charlie geri çekilip Ann'e mesajı iletir. Merdivenlerden yukarı çıkmaya çalışıyorum, bacaklarım o kadar titriyor ki, Vaughn'un kolu beni her basamakta yukarı taşımak zorunda kalıyor.

Titriyorum. Sıcak, soğuk, terli, kusacakmış gibi. Ellerimi başımın üzerine koyup cenin pozisyonunda kıvrılmak istiyorum. Okyanusa dalmak, yüzmeye başlamak ve asla geriye bakmamak istiyorum. Keahi Pierson gibi canavarların olmadığı bir dünyada yaşamak istiyorum.

"Buraya otur," diyor Vaughn. Beni verandanın köşesindeki plastik bir sandalyeye götürüyor ve başkalarının beni görmesini engelleyecek şekilde duruyor. Beni saklaması gerekiyor. Şu anda kimse yüzüme bakıp her şeyin plana göre gittiğini düşünemez.

Kollarımı belime sıkıca sararak ileri geri sallanıyorum. Nefes almaya çalışıyorum ama ağzım hala düzgün çalışmıyor. Açılıp kapanıyor ama hiçbir şey olmuyor. Ses yok. Oksijen yok. Boğuluyorum, boğuluyorum. Bu lanet nemde her şey aynı.

Vaughn kollarımı belimden çekiyor. Ellerimi tutup avuç içlerimi yanaklarına koyuyor.

"Bana bak, bana bak, bana bak."

Sakalı hem dikenli hem de yumuşaktır. Parmaklarımı sakalına doluyorum. Bu kadar yakıncan, cildinde tuz ve deniz esintisinin keskin kokusunu alabiliyorum. Parmaklarımı tekrar hareket ettirerek çenesinin çizgisini, kaşlarının çıkıntısını, gözlerinin köşelerindeki kırışıklıkları izliyorum

Cildi sıcak ve gerçek. Boynunun yanındaki nabzını buluyorum, başparmağımla kalp atışlarını hissediyorum.

Hâlâ bileklerimi tutuyor. Belki parmak uçları benim nabzımı hissediyor. Şimdi derin bir nefes alıyor, bir, iki, üç, dört. Ciğerlerindeki havayı tutuyor, bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi. Nefes veriyor, bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz.

Ben de ona eşlik ediyorum. Düzenli nefes al, tut, yavaşça nefes ver. Tekrar tekrar. Dünya düzeline ve onun berrak mavi gözlerini, sürekli dağınık saçlarını fark edene kadar. Başparmağımı alt dudağına kaydırıyorum, dolgunluğunu keşfediyorum. Kulağının kıvrımı, kulak memesinin yumuşaklığı.

Onu okşuyorum, benim kişisel rahatlık kaynağım. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, boynuna doğru iniyorum. Sonra gözlerimin yanmaya başladığını hissediyorum ve biliyorum, geliyor, göğsümde kilitli kalan çığlık. O da bunu biliyor gibi, ses yükselip patlamaya başladığında beni göğsüne sıkıca çekiyor.

Dudaklarımı boğazının tuzlu tadına bastırıyorum, patlayan dehşeti boğuk inlemelere dönüştürüyorum, o da elini sırtıma koyarak beni sakinleştiriyor. Ona yaslanıyorum. Sanki kendimi ona kaptırmak, tamamen yok olmak, artık var olmamak istermişim gibi.

Ve belki de bunu isterdim. Ama bu bir seçenek değil.

Bir başka uzun, dalgalı titreme, sonunda hareketsiz kalıyorum. Sadece ona yaslanıyorum. O, saçımı okşamaya devam ediyor, ayrılmak için hiçbir hareket yapmıyor. Gözlerimi kapatıp sonsuza kadar burada kalmak istiyorum. Hayatımda gerçekten bir başkasına yaslandığım çok az an var. O beni kaldıracak kadar güçlü, beni anlayabilecek kadar dünyadan bıkmış. İkimiz için de doğru kadın olmadığım düşünülürse, bu güçlü ve yürek burkan bir kombinasyon.

Sesler yavaş yavaş etrafımızdaki ormana geri dönüyor. Bu, her şeyden çok, beni tekrar harekete geçiriyor.

Ben de bir insanım, bu yüzden kendimi uzaklaştırıp kendi alanımda tekrar dik oturmanın bir yolunu bulmadan önce boğazını hafifçe yaladım.

Charlie hala verandanın diğer tarafında, elinde av tüfeği ile nöbet tutuyor ve kararlı bir şekilde bizden başka her şeye bakıyor.

Vaughn önümde diz çökmüş durumda. Mavi gözleri endişeli, ama aynı zamanda başka duygularla da kararmış.

"İyi misin?" diye soruyor sonunda, sesi kısık.

"İyileşeceğim."

"Yine talihsiz bir kamp gezisi mi?" "Öyle bir şey. Sen?"

Boğazı hareket ediyor. "Bunu bir daha görmek istemiyorum." "Spagettiği teslim edemedim. Başaramadım."

"Başka bir plan yapacağız." "Dışarısı karanlık."

"Evet."

"Karanlıkta iyi şeyler olmaz." "Öyle de."

Panjurlu kapının ahşap çerçevesine bir vuruş duyulur. MacManus diğer tarafta durmuş, sıkıca birbirine sarılmış halimizi, Vaughn'un ellerini dizlerimin üzerinde görür.

"Brent Jason'ı mı öldürdü?" diye sordu. "Keahi Jason'ı öldürdü," diye düzelttim. "Bunu nasıl bilebilirsin..."

"Bir bıçak kullanılmış." Ya da pala. Tekrar titriyorum.

MacManus kısa bir süre başını sallar. Bakışları Vaughn'a yönelir. "Başka bir sorunumuz daha var... İnsanların tuvaleti kullanması gerekiyor. Ama..."

Hepimiz yemekhanenin etrafını saran tam karanlığa dönüyoruz. Her şeyi ve herkesi gizleyen türden bir zifiri karanlık.

"Tamam." Vaughn uzaklaşır, ayağa kalkar. "İyi olacak mısın?" diye sorar bana.

"İyi olacağım."

"Öyleyse, hadi bunu çözelim." Mutfığa geri döner, bir kez daha olağanüstü proje yöneticisi olur.

Charlie ile arka verandada biraz daha oturuyorum. "Şansımızı ne kadar görüyorsun?" diye soruyorum ona.

"İşte o zaman her şey boka sarar," der.

"Bence hepimizi öldürecekler. Planları ne olursa olsun, tanık kalmasını göze alamazlar."

O da buna karşı çıkmaz.

"Keşke ne için öldüğümüzü bilseydim."

"Dünyanın kuralı bu, canım. Çok az insan bilir."

"Ve bu neşeli notla." Ayağa kalkıyorum, uzuvlarıma tekrar çalışmaya başlamalarını emrediyorum. Charlie tekrar konuşmaya başladığında kapıya uzanıyorum.

"Arkanı kolla, Frankie."

"Bana bir iyilik yap, o mermilerden birini ona sakla."

"Hangisine?"

"Açıkçası, artık umurumda bile değil."

MUTFAĞA girdiğimde, Trudy ve Ann hemen yanıma koşarlar, yüzlerinde aynı endişeli ifadeyle.

"Ben iyiyim," diye onları sakinleştiriyorum. "Ama spagetti tabağını düşürdüm.

Üzgünüm."

Soru sormuyorlar, sadece kolumu okşuyorlar. Birlikte yemek salonuna geçiyoruz. Marilee masadan kalkıp sandalyeye oturmuş, ayaklarını önüne uzatmış. Yüzü hala çok solgun ve gözleri donuk, ama açık ve Vaughn'a odaklanmış durumda. Vaughn bir duyuru yapıyor.

"Durum şu. İnsanların dinlenmeye ihtiyacı var."

Bir grup öfkeli baş sallıyor.

"Sanırım hepimiz kamp tuvaletine gitmenin söz konusu olamayacağı konusunda hemfikiriz. Buradan oraya çok uzak ve el fenerleriyle o yollarda yürümek herkesi birer hedef haline getirecektir."

Daha da endişeli baş sallamalar.

"Öyleyse, soluma bakın." Vaughn, Elias'ın nöbet tuttuğu yan kapıyı işaret ediyor. Koruma, arkadaşının ölüm haberine duygusal bir tepki gösteriyorsa da, bakımlı yüzünde hiçbir şey belli olmuyor. "Çoğunuzun bildiği gibi, yemekhane ile okyanus arasında dar bir bitki örtüsü şeridi var. İki tarafı zaten korunan bu şerit, biraz mahremiyet sağlayacak kadar yoğun olmalı. Geri kalanını korumalarımızla halledeceğiz. Temel olarak, yeni tuvaletinize hoş geldiniz. Hepiniz doğa insanlarısınız. Başarabilirsiniz."

Genel olarak şaşkınlık mırıldanmaları ve ardından onay sesleri duyulur.

"Tamam." Vaughn, dikkatleri yeniden üzerine çekmek için tekrar ellerini çırpı. "Gruplara ayrılacağız. Önce bayanlar. Kimler çıkmak istiyor?"

Eller havaya kalktı, yanımdaki Trudy ve Ann de dahil. Şahsen, lojistik detayları düşünmek için çok yorgunum. Ayrıca, havada başka bir önemli el daha var: Leilani'nin eli.

İşte MacManus'un mikro yönetim yapamayacağı bir faaliyet. Leilani ile biraz yalnız kaldım, ama pek bir faydası olmadı. Bu sefer gözümü ona diktim. O günün adamı ve onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark etmeye başladım.

Leilani'nin kulağına bir şeyler fısıldıyor. Ne olursa olsun, Leilani inatçı davranmaya devam ediyor. Vaughn üçlü gruplar oluşturmaya başlıyor ve Leilani, pozisyonunu almak için MacManus'tan uzaklaşıyor.

Ben de bunu fırsat bilip yanına yaklaşıyorum.

Bir zamanlar mükemmel ütülenmiş Hawaii gömleği artık buruşuk ve ter lekeleriyle kaplı. Ondan yayılan sıcaklığı ve gerginliği hissedebiliyorum. Korkuyor, anlıyorum, gerçekten ve içtenlikle korkuyor. Yine de kendini tutuyor. Buna hayran mı olmalıyım, yoksa daha da sinirlenmeli miyim, emin değilim.

Bakışları Leilani'ye sabitlenmiş. O bakışları okumaya çalışıyorum. Sahiplenici mi? Takıntılı mı? Çoğunlukla endişeli görünüyor. Her baba gibi, sanırım, sorumluluğunu yerine getirmeye çalışıyor.

"Onu seviyor muydun?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, omzum neredeyse omzuna değecek kadar yakın. "Tabii ki Leilani'yi önemsiyorum. Ben onun koruyucusuyum..."

"Leilani değil. Keahi."

Bu isim onu durdurur. Yüzünde bir dizi duygu belirir. Şaşkınlık. Sinirlilik. Üzüntü. Anlık, sonra kaybolur.

"Bir çiftlik tezgahında seninle tanıştığını söyledi. Senin cazibene hemen kapılmış. Seni sevdiğini söyledi, ta ki sen onu dövmeye başlayana kadar. Sonra, onun karanlık ve çarpık tarafı seni daha da çok sevdi."

Gözle görülür bir şekilde irkildi, elleri yanlarında yumruk haline geldi. Bunun farkında mı acaba?

"O çok güzeldi," diye kabul eder sonunda. "Tanıştığım en güzel kadınlardan biriydi."

Kızım, onu düzeltmek istiyorum. Keahi o zamanlar reşit bile değildi.

"Ama güzel kadınlar çoktur. Benim gibi bir erkek için."

Bana dönüp bakıyor. Gözlerinde özür yok. Adama hakkını vermeliyim. Kim olduğunu biliyor. "Keahi'yi sevmiştim. Ama beni büyüleyen güzelliği değildi. Onda tanıdığım, kendimde hissettiğim bir şey gördüm."

"Şiddete yatkınlık mı?"

"Yalnızlık. O, yalnızlığın peşini bırakmıyordu. Ben de kendi başıma zor bir kayıp yaşamıştım. Onun acısı beni cezbetti."

Bir an onu izledim, kimi kastettiğini düşünmeye çalıştım. "İş ortağın Shawn mı?" Sonunda tahmin ettim. "Onun yasını mı tuttun?"

"Shawn Eastman, o sadece iş ortağım değildi, en iyi arkadaşımdı. Birlikte büyüdük. Birlikte bir iş kurduk. Birlikte çok zengin olduk. İnsanlar zengin pisliklerin arkadaşları olmadığını düşünür. Ama inan bana, benim gibi zengin pisliklerin en çok en iyi arkadaşlara ihtiyacı vardır. Hayatımızda başka kimse bize gerçeği söylemez. Başka kimse anlamaz."

"Onu öldürdüğünü

duydum."

"Yanlış

duymuşsun."

"Onun ölümü seni daha zengin yaptı."

"Dokunduğum her şey beni daha zengin yapıyor. Benim suçum değil. Ve böyle bir yeteneğim varken, offshore banka hesaplarımı şişirmek için cinayete başvurmam gerekmiyor."

"Vay canına, ne kadar da kibirli?"

"Her zaman böyle, öyleyse özür dilemenin ne anlamı var?"

"Ona vurdun mu? Keahi? Onu bayılana kadar dövdün mü? Senin için planladığı çok acı verici ölümü hak ettin mi?"

"Ona vurdum." Yanlarında, yumrukları kaskatı kesildi. "Pişmanım. Her zaman. Daha önce bir kadına tokat bile atmamıştım. O zamandan beri hiç vurmadım. Ama onda bir şey vardı, bir kez başladığımızda... Keahi beni zorluyordu. Ellerini göğsüme koyup itiyordu. Tekrar tekrar, gözlerinde o belirli bakışla, ben... Onun beni kıskırttığını anlamam yıllarımı aldı. Ve her pes edip ona vurduğumda, o bundan zevk alıyordu. Cidden. Gerçeği bilmek istiyorsan, seks akıl almazdı."

"O acı verici ölümü hak ettin."

"Belki." Onun bu kadar kolay kabul etmesi beni şaşırttı. "Ama o zamandan beri telafi etmeye çalıştım. Bir gece, Leilani bizi kavga ederken gördü. Keahi çoktan birkaç vazo, lamba ve bir televizyonu parçalamıştı. O kanepenin bir tarafında, saldırmaya hazırlanıyordu, ben diğer tarafında çömelmiş, karşı saldırıya hazırlanıyordum ve sonra Leilani orada duruyordu. Bu tatlı küçük kız. İkimize de bakıyordu. Her şeyi içine alıyordu. Kız kardeşinin gözünü kaplayan morlukları, alnımdan damlayan kanı. Ve kendimi gördüm. Onun gözlerinden. Tam olarak neye dönüştüğümü gördüm. Ve ilk kez, kendimi kötü bir insan gibi hissettim."

"Ne yaptın?"

"Şoförüne Keahi'yi acil servise götürmesini söyledim, çünkü açıkça tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı. Sonra, Keahi'nin teyzesi kısa bir ziyaret yaptı ve ona Keahi'ye dava açmadığım için minnettar olması gerektiğini söyledim. Ardından Lea'yı aldım ve özel jetimle New York'a uçtum. Keahi ve ailesinin bizi orada bulacak imkanları olmadığını biliyordum."

"Leilani'yi kaçırdın!"

"Tanrıya şükür, sence de öyle değil mi? Onun hayatının nasıl olacağını hayal edebiliyor musun, seri katil olan ablası tarafından yetiştirilseydi?"

Keahi hastaneden çıktığında, kız kardeşini aramaya geldi. Onu geri istiyordu."

"Eminim öyledir. Sonra da bir düzineden fazla adamı katlederek acısıyla başa çıktı. Leilani'yi böyle sevgi dolu bir aileden uzaklaştırdığım için çok üzgünüm."

Buna gerçekten bir cevap bulamıyorum. "Leilani, onun on sekizinci doğum gününde onunla yatmayı planladığını ima etti."

"Böyle bir şey kastettiğini hiç sanmıyorum."

"Kastetti."

"Kes şunu..."

"Hayır, sen dur. Şu anda etrafına bakıyor musun? Hepimizin içinde bulunduğu tehlikenin boyutunun farkında mısın? Keahi burada, atolde. Ve senin uçağınla geldi. Sence bu nasıl oldu?"

"Brent, tabii ki."

"Tek başına mı? Peki neden, neden burada?"

"Sen kendin söyledin: kız kardeşi geri istiyor."

"Öyleyse Leilani neden korkmuyor? Bütün öğleden sonra onun yanındaydın."

O kız birçok şey olabilir, ama korkmuş değil."

"O stoik biridir."

"Hay sıçayım. Seni kötü bir pislik sanmıştım, ama sen sadece berbat bir kurbansın. İkisi de faydalandığı zengin bir aptal."

"Kapa çeneni!" MacManus'un yüzü kırmızıya dönmüştü. Bana bir adım yaklaştı ve parmağını salladı.

Onun gerçekten kadınlara vurduğunu kanıtlamak istersem, muhtemelen bir tane zekice cevapla bunu başarabilirim. Ama Leilani her an geri dönebilir ve şimdi bilmediğim her şeyin derinliğini anladığım için, sormam gereken çok daha fazla soru var.

"Leilani ve Brent. Onunla tek başına vakit geçirdi mi? Bir ilişkileri olabilir mi?"

"O on yedi yaşında..."

"Tam da senin sevdiğin türden. Yalnız mı seyahat ediyorsun, değil mi? Cevap ver." "Bazen. Evet. Ben önce uçardım, o daha sonra bana katılırdı.

O uçuşlarda sadece Marilee ve Brent ile birlikte olurdu."

o uçuşlarda sadece Marilee ve Brent ile birlikte olurdu."

Ve birinci pilot olarak, kabinde vakit geçirmek için geri dönen Brent'ti.

"Ne kadar süreyle, ne sıklıkla?"

"Dört yıldır benim için çalışıyor, yılda en az iki düzine seyahat..."

"Evet, onlar bir çift. Tamam, sıradaki soru. Kız on sekiz yaşına geldiğinde ne olacak?"

"Tanrı aşkına, benim için kızım gibi olan bir kızla seks yapmayı planlamıyorum!"

"Evet, ama her yalanın bir parça gerçek içerdiği ilkesinden hareketle, on sekizinci doğum gününde başka ne önemli olabilir?"

"Bilmiyorum. Üniversitelere bakıyor. Ama benim işime yardım ederken dünyayı dolaşarak zaten çok yoğun bir eğitim aldı, resmi eğitim bir geri adım gibi görünüyor. Henüz bir karar vermedi."

"Parası var mı?" "Hiç parası yok."

"Ama senin var."

"Evet..."

"O sizin mirasçınız mı?"

MacManus ilk kez durakladı. Gözlerinin arkasında bir şeyler döndüğünü görebiliyordum. "Bir tröst var," dedi aniden. "Onun adına kurdum. Bir dizi kademeli ödemeye bu parayı alacak."

"Yani milyardlarınızın hepsini değil, muhtemelen milyonlarını." "Cömert bir tröst."

"Peki ya hayat sigortası?"

Boğazı çalışıyor. "O benim atadığım mirasçı. Bak, Lea bir dönem korkunç panik atakları geçiriyordu. Ne olursa olsun güvende ve emniyette olacağını bilmek onun için önemliydi."

Onun saflığına sadece başımı sallayabiliyorum. Ancak MacManus bunu kabul etmiyor.

"Anlamıyorsun. Lea'nın şu anki halini görüyorsun, ama o zamanlar yaşadığı travmayı görmüyorsun. Yıllarca, kız kardeşi ile ilgili kabuslar görerek çılgılık atarak uyanırdı. Kız kardeşinin ortaya çıkıp onu kaçıracağına inandığı için dışarı çıkmayı reddederdi. Saatlerce ortadan kaybolur, sonunda onu bir dolabın arkasında ya da yatağın altında saklanırken bulurdum. Keahi'den gerçekten, derinden, tamamen korkuyor. Bu da tüm bu durumu onun en büyük korkusunun gerçeğe dönüşmesi anlamına geliyor."

Kaşlarımı çattım. Ona inanmak istemiyordum, ama sözleri Vaughn'un daha önce söylediği bir şeyi yansıtıyordu: On yıl önce Leilani'nin endişeli halini görseydim, MacManus'un ona ne kadar iyi geldiğini anlardım.

"Tamam," diyorum, sonra gözlerimi kısıyorum. "Son soru. Bana Noodles adlı kediden bahset."

BÖLÜM 34

"NOODLES ADLI KEDI Mİ?"

"Leilani ile ilk tanıştığında ona verdiğin kedi yavrusu."

"Ona tüylü, küçük, kızıl bir şey verdim. Ama o, o zaman beş yaşında olduğu için ona Orange Kitty adını verdi."

"Sonra ona Noodles adını mı verdi?"

"Öyle bir şey olmadı."

"Noodles hakkında hiçbir şey bilmiyor musun? Belki bir şeyin, birinin takma adıdır?"

"Hayır. Bu bilgileri nereden alıyorsun ki?"

"Leilani'den! Keahi'ye yazdığı bir notta..." Sesim kesiliyor. Onun el yazısıyla uyuşmayan bir el yazısı. Tanrım, bu başımı ağrıtıyor. "Peki, bana para aklama işinden bahset."

Daha fazla inkar geliyor, MacManus hakarete uğramış ve savunmacı bir tavır sergiliyor. Gayrimenkul işleri tamamen yasal. İnsanlar başarılı olduğunda böyle olur; diğerleri onları yıkmaya çalışır. Bla, bla, bla.

Bu uzun nutuk beni yoruyor, özellikle de bu koşullar altında. Saçmalıkları bırakıp doğrudan gerçeğe geçmenin zamanı varsa, o da yaklaşan kıyamet olmalı. Ondan, imparatorluğunun tamamını denetleyen tek bir kişi olmadığını öğreniyorum. Her geliştirme projesini ayrı bir silo olarak yürütmeyi tercih ediyor. Aslında, işlerinin tam kapsamını bilen tek kişi, her zaman onun yanında olan Lea'dır.

MacManus, Leilani yemekhaneye geri girip onun yanına doğru koşarken, bu ifadenin anlamını anlıyor gibi görünüyor. Leilani, tam bir "kurtarılmayı bekleyen kız" tavrıyla ortalıkta dolaşıyor.

MacManus'un yanında dostça durduğum için bana hızlı ve tedirgin bir bakış atıyor. Ona yaklaşıp kolunu otomatik olarak omuzlarına dolamadığında, bana ikinci kez, daha keskin bir bakış atıyor.

Buradaki işimin bittiğini hissediyorum - ama dürüst olmak gerekirse, şimdi MacManus kadar kafam karışık ve tedirginim, bu yüzden belki de konuşma düellomuz berabere sonuçlandı. Artık ikimiz de ne düşüneceğimizi bilmiyoruz.

Soluk ve terli ama hala dik oturan Kaptan Marilee'nin yanına gidiyorum.

"Size bir şey getireyim mi?" diye

soruyorum. "Kurtarma...

helikopteri?"

"Ben Sahil Güvenlik Uber'i düşünüyordum. Bunun için bir uygulamaları yoksa, yapmalılar."

Gülümsemeye çalışıyor, masadaki su bardağını işaret ediyor. Onun için bardağı alıyorum. Sonra, birkaç yudum aldıktan sonra: "Sen ve Brent, Leilani'yi MacManus'la buluşmak için gökyüzünde uçururken, Brent kabinde onunla çok zaman geçirdi mi? Normalden daha fazla mı?"

Marilee'nin bakışları, Leilani'nin yine yasal vasisiyle yapışık olduğu tarafa kayıyor.

"Sence... Lea ve Brent?" Yüzünü buruşturur.

"Sen söyle."

"Kariyer... intihar."

"Ama Brent uyarıyı dikkate alacak mı, yoksa tuzağa düşecek mi?"

Gözlerini kapatır, yavaşça nefes verir. "O parayı sever. Bu yüzden hep insanlarla kaynaşırdı... doğru bağlantıyı bulmayı umarak. Ya da aptalca top oyunlarına bahis oynardı. İşimizi seviyoruz... ama deli gibi zenginlerin yaşam tarzlarıyla karşılaştırıldığında... Evet, yemi yutar."

Kafamda oluşan teoriye tamamen ikna olmuş bir şekilde başımı sallıyorum.

"Bu ne anlama geliyor," Marilee bir nefes daha almakta zorlanıyor, "onun burada olması... onun dışarıda olması? O... dışarı çıkıp... ona katılmamalı mı? Onlar uçup giderler. Biz kurtarılırız."

"Bence Brent ile ortadan kaybolmak için önce MacManus ile ilgilenmesi gerekiyor."

"Bu... kız kardeşinin işi

mi?" "Belki."

"Yine de, Lea yemekhaneden ayrılırsa... Mac onu takip eder. Kız kardeşi de istediğini elde eder. Brent ve Lea özgürlüklerine kavuşur."

Ve çok para, sanırım.

"Uçup giderler. Biz... kurtarılırız."

Kaptanın düşünme şeklini seviyorum, özellikle de tüm senaryoları bizim kurtarılmamızla bitiyor. Ancak bunun o kadar basit olduğunu sanmıyorum. Lea, bir grup tanığın onun yardım ettiği cinayeti gördüğü bir adamın hayat sigortasını alamaz, özellikle de sevgilisi başka birini soğukkanlılıkla vurduktan sonra. Bu da hepimizin de ölmesi gerektiği anlamına geliyor.

Ama öyleyse... Lea neden buradan çıkıp gitmiyor? Ya da tuvalete çıkarken kaçmıyor? Zaten ölümle cezalandırılmış bir grup insanın önünde bu karmaşık oyunu sürdürmenin anlamı ne?

Marilee'yi düşünüyorum. "Brent bunu Lea için yapıyor." "Adi herif."

"Keahi, Leilani için burada."

"Sen öyle diyorsan..."

"Ve MacManus'u öldürmek için."

"Tabii."

"Lea Keahi'den ne istiyor? MacManus'u öldürmek için Keahi'ye ihtiyacı yok. Brent bunu kolaylıkla yapabilirdi. Seni vurdu ya."

"A... delik."

"Öyleyse neden Keahi? Leilani yıllarca ablasından korkarak yaşadı, sonra birdenbire onu hapisten çıkarıp acımasız bir tetikçi olarak kullanmaya başladı? Ve kedinin adı Noodles'ın olayı ne?"

Marilee bana bulanık bir bakış attı. "Aynen öyle!"

Ben de aynı fikirdeyim.

Dışarıdaki karanlık aniden ışıkla dolarken ayağa kalkarım. Hepimiz rıhtımdan gelen ışığa doğru döneriz, orada bir kadının silueti belirmiştir.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, çünkü Güzel Kasap'ın şimdi ne yaptığını görmek istemiyorum.

"Hediyemi aldınız mı?" diye rıhtım ile dinlenme salonu arasındaki yerinden seslenir. Kimse nefesini tutmuyor ya da çığlık atmıyor, bu yüzden dışarıya bakmaya cesaret ediyorum.

"Onu vur!" MacManus, tüfeği elinde tutan Aolani'ye doğru büyük adımlarla yürüdü. "Hemen. O kaçak bir katil, Tanrı aşkına. Yap şunu."

Aolani yemek salonunun önüne doğru ilerliyor, ama yüzündeki kararsızlığı şimdiden görebiliyorum. Bir insanı soğukkanlılıkla nişan alıp tetiği çekmek için belirli bir tür insan olmak gerekir. Aolani'nin öyle bir ruha sahip olmadığı için onu suçlamıyorum.

"Onun yanında ne var?" Vaughn keskin bir sesle sorar.

Hepimiz gözlerimizi kısarak, hiç kimsenin izlemek istemediği bir gösterinin seyircileri gibi bakıyoruz. Neden bahsettiğini hemen anlıyorum. Yanında düzgün bir sıra halinde dizilmiş kırmızı kaplar var.

"Yakıt bidonları," diye cevaplar Ronin.

"Kahretsin." Vaughn ve Ronin birbirlerine bakışırken, Aolani'yi ikna edemeyen MacManus, tüfeği onun elinden alır ve adamı Elias'a uzatır.

"Sen yap."

Elias hızlıca öne çıkar, ama yüzünde bir kaş çatma vardır. "Ben kendim kontrol edip doldurmadığım silahları ateşlemiyorum."

"Lanet olsun. Jason'a bıçak çekti. O kaltağı vur."

"Aslında machete," diye bağırır Keahi. Sesi hafif, kahkahalarla doludur, sanki bu, uzun zamandır yaşadığı en eğlenceli şey gibi. Yedi yıl hapis yattıktan sonra, sanırım öyledir. Artık ölüm hücresinin beyaz kıyafetlerini giymiyor, Leilani'nin haki şortu ve soluk keten bluzuna şaşırtıcı derecede benzeyen bir kıyafet giyiyor. Çünkü onu da Leilani mi temin etti?

Leilani'ye gizlice bir bakış atıyorum. MacManus onu kendi kişisel infaz mangasını yönetmesi için bırakmış, Leilani tek başına duruyor. Artık korkarak eğilmiyor, omuzları geriye çekilmiş, vücut dili kararlı, tamamen dik duruyor. Bu açıdan yüzünün sadece bir kısmını görebiliyorum. Yüzündeki ifadeyi anlamak zor. Korku. Merak. Öfke. Ama aynı zamanda... hayranlık mı? Hiç şüphesiz, sert ve korkutucu bir kadın olan ablasına.

Keahi'ye göre, onlar küçükken Leilani'yi korumuş. Leilani de o günleri hatırlıyor mu, yoksa sadece son anı, vahşi kız kardeşinin zaten hırpalanmış erkek arkadaşına saldırmak üzere olduğu anı mı?

Tüm aile ilişkileri karmaşıktır. Ama bence onlarınki geleneksel kardeş dinamiklerinden bir adım önde.

"Merhaba, Mac," diye seslenir Keahi. "Uzun zaman oldu. Beni özledin mi?"

MacManus bu tuzağa düşmez. Elias'ı rıhtıma bakan ekranların önüne sürükler, burada koruması tüfeği hızlıca inceler, Aolani ise sessizce yanında durur.

"Ahh, beynime kurşun mu sıkacaksın? O kadar uzaktan mı? Bunun neresi eğlenceli?" Keahi, gözlerini cilveli bir şekilde kırıştırarak sırtıyor. "Küçük kavgalarımızı özledim, Mac. Bana meydan okuyan tek erkek olduğunu bilmelisin."

Ama kız kardeşime asla dokunmamalıydın."

Elias sürgüyü çalıştırır, tetiği çeker. Hepimiz keskin sesin etkisiyle geri çekiliriz. Keahi'nin yanında, ışık direği çarpmanın etkisiyle parçalanır.

"Nişan bozuk." Elias aceleyle tüfeği indirir ve kurcalamaya başlar.

"Çok az, çok geç," diye bağırır Keahi. O hiç irkilmedi bile. Dikkatimi, stres, heyecan ya da başka bir şeyden dolayı neredeyse titremeye başlayan Leilani'ye çeviriyorum. Şimdi kaçması için tam zamanı. MacManus'un dikkati dağınık, hepimizin dikkati dağınık, kız kardeşi hemen orada.

Bunun yerine, Leilani ellerini yanlarında yumruklar. Gözlerini ablasından ayıramıyor. Ama ona katılmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Burada bir terslik var. Bunu hissediyorum. Vaughn ve Ronin de tedirgin. Ama ne, nasıl...

Elias tüfeği omzuna dayar. Bir sonraki mermiyi yuvaya yerleştirir.

Charlie mutfaktan yemek odasına koşar. "Koş! Hemen! Çık dışarı, çık dışarı, çık dışarı."

Tam da mutfakta devasa bir patlama ile alev duvarı oluşacağı sırada. Gaz bidonları, anlıyorum. Onları kullanmayacaktı. Zaten kullanmıştı.

Vaughn ve Ronin Marilee'nin yanına atlar, onu aralarında kaldırırken, Aolani herkesi hızla sol taraftaki çıkışa yönlendirir. Charlie, insanlar yemekhane ile ormanla çevrili okyanus arasındaki açık alana akın etmeye başlarken, av tüfeğini hazırlayarak onların önünden koşar.

Yemek salonunun önünde Elias, MacManus omzunda, tüfeğiyle hazır bekliyor. Elias tetiği çekiyor. Bir başka keskin patlama sesi, çıkışa doğru koşuşturan kalan insanlardan çığlıklar koparıyor.

Keahi'nin kahkahası, yoğun siyah dumanın üzerinde yankılanır.

"Unuttun, Mac. Ben her zaman pusuda avlanan bir avcı oldum. Şimdi, ana etkinliğe hoş geldin."

Bu sırada dışarıdan daha fazla silah sesi duyulur.

BÖLÜM 35

CHARLIE YERDE.

Binanın arka köşesindeki buruşuk halini zar zor seçebiliyorum. Daha fazla çılgılık. O yolun tıkanmasıyla, insanların sadece iki seçeneği kalır: Keahi'ye daha yakın olan ön tarafa doğru gitmek ya da yemekhane ile su arasında, az önce tuvalet molası için kullanılan palmiye ağaçları ve bitki örtüsünün oluşturduğu dar sınırın içine dalmak. İnsanlar çalılıkların içine daha da derinlere dalarlar.

Aolani Charlie'ye doğru koşar, hızla eğilip onu kontrol eder, sonra düşen av tüfeğini alır. Omzunun üzerinden bana bir bakış atar, ben de başımı sallayarak cevap veririm. Artık o öncü, ben ise sağlık görevlisi olarak yaralı adama bakıyorum.

Charlie nefes nefese, en azından hayatta olduğunu biliyorum. "Brent," diyor. "Beni bekliyordu. Daha hızlı ateş etmeliydim."

Tüm bu hareketlilik dış mekan projektörlerini tetikledi. Binanın yanına saklanmış durumdayız, yarı ışık, yarı gölge içindeyiz. Charlie'nin yüzünü görebiliyorum. Yarasına dokunmam gerekiyor. Sağ omuzu sırlıslıklam. Kan kokusunu şimdiden alabiliyorum.

Panik yapmayacağım. Çökmeyeceğim. Bu öyle bir şey değil. Sus ve odaklan.

Aolani önümde çömelmiş durumda. İlk adımı atıyor, sonra bir adım daha, yavaşça binanın köşesinden bakıyor. "Nerede?" diye fısıldıyor omzunun üzerinden.

"Ağaç. Saat dokuz yönünde," diyor Charlie.

O yönde dönüyor. Charlie'nin ne demek istediğini biliyorum. Ana yol ile yemekhanenin arkasına giden çatallı patikanın kesiştiği noktada bulunan palmiye ağaçları ve yeşilliklerden oluşan üçgen. İlk keskin duman dalgası bana çarptığında öksürüyorum.

Bu konumdan, binanın diğer tarafında başlayan patlamadan kaynaklanan ısıyı hissedebiliyorum ama alevleri göremiyorum. Ancak, yoğun gri duman dalgaları yayıldıkça görüş mesafesi hızla azalıyor.

Yangının bu kadar dumanlı olmasının nedenini bilmiyorum ama bunun, nemli ve küflü odunla beslenen yangınla ilgili olduğunu tahmin ediyorum.

İyi haber: duman bizim için de onların için olduğu kadar avantajlı.

Vaughn yanıma yaklaşmış. "O nasıl?"

"Harika," diye nefes nefese cevap veriyor Charlie.

"Sağ omzunda kurşun yarası var," diye açıklıyorum. "Charlie, dostum, gitmeliyiz."

"Tamam. Hemen. Bir dakika."

Aolani önümüzde belirir. "İkisini de göremiyorum." Vaughn'a sorgulayan bir bakış atar.

"Benim kulübem. En fazla kişiyi alabilir ve üç tarafı suyla çevrilidir. Bulabildiğin herkesi topla ve onlara haber ver."

Arkamızda büyük adımlarla yürürken, çalılara acil talimatlar fısıldadığını duyuyorum, ardından mürettebat bize doğru hareket etmeye başladığında yaprakların hışırtısı ve dalların çıtırtısı geliyor.

"Başaramayacağız," diye nefes nefese söylüyor Charlie.

Kırıldım. "Az önce iyi olduğunu söylemiştin."

"Vaughn'un kulübesi, canım. Benim için yürümeye çok uzak."

Ronin şimdi yanımızda, Marilee ise kenara bırakılmış durumda. Charlie'nin demek istediğini anlıyorum. Sağlıklı olanlar, barakaların en ucunda bulunan Vaughn'un kulübesine on dakikalık bir yürüyüşle ulaşmakta sorun yaşamazlar.

Ancak iki yaralı yoldaşımız...

"Hamam," diye önerir Ronin. "İlk yardım malzemeleri var."

"Bu bir seçenek değil," diyor Vaughn. Yukarıya bakıyor. "Jason orada."

Ronin'in düşünerek, uygun şekilde korkunç bir sonuca vardığını görebiliyorum.

"Kabinim yakın," diye fısıldarım. "Ve ilk yardım malzemelerim var. Yeterli olmayabilir, ama bir şeyler var."

Wyoming'den beri, sadece gerekli olan şeyleri yanımda taşıyorum. Belki de bu, travma sonrası stres bozukluğumun bir belirtisidir. Belki de öğrenme sürecidir. Hayatta kalmak söz konusu olduğunda, hazırlıklı olmak çok önemlidir.

Arkamızda daha fazla kişi belirir. Elias, arkasında saklanan MacManus ve Leilani'yi güdüyor.

"Onu sen mi vurdun?" Vaughn Elias'a soruyor.

"Hayır. Son anda kaçtı. Sandığından daha hızlı hareket ediyor."

"Lanet olsun. Silahın hala sende mi? Remington'u Aolani'ye geri ver; ateş gücümüzü mümkün olduğunca çok kişiye dağıtmalıyız. Aolani, al."

Vaughn elini uzatır. Aolani, Elias'tan tüfeği alırken ona av tüfeğini verir.

"Anlaşma şöyle," diyor Vaughn. Ateş, yemekhanenin uzak köşesinden bizim arka köşedeki grubumuza doğru ilerlerken hava gittikçe ısınmaya başlıyor. Hava da inanılmaz derecede yoğunlaşıyor, yüzlerimize ve boğazlarımızın arkasına ateşli kum taneleri yerleşirken giderek daha fazla kişi öksürüyor.

"Aolani: benim kulübeme git. Mümkün olduğunca çok sayıda ekip üyesini topla ve saklan. Tek bir yaklaşım yolu var ve sen yüksekte bulunuyorsun. Dışarıda hareket eden bir şey görürsen, önce ateş et, sonra soru sor.

Ronin: Sen, ben ve Frankie, Marilee ve Charlie'yi Frankie'nin kabinine götüreceğiz, çabuk, sis hala izlerimizi gizlerken."

Vaughn, MacManus ve grubuna döner. "Her iki yerde de hoş karşılanırsınız. Benim kabinim daha konforludur, ama buradan oraya kadar daha uzun yol var."

"Biz hallederiz," diye öksürür MacManus.

"Birlikte kalmalıyız," diye ısrar eder Vaughn. "Onlardan sayıca fazlayız. Bu bizim tek rekabet avantajımız."

"Bir yerde toplanıp hepimizi birden yakmalarını mı bekleyelim? Sanmıyorum."

"Benzin bidonları bu kadar," diye ekler Ronin. "Ve sanırım yedek propan tankımız patlamayı başlatmak için kullanıldı."

"Evet," diye boğuk bir sesle Charlie. "Brent'i gördüm... son anda. Kulübeden koşarak çıkıyordu. Ateş etmek için döndüm, sonra gaz kokusu aldım... Döndüm. Propan tankını gördüm, fitil olarak bez parçası yakmıştı..."

"Uçağa gidiyoruz," diyor MacManus. Elias'a, korumasına itiraz etmeye cesaret edemezmiş gibi bakıyor. "Saklanabiliriz, sabırla bekleyebiliriz. Brent saldırmayacak çünkü bu atolden çıkmanın tek yolunu kaybetme riskini göze alamaz. Keahi de kız kardeşini yaralama riskini göze alamaz."

"Koruyucunu insan kalkanı olarak mı kullanıyorsun?" Şaşırmış gibi görünmek isterdim, ama şaşırmadım.

"Hepimizi güvende tutacak taktiksel bir karar veriyorum."

Leilani'ye bakıyorum, ama yüzü yine ifadesiz bir maskeye dönüşmüş, sanki burada ama burada değilmiş gibi. O maskenin arkasında

kendi stratejik planını kurmaya devam ettiğinden hiç şüphem yok, ama onu anlayabilirsem ne olayım.

Vaughn bu konuyu kapatır. "Yapman gerekeni yap," der basitçe. Sonra geri kalanımıza, "Gidelim," der.

Ronin'i takip ederek binaya yaslanmış olan Marilee'nin yanına gidiyorum. Işıktan bu kadar uzakta, yüzünü göremiyorum, ama sesi iyi gelmiyor, nefesi ıslıklı bir hırıltıya dönüşmüş. Mermi bir kaburgasını parçalamış, parçası akciğerine girmiş olabilir. Ters gidebilecek çok şey var. İlk yardım çantasına ihtiyacı yok, acil servise ve eğitilmiş tıbbi müdahaleye ihtiyacı var.

Ama biz yine de devam ediyoruz.

Ben bir tarafa, Ronin diğer tarafa geçiyorum. Mümkün olduğunca nazikçe onu ayağa kaldırıyoruz. Keskin bir nefes alarak, aramızda sendeliyor. Bir an için, yere düşeceğini düşünüyorum ve bu ağırlığı kaldırabileceğimden emin değilim, ama sonra ayağa kalkıyor ve aramızda yavaşça yürüyor.

Önümüzde, Vaughn Charlie ile daha şanslı görünüyor. Adamı ayağa kaldırmış, bir koluyla onu destekliyor, diğer koluyla da av tüfeğini tutuyor.

Kalın dumanın içinde sendeleyerek ilerliyoruz, başımızın etrafında sıcak közler uçuşup dudaklarımızı yakarken öksürüyor ve boğuluyoruz.

Elias, MacManus ve Lea'nın bizden uzaklaşıp pistin yönüne doğru gittiğini belli belirsiz fark ettim. Kan dökücü, palalı bir katil ortalıkta dolaşırken kat etmemiz gereken çok yol vardı.

Keahi şimdi harekete geçecek mi?

Önümüzde bir gölge belirir. Aniden dururuz, hareketsizce dururuz. Şef Kiki karanlıkta belirir, yüzü isle kaplıdır.

"Bilmiyorum. Nereye? Nereye gideceğiz? Ne yapacağız?"

"Bizimle," diye emreder Vaughn sert bir sesle. Biz kabinime doğru ilerlerken o da minnetle bize katılır.

Yaklaşmak daha zor. Kabinimin merdivenleri ile su arasındaki ön açıklık, Crabby ve arkadaşlarının yuvaları olan yarım düzine delikle doludur. Onları geçmek için el fenerini açmaktan başka seçeneğimiz yok. Sanırım Crabby'nin yan tarafta çömelmiş bizi izlediğini görüyorum. Onun iyi bir bekçi yengeci olmasını diliyorum. Bizi korursa, onu çiçek yapraklarıyla yağmur yağdıracağım. Yemin ederim.

Sonunda, kulakları sağır eden bir gıcırtyla ekran kapıyı açıyorum. Keahi veya Brent nerede olduğumuzu merak ediyorlarsa, şimdiye kadar haberleri olmuştur.

İçeri girer girmez, ikinci yataktaki giysi yığnımı hızla yere atıyorum. Ronin, Marilee'yi ilk ikiz yatağa yatırıyor. Charlie ikinci yatağı alıyor. Geriye sadece ben, Ronin, Vaughn ve Şef Kiki için ayakta durma yeri kalıyor. Kimse şikayet etmiyor.

Ziplock poşetimi arıyorum. Dört adet maxi ped, iki adet tampon ve bir yığın alkollü mendil, bir adet soğuk kompres, bir dikiş seti ve su geçirmez kibritler çıkarıyorum.

Vaughn koleksiyonu inceliyor. "Gerçekten kötü bir kamp gezisi."

"Tamponlar ateş yakmak için de kullanılabilir. Pamuğu ayırıp bir yığın haline getirin, ipi yakın," diye gevezelik ediyorum. "Karışıma vazelin ekleyebilirsiniz, daha da iyi olur."

"Tamam o zaman."

Vaughn ve Ronin hastalarıyla meşgul oluyorlar. Ben Şef Kiki ile geride kalıyorum. Minyon Fransız şef titriyor. Ama kendini tutuyor, keskin gözleriyle sahneyi izliyor.

"Pnömotoraks," diyor ve nefes nefese kalan Marilee'ye başını sallayarak işaret ediyor. "O. Bir şey akciğerini delmiş. Oksijen dışarı akıyor, göğsünde aşırı basınç oluşturuyor ve akciğeri çökertiyor. Derisinin mavimsi rengini görüyor musun?"

Ronin ona bakıyor. "Ne yapacağını biliyor musun?"

"İğne aspirasyonu. Zor değil, ama bir bıçak başta olmak üzere bazı malzemelere ihtiyacım olacak."

Vaughn şortundan bir çakı çıkarır. "Bu iş görür mü?" "Hayır. Ama idare ederiz. Aspirasyon iğnesi var mı?"

Hepimiz başımızı sallıyoruz.

"Bir aşçıdan tıbbi talimatlar alıyorsun," diye Charlie yataktan sızlanır. "Ne yaparsan yap, onu benden uzak tut."

"Ben sadece aşçı değilim, birçok şeyim. Ve bugün, bunun için şanslı yıldızlarına teşekkür etmelisin."

"Aspirasyon iğnesi ya da başka bir iğnem yok," itiraf ediyorum. "Pipet var mı?"

Kafamı sallarım.

"Tükenmez kalem? Herhangi bir tür içi boş tüp?"

Utançla başımı eğiyorum. Bütün bu derslerden sonra, nasıl hala hazırlıksız yakalanabilirim?

O derin bir nefes alır. "Bir tane bulmalıyız. Aksi takdirde ona yardım edemem."

"İlk yardım çantası, hamam," Ronin, Vaughn'a bakarak tekrar söyler. "Mutfaktakinden çok daha büyük ve daha iyi donanımlı. Ben giderim. Yapabilirim."

"Hayır..." Vaughn başlar. Nedenini bildiğim için kendi elimi kaldırıyorum. "Ben giderim. Nerede olduğunu biliyorum. Çamaşırlardan sorumluyum, hatırladın mı?"

Vaughn ve Ronin bana kaşlarını çatar. Başarı şansımı veya hayatta kalma şansımı şüphe ettiklerini söylemelerine gerek yok.

"Bunu yapabilirim. Olmamam gereken yerlerde gizlice dolaşmakta ustayım. Ayrıca... Keahi ile karşılaşsam en iyi şansa sahip olduğumu düşünüyorum. Birincisi, ben erkek değilim. İkincisi, onunla daha önce tanıştım. Beni sevdiğini söyleyemem, ama bana ilgi duyuyor. Daha büyük avların peşindeyken beni hedef listesinden çıkarmak için bu yeterli olabilir."

"Git." Şef çoktan elini sallıyor. Tartışacak zaman yok. Kabul ettiğim için, topuklarımı döndürüp kapıdan çıkıyorum.

Kuşların sesini tekrar duyabiliyorum, koyu duman, aptal insanlar, tüm bunlar hakkında ciyaklıyorlar. Tanıdık seslerden rahatlık bulmaya çalışırken, kalem fenerimi açıp merkezi yola doğru ilerliyorum.

Ateş sönüyor olabilir, ama duman hala yoğun. Kömür parçalarıyla dolu bulutun içinden geçmek yerine, patikayı kesip diğer taraftaki çalılar ve palmiye ağaçlarından oluşan duvarın içinden geçiyorum. El fenerimi aşağıya doğru tutuyorum, adımlarımı yönlendirecek kadar ışık verirken, umarım kalın çalıların arasında gizli kalırım.

Bu şekilde ilerlemek daha yavaş oluyor. İki hindistan cevizi yengeciyle karşılaşıyorum, biri bana öfkeyle tıklıyor ve etli pençesini sallıyor. Daha da fazla dolambaçlı yoldan gidiyorum, sonra çok zaman kaybettiğim için paniğe kapılıyorum. Bütün bu riskleri göze alıp, ödülü çok geç almaya gelmek.

Aceleyle ilerliyorum ve sonunda hamamın etrafındaki açıklığın kenarına geliyorum. Jason'ın kafası hala arka korkulukta duruyor. Ön girişe dolanmak beni daha uzun süre açık alana çıkaracak, ama sonunda başka seçeneğim yok. O korkunç ödüle bir adım daha yaklaşımaya kendimi ikna edemiyorum.

Çalılıklardan açıklığa çıktığımda, ana yol üzerinde bir silüet belirir.

Brent, silahını belinde, doğruca bana doğru geliyor.

Donup kalıyorum. Nefesimi tutuyorum. Gecenin karanlığında kaybolmak istiyorum.

Ama bacağımın yanında parlayan kalem fenerimi unutmuşum.
Üç adım attı ve bana ulaştı, silah namlusunu doğrudan alnıma dayadı.
"Seni vurmamam için bana tek bir iyi neden söyle."
Aklıma tek bir cevap bile gelmiyor.

BÖLÜM 36

NEREDE KALDILAR? MAC ve Lea? Neredeler?" Brent, vurgu yapmak için silahını bana doğrulttu. Silah namlusunun ucundan kendimi üç inç uzaklaştırmak için hafifçe geri çekildim. Yeterli değildi, ama yine de bir şeydi.

"Sen ve Leilani sevgilisiniz. Ne zamandır?" "Önemli değil. Şimdi söyle."

Karanlıkta ona bakıyorum. Bir duman bulutu üzerimize geliyor. İkimiz de öksürüyoruz.

"Senin katil olduğunu sanmıyorum," derim sonunda.

Yüzünde bir buruşukluk belirir. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Onu tekrar incelerim, anı yavaşlatmaya, düşünmek için biraz zaman kazanmaya çalışırım. "Marilee'yi öldürebilirdin. Beynine kurşun sıkacak kadar yakındın. Ama yapmadın."

Cevap vermez, yüzü bir kez daha duyguların dalgasıyla buruşur. "Gitmek için bir yardımcı pilot ihtiyacım olursa diye," der sonunda.

"Charlie'yi öldürebilirdin..." "Bana av tüfeği doğrulttu!"

"Aynen öyle. Kendini savunmak için ateş ettin. Sen katil değilsin. Kumar bağımlısı, kötü bir arkadaş ve belki de cinsel tacizci olabilirsin, ama soğukkanlı bir katil değilsin."

"Ben seks düşkünü değilim!" Şimdi de kırılmış durumda. "Leilani daha on yedi yaşında."

"Lütfen, o bana asıldı. Ve ben onun ilk erkeği değilim. Onu kurtaran benim."

"MacManus'tan mı?"

"Aynen öyle!"

Kahretsin, çok iyi.

"Neden seninle değil, Brent? Şimdiye kadar senin yanına koşmuş olması gerekmez miydi? Yani, eğer gerçekten bu işte birlikteyseniz."

"Onun kendi işi var."

Bu benim dikkatimi çekti. "Peki neymiş o?"

"Mac ve Lea nerede? Söyle bana!"

Onu duymamış gibi devam ediyorum: "Keahi'nin MacManus'u öldürmek için burada olduğunu varsayıyorum. Bu durumda sen ne oluyorsun, yedek grup mu? Onun işini bitirir bitirmez senin boğazını keseceğini biliyorsun. Kız kardeşini başkalarıyla paylaşmak için hapisten kaçmadı."

"Öyle bir şey yapmaz. Bu atolden çıkmam için bana ihtiyacı var."

"Üzgünüm. Üçünüz Honolulu'ya iner inmez boğazını kesecek."

"O kadar emin olmazdım. Atolden çıkmak için *ona* ihtiyacım yok." "Ah, klasik çift çapraz. bekle Keahi katletmek MacManus, sonra Keahi'yi vurursun. Leilani bu küçük planı biliyor mu?"

O sırtıyor ve aniden anlıyorum. Bu farkındalık beni neredeyse sendeletiyor.

"Leilani'nin istediği bu mu? Kız kardeşini öldürmek için tüm bunları mı organize etti? Ama neden? Teksas eyaleti birkaç hafta içinde bunu yapacaktı." Sonra, bir sonraki anda kendi sorularımın cevaplarını anlıyorum. "Ama bu şekilde önce Keahi'yi kullanabilir. Kaçan bir seri katilin MacManus'u ya da uzak bir adada bir düzine insanı öldürmesini kimse sorgulamayacak. Leilani kız kardeşini bir silah gibi kullanıyor. Ve bu silah amacına ulaştığında... Lanet olsun, bu çok zekice. Bu kadınla sonsuza kadar birlikte olmak istediğinden emin misin? Bence o, "ölüm bizi ayırana kadar" sözünü senden çok daha ciddiye alacak."

"Kapa çeneni. Kes sesini. Hiçbir fikrin yok..."

"Keahi'nin Jason'a yaptıklarını gördün mü? Onu parçalarken orada mıydın? O işi bitirene kadar Jason ne kadar çılgın attı?" Bu sözleri söylemek bile midemi bulandırıyor. Ama Brent'in yüzü yeşile dönüyor, elindeki tabanca titriyor. O da görmüş. Ve duyduğunuz kadar korkunçmuş.

"Sen katil değilsin," diye yumuşak bir sesle tekrar ediyorum. "Ama ben katilim!"

"Hayır. Marilee hala hayatta. İlk yardım çantasını almaya geldim. Çöken akciğerini düzeltmek için bir tür iğneye ihtiyacımız var. Onu alayım. Hala eve dönüş uçuşunda senin yardımcı pilotun olabilir."

O sadece bana bakıyor, dudakları isyankar bir çizgi halinde. Onun sessizliğinde, atoldeki diğer korkunç olayları hatırlıyorum.

"Ronin ve benim bulduğumuz ceset. O sendin, değil mi? Onu sen mi öldürdün?"

"İsteyerek yapmadım."

"Kaza oldu," diye onu sakinleştiriyorum, zihnim hızla çalışıyor, Charlie kadının gizli FBI ajanı olduğunu açıkladığında Brent'in orada olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum. Çünkü Brent bir polisi öldürdüğünü bilirse, iş biter, geri dönüşü olmaz. Ama henüz bunu anlamadıysa...

"Beni yakaladı," diye ekledi aceleyle. "Güneş panellerinin kablolarını kurcalamaya çalışıyordum, sonra o ortaya çıktı. Ne yaptığımı, suç örgütüyle ne kadar ilgim olduğunu öğrenmek istedi... Bilmiyorum. Panikledim ve onu ittim. Geriye düştü ve kafasını bir kayaya çarptı."

"Gördün mü, bir kaza."

"Sonra oturmaya başladı, ben de başka bir taş alıp kafasına vurdum."

"O kadar da kaza sayılmaz."

"O, tedarik gemilerinden birinin mürettebatıydı. Onun kaybolduğunu bildireceklerini ve bir grup polisin soruşturma için geleceğini düşünmüştüm. Her şey bitecek, oyun sona erecekti. Ama... hiçbir şey olmadı. Biz de yolumuza devam ettik."

Anlayışla başımı sallıyormuş gibi yapıyorum. Tekne kaptanı Sherry George'un kaybolduğunu bildirmişti. Ancak FBI, gizli ajanlarının kaybolduğunu fark edince, soruşturmayı tehlikeye atmak veya MacManus'un işlerini tam kapsamlı bir kayıp kişi aramasıyla korkutmak yerine, onu bulmak için başka bir ajan, Charlie'yi gönderdi.

"Peki neden sabotaj, Brent? Eğer tüm bunlar Keahi'yi buraya getirmek ve MacManus'u öldürmek içinse, böylece sen ve Leilani sonsuza kadar mutlu yaşayabilesiniz, neden tüm bu sabotaj olayları?"

"İnsanları atolden uzaklaştırmak için! Elektrik kesilseydi veya içme suyumuzu kaybetseydik, koşullar çoğu insan için kalmak istemeyeceği kadar zorlaşır. Onlar... şeyden önce ayrılırlardı. Ama lanet Charlie her şeyi düzeltip durdu! Kahretsin, ben hasarı sınırlamaya çalışıyordum. Öyleydi!"

"Çünkü sen gerçek bir katil değilsin."

"Artık önemi yok. İşte buradayız ve ikimiz de bundan sonra ne olacağını biliyoruz. Lea ve Mac nerede?"

Kolunu sabitleyip yeniden nişan aldı.

Ağzımı açıp, bir tane daha oyalama taktiği düşünmeye çalışıyorum. Vaughn, av tüfeği hazır halde çalılardan ortaya çıkıyor. "Sen olsam uzaklaştırdım."

Ama Brent ona bakıp gülüyor.

"Çok uzun süredir yoktun, seni kontrol etmem gerektiğini düşündüm," diyor Vaughn, yaklaşıyor. Minnettarlıkla başını sallıyorum, ama kafama hala bir tabanca doğrultulmuş olduğu için, bu hareketim sınırlı kalıyor.

"Geri çekil," diye Brent'e tekrar emir verir.

Brent başını sallar. "Olmaz. Beni öldürme riskini göze alamazsın. O zaman gerçekten 'Güzel Kasap' lakaplı bir kadınla burada mahsur kalırsın."

"Kaptan Marilee'nin iyileşme yeteneğine güveniyorum."

"Onu incitme riskini de göze alamazsın." Brent çenesiyle beni işaret eder. "Av tüfeğinin kuş saçmasıyla dolu olduğunu zaten biliyorum. Saçmalar ikimizi de vuracak."

"O hayatta olduğu sürece."

Bu konuşmadan pek hoşlanmıyorum.

"Onu vurursan, sonra seni vururum," diye devam eder Vaughn. "Ya da belki de riski göze alırım. Onu öldürmeyi planlıyorsun, değil mi? Beynine kurşun sıkmaktan ziyade, saçma taneleriyle iyileşme şansı daha yüksek."

Brent kaşlarını çatır. Ben gergin bir şekilde bir yandan diğer yana kayarım. Bir aksiyon filminde, aniden kolunu itip onu yere düşürür ya da yere atlardım. Ama namlu yüzümden sadece birkaç santim uzakta olduğundan, bu fikirlerin hiçbirisi bana çekici gelmiyor. Halihazırda, başka bir duman bulutu yüzünden öksürük krizinde kazara tetiği çekmesinden endişeleniyorum.

"Sanırım bir çıkmaza girdik," diye tereddütle öneride bulunuyorum. "Ortada kalan kişi olarak bir öneride bulunabilir miyim?"

Silahlı iki adam da bana döndü. Harika.

"Mac ve Lea'nın nerede olduğunu biliyorum," diyorum. "Hangi kulübede." Vaughn'a anlamlı bir bakış atıyorum.

"Söyle," diye Brent hemen talep eder.

"Hayır. Söylersem, beni vurmanızı engelleyecek hiçbir şey kalmaz. Sizi yakalarım."

"Hey, durun," Vaughn itiraz etmeye başlar.

"Marilee'nin ilk yardım malzemelerine ihtiyacı var," diye araya giriyorum, sesim gerçekten yalvarır gibi. "Brent'i MacManus ve Leilani'ye götüreceğim. Sen Marilee'yi kurtar."

Vaughn, Brent'e bakarak sorar. "Bana uyar," diye yanıtlar Brent. "Peki," der Vaughn.

Brent kolumu tutar, beni kendine doğru çevirerek insan kalkanı olarak kullanır. Yavaşça Vaughn'dan uzaklaşır. Ben de onunla birlikte sendeleyerek geri çekilmekten başka seçeneğim yoktur.

"Aptal olma," diye Vaughn'a seslenir. "Sen de öyle."

Sakin kalmaya, akışına bırakmaya çalışıyorum. Adım adım Vaughn'dan uzaklaşıp ana yola geri dönüyoruz.

"Ne tarafa?" Brent kulağıma homurdanır. Bir kez daha derin nefes alırım. "Beni takip et."

BRENT BENİ, tabancasını belime dayayarak önünden yürümek zorunda bırakır. Bu pek de rahat bir durum değildir. El fenerini tutarak yolumuzu aydınlatmakla görevliyim, dağılan yengeçleri ve tehditkar hindistancevizi yengeçlerini atlatmak için elimden geleni yapıyorum. Artık hindistancevizi yengeçlerini o kadar da önemsememeliyim. Onlar, kötü insanlara kıyasla hiçbir şey değildir.

"Peki," diye konuşmaya başlıyorum, tökezleyerek ilerlerken, "bana Noodles kedisinden bahset."

"Noodles kedisi mi? Ne demek bu?"

"Noodles. Leilani'nin küçükken en sevdiği kedi yavrusu. İkinizin yakın olduğunu sanıyordum."

"Bunu uyduruyorsun."

"Uydurmuyorum. Cidden. Keahi bana her şeyi anlattı ve Leilani de daha önce konuştuğumda Noodles'ı doğruladı. Lea sana çocukluğundan bahsetmiyor mu?"

"Geçmişe takılmayı sevmez. Onu suçlayamazsın. Herkes babasının ne kadar canavar olduğunu bilir."

Evet, bir seri katil ve bir soğukkanlı psikopat yetiştiren adam. İnsanlar hep merak eder, kötülük doğuştan mı gelir, yoksa sonradan mı öğrenilir? Pierson ailesinde, bunun *n* kare olduğunu hissediyorum.

"Onu hatırlıyor mu?"

"Şiddet uygulayan adi herif. Sarhoş olup karısını ve çocuklarını dövmeyi severdi."

"Keahi, en çok onun zarar gördüğünü, Leilani'yi korumak için elinden geleni yaptığını iddia ediyor."

Arkamda omuz silkmesini hissediyorum.

"Lea kız kardeşi hakkında ne diyor?" diye soruyorum, kullanabileceğim herhangi bir bilgi arıyorum.

"Hiçbir şey."

"Hadi ama, kız kardeşini bu işe sokan oydu. Keahi'nin Mac'i ortadan kaldırmak için mükemmel bir avcı ve kurban olacağını söyledi. Bir şeyler söylemiş olmalı."

"Kız kardeşi korkunç biriydi. Babası duygusuz ve acımasızdı. Ama kız kardeşi daha da kötüydü. Babası öfkeyle saldırırdı. Kız kardeşi ise eğlence için başkalarına zarar verirdi."

"Yine de onu hapishaneden kaçırmayı kabul ettin?"

"Benim bununla hiçbir ilgim yok. Lea ayarladı. Keahi'nin bulunduğu cezaevindeki gardiyanları araştırdı. Hawaii ile bağlantısı olan ve ödenmemiş nafaka borcu olan birini buldu. Leilani, kız kardeşini hapisten çıkarıp Honolulu'ya götürmesi için ona para teklif etti, ama Keahi de kendi başına bir teşvik eklemiş gibi görünüyor." Brent'in gülümsediğini şimdiden anlayabiliyorum. "Keahi bu sabah havaalanında bizimle buluştu..."

"Öylece mi?"

"Hey, 100 bin dolar iyi bir yardım satın alır."

"Peki cezaevi memuru? Onu bizzat teslim etti mi?" "Onu hiç görmedim."

"Vay canına, neden acaba..."

Sesimi kesiyorum. Brent tehlikeli imayı fark ettiyse de umursamıyor gibi görünüyor. "Hey, ben sadece Keahi'yi Cessna'ya gizlice sokmaya yardım ettim. O kadar da zor değil. Yiyecekler yüklendikten sonra, kimse özel bir charter uçağına dikkat etmiyor. Onu başka bir yolcu gibi dışarı çıkardım, sonra son anda onu arkaya soktum. Lea, MacManus ve adamlarının dikkatini dağıttı. Ve sonra havalandık."

Bu, havaalanı güvenliği hakkında pek iyi düşünmeme neden oluyor. Yine de, özel bir charter uçağına bindiğim deneyimime göre, aslında güvenlik diye bir şey yok.

"Bütün bunların sonunda ne olacak?" diye merakla soruyorum. "Hepimiz öleceğiz, sanırım. Sen, Lea ve Keahi hayatta kalan tek kişiler olacaksınız. Sen, bir şekilde, engerektan yirmi kat daha ölümcül bir kadını öldürmeyi başaracaksın. Sonra sen ve Lea Honolulu'ya geri döneceksiniz? Bir hüznü hikaye uydurup, Mac'in operasyonlarını devralacaksınız - yasadışı olanları da, diğerlerini de - ve 2,2 çocuk yapıp, bir daha bu konudan hiç bahsetmeyeceksiniz?"

"Nereye gidiyoruz? Onların kulübelerden birinde olduklarını söylemiştin!" Brent silahını belimin altına o kadar sert bir şekilde dayadı ki, yüzümü buruşturmam kaçınılmaz oldu.

"Öyleler! Arka taraftan gireceğiz. U'nun diğer ucu. Görülmeden yaklaşmak için en iyi seçenek bu sanırım."

"Oh." Ana yoldan, alıllar ve yoğun palmiye ağaçlarıyla kaplı, daha az kullanılan bir toprak yola girerken benim haklı olduğumu kabul etti. Bu gizli geçidi, MacManus'un Charlie ile konuşmasını dinledikten sonra kaçarken Tannis'ten öğrenmişim. Dar ve amurluydu, ama arka taraftan barakalara bağlanıyordu ve önce Vaughn'un kulübesine varıyordu.

Bir köşeyi döndük. Aniden durdum, Brent neredeyse bana arpacaktı. Devasa, safir mavisi bir hindistan cevizi yengeci önümüzü kapatıyordu. Işığımı ona tuttum. Tehditkar bir adım attı.

"Üzerinden atla," diye emrediyor Brent.

"Sen geç üstünden. O şey kocaman. Penelerinin hidrolik gibi çalıştığını biliyor muydun?"

"Kapa eneni!"

Sessiz kalıyorum, el fenerimle canavara işaret ederek onu hareket etmeye teşvik etmeye çalışıyorum. Tam bir engelleme pozisyonunda ömeliyor. Ronin, bunların bölgesel olduğunu söylemişti.

"Bir saniye bekle," diyorum sonunda. Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Yengecin hareket etmesi lazım. Bu yolun sonuna ulaşmamız lazım. Diğer tarafa geçmemiz lazım. Kalbim göğsümde çok hızlı atıyor, gözlerim yaşlarla dolmaya başlıyor. Ve şimdi bunun zamanı değil. Kaybetmeyi göze alamam.

Vaughn birkaç saat önce pistte ne demişti? Ne olursa olsun, bırak gitsin. Sonra halledersin.

Zarar ne olursa olsun.

Korkunluk ne olursa olsun.

Ruhuna neye mal olursa olsun.

Yengeç sonunda hareket etti. Son bir kez sert bir bakış attı, sonra çalılıklara doğru ağır adımlarla uzaklaştı. Kendimi zorlayarak ilerledim, onun gittiği yolu dikkatle izledim.

Birkaç dakika içinde, bu çamurlu küçük patika ana yola bağlanacak. Brent nerede olduğumuzu hemen anlayacak. Soru şu ki, o zaman ne yapacak? Hedefimizi tahmin ettiğinde, artık bana ihtiyacı kalmayacak.

"Şşş," diye fısıldıyorum ona. "Yavaşlamalıyız, sessizce hareket etmeliyiz, böylece onları uyandırmayız."

"Neredeyiz... Vaughn'un kulübesi. Tabii ki Mac onu ele geçirdi. En başından beri yemekhaneden özel kulübesine kaçmamış olmasına şaşırdım."

"Öyle yapmak istedi. Ama *herkesi* oraya güvenli bir şekilde nasıl götüreceğini bilemedi." Hafifçe dönüp omzumun üzerinden bakıyorum. "MacManus bizi terk etmedi. Vaughn'la birlikte hepimizi kurtarmak için çalışıyor."

Brent'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, sözlerim çok az ve çok geç. MacManus'u kendi başına yargılamak için dört yılı vardı. Leilani'nin ona anlattığı hikayelerle birleşince... Hedefini yakın zamanda sorgulamayacak.

İşte bu. İkimizin yanındaki yoğun bitki örtüsü sona eriyor. Vaughn'un kulübesinin etrafındaki açıklık başlıyor.

Işıklar yanmıyor. Kulübe, bizden kırk fit uzaklıkta, uçta yer alıyor. Zaten karanlık olan gecede daha da koyu bir gölge.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" Kendimi sormaktan alıkoyamıyorum. "Git."

"Elias ne olacak? O hala silahlı. Ve profesyonel eğitim almış."

"Elias için endişelenmiyorum."

"Nasıl endişelenmezsin..." Sözlerim kesildi. "Lea," diye tahmin ettim. "Onun rolü bu. O içerideki adam. En beklemedikleri anda korumayı ortadan kaldır. Sen ve Keahi'nin işinizi yapabilmeniz için yolu aç."

Brent beni tabancasıyla dürterek ilerlememi sağladı.

"O lojistik bir harikadır. Soğukkanlı, hesaplı ve zekidir. Ve sadece on yedi yaşında. Gerçekten de *N* kare."

"Sessiz ol," diye Brent bana tıslar.

Yaklaşıyoruz, arkadaki perdeli pencere önümüzde gittikçe büyüyor. İçeriden hiçbir ses gelmiyor. Hareket belirtisi yok. Sinirlerim bir kat daha geriliyor. O duvarların öbür tarafında bir yerde, Aolani Ann, Trudy, Tannis, Emi ve diğerlerini koruyor.

Lütfen onun beni onların önünde vurmasına izin verme. Teknik olarak, Brent'in bu noktada beni ortadan kaldırmaması için hiçbir neden yok. Onu sözde hedefine götürdüm. Her an tetiği çekebilir.

Bekleyecek bir neden yok.

Tabii ilk argümanım hala geçerliyse.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye son bir kez deniyorum. "Şu anda geri dönebiliriz. Diğerlerini alıp uçağa koşabiliriz. Leilani, Keahi ve Mac kendi başlarına halletsinler. Bu onların draması, bizim değil."

"Kapa çeneni!"

"Sen katil değilsin, Brent. Ne dersen de, sen katil değilsin..."

"Kapa çeneni!" Silahı omurgama dayamayı bırakıp, kafatasımın arkasına bastırıyor.

"Sen katil değilsin," diye son bir kez fısıldadım. Sonra yere düştüm, yuvarlanırken dönerek el fenerimle onun silüetini aydınlattım.

Vaughn'un kulübesinin içinde, Aolani tetiği çeker.

Tek bir çatırtı. Brent olduğu yerde yere yığılır.

"Ama şimdi öyleyim," diye bitiriyorum.

Vaughn ortaya çıkar ve ayağa kalkmama yardım eder. Kabinine doğru bakarım. Hâlâ Aolani'yi göremiyorum, ama orada durduğunu hissedebiliyorum, Remington tüfeği yine omzuna asılı. Minnettarlıkla elimi kaldırırım. Onun onaylayan baş sallamasını neredeyse görebiliyorum.

Sonra içeriden boğuk bir hıçkırık duyulur. Belki Ann'dendir. Ya da Trudy'den. Ya da Tannis'ten. Emi'den.

Hasar ne olursa olsun...

Yerdeki cesetten uzaklaşıyorum.

BÖLÜM 37

"LEILANI İÇERİDEN BİRİ," Vaughn beni kulübesinden uzaklaştırıp patikanın kenarına götürürken fısıldıyorum. "Brent, onun işi korumaları ortadan kaldırmakmış. Elias ve MacManus'u uyarmalıyız."

Vaughn'un yüzünde endişeli bir ifade var. "Gerçekten Keahi ve Brent ile mi çalışıyor?"

"Çalışıyor mu? O lider. Bu onun... Bilmiyorum, ergenlik isyanı. Vasisini devirip, onun işlerini ele geçirmek ve hem güven fonunu hem de hayat sigortası mirasını devralmak. Sevilmecek ne var ki?"

Vaughn başını salladı. "Küçük bir kız olarak tanıdığım Lea, tanıdığımı sandığım Lea... Bunun olacağını asla tahmin edemezdim."

"Sakin sular cinayet derinliğindedir."

"Ne öneriyorsun?"

Sıra bana geldi. "MacManus'un planı jette saklanmaktı. Dışarıdan gelen saldırılara karşı savunması kolay, ama içeriden gelen ihanetlere karşı o kadar kolay değil. Sanırım oraya gidiyoruz. Onunla veya Elias'la iletişim kurabilir miyiz diye bakacağız."

Vaughn av tüfeğini yanına indirdi. "Tamam," diye kabul etti. "Ama dikkatli olmalıyız. Keahi..."

"O da onları arıyor." Tereddüt ediyorum. "Marilee?"

"İlk yardım malzemelerini Şef Kiki'ye teslim ettim. Son gördüğümde, alkol mendilleriyle meşguldü."

"Peki Charlie?"

"Hâlâ huysuz."

"Peki, hadi gidelim. Onların sandığından daha zor öldürülürüz."

Vaughn, Brent ve benim az önce kulübesinin arkasına yaklaşmak için kullandığımız çamurlu patıkaya doğru yol gösteriyor. Bu, iniş pistine giden en direkt yol, ama dışarıdan gelenler için de pek belli olmayan bir yol. Onun düşünce tarzını takdir ederek arkasına takılıyorum.

Titriyorum. Bunun farkındayım, ama soyut bir şekilde. Daha sonra, toz dindiğinde, eğer hayatta kalırsak... İçimde derinlerde kilitli devasa bir korku dalgası var. Bir adamı adım adım idamına götürmenin getirdiği sonsuz bir ıstırap, kendini suçlama ve pişmanlık okyanusu.

Şu anda bunu düşünemem.

Gece sesleri geri döndü. Çılgın kuşlar ve çarpan dalgalar. Hava nemli ve yoğun, ama gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarımı yatıştırıyor. Ana yola varmadan önce başka hindistan cevizi yengeci görmüyoruz. Sağımızda iniş pisti. Solumuzda ana kamp.

Geri çekilmek çok cazip geliyor. Kulübemi bulup, kollarımı başımın üzerine koyarak çömelip beklemek. Uzaklardan gelen silah seslerini, kesilen çığlıkları veya yaklaşan ayak seslerini beklemek mi?

Bu tür uzun süren bir dehşete katlanmaktansa, kaderimle yüzleşmeyi tercih ederim. Bundan sonra ne olursa olsun, en azından bu benim kendi seçimim.

Yolun bir tarafında kalıyoruz. El fenerini aşağıya doğru tutuyorum, konumumuzu belli etmeden yolumuzu aydınlatacak kadar ışık veriyor. Bizi ileriye götürüyorum. Vaughn, av tüfeği hazır, yanlarımızı ve arkamızı koruyor.

Yavaş yavaş piste ulaşıyoruz. Cessna, simsiyah bir tarlanın ortasında şık beyaz bir ok gibi parlıyor.

En son gördüğümde olduğu gibi görünüyor. Yan kapı hala açık, merdivenler piste doğru uzanıyor.

İlk tüylerim ensemde diken diken oluyor. Burası, sıkı güvenlik önlemleri alınmış bir saklanma yeri gibi görünmüyor.

Vaughn ve ben birbirimize bakıyoruz. Yavaşça, temizlenmiş şeride doğru ilerliyoruz, konumumuzu açığa çıkarıyor, giderek daha savunmasız hale geliyoruz.

Jetin pencerelerinde hiçbir yüz görünmüyor. Arkamızdaki kalın çalılıklardan hiçbir şekil belirmiyor. Kuşların seslerine rakip olacak hiçbir insan sesi yok.

Sonunda, merdivenleri tırmanıp kabinin içine bakıyorum, sadece zaten bildiğimiz şeyi doğrulamak için: burada kimse yok.

Çok geç kaldık.

"Senin kulübene geri dönmeliyiz," diye fısıldar Vaughn. Ana yola geri çekildik. "Benim av tüfeğim olduğu için Charlie, Marilee, Kiki ve Ronin tamamen savunmasız."

"Ronin'i savunmasız olarak nitelendirmezdim." "O, hızla uçan bir mermi kadar hızlı değil."

Kısa bir baş sallamayla onun haklı olduğunu kabul ediyorum. Ama sonra: "Leilani harekete geçseydi... Sanırım bunu görürdük. Mücadele izleri. Elias'ın cesedi, bir şeyler. Burada hiçbir şey yok."

"Bu kadar uzağa geldiklerini düşünmüyorsun."

"Fikirlerini değiştirmiş olabilirler. Ya da yakalanmış olabilirler. Ya da yakalanmak üzere oldukları için fikirlerini değiştirmek zorunda kalmış olabilirler."

Vaughn benim belirsiz olasılıklarımı tartışmaz.

"Brent yemekhaneyi ateşe verdi," diye mırıldanıyorum. "Hepimiz dağıldık."

Keahi bizim gidişimizi izledi. Peki şu anda ne biliyor?"

"Yemekhanede değil miyiz?"

"Evet. Hedefleri kamp barakalarının derinliklerine ya da pistin yönüne doğru kaçtı. Yani..."

Vaughn anladı. "O da dışarı çıkacaktır. Rıhtımı ve rekreasyon binasını gözetimsiz bırakacaktır." Bana bakıyor. "Ve UTV'leri."

"Bence bir tane almalıyız. Böylece çok daha hızlı ilerleyebiliriz ve hareketli bir hedefi pusuya düşürmek daha zordur."

"Motorlu bir araçla pek gizli hareket edemeyiz."

"Şu anki durumla mı karşılaşıyorsun? Her adımda çıtırdayan ve kırılanlarla mı? Bu atolün etrafında hayalet gibi süzülme istiyorsan, patıklarını ezilmiş mercanlarla kaplamamalıydın. Bubble wrap üzerinde yürüyormuşuz gibi olurduk."

"Şikayetlerini yönetime ileteceğim," diye kuru bir cevap verir. "Dur, cevabım hazır. Canın cehenneme. Şimdi bu konu kapandı, gidelim."

O av tüfeğini kaldırır ve biz de sıkı küçük düzenimize geri döneriz. Ben önümüzü aydınlatırım, o da arkamızı korur.

Sabit ve sessiz hareket etmek için elimizden geleni yapıyoruz. Yine de kulaklarımıza şok edici derecede gürültülü geliyor, ancak düzinelerce deniz kuşunun ciyaklamaları ve kanat çırpmaları en kötüsünü bastırmaya yardımcı oluyor.

Yemekhanenin yangınından çıkan dumanın isli, siyah dalgalar halinde asılı kaldığı hamama varıyoruz. Nefesimizi tutarak geçiyoruz, arka taraftan dinlenme salonuna yaklaşıp kadar dolanıyoruz, gözlerimiz yanında park edilmiş UTV'lerin sırasına odaklanmış durumda.

Üç araç olmalı. Şimdi iki tane sayıyorum. Ve yerde koyu renkli bir yumru görüyorum.

"Kalı," diye fısıldıyor Vaughn.

Orada kalmam için cesaretlendirilmeye gerek yok.

Vaughn yere düşen şekle doğru ilerler, eğilip incelemeye başlar. Arkasını döner, sol elini ağzına bastırır. Çok daha titrek adımlarla bana geri döner.

"Elias,"
diyorum.

O başını sallar.

"Keahi mi? Yoksa Leilani mi?" Bıçak mı,
silah mı? "Keahi. Kesinlikle."

Başka soru sormam. Bilmek istemiyorum. Bunun yerine, ona doğru adım atarım, kollarını bana dolayarak, bu kez onun bana yaslanmasına izin veririm.

Bir saniye, iki, üç, dört saniye bekleriz. Birbirimizin kalp atışlarını dinleriz.

Birbirimize güç veririz. Sonra geri adım atar, son bir titrek nefes alır.

"Görünüşe göre, her ne sebeple olursa olsun, buraya geri dönmüşler. Keahi onlara pusu kurmuş

onlara pusu kurdu."

"Sen, şey... Elias'ın silahını aldın mı?" "Orada yok."

"Onlar aldı. MacManus'u da. Ve bir UTV'yi." Kulübelerin ters yönüne bakıyorum. Gidebilecekleri tek bir yer var.

"Mac'in yeri," diye cevaplar Vaughn. "Belki bir tür buluşma noktasıdır. Brent'i mi bekliyorlar? Ama neden... Eğer amaçları Mac'i öldürmekse, neden şimdiye kadar yapmadılar?"

"Oh, birkaç neden düşünebiliyorum."

Yüzünün aniden solmasından, onun da aklına geldiği anlaşılıyor. "Ah, lanet olsun." "Keahi bu anı uzun zamandır bekliyordu." Omuz silkiyorum. "Bence

bunu çabucak halletmek niyetinde olduğunu sanmıyorum."

"Tamam." Vaughn kendini topladı. "Yani, elimizde silahlı, öfkeli bir genç ve pala taşıyan, aşırı şiddet eğilimli bir seri katil var."

"İyi haber şu ki, ikisi de tam olarak eğitilmiş profesyoneller değiller."

"Son zamanlarda bizimle tanıştın mı?"

"Evet. Brent de gördü." Bir süre bekledim. "Kulübelere çekilmek ister misin? Ne olacağını beklemek için?"

"Hayır. Sen?"

"Sabırlı olmakta hiç iyi olmadım."

"Şu anda muhtemelen oldukça dikkatleri dağılmış durumda."

Yetişkin bir adamı işkence ediyorlar.

"Ronin ve Aolani savunmayı üstleniyor," diye devam etti Vaughn.

"Sanırım bu da bizi mızrak ucuna getiriyor. Av tüfeğini ister misin?"

"Silahlarla aram iyi değildir. Bu yüzden esprili cevaplarım bu kadar keskin ve sivridir."

Başını sallar, elini saçlarına geçirir, bu hareket o kadar dokunaklı bir şekilde normaldir ki kendimi gülümserken bulurum. Benim ifademi fark eder.

"Bundan kurtulduğumuzda," diye sertçe söyler.

"Bundan kurtulduğumuzda."

Bu notla, bir UTV seçip motoru çalıştırıyoruz ve seri katil ile kız kardeşini yakalamak için sahibinin kulübesine doğru yola çıkıyoruz.

Ya da denerken ölürüz.

BÖLÜM 38

Konutu görmeden önce ilk ılığı duyuyoruz. Rüzgârla gelen düşük bir inilti, giderek yükselerek tiz bir kreşendoya dönüşüyor. Vaughn, sessizce UTV'yi kenara çekiyor. Oradan koşarak uzaklaşıyoruz.

MacManus'un evi gece karanlığında bir fener gibi aydınlanıyor. Artık gizlilik gerekmiyor; hastalar akıl hastanesinin kontrolünü ele geçirmiş. Yeni bir ılık dalgası. Açıkça erkek sesi. Keahi çoktan başlamış olmalı.

Evin önündeki açık alana doğru koşarken çömeliriz. MacManus'un boğuk çığlıkları ve okyanusun vurucu dalgaları arasında, gürültü konusunda endişelenmemize gerek yok.

Vaughn, av tüfeğini yanında taşıyor. Bir planımız yok ve muhtemelen sağduyumuz da eksik, ama en azından içimizden biri silahlı.

Kulübenin dış duvarına vardık ve kendimizi ona yasladık. Kulübenin ön yarısı, yemekhanenin düzenine benzer şekilde, su manzarasını sergilemek ve aynı zamanda maksimum serinletici esintiyi içeri almak için tasarlanmış devasa bir ekranlı verandadır. Ayrıca, geniş yan pencerenin soluna sıkıştığımızda her şeyi görebilmemizi ve duyabilmemizi sağlar.

"Bana hesap numaralarını ve şifreleri verin," diyor Leilani sert bir sesle. Durumu anlamak için yeterince uzun süre içeriye bakma riskini alıyorum.

MacManus yemek odasındaki bir sandalyeye bağlanmış ve o kadar çok kan akıyor ki ona bakmak bile acı veriyor. Keahi, vahşi görünümlü bir kasap bıçağıyla onun arkasında duruyor. Leilani, onun karşısındaki tropikal desenli ikili koltukta rahatça oturuyor. Onun önünde, sehpa kanlı bir pala, bir tabanca (muhtemelen Elias'a ait) ve daha da önemlisi, kayıp iki uydu telefonu duruyor.

"Ne... ne... ne demek istiyorsun, bilmiyorum," diye nefes nefese söylüyor MacManus.

"Oh, lütfen. Francis bir yıl önce senin fonları zimmetine geçirdiğini anladı." Francis? Bu ismi daha önce duymuştum. Vaughn'a bakıyorum, o da tanıyarak başını sallıyor. Aklıma geliyor, MacManus'un CEO'su. Mac, atolden bile

her gün aradığını söylemişti. Mac iletişim kurmadığında, Francis bir sorun olduğunu ilk fark eden ve yardım gönderen kişi olurdu. Ya da olmazdı.

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun, bunlar para çalınacak adamlar değil."

"Ben onların parasını istemiyordum! Shawn. O yaptı. Şirketin daha hızlı büyümesini istiyordu. Daha fazla araştırma. Daha fazla yenilik. Daha fazla... her şey. Onu uyarmaya çalıştım. Sabırlı ol. Her şey yoluna girecek. Ama hayır. Onların *yatırım* fonlarını aldı. Zavallı... aptal... piç."

"Sonra da sen onların parasını almaya devam ettin."

"Hayır diyemedim. Özellikle de Shawn'a yaptıklarından sonra." "Aynen öyle. İlk seferinde anlaşmayı bozmaya çalıştığı için bedelini ödedi , şimdi de ikinci kez mahvettiğin için bedelini ödeyeceksin."

Hareket sesi duyuyorum, bir kez daha bakmaya cesaret ediyorum. Leilani koltuktan kalkmış, göz hizasında, kanlı bir enkaz haline gelmiş koruyucusunun önünde diz çökmüş.

Yüzünde korku ya da sempati görmüyorum. Daha çok kayıtsızlık var, ki bu Keahi'nin bıçağını parmaklarıyla okşarken yüzündeki gülümsemeden daha korkutucu geliyor bana.

Leilani konuşmaya devam ediyor. "Bitti, Mac. Dikkatsiz davrandın. İş ortaklarından çaldın. Operasyonlara çok fazla dikkat çektin. FBI yıllardır seni soruşturuyor..."

"Önemli değil," diye hırıltılı bir sesle MacManus. "Her zaman.. aranırsın. Başarının bedeli budur."

"Evet, ama şimdi Pomaikai'de gömülü bir gizli ajan var. Bunu görmezden gelmek biraz daha zor olacak." "Benim... hatam değil."

"Önemli değil. Brent bana olanları itiraf etti. Onu, yanlış yönlendirilmiş sabotaj eylemlerinden birinde keşfetti ve o da kadının kafasını ezdi. Aptal herif, her an tutuklanacağına inanıyordu. Ama sonra... hiçbir şey olmadı. Bu şans olabilir, ama ben böyle şeylere inanmadığım için, etrafta biraz araştırma yaptım, ortaklarımıza ulaştım. Onlar, operasyonlarınıza gizli bir ajanın yerleştirildiğini çoktan duymuştu. Bu gelişmeden çok memnun değillerdi. Ajanın öldürüldüğünü öğrenince daha da mutsuz oldular.

"Bunu onların güvensizlik oyu olarak kabul edin. Hesap numaraları. Offshore hesapların şifreleri. Onları istiyorum. Daha da önemlisi, Keahi onları istiyor."

Bir başka boğuk çığlık. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Görmek istemiyorum; duymak bile yeterince korkunç. Vaughn elini elime koyuyor ve sıkıca sıkıyor. Vücudunun titrediğini hissedebiliyorum.

Bu durum sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor, sonra aniden, nefes nefese bir ara veriliyor.

"Hesap numaraları. Şifreler."

"Bunu... nasıl... yapabilirsin?"

"Zor bir iş seçtin. Başarısızlığın sonuçları vardır. Ve ben senin hatalarının bedelini ödemem."

"Seni... kızım gibi büyüttüm."

"Beni kaçırdın!" Leilani'nin sesinde ilk kez gerçek bir duygu var. "Beni kız kardeşimden kopardın, tıpkı onun yaptığı gibi..." Leilani sözlerini kesiyor, ama cümlesini tamamlamak zor değil.

Tıpkı Keahi'nin onu anne babasından kopardığı gibi. Daha doğrusu, Keahi onu saçlarını ören, şarkılar söyleyen ve mutfakta güvende tutan annesinden kopardı.

Açıkça görülüyor ki, Leilani çocukluğunu sandığından daha iyi hatırlıyor.

Ve kız kardeşinin kurtarıcı rolü hakkında kendi görüşü var. İlginç.

"Senin için hiçbir zaman gerçek olmadım," diye suçluyor Leilani şimdi. "Ben her zaman sadece bir aksesuar oldum. Cömert kalbinin kanıtı. Tamamen kibirli bir pislik olamazsın, kahramanca kendi çocuğun gibi yetiştirdiğin zavallı küçük yetime bak.

"Ama biliyor musun, Mac? Sen de benim için hiç gerçek olmadın. Sadece kız kardeşim bir gün eve getirdiği bir araçtın. O seni ilk kullandı. Ben seni son kullandım. Ve şimdi işin bitti. Hesap numaraları. Şifreler."

Keahi, bıçağıyla talebini kesin bir şekilde vurgularken keskin bir çığlık attı. "Şu anda, Keahi'nin seninle oynaması için en az bir haftamız var. Bu atol bizim; kimse seni engelleyemez, kimse seni kurtaramaz. Yani, ihtiyacım olan şeyi ne kadar çabuk verirsen, bu iş o kadar çabuk biter. İkimiz de senin o kadar o kadar da sert olmadığını biliyoruz. Hadi bitir şunu, Mac. Bana bilmem gerekenleri söyle."

Sessizlik. Ama iyi anlamda değil. Parmak eklemlerini beyazlatan, giderek artan bir gerginlik.

Sonra:

Çığlıklar. Boğuk sesler. Daha önce mümkün olduğunu bilmediğim tonda ve ses seviyesinde daha da acı verici çığlıklar. Kulaklarımı kapatmaya çalışıyorum. Sanki bu sesi engelleyecekmiş gibi omuzlarımı kamburlaştırıyorum. Ama hiçbir şey işe yaramıyor. Ses kafamın içinde, sinirlerimi yakıyor, uzuvlarımı titriyor, göğsümü gerginleştiriyor.

Vaughn'un kolu beni sarmış durumda. En acı verici türden bir kasırganın ortasında birlikte duruyoruz.

Sonra, artık dayanamıyorum.

Belki MacManus kırılmamıştır, ama ben kırıldım.

Vaughn'dan uzaklaşıyorum. Beni durduramadan, verandanın merdivenlerini tırmanıp ön kapıyı gürültüyle çalıyorum.

Çıglıklar aniden kesiliyor. Ve sonra sessizlik çok ilginç bir hal alıyor.

KEAHI kapıyı açıyor. Elinde damlayan bir bıçak tutuyor ve bana merakla bakıyor.

"Sen," diyor.

"Ben," diye onaylıyorum. "Girebilir miyim?"

Beni anlamaya çalışarak bana kaşlarını çatıyor. Orada durup bunu kabul ediyorum. Hapishanedeki sohbetimizden bunu hatırlıyorum. Keahi rakiplerini güçlerine göre yargılar. Eğer hayatta kalmak istiyorsam, kesinlikle zayıf görünmemeliyim.

Omurgamdan yukarı doğru yayılan titreme hiç yardımcı olmuyor.

"Brent'ten bir mesajım var," diyorum, sadece işleri ilerletmek için. Keahi geri çekiliyor. Oturma odasına giriyorum, kapıyı arkamda hafifçe aralık bırakıyorum. Leilani'yi ve kahve masasındaki eşyaları, silah ve uydu telefonları da dahil olmak üzere, sanki ilk kez görüyormuşum gibi inceliyorum. Bakışlarımı MacManus'tan uzak tutuyorum, sadece kanlı manzara yüzünden değil,

gözlerindeki umut ışığını kaldıramadığım için.

"Brent nerede?" diye sorar Leilani keskin bir sesle, bana neden hala hayatta olduğumu sorgulayan bir bakış atarak.

"İyi misin?" diye soruyorum ona yumuşak bir sesle.

"Tabii ki. Ne demek istiyorsun?" Alnı kırışır ve kaşlarını çatıyor.

"İlk konuştuğumuzda, senin için burada olduğumu söylemiştim. Senin için çalışıyorum.

Hatırlıyor musun?" Yavaşça başını sallar.

"Keahi seni bulmam için beni gönderdi." Katile doğru dönüyorum.

"Aslında beni sen göndermedin, değil mi? Avukatın Victoria gönderdi."

"O her zaman inisiyatifinden gurur duyardı." Keahi gülümser. Gülümsemesi koyu renkli gözlerine yansmaz. Soluk renkli keten gömleği kanla lekeli. Elleri ve kolları sanki kan banyosu yapmış gibidir. Yanağındaki lekeler ve saçındaki kan sıçramaları da cabası.

Güzel Kasap, tüm ihtişamıyla geri dönmüştü.

"Notlar. Hala anlamıyorum. Onların Leilani'den olduğunu iddia ettin, ama o göndermediğini söyledi ve el yazısı da uymuyor."

"Yalan söyledim." Leilani onuru üstlenir. "Çocukça ve özensiz görünmeleri için sol elimle yazdım."

"Ama neden?" Hâlâ kafam karışık.

"Sahne donanımı. Daha sonra, polis burada meydana gelen korkunç toplu trajediyi soruşturduğunda, Keahi'nin beni nerede bulacağını nasıl bildiğini bilmek isteyecekler. Kaçışının nedenini. Bu nedenle, uzun süredir kayıp olan kız kardeşinin ona ihtiyacı olduğunu bildiren bir not aldı. Elbette, bu avukat kadını ikna etmek için yeterince inandırıcıydı."

Leilani yine hafifçe omuz silkiyor. Ne yazık ki, avukat kadın da ölmek zorunda kaldı ve evet, şimdi ben de.

"Ama sen buraya bir not bile sakladın."

"Detaylar önemlidir." Leilani şimdi MacManus'a keskin bir bakış attı. "Müfettişler bu atolü ve tüm kabinleri arayacaklar. Buraya ve oraya saklanmış birkaç uğursuz mesaj, zavallı benim kontrolcü vasım ve onun kötü niyetinden korktuğumun bir başka kanıtı. Tanrıya şükür, kardeşim beni kurtarmak için hapisneden kaçtı. Tabii ki, katliamın tüm boyutunu pişmanlık duyuyorum."

"Ben asla..." Mac boğazını temizler.

"Kapa çeneni." Keahi bıçağını ona doğrultur. Uçunda bir damla kanın birikip, sonra gülünç derecede güzel parke zemine sıçramasını, ürkütücü bir hayranlıkla izlerim.

"Amacın Mac'in niyetleri hakkında şüphe uyandırmaksa, neden bana notları yazdığını yalan söyledin? Yardım çağrını kabul ederek işleri başlatmak daha iyi olmaz mıydı?"

"Hayır!" Leilani artık tamamen öfkelenmiştir. "Henüz çok erkendi! Notlar olaydan sonra içindi. Senin önceden yaygara koparmanı ve başkalarını beni 'kurtarmaya' zorlamasını istemedim. Yemin ederim. Ben senin için tamamen bir yabancıyım. Sadece uzaklaşmak ne kadar zor olabilir ki?"

Beni haklı çıkardı. Öyle ki, kendimi çok aptal hissediyorum. Hatta utanıyorum. Dünyayı kurtarmaya çalıştığım onca yıl boyunca, dünyaya kurtarılmak isteyip istemediğini bir kez bile sormadım. Bir an bile, kendimi bu işin dışında tutmamın herkes için daha iyi olabileceğini düşünmedim.

Sanırım bu adadaki tek kibirli pislik MacManus değilmiş.

"Noodles kedisi," diye soruyorum sonunda. "Kendi iyiliğim için. Lütfen bana

—Noodles kedinin olayı nedir?"

Keahi ilk kez gülümsüyor. Bu gülümseme o kadar içten ki yüzünü aydınlatıyor, yanaklarına bulaşmış kanla korkunç bir tezat oluşturuyor.

"Noodles, Leilani'nin evindeki en sevdiği ahır kedisiydi. Onu yavruyken evcilleştirmişti. Her yere onu takip ederdi."

Leilani'nin bir kez daha boşalmış yüzüne gizlice bakıyorum. Bu hikayeyi sevmediğini anlıyorum. Bu yüzden maskesini sıkıca yerine takıyor.

"Bir gün, Noodles ona saldırdı. Çığlıklarını duyup koşarak geldim. Kedi çıldırmıştı..."

"Distemper," diye ekledi Leilani keskin bir sesle. "Babam hayvanlar için veteriner bakımına inanmazdı."

"Ya da insanlara doktor bakmasını," diye ekledi Keahi. "Kediyi kovamadım. Onu öldürmek zorunda kaldım."

"Noodles'ı vurdun mu? Kız kardeşinin en sevdiği kediciği öldürdün mü?"

Keahi bana sert bir bakış attı. "Başka seçeneğim yoktu. Vahşileşmişti. Leilani'yi koruyordum."

"Sahte notunda sahte bir şifre." Konuyu düşünürüm. "Daha sonra polis tarafından sorgulandığında" — Leilani'yi işaret ederim — "bu çocukluk trajedisi hikayesini ve kendi tarzında kız kardeşine neye ihtiyacın olduğunu nasıl anlattığını anlatacaksın. Seni taciz eden hayvanı öldürmesi için."

"Detaylar önemlidir," diye onaylar Leilani. "Peki, Brent'in mesajı?"

"Kesinlikle." Keahi'ye dönerim. "Bütün bunlar bittiğinde seni öldüreceğini biliyorsun bana söyledi. Leilani de biliyor ve onaylıyor." Şok etkisi yaratmaya çalışıyorum, ya da en azından böl ve yönet taktiği. Bunun yerine, Keahi şakacı bir gülümsemeyle yanıt verir. Kız kardeşi ile birbirlerine bakışırlar. "Görünüşe göre sen her şeyi biliyorsun," diye eklerim. Bu iş iyi gitmiyor.

"Nedense, bu küçük operasyonda benimle ortaklık yapmaktan küçük operasyonda benimle ortaklık yapmaktan dolayı gergindi." Keahi kanlı bıçağın kenarını başparmağıyla okşadı. "Leilani onun sinirlerini yatıştırmak için ona bir şeyler söylemek zorunda kaldı."

"Bütün bunları bir tabloya yazdın mı?" diye Leilani'ye soruyorum, gerçekten merak ediyorum. Kahve masasına yaklaşıyorum. "Yani, Brent'e bu iş bittiğinde kız kardeşini öldürebileceğini söylerken, Keahi'ye de iş bittiğinde sevgilisini öldürebileceğini garanti ediyorsun. Bu kadar yalanı nasıl takip ediyorsun? Ve ikisi de

MacManus'un bu işin tek aracı olmadığını fark ediyor mu? Onlar da senin için sadece birer hedef."

Hedefime iki adım kala, vücudum titriyor, adrenalin seliyle uzuvlarım sallanıyor.

Leilani'ye dikkatle bakıyorum. "Sadece anlamaya çalışıyorum... Bu senin gençlik isyanın mı, sonunda hayatının kontrolünü ele geçirmek mi? Yoksa bu tamamen profesyonel bir şey mi, düşmanca bir devralma mı?"

Leilani tabancayı alır ve bana doğrultur. "Bu, çeneni kapat dememdir. Şimdi, Brent'in mesajı nedir ve neden kendisi burada değil?"

"Belki de önemi yok," diye yumuşak bir sesle devam ettim. "Her halükarda, sen yıkılmışsın. Keahi, içindeki boşluğu doldurmak için yetişkin erkekleri öldürdü. Sen ise, birkaç kuruş kazanmak için bütün bir adayı katletmek üzeresin. Unutma, kız kardeşin bir örnekse, bu yeterli olmayacak. Senin mutluluğunun önünde duran biz değiliz. Sensin."

"Mesaj ne lan?!"

"Ah, evet, o. Özür dilerim: Brent, öldüğünü bildirmekten üzüntü duyar. Çünkü onu bir tuzağa düşürdüm. Ve bir tüfek kafasını uçurdu."

Hızla öne atılıyorum, en yakın uydu telefonunu kapıyorum ve kapıya doğru koşuyorum.

Keahi bıçağıyla bana doğru saldırıyor. Leilani de şüphesiz sırtıma nişan alıyor.

Sonra Vaughn yan pencerede belirip av tüfeğini ateşlediğinde, yıkıcı bir patlama duyuldu.

Çığlıklar. Belki onların. Kesinlikle benim.

Bacağımın alt kısmında yakıcı bir acı hissediyorum. Durmuyorum. Keahi öfkeyle bağırarak peşimden koşarken ben koşmaya devam ediyorum.

BÖLÜM 39

AV TÜFEĞİNDEN İKİNCİ BİR PATLAMA. Vaughn, Keahi'nin sırtına ateş ediyor, o da peşimden koşuyor. Nereye gittiğimi veya ne yaptığımı bilmiyorum. Tamamen içgüdülerimle hareket ederek, aşağıdaki sahildeki dalgaların vurduğu okyanusa doğru koşuyorum.

O benden daha güçlü. Kesinlikle daha öfkeli ve daha ölümcül. Daha hızlı olduğumu ummam gerek.

Sadece sıkışmış kumda koşmak daha kolay olduğu için değil, aynı zamanda sahilin yukarısında yengeç yuvaları olduğu için suya yaklaşıyorum. El fenerimi açacak vaktim yok ve o deliklerden birinde bileğimi kırma lüksüm yok.

Arkamda silah sesleri duyuyorum. Leilani Vaughn'a ateş mi ediyor? Bununla ilgilenemem. Kaçıp, yardım çağırmak için saklanacak bir yer bulabilirsem yeter. Vaughn ofisinde ilk gün ne demişti? Acil tıbbi tahliye için üç ila beş gün sürer mi?

Önümüzdeki otuz dakikayı hayatta kalabileceğime inanmakta zorlanıyorum, ama kurtarma süresini birkaç güne indirmek diğerlerini kurtarmak için yeterli olabilir. Elime geçen her umudu değerlendireceğim.

Arkamdan daha fazla ses geliyor. Belki de nefes nefese soluklanma sesi. Yaklaşan ayak sesleri.

Dalgaların çalkantısı ve kuşların çığlıkları arasında bunu belirlemek zor.

Omzumun üzerinden hızlıca bakmaya cesaret ediyorum, neredeyse takılıp düşüyordum.

Ay ışığının loş parıltısında, Keahi'nin korkutucu bir hızla aramızdaki mesafeyi kapattığını görüyorum. Bu kadın hapisteyken nasıl bu kadar formda kalabildi bilmiyorum, ama onu kesinlikle geçemem. Otuz dakika daha yaşamayı unutun. Üç dakikam kaldı.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Düz bir çizgide devam edersem, büyük olasılıkla dalgalarda parçalanırım. Ağaç sınırına ulaşabilirsem, saklanacak bir yer bulabilirim.

Siktir et. Ormanın davetkar kenarına doğru sert bir sağa dönüş yapıyorum. Kum hızla sertlikten yumuşaklığa, neredeyse geçilmez hale geliyor. Koşma sesleri. Saklanmak için koşan yengeçler. Kalbimin korku dolu atışlarının üstüne çıkan sesi takip etmeye çalışıyorum. Yengeçlerin sol taraftaki yuvalarına kaçması, sağa zikzak yapmam anlamına geliyor. Sağdan gelen sesler beni sola zikzak yapmaya zorluyor.

Kalın bir Pisonia ağacı tam önümde belirir, ben ona doğru sendeleyerek ilerlerken yuvalarındaki boobies dağılıyor.

Keahi'nin öfkeli çılgınlığını, yapraklı dalların altındaki yere yüzüstü düşene kadar fark etmiyorum bile.

"Lanet olsun!" diye bağılıyor.

Dört ayak üstüne kalkmayı başarır, çekinerek dışarıya bakarım.

O kumların üzerinde, bıçağı önündeki bir yerde bırakmış. Ben izlerken, sol ayağını bir delikten çıkarır, sonra dizini göğsüne doğru çeker. Yengeç yuvası. Bir adamı bıçakla öldürmenin daha fazla yolunu biliyor olabilir, ama atolün yerel nüfusu hakkında ne yazık ki hiçbir şey bilmiyor.

Uydu telefonunu düşürdüm. Körü körüne elimi uzatıp etrafımı yoklarken, Keahi'yi dikkatle izliyor, onun toparlanıp tekrar peşime düşmesini bekliyorum.

Ancak ayağa kalkmıyor. Karanlıkta ayak bileğinin durumunu anlayamıyorum, ama ne yaptıysa, şimdilik onu hareketsiz hale getirmiş gibi görünüyor.

Kendi bacağımın yandığını fark ettim. Tereddütle eğildim. Sağ baldırım dalgalardan ıslanmış ve kumla kaplanmıştı. Ama sonra, kasın en kalın kısmında...

Belirgin bir delik hissediyorum, sıvı akıyor. Kan. Kurşun deliği. Av tüfeği saçması deliği mi? Vurulmuşum.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Dört ayak üzerinde kalıyorum.

Tam o sırada Keahi'nin yanındaki kumsalda ikinci bir silüet belirir.

Lütfen Vaughn olsun, lütfen Vaughn olsun, lütfen Vaughn olsun...

Leilani görüş alanıma girer, elinde tabancayı tutarak aramızdaki mesafeyi kapatır.

"NE OLDU?" diye sorar Leilani kız kardeşine, gözleri

"NE OLDU?" LEILANI kız kardeşine soruyor, gözleri etrafı tarıyor. Çömeliyorum, Pisonia ağacının yapraklı gölgesinin altında kaybolmak istiyorum.

"Ayak bileğim... lanet olası ayak bileğim burkuldu. Kahrolası plaj."

"Yengeçler yeraltında yuvalar kazarlar. Kum deliklerle doludur."

"O zaman lanet olası yengeçler. Arkada, av tüfeği olan kimdi?"

"Vaughn. Mac'in arkadaşlarından biri ve proje yöneticisi. Sorun yok. Onu vurdum."

Yere yapışmış halde, irkilirim, ses çıkarmamaya çalışırım. Leilani hala orada duruyor, silahı tutarken Keahi sahilde kıvrılmış halde bacağını tutuyor.

"Bu berbat bir durum," diye inliyor Keahi sonunda.

Leilani buna itiraz etmez. "Sence kırıldım mı?" diye sorar.

Keahi'yi izliyorum, kız kardeşini daha dikkatli inceliyorum, belki de ilk kez Leilani'nin silahını sihirli bir şekilde cebine koymadığını fark ediyorum.

"Bence sen harikasin," diye cevaplar Keahi sakın bir sesle. "Bence sen başıma gelen en güzel şeysin. Hastaneden çıktığımda, seni bulamadığımda... Oahu'yu didik didik aradım, pua lei. Seni geri getirmek için her şeyi yapardım."

"Beni uzak tuttu. New York'ta. Gürültü, kokular. Hawaii'yi çok özledim. Seni özledim."

"Asla unutmadım. Asla affetmedim. Hapiste geçirdiğim her gün dahil, hepsi buna değdi çünkü beni sana geri getirdi."

"Brent'e yalan söylemedim," diyor Leilani kız kardeşine. "Sana yalan söyledim. Ona seni öldürmesini söyledim. Ve bunu içtenlikle söyledim."

Keahi kıpırdamıyor. Konuşmuyor. Daha iyi görebilmek için birkaç santim öne doğru kayma riskini alıyorum. Orada, ay ışığının altında: Silahlı, ayakta duran küçük kız kardeş. Kumlara kıvrılmış, açıkça yaralı büyük kız kardeş. İkisi de aralarındaki boşluğu izliyor, arkalarında okyanus dalgaları çırpınıyor.

"Anneme ne yaptığını biliyorum." Leilani'nin elindeki silah ilk kez titriyor. "Bana kalmamı söyledin, son bir şey için geri dönmen gerektiğini söyledin. Ama ben korktum. Yalnız başına garaj yolunun sonunda durmak istemedim. Bu yüzden seni eve kadar takip ettim. Seni gördüm, ellerin onun boğazını sıkıyordu. Boynunu kırdın. O ise orada durup sana izin verdi."

"Babam bizi bıraktığı için onu öldürürdü. Eğer bir şey hatırlıyorsan, bunu anlamalısın. Ama önce onu ölümüne dövdü. Benim yöntemim daha az acı vericiydi. O da bunu biliyordu."

"Ne tür bir çocuk annesini öldürür?" diye mırıldanır Leilani.

İkisi arasında aniden gerginlik artar. Aniden anladığımda nefesimi tutarım. Sonra Leilani şöyle der:

"Sen benim kardeşim değilsin." "Hayır."

“On dört yaş fark var. Sanki annem hiç hamile kalmamış, başka bebek doğurmamış gibi. Sonra sihirli bir şekilde beni doğurdu.”

“Seni her zaman sevdim...” Keahi'nin sesi net ve kararlıydı.

"O benim babam mı? O ve sen? Onu benim babam ve dedem yapan. O kadar hasta ve sapkın mıydı?"

"O artık yok, önemli olan tek şey bu."

"Neden önce onu öldürmedin? Neden annemle başladın?"

"Çünkü nasıl yapacağımı bilmiyordum!" Keahi patlar. "Çünkü ben de sadece bir çocuktum. Elimden gelenin en iyisini yaptım ve ikimizi de oradan çıkardım."

"Annem bize bilet aldıktan sonra sen onun boynunu kırdın!"

"Bizi oradan çıkardım..."

"Mac'in kollarına."

"O babam kadar kötü değildi..."

"Aynen öyle. Sen de o kadar kötü olana kadar onu dövmeye devam ettin. Sen bozuk birisin."

"Şiddet olmadan yaşamayı bilmiyorsun." Keahi cevap vermez.

"Ve ben korkunç bir bilmeceye cevap veriyorum," diye devam eder Leilani. "İki canavar çiftleştiğinde ne elde edersin? Beni elde edersin. Boş, duygusuz, kırık beni."

"Gülüştüğünü hatırlıyorum," diye sertçe konuşur Keahi. "Kıkırdamanı hatırlıyorum. Beni ya da annemi gördüğünde yüzünün aydınlanmasını. Kollarını boynuma dolayıp sıkıca sarılmanı..."

"Hiçbirini hatırlamıyorum."

"Sen aramızdaki en iyisiydin..."

"Orange Kitty'yi öldürdüm. New York'ta. Bir gün, ağlayacak mıyım diye görmek için boynunu kırdım. Ağlamadım."

"Sen güçlüsün. Aferin sana; bu dünyada kadınlar güçlü olmak zorunda. Az önce başardığına bir bak. Mac, tüm serveti, operasyonu, iş ortakları. Artık hepsi senin. Siktir et onu. Her şeyi sen kazandın. Olması gerektiği gibi."

"Sence Brent öldü mü?" Hafif

bir tereddüt. "Muhtemelen." "O

bizim kaçış planımızdı."

"Başka bir plan yaparız."

"Nasıl? Uçak kullanmayı bilmiyoruz."

"O zaman bunu bekleyeceğiz bekleyeceğiz resmi kurtarılmayı Sen söyleyebilirsin onlara onlara her şeyi her şeyi yaptığımı söyleyebilirsin. Suçu üstleneceğim. Senin için, Leilani, her şeyi yaparım."

Sana hiçbir şey. Bunca yıl boyunca... Gördüğüm tek kişi sendin. Özlediğim tek kişi sendin. Pua lei... Honolulu sokaklarında dolaşırken, eski evimizin gölgelerine geri dönmek zorunda kalırken, sonsuza kadar bir hapisane hücresinde kilitli kalırken, seni her yerde gördüm. Seni her zaman her yerde göreceğim."

Leilani elini yanağına götürdü. Gözyaşlarını mı siliyordu? Ay ışığında anlayamıyorum ve kendi itirafına göre o ağlamaz, ama merak ediyorum. Bu konuşma hiç beklemediğim bir şeydi. Leilani'yi tüm bunları ergenlik isyanı veya maddi hırs nedeniyle yaptığını suçlamıştım. Ama belki de bu onların aile terapisi versiyonuydu?

"Bu atolde hala öldürmemiz gereken çok daha fazla insan var."

"Ayak bileğimi sarmama izin ver, sonra hallederiz."

"Şiddet umurumda değil. Açıkçası, bu konuda pek bir şey hissetmiyorum. Ama yorgunum Keahi. İleriye bakıp sadece yorgunluk hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

"O zaman önce dinlenelim. Frankie uydu telefonlarından birini alıp kaçmış olsa bile... Kurtarma ekibi gelene kadar günler geçecek. Bolca zamanımız var. Gerisini ben hallederim."

"Hâlâ bir tüfekleri var. Ve şimdi dağınık durumdalar ve yüksek alarmda. Bunlar, seks vaadiyle evine çektiğin aptal köylüler değil. Sana hazırlar."

"Bazı numaralarım var."

"Yorgunum."

"Sen gençsin. Dinlenir ve iyileşirsin."

"Sonra ne olacak? Ne olacak? Ölecekler. Belki. Kurtarma ekibi gelecek ve hikayeme inanacak. Belki. Mac'in eski hayatına döneceğim ve her şeyi devralacağım. Belki. Sonra ne olacak? Seni çok uzun zamandır nefret ediyorum. Seni, babamı ve Mac'i. Üçünüz her şeyi yaptınız, her şeyi aldınız, her şey oldunuz. Sanki benim tüm dünyanın merkeziydiniz, ama hiçbiriniz beni umursamadınız. Her zaman her şey sizinle ilgiliydi. Ve ben bunu biliyordum. Bunu değiştiremedim. Önceden değil. Sadece nefret edebilir, kin besleyebilir, planlar yapabilir ve entrikalar çevirebilirdim... Öfke benim tek gerçek duygum. İntikam benim tek gerçek görevim. Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Onsuz kim olduğumu bilmiyorum."

"Öğrenmek için bolca vaktin var. Hala çok gençsin..." "O zaman neden kendimi bu kadar yaşlı hissediyorum?"

"Pua lei..."

"Teksas'ta olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Leilani aniden. "Aynı odayı paylaşıyorduk. Hâlâ gözümün önüne geliyor. Küçük, karanlık ve o kadar dardı ki

iki tek kişilik yatak neredeyse birbirine
değiyordu." "Evet."

"Karanlığı nefret ederdim. Ama sen elimi tutardın. Ben uykuya dalarken. Her uyandığımda. Parmakların benim parmaklarımı kavrardı. New York'taki ilk yılımda, sana o kadar çok uzandım ki." Leilani hareket ediyor, yere çöküyor. Ben izlerken, kız kardeşinin yanına uzanıyor. Kolunu uzatıyor. Keahi yavaşça onun yanında uzanıyor. O da elini uzatıyor, parmakları kız kardeşinin, kızının parmaklarını buluyor.

Ve öylece yatıyorlar.

"İnfazını beklerken ölümden korktun mu?"

"Hayır."

"Peki şimdi?"

"Seninleyim, pua lei. Hiçbir şeyden korkmuyorum." Keahi başını yana çevirir, kızının gözlerine bakar. "Hâlâ her yerde seni görüyorum."

"Ben görmüyorum."

Leilani tabancayı kaldırır. İlk kurşunu annesinin kafasına ateşler. İkincisini ise kendi kafasına.

Kumlara yığılır, silah sesleri yankılanarak uzaklaşır.

Bir an sonra, bir sonraki dalga kıyıya vurur ve kuşlar tekrar başının üzerinde uçmaya başlar.

BÖLÜM 40

MacManus'un kulübesine geri dönmek için sendeleyerek yürüdüm, elimde uydu telefonu, 911 çağrımı cevaplayacak kadar şanssız olan zavallı birine konuşup duruyordum.

"Acil tıbbi yardıma ihtiyacımız var. Çok sayıda yaralı var. Silahla vurulanlar, beyin sarsıntısı geçirenler, işkence görenler..." "Hanımefendi..."

"Şu anda ölmüş olabilir. Emin değilim. Onu son gördüğümde, bir slasher filmindeki kurban gibi görünüyordu. Sadece kan kaybı bile..."

"Hanımefendi, acil servislere şaka telefonları yapmak suçtur..."

"Güzel Kasap. Birkaç gün önce Teksas'tan kaçtı. Buraya, Pomaikai'ye geldi. Yardım aldı. Ama şimdi öldü. Kız kardeşi onu vurdu. Aslında, kızı. Tamam, bir aile üyesi onu öldürdü. Ama önce çok sayıda katliam yaptı."

"Üzgünüm hanımefendi, acil durumunuzun niteliği nedir?" "Kaçan seri katil. Çok sayıda kurban var. Pasifik'in ortasında." "Neredesiniz?"

"Pomaikai. Uzak bir atol. Ekvatorun yakınında. Helikopterler, tıbbi tahliye ekipleri gönderin. Sahil Güvenlik, Donanma, Deniz Piyadeleri. Herkesi gönderin. Yardıma ihtiyacımız var."

Sonunda MacManus'un kulübesinin bulunduğu yere varıyorum. Tüm ışıklar hala açık, karanlıkta uzun süre yol aldıktan sonra neredeyse gözleri kamaştıran şiddetli bir parıltı.

Orada, verandanın merdivenlerinin diğer tarafında, yalnız bir silüet yere yığılmıştı.

"Yardım gönderin!" Uydu telefonuna son bir kez daha bağıyorum. Sonra telefonu yere bırakıp Vaughn'a doğru sendeleyerek ilerliyorum.

Ona ilk dokunduğumda inliyor. Bunu olumlu bir işaret olarak alıyorum. Yan tarafı kanla ıslanmış. Ne kadar kötü olduğunu anlamak için çok karanlık, ama durumun iyi olmadığına eminim. Onu uyandırmak için sertçe sallıyorum ve biraz ikna ederek kolunu omzuma doluyorum. Birlikte merdivenleri tırmanarak kulübeye giriyoruz.

Vaughn'u koltuklardan birine oturtuyorum. Tişörtü kanla yapışmış durumda.

Yine inliyor. "Seni... takip etmeye... çalıştım. Hareket edemedim."

"Sorun yok. İkisi de öldü. Leilani ve Keahi. Artık onlar için endişelenmene gerek yok."

Onu, hala yemek odasındaki sandalyeye bağlı olan MacManus'u kontrol etmek için bir süre yalnız bırakıyorum.

Çok fazla kan var, çok fazla kesik yara var. Nereye dokunacağımı bilmiyorum. Sonunda, sandalyeyi mümkün olduğunca kanepeye yaklaşıtıyorum. Sonra mutfak makasıyla bağlarını kesip onu yan yatırarak yastıkların üzerine yatırıyorum.

İnlemiyor, hiç ses çıkarmıyor. Coğunlukla boğulma sesleri duyuyorum, ama onlar benden geliyor.

Havlular, ilk yardım çantaları. Bulabildiğim her şeyi topluyorum ve sehpaye yığıyorum. Hareketlerim kısa ve sarsıntılı. Bacağımın tamamı yanıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Şok, kan kaybı, her ikisi de.

Hareket etmeye devam ediyorum, Vaughn'un kurşun yarasını gazlı bezle sarıyorum. MacManus'un kanlı kollarını havluyla sarıyorum. Boynundaki özellikle büyük bir kesikleri bandajlıyorum.

Sonra yine sallanmaya başlıyorum, ön kapıya doğru sendeleyerek ilerliyorum. Kendimi zorlayarak dışarı çıkıyorum, merdivenlerden aşağı iniyorum ve UTV'ye doğru ilerliyorum.

İşte bu. Son bir hamle. Diğerlerini bulmak. Hepsini kulübeye çağırmak.

Onlara her şeyin nihayet bittiğini söylemek için.

Tabii ki, aslında hiç bitmedi.

Acil tıbbi tahliye için üç gün gerekmiyor. İlk helikopter, Charlie'nin çok daha büyük güçlere yaptığı çok daha kısa bir çağrı üzerine, ertesi gün sabah ortasında iniş yapıyor. Ronin, helikopteri pistte karşılamakla onurlandırılıyor.

Ne dediğini bilmiyorum. Sıcak ve soğuk hissediyorum, bilincimi kaybedip geri kazanıyorum. Bacağımdaki yara, enfeksiyon, bir şey. Trudy ve Ann sırayla yüzümü soğuk bezlerle yıkarken bana sıvı verirler.

Kaptan Marilee ve MacManus ilk helikoptere biniyorlar. Kısa süre sonra bir helikopter daha geliyor; sonra her yerde mavi tulumlu insanlar koşuşturuyor gibi hissediyorum

her yerde koşuşturuyorlar. Beni sedyeye koyup havalandırıyorlar ve bir anda gökyüzündeyim, parıldayan okyanus altımda akıp gidiyor.

Kısa bir ara. Dalgalar geminin gövdesine çarpıyor. Sonra yine yukarı, yukarı, yukarı, havada uçuyorum.

Bir sonraki hatırladığım şey, bipleyen makineler ve bembeyaz koridorlar. Hastane çarşafı, hastane yatağı.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum, ateşin cildimi yakıp kül ettiğini hissediyorum. Ama sorun değil, diyorum. Her zaman yeniden büyüyebilirim.

Tanıdık sesler.

Trudy ve Ann. Tannis ve Emi. Fransızca bir tirad.

"Vaughn?" diye sormaya çalışıyorum. Ama dudaklarım hareket etmiyor; kelime hiç çıkmıyor.

"Dinlen," diyor Ann omzuma hafifçe vurarak. Ben de öyle yapıyorum.

Bir sonraki hatırladığımda, Charlie yatağımın yanındaki sandalyede oturuyor. Uzun süre ona bakıyorum, tüm bu sahnenin gerçek mi yoksa yeni bir deliryum aşamasına mı ulaştığımı anlamaya çalışıyorum.

O kocaman bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve tuz-biber rengi buklelerini sallıyor.

Kesinlikle gerçek gibi görünüyor.

"İşte buradasın, Uyuyan Güzel. Küçük bir kurşun yarasını uzun bir tatil yapmak için bahane olarak kullandığını düşünmeye başlamıştık."

Ağzımı açtım ve birkaç ses çıkardım.

O da ipucumu anlar ve bana plastik bir bardak su getirir. Pipetten birkaç yudum alırım ve kendimi daha iyi hissederim.

"Kafan," diyorum.

"Gayet iyi. Ne demişler, dayak yiyip de ayakta kalan." "Kaptan... Marilee."

"Durumu stabil. Buradan çıkıp gitmesi için biraz daha zamana ihtiyacı var, ama her geçen gün güçleniyor."

Bir sonraki soruyu sormak istemiyorum neredeyse: "Vaughn?"

"Kaburgalarına kurşun isabet etti. Özellikle dövmesine zarar verdi. Yalan söylemeyeceğim, kesinlikle düzeltilmesi gerekecek. Geri kalanı iyi iyileşiyor."

Zayıf bir gülümsemeyi başarır, bilinçli olarak ayak parmaklarımı kıpırdatmaya çalışırım ve her iki ayağımın da tepki vermesine minnettarım.

"Sen iyisin." Charlie yatağımın kenarını okşadı. "Doktorlar yorgun olduğunu söylediler, ama bence bu bizim küçük talihsizliğimizden önceydi. Baldırında bir saçma yarası vardı, o kadar kötü olmamalıydı, ama enfeksiyon kapmışsın. Anlaşılan, açık yaraları çamurlu kumsallarda ve kuş pislikleri arasında sürüklememek gerekiyor. Bir dahaki sefere not alalım."

Yüzümü buruşturuyorum. Biraz daha su içiyorum.

"MacManus yaşayacak. Resmi olarak kendi plastik cerrahını talep edecek kadar neşeli. Ama..."

"Leilani ona sırtını döndü. Bütün bunlar, onu ortadan kaldırmaya çalışan oydu.

Görünüşe göre, iş ortakları ikisini de ortadan kaldırmadan önce." "Bu konuda, federal tanık olmayı kabul etti. Koruma karşılığında koruma altına alınması karşılığında suç patronu arkadaşlarının para aklama suçlarını ifşa edecek. Eski hayatına geri dönmeyecek ve bunun farkında."

"Arkadaşın. Cesedini bulduğumuz gizli ajan mı?"

"Onu eve getirdik," diye ekledi Charlie sessizce. "Ona hak ettiği cenazeyi ve ailesine ihtiyaç duydukları kapanışı sağladık."

"Pomaikai? Projeye ne olacak? Aolani'nin tasarımı?" " , , federal hükümeti , resmi olarak dondurdu ,

MacManus'un varlıkları, hiçbir şey. Muhtemelen, ceza indirimi anlaşmasının bir parçası olarak yasadışı işlemlerinden elde ettiği tüm karları kaybedecek. O zaman, atol ABD'nin mülkiyetine geçecek. Belki onu aşırı çalışan FBI ajanları için bir tatil beldesi haline getirebiliriz. Bunun için baş mühendis olarak geri dönmeye gönüllü olurum."

"Senden şüphelendiğim için özür dilerim."

"Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Gizli görev yapmanın bedeli bu. Şimdi, gerçek kimliğime geri döndüğüm için, Leilani ve Keahi'ye sonunda ne olduğunu tam olarak bilmem gerekiyor. Bana her şeyi anlat."

Bir saat sonra Vaughn'un odasını buluyorum. Hastane koridorlarında hastane önlüğüyle dolaşmak benim için ilk kez olmuyor ve sanırım, hayat seçimlerimi göz önüne alırsak, son kez de olmayacak. Vaughn'un hayatta ve nispeten iyi durumda olduğunu, televizyon kanallarını gezdiğini görünce hala inanılmaz derecede minnettarım.

Ben içeri girer girmez uzaktan kumandayı hemen indirip kapatma düğmesine basıyor. Uzun bir süre, birbirimize bakıp, çok iyi bildiğimiz yüzlerimizin üzerindeki yeni şişlikleri ve morlukları inceliyoruz.

Yatağına yaklaşıyorum. "Selam."

"Selam."

"Ölmemişsin."

"Sabah uyandığımda öyle hissetmiyorum." Bandajlı bacağıma işaret ediyor. "Bacağı nasıl?"

"Kesilmedi. Bu, beni vurduğun anlamına mı geliyor?" "Ya da bir av tüfeğı saçmasına çarptın."

"Haklısın." Çok rahatsız görünümlü, sırtı düz bir sandalyeyi tutup yaklaştırdım. "Peki. Kaplumbağa dövmen kurtulamamış, üzüldüm."

"Korku filmi gibi görünüyor. Ama kayıplar söz konusu olduğunda, bunu kabul ederim." "Marilee'nin iyileştiğini duydum."

"Tamamen dik duran ve tur atan Charlie'den mi anladım?"

"Evet. Ayrıca Trudy ve Ann her gün uğruyorlar. O ikisi her şeyi biliyorlar."

"Şef Kiki ile bir restoran açacaklarına dair bir söylenti duydum." "Hayır!"

"Daha garip şeyler de oldu," diyor Vaughn. "Yani, bir seri katilden kurtulduktan sonra, neredeyse her şey mümkün görünüyor."

"Doğru." Kollarımı yatağının kenarına koyup başımı üzerlerine yasladım. "Bundan sonra nereye gideceksin?"

"Muhtemelen Washington'daki ailemin evine. Bir iki ay kendimi toparlayıp, sonra yeni bir proje bulacağım."

"İşe mi döneceksin?"

"Ben boş durmayı seven biri değilim. Sen?" "Ben de boş durmayı sevmem."

"Bir sonraki davayı düşündün mü?"

"Düşündüm. Düşünmeliyim."

Düşünebilirim."

"Ama..."

"Aynı yerde çok uzun süre kalmayı sevmiyorum," diyorum aniden, gözlerimi ona dikerek. Onda bir şey var. Bir saniye sürüyor, sonra anlıyorum. Dikleşir, kolumu uzatır ve saçlarını elime alıp, uçları dikleşene kadar tararım. Parmak uçlarıma yumuşak bir his verir. Saçlarını birkaç kez daha tararım, onun için değil, kendim için, sonra geri yaslanırım. "Daha iyi."

"Daha iyi mi?"

"Şimdi kendine benziyorsun."

Gözleri, johnny giysili vücudumu baştan aşağı süzer. "Sen de farklı görünüyorsun. Hala ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Seni kızdırmıyorum," diye ekliyorum. "Henüz."

"Ahh, kesin öyledir. Evet, ne diyordun?"

"Evet, o. Ben sabit bir adresi olan türden bir kız değilim."

"Çoğu insan öyle değildir."

"Her zaman kendimde bir sorun olduğunu düşünmüşümdür. Yani, etrafına bakarsan, herkesin hayatı aynıdır: tek bir iş, tek bir ev, tek bir tür gün. Sanki gizli bir topluluk gibi, ama ben oraya girmek için gerekli sihirli şifreyi hiç bilemedim."

"Peki şimdi?"

"Hiçbir yerden gelen diğer insanlarla tanışmayı sevdim. Dünyayı dolaşan, burada, orada ve her yerde iş bulan bir grup vagabond olduğunu bilmek bana umut veriyor ve ne kadar çok dolaşırlarsa o kadar mutlu oluyorlar, özellikle de hiçbir yerden gelen diğer insanlarla birlikteyken."

"Ah, gizli topluluk içindeki gizli topluluk. Bizi buldun!"

"Hayır, daha çok siz beni buldunuz." Ona dikkatle bakıyorum. "Ben sadece benim. Ve benim için, ben yeterliyim. Uyum sağlamaya, uyum göstermeye, başkalarının benim olmam gerektiğini düşündüğü kişiye dönüşmeye, başkalarının benim yapmam gerektiğini düşündüğü şeyleri yapmaya, başkalarının benim istemem gerektiğini düşündüğü şeyleri istemeye çalıştığım da..."

"Ben sadece benim," diye tekrar ediyorum. "Ve benim için, ben yeterliyim."

Vaughn, sanki gerçekten mantıklı konuşuyormuşum gibi bilgece başını sallar. Onu çok güzel buluyorum.

Bir kez daha derin nefes alıp, yavaşça veriyorum. "Ve yorgunum," diyorum basitçe. "Derinden, içten, bir dakika dinlenmeye ihtiyacım var türünden bir yorgunluk. Bu uzun sürmeyecek. Bir gün, bir makale okuyacağım ve o makalede bir şey içimdeki bir şeye hitap edecek ve gitmem gerekecek. O kadar çabuk. Gideceğim."

Yine başını sallar.

Onun sessizliğini cesaret olarak alıyorum, sandalyeden kalkıp yatağının kenarına tırmanıyorum. Yüzü kızarıyor. Bir monitör bip sesi çıkarıyor. Ben ona yaslanıp başımı hafifçe omzuna koyarken ikimiz de bunu görmezden geliyoruz. Kolu beni sarıyor.

"Belki bir, iki ya da üç hafta," diye mırıldandım sonunda, "benimle birlikte hiçbir şey yapmadan geçirmek ister misin?"

"Washington'a gelebilirsiniz," diye sertçe başlar.

"Hawaii'yi hala görmedim."

"Ya da arkadaşlarımdan Big Island'da bir evi var," diye aceleyle ekliyor.

Başımı yukarı kaldırıyorum. Mavi gözleri koyu. Bu rengi seviyorum. Heyecan verici beklenti, fırtına öncesi sessizlik.

Parmaklarımla onun tıraşsız sakalını okşuyorum. Boğazındaki çizgi, köprücük kemiğinin hattı.

Hastane, onun okyanus havasının keskin kokusunu ondan çalmıştı. Ama o hala kendisiydi. Daha da içime çekildim, vücudunun ısını, kucaklamasının rahatlığını içime çektim. Derin ve sakin bir nefes daha aldım ve vücudumdaki gerginliğin çözülmeye başladığını hissettim. Burada dinlenebilirim. Burada iyileşebilirim.

Bir gün, bir ara, buradan ayrılacağım. Ama o zamana kadar...

"Benim adım Frankie," diye fısıldıyorum ona. "Uzun bir alkolik aileden gelen, iyileşme sürecinde olan bir alkolikim. Yağmur yağdığında üzülürüm ve kayıp kişileri bulmaya takıntılıyım, ama seri katiller için çalışmayacağıma yemin ettiğimi bilmelisin."

"Merhaba Frankie. Ben Vaughn. Ben de iyileşmekte olan bir alkolikim. Proje yöneticisiyim, sistemin dışında çalışmayı tercih ederim ve hayatım boyunca, başkalarının hayatına mal olan bazı büyük hatalar yaptım. Ama ara sıra, hayatı yaşamaya değer kılan oldukça şaşırtıcı keşifler de yapıyorum."

"Beni biraz özleyeceğine söz ver. Her şey bittiğinde. Beni ara sıra hatırlayacağına söz ver."

"Frankie, seni ara sıra hatırlayacak pek çok insan var. Ben de onlardan biri olduğum için mutluyum."

Gözlerimdeki acıyı silmek için gözlerimi kırpiyorum. Elimi tekrar göğsüne koyuyorum, kalbinin düzenli atışını hissediyorum. Bu beni sakinleştiriyor, beni gittikçe daha derine çekiyor, bir de bakıyorum ki göz kapaklarım kapanıyor.

Şakaklarımdan bir ses fısıldıyor. "Şimdi dinlen tatlım. Ben yanıdayım."

Sonra beyaz kumlu plajları ve arkamda gülen bir adamı hayal ediyorum. Ona alaycı bir gülümseme atıyorum, elini bırakıp plajdan uzaklaşıyorum.

Koşarken, yakında ortadan kaybolacağımı biliyorum. Onun görüş alanının ötesinde yok olacağım. Ve belki burada orada gördüğüm karanlık gölgeler beni yakalayacak, ama belki de yakalamayacak. Göğsümü şişiriyorum. Kollarımı sallıyorum. Ve çıplak ayaklarımdan beyaz kumlar uçuşurken, ufukta bir nokta seçiyorum ve oraya *doğru koşuyorum*.

YAZARIN NOTU VE TEŞEKKÜR

Otuz yıl boyunca yazma teslim tarihlerine uymak zorunda kaldıktan sonra, 2021 sonbaharında kariyerime bir yıllık ara verme cesur kararını aldım. Masamdan uzaklaşıp dünyayı keşfedecektim. Tahmin edebileceğiniz gibi, ailem ve arkadaşlarım - ajansım ve editörümünden bahsetmiyorum bile - hemen yılın sonunda bir kitap yazmış olacağıma dair bahisler yapmaya başladılar.

Kayıtlara geçsin, yanıldılar. Bütün yılı yazmadan geçirmeyi başardım (kim bilebilirdi?). Ama onlar da haklıydılar, çünkü Antarktika'nın penguenlerle dolu buz raflarından ekvatorun yakınındaki yengeçlerle kaplı atollere, kutup ayıları ile dolu Arktik kıyılarına kadar uzanan olağanüstü maceralarım, kafamda anında otuz kadar yeni romanın doğmasına ilham verdi.

Öncelikle, harika okuyucularıma ve sadık hayranlarıma, 2023'te Lisa Gardner gerilim romanı alamadıkları için sabırlarından dolayı teşekkür ederim. Ve şimdi hazır olun, çünkü sizinle paylaşacak çok fazla hikayem var!

Dünyanın pek çok harikasını görmenin yanı sıra, yol boyunca pek çok harika insanla tanıştım. Hawaii'den bir saatlik uçuş mesafesindeki, Pomaikai'ye çarpıcı bir benzerlik taşıyan ya da taşımayan muhteşem bir atol olan Palmyra'daki araştırma istasyonunu ziyaret etmemi mümkün kılan The Nature Conservancy'ye en derin şükranlarımı sunarım. 😊 Ayrıca, ekolojik restorasyon alanında, özellikle mercan resiflerinin rehabilitasyonu konusunda olağanüstü adımlar atan Palmyra'nın özverili çalışanlarına sonsuz hayranlığımı ve bağlılığımı sunuyorum. Onların mizah anlayışı, genel dostlukları ve elektrik şebekesinden uzak yaşamlarına rağmen gerçekten yaratıcı eğlence yöntemleri ilham vericiydi. Daha büyük bir iyilik için çalışan bu kadar etkileyici bir grup insanla daha önce hiç tanışmamıştım. Ayrıca, bir daha Wi-Fi'yi kaybettiğim için sızlanmayacağıma dair söz verdim (ancak bu sözümü çoktan bozmuş olabilirim).

The Nature Conservancy ve Palmyra'daki çalışmaları hakkında daha fazla bilgi için şu adresi ziyaret edin: <https://www.nature.org/en-us/get-involved/how-to-help/places-we-protect/palmyra-atoll/>.

Tüm seyahat maceralarımda olduğu gibi, bu yolculukta da harika yeni arkadaşlar edindim: Andrea Burgess, Katie Franklin, Susie Hackler, Terry Huffington, Jennifer Morris ve Fran Ulmer, hayatımda bir kez yaşayabileceğim bu deneyimi benimle paylaştığınız ve nem, sıcaklık ve nemden sürekli şikayet etmeme rağmen bana gülmediğiniz için teşekkür ederim. Uçak iniş yapamadığı için cennette fazladan üç gün mahsur kaldığımızda güçlü kalmayı başardığımız için hepimize tebrikler, üstelik o uçak yeni yiyecek tedarikini taşıyan uçaktı. Ne güzel günlerdi!

Bu romanda anlatılan Pomaikai ve kamp, kesinlikle Palmyra ve yol boyunca tanıştığım birçok insandan esinlenerek yazıldı, ancak bu yine de bir kurgu eseri. Birçok özgürlük kullandım, en önemlisi de kaçak bir seri katil eklemektir. Hindistan cevizi yengeçleri tamamen gerçektir, bilginiz olsun. Ve evet, kabinimi örümcek Wolfie ve çiçekleri seven Crabby ile paylaştım. Onları hala özleyorum.

Seyahatimizi yöneten ve emeklerinin karşılığında bir yıl boyunca atol, ekolojik gelişmeler, Hawaii dili ve aklımıza gelen her türlü soruya cevap veren (eski) TNC Palmyra çalışanı Chad Wiggins'e teşekkür ederiz. Sabrınız ve cömertliğiniz için çok teşekkür ederiz. Elbette, tüm hatalar bana aittir.

Arkeolog Rick Gmirken'e. Uzak bir atolün olası gelişimini onaylamak için gerekli olan ekolojik ve kültürel araştırmaları bana anlattığınız için teşekkür ederim. Ayrıca, Avrupalı denizciler gelip onları "keşfetmeden" çok önce yerli halk tarafından bilinen ve sevilen Line Adaları'nın zengin tarihini benimle paylaştığınız için de teşekkür ederim.

Dr. Lee Jantz'a, Tennessee Üniversitesi, Knoxville'deki Body Farm'dan en sevdiğim adli antropologa, yıllar boyunca pek çok sorumu yanıtladığı için sonsuz minnettarlığımı sunarım. Emekliliğinizi kutlarım, sizi çok özleyeceğim.

Tekrar belirtmek isterim ki, bu romandaki tüm hatalar benimdir ve sadece benimdir, çünkü yukarıda adı geçen kişiler gerçekten zekidir, oysa ben çoğunlukla yazarak geçimimi sağlıyorum.

Kuzenim Chad LeDoux'a, her türlü ateşli silah konusunda yardımları ve gerçekten ilginç YouTube videoları için çok teşekkür ederim. Senin mükemmel detaylarının hepsini romana dahil edemediğim için üzgünüm — Frankie silahlar konusunda o kadar bilgili değil, ben de öyle. Ama senin sayende her geçen gün daha akıllı hale geliyorum.

Timothy Psaledakis, sen harikasin! Uçaklar, amatör radyolar, uydu telefonları ve her türlü saçma sapan konularla ilgili rastgele ve çoğu zaman çılgınca derin sorularla spor salonundaki zamanını tekeline aldığım için teşekkür ederim. Hiçbir zaman cevap veremediğin bir soru olmadı.

Ve her hafta bana kötülüğün doğasını öğreten en sevdiğim eğitmenlerim Maureen Egan ve Mark Russo'ya teşekkür ederim. Ve o anda benim neyden bahsettiğimi hiç anlamamasına rağmen, kedi Noodles hakkında tam da doğru soruyu soran Maureen'e özel bir teşekkür. Beni tanımak, sürekli saçmalıklar dinlemek demek olan dünyama hoş geldiniz.

Bir kez daha, tüm hatalar benim ve sadece benimdir. (Gerçekten bir şeyler bilmesi gereken biri olmak yerine, kurgu roman yazarı olmak çok güzel.)

Şimdi eğlenceli kısım! Lisa Gardner'ın gerçekten hoş insanlarla tanışmaktan ve sonra onları öldür ya da öl türündeki bir gerilim romanının kasvetli dünyasına atmaktan aldığı gerçek zevke hoş geldiniz. Ne kadar nazik bir davranış, değil mi?

Ann Dickerson, Trudy Marsolini, Tannis Chefurka, Marilee Jensen, Brent Jones, Emi Estrada ve Kiki Roesch'e, Antarktika'dan, sonra Kuzey Kutbu'ndan ve şimdi de yakında Patagonya'dan gelen yeni en iyi arkadaşlarıma. Benim kadar seyahat delisi olduğunuz için teşekkür ederim ve Pomaikai'deki kurgusal karakterlerinizin daha da çılgın maceralarının tadını çıkarmanızı dilerim.

Uzun zamandır hayranım olan Clara Gehweiler'e, güzel el yapımı kartlarını, brownie tariflerini ve genel olarak neşeli tavırlarını paylaştığın için teşekkür ederim. Hawaii'deki adresini göz önüne alarak, senin yaşadığın eyalette geçen bir roman yazarken seni dahil etmemek olmazdı.

Sherry George'a. Doğum günün kutlu olsun ve kız kardeşi Dawn Brown seni çok seviyor! Sanırım, bir gerilim romanında ceset olmak kadar 50. doğum gününü kutlamak için daha iyi bir yol olamaz. Umarım beklentileri karşılar! Nevada, Las Vegas'taki Three Square Food Bank da, tüm bunları mümkün kılan kız kardeşinin düşünceli bağışı için teşekkürlerini iletiyor. Aileniz harika!

LisaGardner.com'da düzenlenen yıllık Kill a Friend, Maim a Buddy Sweepstakes yarışmasının galibi Jennifer Komarnisky'ye. Bu romanda ölmeye çok istekli olan Victoria Twanow'u nazikçe aday gösterdiğin için teşekkürler. Bilgin olsun, Victoria edebi ölümsüzlük arayışında kendisine yardım etmesi için çok sayıda arkadaşını işe aldı. Umarım ikiniz de keyif alırsınız! Bu sefer başaramayanlar

endişelenmeyin, yarışma 2025'te tekrar başlayacak, edebi ölüm hala sizin olabilir. Şey, iyi şanslar?

Olağanüstü destek ekibim olan düzeltmenlerim Glenda Davis, Diana Chadwick, Gina Lorenz ve Michael Wertz'e, beni iyi göstermeye yardımcı oldukları için sonsuz minnettarlığımı sunarım. Geçmişteki editörlerim Mark Tavani'ye, beni daha iyi bir yazar yaptıkları için teşekkür ederim. Ve gelecekteki editörlerim Lyssa Keusch'a, Frankie'yi kabul edip bu yolculuğa katıldıkları için teşekkür ederim. Yeni Hachette Ekibim! Göz kamaştırıcı bir geleceğe!

Ajansım Meg Ruley'e ve Jane Rotrosen Ajansı'nın tüm çalışanlarına sonsuz şükranlarımı sunarım.

Bir roman yazmak için bir köy gerekir. Ve tüm bunların anlamlı olmasını sağlamak için sizler, sevgili okuyucularım, gerekir.

Bir Sonraki Harika Kitabınızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön izlemeler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazla bilgi için buraya tıklayın.](#)

YAZAR HAKKINDA

New York Times'ın en çok satan gerilim romanı yazarı **Lisa Gardner**, kariyerine gıda hizmetlerinde başladı, ancak saçları defalarca alev aldıktan sonra, bu ipucunu dikkate aldı ve yazmaya odaklandı. Kendini araştırma bağımlısı olarak tanımlayan Gardner, polis prosedürleri ve suçlu zihinlerine olan ilgisini, otuz ülkede yayınlanan ve uluslararası beğeni toplayan bir dizi romana dönüştürdü. *The Neighbor* adlı romanı, Uluslararası Gerilim Yazarları Derneği tarafından En İyi Ciltli Roman ödülüne layık görüldü. Ayrıca hayvan kurtarma ve risk altındaki çocuklar için yaptığı çalışmalarla da onurlandırıldı. Hevesli bir yürüyüşçü, bahçıvan ve cribbage oyuncusu olan Gardner, ailesiyle birlikte New England'da yaşıyor.

LISA GARDNER'IN DİĞER ESERLERİ

FRANKIE ELKIN SERİSİ

*Kaybolmadan Önce Bir
Adım Fazla*

DEDEKTİF D. D. WARREN SERİSİ

*Yalnız
Saklan
Komşu
Anlatmak İçin
Yaşamak
Seni Daha Çok
Seviyorum
Yakala Beni
Dokun ve Git
Korkma
Onu Bul
Benim İçin
Beni
Gördüğünde Asla
Söyleme*

FBI PROFİLCİ SERİSİ

*Mükemmel Koca
Üçüncü Kurban
Bir Sonraki Kaza
Cinayet Saati Gitti
Hoşçakal Arkanda
Asla Söyleme
Beni Gördüğünde*

ROMAN

*Diğer Kız Hayatta
Kalanlar Kulübü
Bunun İçin
Öldürürüm
Yüzleşme*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

